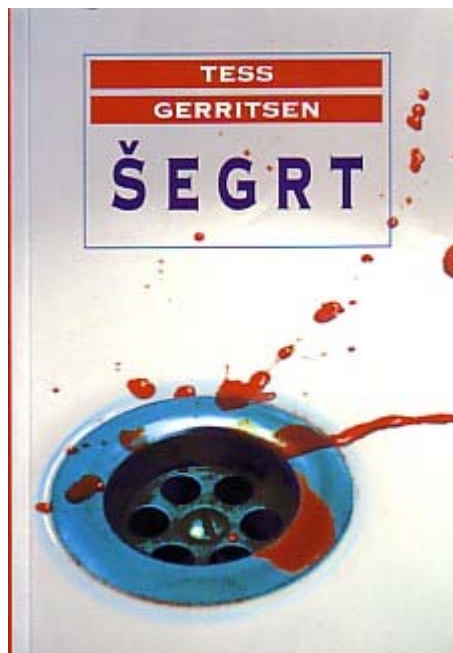

TESS GERRITSEN

ŠEGRT

The apprentice

Nakon uhićenja brutalnog serijskog ubojice nazvanog Kirurg u Bostonu će se pojaviti novi ubojica koji će početi po gradu ostavljati svoj smrtonosni potpis. No iako je Kirurg zatvoren, istražiteljicu Jane Rizzoli zbunjivat će gotovo identičan način ubijanja, svojstven samo po zlu poznatom prethodniku. Novi ubojica samo će žene ubijati na isti način kao i Kirurg, a u svoje će smrtonosne igre uvesti i njihove supruge. Njih će vezati i, prije ubojstva, natjerati da gledaju kako im zlostavlja žene. Zbog identičnog načina ubijanja novoga će ubojicu istražitelji nazvati Šegrt, a u trenutku kad zloglasni Kirurg pobjegne iz zatvora stravi u Bostonu neće biti kraja.

Terrini i Mikeu

ZAHVALE

Čitavo vrijeme pisanja ove knjige, imala sam sjajnu ekipu koja me bodrila, savjetovala i davala mi emotivnu hranu potrebnu za nastavak rada. Velika, velika hvala mojoj agentici, prijateljici i zvijezdi vodilji, Meg Rulev, i Jane Berkev, Donu Clearvju i divnim ljudima iz Jane Rotrosen Agency. Zahvalnost dugujem i svojoj fantastičnoj urednici, Lindi Marrow, Gini Centrello na neumornom oduševljenju, Louisu Mendezu, zahvaljujući kojem sam bila u tijeku, i Gilly Hailparn i Marie Coolman, koje su me bodrile tijekom onih tužnih, sumornih dana nakon 11. rujna, i sigurno me dovele kući. Zahvaljujem i Peteru Marsu na informacijama o Bostonskom policijskom odjelu i Selini Walker, mojoj navijačici s druge strane bare.

Naposljetku, moja najdublja hvala mojem suprugu Jacobu, koji zna koliko je teško živjeti s jednom spisateljicom – a ipak ostaje uz mene.

PROLOG

D anas sam gledao čovjeka kako umire.

Bio je to neočekivan događaj i još se uvijek divim činjenici da mi se takva drama dogodila pred nogama. Toliko mnogo toga što se u našim životima smatra uzbuđenjem ne može se predvidjeti i moramo naučiti uživati u spektaklima kako nailaze i cijeniti rijetke drhtaje ushita koji naglašavaju inače monotono protjecanje vremena. A moji dani ovdje doista sporo prolaze, u ovom svijetu iza zidova, u kojem su ljudi tek brojevi i ne razlikuju se po imenima, niti po Bogom danim im darovima, nego po prirodi svog prijestupa. Jednako smo odjeveni, jedemo istu hranu, čitamo iste otrcane knjige s istih zatvorskih kolica. Svaki danje nalik prethodnom. A onda nas neki zapanjujući događaj podsjeti da se život može u trenutku promijeniti.

I tako se danas, drugog kolovoza, koji je sazio u veličanstveno vruć i sunčan dan, dogodilo upravo ono što volim. Dok se ostali muškarci preznojavaju i muvaju naokolo kao letargična stoka, ja stojim u središtu dvorišta, lica okrenuta prema suncu kao gušter koji upija toplinu. Oči su mi zatvorene tako da ne vidim udarac noža, niti vidim muškarca dok tetura i pada na leđa. Ali, čujem buku uzbuđenih glasova i otvaram oči.

U kutu dvorišta leži muškarac i krvari. Svi se udaljavaju od njega i stavljaju svoje uobičajene ništa nisam vidio i ništa ne znam maske ravnodušja.

Samo ja prilazim palom muškarcu.

Na trenutak stojim i promatram ga. Oči su mu otvorene i svjesne; njemu sam ja zacijelo tek crni obris na blještećem nebu. Mlad je, svijetloplave kose, brade jedva gušće od paperja. Otvara usta i iz njih izbijaju mjehurići ružičaste pjene. Niz prsa mu se širi crvena mrlja.

Kleknem pokraj njega i razderem mu košidju, ogoljujući ranu, koja se nalazi tek koji centimetar lijevo od prsne kosti. Oštrica je uredno kliznula između rebra i zacijelo je probila plućno krilo, a vjerojatno i zasjekla osrčje. Rana je smrtna i on to zna. Pokušava mi nešto reći, usne mu se bezglasno pomiču, oči nastoje usredotočiti. Želi da se prignem bliže, možda kako bih čuo neku samrtničku ispovijed, ali mene ni najmanje ne zanima što bi on mogao reći.

Ja sam usredotočen na njegovu ranu. Na njegovu krv.

Dobro sam upoznat s krvlju. Poznajem je do sastavnih dijelova. U rukama sam imao bezbrojne epruvete s krvlju, divio se njezinim mnogobrojnim nijansama crvene boje. Vrtio sam je u centrifugama do dvobojnih stupova stisnutih stanica i seruma boje slame. Poznajem njezin

sjaj, njezinu svilenkastu teksturu. Vidio sam kako u sjajnim mlazovima istječe iz netom razrezane kože.

Krv iz njegovih grudi teče kao sveta voda iz posvećenog izvora. Pritišćem dlanom ranu, kupajući kožu u toj tekućoj toplini, a krv oblaže moju ruku kao grimizna rukavica. On vjeruje da mu pokušavam pomoći i kratka iskra zahvalnosti obasja njegove oči. Ovaj muškarac u svom kratkom životu najvjerojatnije nije doživio mnogo dobrote; kako je ironično daje upravo mene zamijenio za oličenje samilosti.

Iza mene škripe čizme i glasovi odrešito naređuju: – Odmaknite se! Svi se odmaknite!

Netko me grabi za košulju i potegne na noge. Guraju me nazad, podalje od umirućeg čovjeka. Prašina se kovitla, a zrak je gust od povika i psovki dok nas tjeraju u kut. Oruđe smrti, nož, leži napušten na zemlji. Stražari zahtijevaju odgovore, ali nitko ništa ne govori, nitko ništa ne zna.

Nitko nikad ništa ne zna.

U zbrci tog dvorišta ja stojim malo podalje od ostalih zatvorenika, koji su me uvijek izbjegavali. Podižem ruku, s koje još uvijek kapa krv mrtvog čovjeka, i udišem njezin gladak, metalni miris. Već po njezinom mirisu, znam daje to mlada krv, izvučena iz mladog mesa.

Ostali zatvorenici zure u mene i još se više odmiču. Znaju da sam drukčiji; oduvijek su to osjećali. Bez obzira koliko su brutalni, ja sam im sumnjiv, jer razumiju tko – i što – sam. Pogledom pretražujem njihova lica, tražeći među njima svog brata po krvi. Jednog mog soja. Ne vidim ga, ne ovdje, čak ni u ovoj kući muškaraca-čudovišta.

Ali, on postoji. Znam da ja nisam jedini ovakav koji hoda zemljom.

Negdje postoji još jedan. I čeka me.

JEDAN

Muhe su se već rojile. Četiri sata na vrelom pločniku južnog Bostona ispekla su smrvljeno meso i oslobodila kemijski ekvivalent zvona za večeru pa je zrak bio prepun zujavih muha. Iako je ono što je ostalo od torza sad bilo prekriveno plahtom, još je uvijek bilo dovoljno izloženog tkiva da se njime pogoste strvinari. Komadići sive tvari i drugi nerazpoznatljivi dijelovi bili su raštrkani u promjeru deset metara duž ulice. Komadić lubanje sletio je u teglu sa cvijećem na prvom katu, a grude tkiva prijanjale su uz parkirane automobile.

Istražiteljica Jane Rizzoli oduvijek je imala jak želudac, ali čak je i ona morala zastati, zatvorenih očiju i stisnutih šaka, bijesna na samu sebe zbog ovog trenutka slabosti. Nemoj se onesvijestiti. Nemoj se onesvijestiti. Bila je jedina istražiteljica u Odjelu za umorstva Bostonske policije i znala je daje nemilosrdni reflektor uvijek uperen u nju. Svi će primijetiti svaku njezinu pogrešku, svaku pobjedu. Njezin partner, Barry Frost, već je ponižavajuće javno povratio svoj doručak pa je sad sjedio s glavom na koljenima u njihovom rashlađenom vozilu i čekao da mu se želudac smiri. Ona nije smjela dopustiti da postane žrtvom mučnine. Bila je najuočljivija od svih policajaca na mjestu zločina, a s druge strane policijske vrpce javnost je stajala i promatrala je, bilježeći svaki njezin korak, svaku pojedinost njezinog izgleda. Znala je da izgleda mlađe od svoje trideset i četvrte godine i brižno je pazila da sačuva dojam autoriteta. Ono što joj je nedostajalo u visini nadomještala je izravnim pogledom, ravnim ramenima. Već je naučila umjetnost vladanja mjestom zločina, makar i pukom žestinom.

Ali, vrućina je potkopavala njezinu odlučnost. Dan je započela odjevena u svoj uobičajeni sako i hlače, uredno počešljane kose. Sad je sako bio skinut, košulja zgužvana, a od vlage se njezina tamna kosa nakovršala u neposlušnim uvojcima. Na svim frontovima osjećala se napadnuta mirisima, muhama i probadajućim suncem. Bilo je previše toga na što se morala usredotočiti istodobno. A uz to su je promatrale sve te oči.

Pozornost su joj privukli bučni glasovi. Muškarac u izglačanoj košulji s kravatom pokušavao se probiti pokraj pozornika.

– Slušajte, moram stići na konferenciju, dobro? Već ionako kasnim sat vremena. Ali, vi ste mi oko automobila omotali svoju prokletu policijsku vrpču, a sad mi još kažete i da ga ne mogu voziti? Pa to je moj vlastiti prokleti automobil!

– Gospodine, ovo je mjesto zločina.

– Ali, ovdje je riječ o nesreći!

– To još nismo utvrdili.

– Zar vama momcima treba čitav dan da to zaključite? Zašto ne poslušate nas? Čitavo je susjedstvo čulo kad se to dogodilo!

Rizzolijeva se približila muškarcu, čije je lice bilo ocakljeno znojem. Bilo je jedanaest sati i trideset minuta i sunce je, blizu svog zenita, sjalo kao užareno oko.

– Što ste točno čuli, gospodine? – upitala je. Prezirno je puhnuo. – Isto što i svi drugi.

– Glasni prasak?

– Da. Negdje oko sedam i trideset. Upravo sam izlazio ispod tuša. Pogledao sam kroz prozor, i vidio ga kako leži na pločniku. Vidite da je kut loš. Seronje od vozača doletavaju iza ugla kao šišmiši iz pakla. Mora da gaje pogodio kamion.

– Jeste li vidjeli kamion?

– Ne.

– Jeste li čuli kamion?

– Ne.

– A niste vidjeli ni automobil?

– Automobil, kamion. – Slegnuo je ramenima. – Svejedno gaje netko pregazio i pobjegao.

Bila je to ista priča, ponovljena šest puta od šest susjeda. Negdje između sedam i petnaest i sedam i trideset ujutro na ulici se začuo glasni prasak. Nitko nije doista vidio što se dogodilo. Jednostavno su čuli buku i ugledali tijelo nepoznatog muškarca. Rizzolijeva je već razmotrila mogućnost, i odbacila je, daje muškarac samoubojica. Ovo je bilo susjedstvo dvokatnica u kojem nije bilo nijedne dovoljno visoke zgrade da bi se objasnila katastrofalna oštećenja skakačevog tijela. Jednako tako, nije primijetila nikakav dokaz eksplozije kao uzroka ovolike anatomske disintegracije.

– Hej, mogu li sad izvući svoj automobil? – upitao je muškarac. – Onaj zeleni ford.

– Onaj po čijem je prtljažniku rasut mozak?

– Da.

– Što vi mislite? – prasnula je i udaljila se kako bi se pridružila mrtvozorniku koji je čučao nasred ceste i proučavao asfalt. – Ljudi u ovoj ulici su idioti – rekla je Rizzolijeva. – Nikoga nije nimalo briga za žrtvu. I nitko ne zna tko je on.

Doktor Ashford Tierney nije podigao pogled prema njoj nego je nastavio zuriti u cestu. Ispod rijetkih pramenova srebrne kose, koža na glavi mu je svjetlucala znojem. Doktor Tierney se činio starijim i umornijim nego što ga je ikad vidjela. Sad, dok se pokušavao uspraviti, ispružio je ruku nijemo tražeći pomoć. Uхватила ga je za ruku i osjetila, kroz njegovu ruku, škripanje umornih kostiju i artritičnih zglobova. On je bio postariji južnjački gospodin, rođen u Georgiji, i nikad ga nije oduševljavala njezina bostonska netaktičnost, jednako kao što nju nije oduševljavala njegova službenost. Jedino što su imali zajedničko bili su ostaci ljudskih tijela koji su prolazili preko obdukcijanskog stola doktora Tierneyja. Ali, sad dok mu je pomagala da ustane, rastužila ju je njegova krhkost i podsjetila je na njezinog vlastitog djeda, kojemu je ona bila najdraže unučje, možda samo zato što je u njezinom ponosu i upornosti prepoznavao sebe. Sjetila se kako mu je pomagala da ustane iz naslonjača, kako je njegova inzultom obamrla ruka počivala poput pandže na njezinoj. Sve muškarce koji su okrutni kao Aldo Rizzoli vrijeme svede na lomne kosti i zglobove. Učinke vremena vidjela je i na doktoru Tierneyju dok je teturao na vrućini i izvlačio maramicu otirući znoj sa čela.

– Ovo je baš neobičan slučaj za završetak moje karijere – rekao je. – Dakle, recite mi, istražiteljice, hoćete li doći na moju proslavu povodom umirovljenja?

– Uh... kakvu proslavu? – upitala je Rizzolijeva.

– Onu kojom me planirate iznenaditi.

Uzdahnula je. Priznala: – Da, doći ću.

– Ha. Od vas sam uvijek mogao dobiti izravan odgovor. Je li to sljedeći tjedan?

– Za dva tjedna. I, ja vam to nisam rekla, dobro?

– Drago mi je da jeste. – Pogledao je asfalt. – Ne volim baš iznenađenja.

– Onda, doktore, što imamo ovdje? Netko ga je pregazio i pobjegao?

– Čini se daje ovdje došlo do kolizije.

Rizzolijeva je pogledala veliku mrlju krvi. Zatim je pogledala plahtom prekriveni leš koji je ležao dobrih metar i pol podalje, na pločniku.

– Hoćete reći da je najprije sletio ovdje, a onda se odbio čak tamo? – upitala je Rizzolijeva.

– Čini se da je tako.

– To bi morao biti prilično velik kamion da uzrokuje ovoliko štrcanje krvi.

– Nije to bio kamion – bio je Tierneyjev zagonetni odgovor. Krenuo je niz ulicu, očiju uperenih nadolje.

Rizzolijeva gaje slijedila, rastjerujući rukom rojeve mušica. Tierney je zastao nakon desetak metara i pokazao prema sivkastoj hrpici na tlu.

– Još malo moždanog tkiva – primijetio je.

– Kamion to nije učinio? – upitala je Rizzolijeva.

– Ne. Ni automobil.

– A što je s tragovima guma na žrtvinoj košulji?

Tierney se uspravio, očima pretražujući ulicu, pločnik, zgrade. – Primjećujete li nešto prilično zanimljivo na ovom mjestu zločina, istražiteljice?

– Osim činjenice da je tamo mrtav tip kojem nedostaje mozak?

– Pogledajte mjesto na kojem je došlo do udara. – Tierney je rukom pokazao prema mjestu na cesti gdje je ranije čučao. – Vidite li kako su dijelovi tijela raštrkani?

– Da. Razletio se u svim smjerovima. Mjesto kolizije je u središtu.

– Točno.

– Ovo je prometna ulica – rekla je Rizzolijeva. – Vozila prebrzo nailaze iza ugla. Osim toga, žrtva na košulji ima tragove guma.

– Pogledajmo ponovno te tragove.

Dok su se vraćali prema lesu, pridružio im se i Barry Frost, koji se naposljetku pojavio iz automobila izgledajući izmučeno i kao da mu je malo neugodno.

– Čovječe, oh, čovječe – stenjao je.

– Jesi li dobro? – upitala gaje.

– Misliš, možda sam pobrao trbušnu virozu ili nešto?

– Ili nešto. – Uvijek joj se sviđao Frost i uvijek je cijenila njegovu vedru i strpljivu narav i mrzila je vidjeti ga do te mjere poniženog. Potapšala gaje po ramenu i uputila mu majčinski osmijeh. Frost kao daje izazivao da ga ljudi tješe, čak i odlučno nemajčinski nastrojena Rizzolijeva. – Sljedeći put ću ti spakirati vrećicu za povraćanje – ponudila mu je.

– Znaš – rekao je, vukući se za njom – doista mislim da je riječ samo o virozi...

Stigli su do torza. Tierney je zagundao dok se spuštao u čučajući položaj, njegovi su se zglobovi usprotivili ovoj krajnoj uvredi, i podigao plahtu za jednokratnu uporabu. Frost je problijedio i uzmaknuo jedan korak. Rizzolijeva se othrvla porivu da učini to isto.

Torzo se rascijepio na dva dijela, razdvojena u razini pupka. Gornja polovica, odjevena u pamučnu košulju bež boje, protezala se od istoka prema zapadu. Donja polovica trupa, odjevena u modre traperice, ležala je od sjevera prema jugu. Dvije su polovice bile spojene s tek nekoliko niti kože i mišića. Unutarnji organi su se rasuli i ležali u kašastoj masi. Stražnja se polovica

lubanje razmrskala i iz nje je izletio mozak.

– Mlad muškarac, dobro uhranjen, čini se daje hispanskog ili mediteranskog podrijetla, starosti između dvadeset i trideset godina – rekao je Tierney. – Vidim očite lomove kralježnice, rebara, ključne kosti i lubanje.

– Zar kamion to ne bi mogao učiniti? – upitala je Rizzolijeva.

– Posve je moguće da bi kamion mogao prouzročiti ovako masivne ozljede. – Pogledao je Rizzolijevu, njegove blijedomodre oči izazivale su njezine. – Ali, nitko nije čuo ni vidio takvo vozilo. Zar ne?

– Nažalost, nije – priznala je.

Frost je napokon uspio izreći svoju opasku. – Znate, mislim da ovo na njegovoj košulji nisu tragovi guma.

Rizzolijeva se usredotočila na crne tragove na prednjoj strani žrtvine košulje. S rukom u rukavici, dotaknula je jednu mrlju i pogledala svoj prst. Crna mrlja prenijela se i na njezinu rukavicu od lateksa. Na trenutak ju je promatrala, razmišljajući o ovoj novoj informaciji.

– U pravu si – rekla je. – To nije trag od guma. To je mazivo.

Uspravila se i pogledala cestu. Nije vidjela nikakve tragove guma, nikakve krhotine automobila. Nijedan komadić stakla ili plastike koji bi se otkrnuo od sudara s ljudskim tijelom.

Na trenutak nitko nije govorio. Samo su se šutke gledali, dok je jedino moguće objašnjenje iznenada sjedalo na svoje mjesto. Kao da želi potvrditi njihovu teoriju, iznad njihovih glava je protutnjao mlažnjak. Rizzolijeva je zaškiljila prema njemu i vidjela boeing 747, koji se približavao pisti za slijetanje u zrakoplovnoj luci Logan International, osam kilometara sjeveroistočno.

– Oh, Isuse – rekao je Frost i rukama zaklonio oči od sunca.

– Kakva užasna smrt. Molim vas, recite mi da je već bio mrtav kad je pao.

– Postoji dobra vjerojatnost da je tako – rekao je Tierney.

– Moja je pretpostavka daje njegovo tijelo iskliznulo iz zrakoplova kad su se spustili kotači za slijetanje. Pod pretpostavkom daje to bio dolazni let.

– No, da – rekla je Rizzolijeva. – Koliko slijepih putnika pokušava izići iz zemlje? – Pogledala je maslinasti ten mrtvog muškarca. – Dakle, on dolazi avionom, recimo, iz Južne Amerike...

– Koji vjerojatno leti na visini od najmanje devet tisuća metara – dodao je Tierney. – Spremišta kotača nisu pod pritiskom. Slijepi putnik bi se morao suočiti s brzom dekompresijom. Ozeblinama. Čak i usred ljeta, temperature na tim visinama su takve da se možeš smrznuti. Nekoliko sati u tim uvjetima, i bio bi pothladen i u nesvijesti zbog nedostatka kisika. Ili već smravljen kad se pri uzlijetanju povuče kotač za slijetanje. Malo dulja vožnja u spremniku kotača vjerojatno bi ga dokrajčila.

Rizzoličin dojavljivač prekinuo je Tierneyjevo predavanje. A to bi se zacijelo pretvorilo u predavanje; doktor Tierney tek je hvatao profesorski zamah. Pogledala je broj na dojavljivaču, ali ga nije prepoznala. Predbroj iz Newtona. Uzela je svoj mobitel i nazvala.

– Istražitelj Korsak – javio se muškarac.

– Ovdje Rizzoli. Vi ste zvali moj dojavljivač?

– Na mobitelu ste, istražiteljice?

– Da.

– Možete li me nazvati s nekog fiksnog telefona?

– Ne, u ovom trenutku ne mogu. – Nije znala tko je istražitelj Korsak i jedva je čekala prekinuti poziv. – Zašto mi ne kažete o čemu je riječ?

Stanka. Čula je glasove u pozadini i pučke tanje policijskog walkie-talkie uređaja. – Nalazim se na mjestu zločina ovdje u Newtonu – rekao je. – Mislim da biste trebali doći ovamo

i vidjeti što imamo.

– Tražite li vi pomoć bostonske policije? Jer, mogu vas uputiti na nekog drugog iz naše jedinice.

– Pokušao sam doći do istražitelja Moorea, ali rekli su mi da je na dopustu. Zato zovem vas. – Ponovno je zastao. I dodao, s tihim značajem: – Riječ je o onom slučaju kojeg ste vi i Moore istraživali prošlog ljeta. Znae na koji mislim.

Šutjela je. Znae je točno o čemu govori. Sjećanja na tu istragu još uvijek su je proganjala, još uvijek izranjala u noćnim morama.

– Nastavite – tiho je rekla.

– Želite li adresu? – upitao je.

Izvadila je svoj blok.

Trenutak kasnije, prekinula je poziv i ponovno obratila pozornost doktoru Tierneyju.

– Slične sam ozljede vidio kod padobranaca kojima se nisu otvorili padobrani – rekao je. – Tijelo koje pada s te visine postiže terminalnu brzinu. To je gotovo šezdeset i jedan metar u sekundi. Dovoljno da uzrokuje rastavljanje na sastavne dijelove, kakvo vidimo ovdje.

– Vraška je to cijena da bi došao u ovu državu – rekao je Frost.

Iznad glava im je protutnjao još jedan mlažnjak, a sjena mu se obrušila kao sjena nekog orla.

Rizzolijeva je pogledala prema nebu. Zamislila tijelo koje pada. Pomislila na hladan vjetar koji hući oko njega. A zatim topliji zrak, dok se zemlja okreće sve bliže.

Pogledala je plahtom ovijene ostatke muškarca koji se odvažio sanjariti o jednom novom svijetu, svjetlijoj budućnosti.

Dobrodošao u Ameriku.

Pozornik u Newtonu postavljen ispred kuće bio je obični početnik i nije prepoznao Rizzolijevu. Zaustavio ju je u perimetru policijske vrpce i obratio joj se otresitim tonom, u skladu s njegovom novoskovanom uniformom. Na pločici s imenom pisalo je RIDGE.

– Gospodo, ovo je mjesto zločina.

– Ja sam istražiteljica Rizzoli iz Bostonske policije. Došla sam vidjeti istražitelja Korsaka.

– Identifikacijsku ispravu vas molim.

Nije očekivala takav zahtjev i morala je prekapati po torbici kako bi pronašla svoju značku. U Bostonu su skoro svi pozornici točno znali tko je ona. Jedna kratka vožnja izvan njezinog terena, u ovo imućno predgrađe, i iznenada je svedena na prtljanje po torbici ne bi li pronašla svoju značku. Podigla ju je ravno ispred njegovog nosa.

Kratko je pogledao značku i pocrvenio. – Doista mi je žao, gospodo. Vidite, prije samo pet minuta došla je ovamo neka usrana izvijestiteljica i uspjela me uvjeriti daje pustim. Nisam namjeravao dopustiti da se to ponovi.

– Je li Korsak u kući?

– Da, gospodo.

Pogledala je metež vozila parkiranih na ulici, među kojima je bio i bijeli kombi s natpisom DRŽAVA MASSACHUSETTS, URED MRTVOZORNIKA.

– Koliko ima žrtava? – upitala je.

– Jedna. Upravo ga se spremaju iznijeti.

Pozornik je podigao vrpcu kako bi je propustio da uđe u prednje dvorište. Ptičice su cvrkutale, a zrak je mirisao na slatku travu. Više nisi u južnom Bostonu, pomislila je. Krajolik je bio besprijekoran, s potkresanim živicama šimšira i travnjakom jarkozelene boje. Zastala je na prilazu od cikle i pogledala krov s lukovima u tudorskom stilu. Lažni engleski vlastelin, palo joj je na pamet. Ovo nije bila kuća, ni susjedstvo, koje bi si poštteni policajac ikad mogao priuštiti.

– Pravi dvorac, ha? – zazvao ju je pozornik Ridge.

- Cime se bavio ovaj tip?
- Čuo sam da je bio nekakav kirurg.

Kirurg. Za nju je ta riječ imala posebno značenje i njezin zvuk ju je probio poput ledenohladne igle i smrznuo je čak i na ovako topao dan. Pogledala je ulazna vrata i vidjela da je kvaka čadava zbog praha za uzimanje otisaka prstiju. Duboko je udahnula, navukla rukavice od lateksa i papirnate nazuvke preko cipela.

U unutrašnjosti kuće, ugledala je ulaštene podove od hrastovine i stubište koje se uzdizalo do visina katedrale. Kroz prozor od obojenog stakla prodirali su svjetlucavi rombovi boje.

Čula je šuškanje papirnatih nazuvaka i u hodnik je ušao medvjed od čovjeka. Iako je bio odjeven u poslovno odijelo, uredno zavezane kravate, taj učinak su upropaštavala dva kontinenta znoja ispod pazuha. Rukavi njegove košulje bili su podvinuti i otkrivali mišićave ruke s nakostriješenim tamnim dlačicama. – Rizzoli? – upitao je.

- Ta sam.

Prišao joj je ispružene ruke, a zatim se sjetio da nosi rukavice i pustio da mu ruka padne uz tijelo. – Vince Korsak. Zao mi je što nisam mogao više reći telefonski, ali ovih dana svi imaju prisluškivače. Jedna se izvjestiteljica već uspjela na prijevaru uvući unutra. Kakva gadura.

- Čula sam.

– Slušajte, znam da se vjerojatno pitate kog vruga radite ovdje. Ali, pratio sam vaš rad prošle godine. Znao sam da se ubojstva onog Kirurga. Mislio sam da biste voljeli ovo vidjeti.

- Usta su joj se osušila. – Što imate?

- Žrtva je u dnevnom boravku. Doktor Richard Yeager, tri deset i šest godina. Ortopedski kirurg. Ovo je njegova rezidencija.

Podigla je pogled prema prozoru od obojanog stakla. – Vi dečki iz Newtona dobivate ubojstva bogataša.

- Hej, Bostonska policija si ih može sva uzeti. Ubojstva se ovdje ne bi smjela događati. Pogotovo ne ovako čudna kao što je ovo.

Korsak ju je poveo hodnikom do dnevnog boravka. Rizzolijeva je najprije ugledala jarko sunčevo svjetlo koje je strujalo kroz prozore od vrha do dna dvokatnice. Unatoč velikom broju policijskih tehničara koji su radili u prostoriji, dnevni boravak se činio prostranim i golim, sav u bijelim zidovima i svjetlucavom drvenom podu.

I krvi. Bez obzira na koliko je mjesta zločina već bila, prvi pogled na krv uvijek ju je šokirao. Rep komete arterijskog krvarenja poprskao je zid i niz njega curio u mlazovima. Izvor te krvi, doktor Richard Yeager, sjedio je leđima naslonjen uza zid, ruku zavezanih na leđima. Na sebi je imao samo bokserice, noge su mu bile ispružene ispred tijela, a gleznjevi vezani ljepljivom trakom. Glava mu se nagnula naprijed, priječeći Rizzolijevoj pogled na ranu koja je oslobodila fatalno krvarenje, ali nije ni morala vidjeti rez da bi znala da je dubok, sve do žile kucavice i dušnika. Već je bila i predobro upoznata s posljedicama takve rane i po krvnom obrascu mogla je pročitati njegove posljednje trenutke: šikljanje krvi iz arterije, pluća koja se pune, žrtva koja udiše kroz prerezani dušnik. Guši se u vlastitoj krvi. Mlaz krvi iz dušnika već se osušio na njegovim nagim prsima. Sudeći prema širokim ramenima i mišićima, bio je u dobroj tjelesnoj kondiciji – zacijelo sposoban pružiti otpor napadaču. A ipak je umro pognute glave, u položaju podaničke podložnosti.

Dva mrtvozornikova pomoćnika već su uvezli kolica i sad su stajali pokraj tijela, razmišljajući kako bi bilo najbolje premjestiti tijelo koje je već bilo kruto zbog mrtvačke ukočenosti.

– Kad ga je u deset sati ujutro mrtvozornica pregledala – rekao je Korsak – livor mortis je već nastupio i bio je posve ukočen. Procijenila je daje vrijeme smrti negdje između ponoći i tri ujutro.

- Tko gaje pronašao?

- Bolničarka iz njegove ordinacije. Budući da se jutros nije pojavio u klinici i nije javljao

na telefon, dovezla se ovamo provjeriti kako je. Pronašla gaje oko devet sati ujutro. Njegovoj ženi nema traga.

Rizzolijeva je pogledala Korsaka. – Ženi?

– Gail Yeager, trideset i jedna godina. Ona je nestala.

Jeza koju je Rizzolijeva osjetila stojeći pred Yeagerovim ulaznim vratima ponovno se vratila. – Otmica?

– Kažem samo da je nestala.

Rizzolijeva je netremice promatrala Richarda Yeagera, čije se mišićavo tijelo nije pokazalo doraslo Smrti. – Pričajte mi o tim ljudima. Njihovom braku.

– Sretan par. Tako svi kažu.

– Tako uvijek kažu.

– U ovom slučaju, čini se daje to istina. Vjenčani tek dvije godine. Prije godinu dana kupili ovu kuću. Ona je bolničarka u operacijskoj sali u bolnici u kojoj on radi, tako da su imali isti krug prijatelja, isti raspored rada.

– Znači da su mnogo vremena provodili zajedno.

– Da, znam. Ja bih pošizao da moram čitav dan biti sa svojom ženom. Ali, čini se da su se oni dobro slagali. Prošli mjesec je uzeo čitava dva tjedna slobodno kako bi ostao s njom nakon smrti njezine majke.

Što mislite, koliko jedan ortopedski kirurg zaradi za dva tjedna, ha? Petnaest, dvadeset tisuća? Bogami je to bila skupa utjeha.

– Mora da je njoj bila potrebna. Korsak je slegnuo ramenima. – Svejedno.

– Dakle, niste pronašli nikakav razlog zašto bi ga ostavila.

– A još manje ucmekala.

Rizzolijeva je pogledala kroz prozore dnevnog boravka. Stabla i grmlje priječili su pogled na susjedne kuće. – Rekli ste da je vrijeme smrti između ponoći i tri ujutro.

– Da.

– Jesu li susjedi išta čuli?

– Ljudi iz kuće s lijeve strane su u Parizu. O-la-la. Susjedi s desne čvrsto su spavali čitavu noć.

– Provala?

– Kroz kuhinjski prozor. Staklo je skinuto uz pomoć rezača. U cvjetnoj gredici su otisci cipela veličine 45. Isti su otisci i u krvi u ovoj prostoriji. – Izvadio je maramicu i obrisao vlažno čelo. Korsak je bio jedan od onih nesretnih pojedinaca kojima nijedno sredstvo protiv znojenja nije bilo dovoljno snažno. U ovih nekoliko minuta koliko su razgovarali, znojne mrlje na njegovoj košulji još su se proširile.

– Dobro, odmaknimo ga od zida – rekao je jedan od mrtvozorničkih pomoćnika. – Prebacimo ga na platu.

– Pazi na glavu! Klizi!

– Oh, Isuse.

Rizzolijeva i Korsak su šutjeli dok su medicinski tehničari polagali doktora Yeagera postrance na platu za jednokratnu uporabu. Mrtvačka ukočenost zaledila je tijelo pod kutom od devedeset stupnjeva i tehničari su raspravljali kako da ga smjeste na kolica, s obzirom na njegov groteskni položaj.

Rizzolijeva se iznenada usredotočila na komadić nečeg bijelog što je ležalo na podu, na mjestu gdje je maloprije sjedio leš. Cučnula je i uzela nešto što je izgledalo kao sićušni komadić porculana.

– Razbijena šalica – rekao je Korsak.

– Molim?

– Uz žrtvu je bila šalica i tanjurić. Izgledalo je kao da mu je ispala iz krila. Već smo je spakirali da s nje skinemo otiske. – Vidio je njezin zbunjeno pogled i slegnuo ramenima. –

Nemojte mene pitati.

– Simbolična rukotvorina?

– Da. Ritualna čajanka za mrtvaca.

Zurila je u krhotinu porculana koja je ležala na njezinom dlanu i razmišljala o tome što bi ona mogla značiti. Želudac joj se stisnuo u čvor. Užasan osjećaj poznatosti. Prerezan vrat. Vezivanja ljepljivom vrpcom. Noćni ulasci kroz prozor. Žrtva ili žrtve zatečeni u snu.

I žena koja nedostaje.

– Gdje je spavaća soba? – upitala je. Nije je željela vidjeti. Plašila se vidjeti je.

– Dobro. Upravo to sam i želio da pogledate.

U hodniku koji je vodio do spavaće sobe visile su uokvirene crno-bijele fotografije. I to ne poze nasmiješanih članova obitelji kakve većina kuća pokazuje, nego čiste slike ženskih aktova, nejasnih lica ili lica okrenutih od fotografskog aparata, anonimnih torza. Žena koja grli stablo, glatke kože pritisnute uz grubu koru. Žena koja sjedi pognuta naprijed, s dugom kosom koja joj u slapovima pada između golih bedara. Žena koja poseže za nebom, torza koji joj svjetluca od znoja napora. Rizzolijeva je zastala kako bi proučila fotografiju koja je visila nakoso.

– Ovo su sve fotografije iste žene – rekla je.

– To je ona.

– Gospođa Yeager?

– Čini se da su bili malo perverzni, ha?

Promatrala je lijepo oblikovano tijelo Gail Yeager. – Mislim da nisu bili nimalo perverzni. Ovo su prekrasne fotografije.

– Da, dobro. Spavaća soba je ovdje. – Pokazao je kroz vrata.

Zastala je na pragu. U unutrašnjosti prostorije nalazio se kraljevski krevet, razbarušenih prekrivača, kao da su njegovi stanari nenadano probuđeni iz sna. Na ružičastom sagu, najlonska dlaka bila je ulegnuta u dva odvojena otkosa koji su vodili od kreveta do vrata.

Rizzolijeva je tiho rekla: – Oboje su izvučeni iz kreveta.

Korsak je kimnuo glavom. – Naš ih je počinitelj iznenadio u krevetu. Nekako ih je svladao. Zavezao im ruke i noge. Odvukao ih preko saga u hodnik, gdje počinje drveni pod.

Bila je zbunjena ubojičinim postupcima. Zamislila ga je kako stoji na mjestu na kojem se ona sad nalazi i promatra usnuli par. Kroz prozor visoko iznad kreveta, bez zastora, vjerojatno je dopiralo dovoljno svjetla da razabere tko je žena, a tko muškarac. Najprije je prišao doktoru Yeageru. Bilo je to logično, obuzdati najprije muškarca. Ostaviti ženu za kasnije. Toliko je Rizzolijeva mogla zamisliti. Pristup, početni napad. Ono što nije razumjela bilo je ono što je uslijedilo.

– Zašto ih je premjestio? – rekla je. – Zašto doktora Yeagera nije ubio ovdje? Kakvog je imalo smisla izvlačiti ih iz spavaće sobe?

– Ne znam. – Pokazao je kroz vrata. – Sve je fotografirano. Možete ući.

Nevoljko je ušla u sobu, izbjegavajući tragove na sagu, i prišla krevetu. Na plahtama i pokrivaču nije vidjela krv. Najednom je jastuku bila duga plava vlas – gospođina strana kreveta, pomislila je. Okrenula se prema komodi na kojoj je uokvirena fotografija para potvrđivala da je Gail Yeager doista plavuša. I lijepa, sa svijetlomodrim očima i sunčanim pjegicama na duboko potamnjenoj koži. Doktor Yeager ju je rukom grlio oko ramena i zračio preplanulim samopouzdanjem muškarca koji zna da je tjelesno impozantan. Nije to bio muškarac koji će jednoga dana završiti mrtav u donjem rublju, zavezanih nogu i ruku.

– Na stolcu je – rekao je Korsak.

– Što?

– Pogledajte stolac.

Okrenula se prema kutu prostorije i ugledala antikni stolac s naslonom nalik ljestvama. Na sjedalu stolca bila je složena spavaćica. Kad se približila, Rizzolijeva je uočila jarkocrvene mrlje na žućkastobijelom satenu.

Dlačice na njezinom vratu iznenada su se naježile i na nekoliko sekundi je zaboravila disati.

Posegnula je i podigla rub odjevnog predmeta. I donja strana spavaćice bila je poprskana krvlju.

– Ne znamo čija je to krv – rekao je Korsak. – Mogla bi biti doktorova; mogla bi biti njegove žene.

– Već je bila zamrljana prije nego što ju je složio.

– Ali, u ovoj sobi nigdje nema krvi. Što znači da je spavaćica zamrljana u nekoj drugoj prostoriji. Zatim ju je donio u spavaću sobu. Uredno je složio. Položio na onaj stolac, kao mali oproštajni darak. – Korsak je zastao. – Podsjeća li vas to na nekoga?

Teško je progutala slinu. – Znae da me podsjeća.

– Ovaj ubojica oponaša stari potpis vašeg dečka.

– Ne, ovo je drukčije. Ovo je posve drukčije. Kirurg nikad nije napadao parove.

– Složena odjeća za spavanje. Ljepljiva vrpca. Žrtve iznenađene u krevetu.

– Warren Hoyt je odabirao neudate žene. Žrtve koje je mogao brzo svladati.

– Ali, pogledajte sličnosti! Kažem vam, imamo imitatora. Nekog luđaka koji je čitao o Kirurgu.

Rizzolijeva je i nadalje netremice zurila u spavaćicu, prisjećajući se drugih spavaćih soba, drugih poprišta smrti. I ona su se dogodila tijekom ljeta nepodnošljive vrućine, kao što je ovo, kad su žene spavale otvorenih prozora, a muškarac po imenu Warren Hoyt kradomice ulazio u njihove domove. Sa sobom je donosio svoje mračne fantazije i skalpele, oruđa s kojima je izvodio krvave obrede na žrtvama koje su bile budne i svjesne svakog reza njegove oštrice. Promatrala je spavaćicu i pred očima joj se jasno pojavilo Hoytovo posve obično lice, lice koje se još uvijek pojavljivalo u njezinim noćnim morama.

Ali ovo nije njegov rad. Warren Hoytje sigurno zatvoren na mjestu iz kojeg ne može pobjeći. Znam zato što sam tog gada osobno tamo smjestila.

– Boston Globe je objavio svaku sočnu pojedinost – rekao je Korsak. – Vaš je dečko dospio čak i u New York Times. A sad ovaj počinitelj to ponavlja.

– Ne, vaš ubojica čini ono što Hoyt nikad ne bi učinio. On je ovaj par izvukao iz spavaće sobe i odveo u drugu prostoriju. Podigao je muškarca u sjedeći položaj, a zatim mu prezeo vrat. To je sličnije smaknuću. Ili dijelu nekog obreda. A tu je i žena. Muža ubija, ali što čini sa ženom? – Zastala je, iznenada se prisjećajući komadića porculana na podu. Slomljene šalice. Njezino značenje prohujalo je kroz Rizzoličino tijelo poput hladnog vjetra.

Bez ijedne riječi, izašla je iz spavaće sobe i vratila se u dnevni boravak. Pogledala je zid uz koji je bio prislonjen leš doktora Yeagera. Spustila je pogled prema podu i počela koračati u sve većem krugu, proučavajući krvave mrlje na drvenom podu.

– Rizzoli? – zazvao ju je Korsak.

Okrenula se prema prozorima i zaškiljila na sunčevom svjetlu. – Ovdje je previše svjetla. I mnogo je stakla. Ne možemo sad sve pregledati. Morat ćemo se vratiti večeras.

– Misliš li koristiti Luma-litel

– Trebat će nam ultraljubičasto svjetlo da to vidimo.

– Što tražiš?

Okrenula se leđima prema zidu. – Doktor Yeager je sjedio ovdje kad je umro. Naš nepoznati počinitelj gaje odveo iz spavaće sobe. Naslonio ga uz onaj zid i natjerao da licem bude okrenut prema središtu prostorije.

– Dobro.

– Zašto ga je tamo stavio? Zašto čitav taj trud dok je žrtva još živa? Morao je imati razlog.

– Kakav razlog?

– Stavio ga je tamo da bi nešto gledao. Da bude svjedokom onoga što se u ovoj sobi dogodilo.

Napokon se na Korsakovom licu uočilo prestravljeno shvaćanje. Zurio je u zid, uz koji je sjedio doktor Yeager, jedan jedini gledatelj u kazalištu užasa.

– Oh, Isuse – rekao je. – Gospoda Yeager.

DVA

Rizzolijeva je kući donijela pizzu iz restorančića iza ugla i iskopala prastaru glavicu salate s dna kutije za povrće u hladnjaku. Ogulila je smeđe listove dok nije došla do jedva jestive jezgre. Salata je bila blijeda i neprivlačna, i jela ju je iz dužnosti, a ne iz zadovoljstva. Nije imala vremena za zadovoljstvo; jela je samo kako bi se opskrbila gorivom za noć pred sobom, noć kojoj se nije radovala.

Nakon nekoliko zalogaja, odgurnula je hranu i zagledala se u žarkocrvene mrlje umaka od rajčice na tanjuru. Noćne more te uvijek dostignu, pomislila je. Misliš da si imun, da si dovoljno snažan, dovoljno povučen da bi mogao živjeti s njima. I znaš kako treba igrati tu ulogu, kako ih možeš sve zavarati. Ali, ta lica ostaju s tobom. Oči mrtvacu.

Je li i Gail Yeager među njima?

Spustila je pogled na svoje ruke, na identične ožiljke na oba dlana, nalik zaraslim ranama od razapinjanja. Uvijek kad je bilo hladno i vlažno vrijeme, ruke su je boljele, kao kazna i podsjetnik na ono što joj je prije godinu dana učinio Warren Hoyt, na dan kad je svojim oštricama probio njezino meso. Na dan za koji je mislila da će joj biti posljednji na zemlji. Stare rane su je boljele i sad, ali za to nije mogla optužiti vrijeme. Ne, bilo je to zbog onoga što je danas vidjela u Newtonu. Zbog složene spavaćice. Zbog krvavog mlaza na zidu. Ušla je u prostoriju u kojoj je i sam zrak još uvijek bio nabijen užasom i osjetila je vrzmajuću prisutnost Warrena Hoyta.

Nemoguće, naravno. Hoyt je bio u zatvoru, točno tamo gdje je i trebao biti. Ali ona je ipak sjedila sleđena zbog sjećanja na onu kuću u Newtonu, jer joj se užas koji je u njoj osjetila učinio tako poznatim.

Bila je u iskušenju nazvati Thomasa Moora s kojim je radila na Hoytovom slučaju. On je pojedinosti poznao jednako prisno kao i ona i shvaćao je koliko je snažan strah koji je Warren Hoyt poput mreže satao oko svih njih. Ali, otkad se Moore oženio, životi su im se razdvojili. Upravo ih je njegova novopronađena sreća učinila strancima. Sretni ljudi su nepristupačni; udišu drukčiji zrak i podložni su drukčijim zakonima gravitacije. Iako Moore možda nije svjestan promjene u njihovom odnosu, Rizzolijeva ju je osjetila i žalila je zbog gubitka, iako je istodobno osjećala posramljenost zbog toga što mu je zavidjela na sreći. I zbog toga što je bila ljubomorna na ženu koja je osvojila Moorovo srce. Prije nekoliko dana dobila je njegovu razglednicu iz Londona, gdje su on i Catherine provodili praznike. Bio je to kratki pozdrav načrčkan na pozadini suvenirne razglednice iz Muzeja Scotland Yarda, tek nekoliko riječi da Rizzolijeva sazna da im je boravak u Londonu ugodan i da je u njihovom svijetu sve u redu. Razmišljajući sad o toj poruci i njezinom vedrom optimizmu, Rizzolijeva je znala da ga ne smije uznemiravati ovim slučajem; nije smjela vratiti sjenu Warrena Hoyta u njihove živote.

Sjedila je i slušala zvukove prometa na ulici, koji kao da su naglašavali posvemašnju tišinu u njezinom stanu. Pogledala je oko sebe, oskudno namješteni dnevni boravak, prazne zidove na koje je tek trebala objesiti jednu jedinu sliku. Jedinu ukras, ako se to može nazvati ukrasom, bio je plan grada, pričvršćen o zid iznad stola za blagovanje. Prije godinu dana, taj je plan bio posut šarenim pribadačama koje su označavale Kirurgove žrtve. Toliko je žudjela za priznanjem, za tim da njezini kolege uvide da im je ravna, da je živjela i disala potjeru. Čak i kod kuće svoje je obroke jela s ubojičinim tragovima stopala pred očima.

Sad Kirurgovih pribadača nije bilo, ali je plan grada ostao na zidu i čekao nove pribadače

koje će označiti kretanja nekog drugog ubojice. Pitala se što to govori o njoj, kako bi se to moglo protumačiti, daje čak i nakon dvije godine otkad se doselila u taj stan jedini ukras na njezinim zidovima plan grada Bostona. Moje područje rada, pomislila je.

Moj svemir.

Svjetla su bila ugašena u rezidenciji Yeagerovih kad je Rizzolijeva u devet sati navečer zaustavila svoj automobil na prilazu kući. Ona je stigla prva, a budući da nije mogla ući u kuću, sjedila je u automobilu s otvorenim prozorima dok je čekala da stignu i ostali. Kuća se nalazila u mirnoj slijepoj uličici i obje su susjedne kuće bile u mraku. Večeras će im to biti prednost, budući da će biti manje okolnog svjetla koje bi im otežalo pretraživanje. Ali, u ovom trenutku, dok je sama sjedila i razmišljala o toj kući užasa, Rizzolijeva je čeznula za jarkim svjetlima i ljudskim društvom. Zidovi kuće Yeagerovih zurili su u nju kao staklaste oči mrtvacu. Sjene oko nje poprimile su tisuće oblika, a nijedan nije bio dobrotiv. Izvukla je svoj pištolj, otkočila ga i stavila na krilo. Tek se tada osjetila malo smirenijom.

U retrovizoru su zasvijetlila prednja svjetla nekog automobila. Okrećući se, osjetila je olakšanje kad je ugledala kako se iza njezinog automobila parkira kombi policijskih tehničara za očevid. Gurnula je pištolj natrag u torbicu.

Mladić ogromnih ramena izišao je iz kombija i krenuo prema njezinom automobilu. Dok se naginjao kako bi provirio kroz njezin prozor, ugledala je odsjaj njegove zlatne naušnice.

– Bok, Rizzolijeva – rekao je.

– Bok, Mick. Hvala što ste došli.

– Lijep kvart.

– Čekaj dok ne vidiš kuću.

Novi par farova zatreptao je u slijepoj ulici. Stigao je Korsak.

– Čitava ekipa je ovdje – rekla je. – Hajdemo na posao.

Korsak i Mick se nisu poznavali. Dok ih je Rizzolijeva

međusobno predstavljala uz odsjaj kupole kombija, vidjela je da Korsak zuri u naušnicu policijskog tehničara i zamijetila njegovo oklijevanje prije nego što se rukovao s Mickom. Gotovo je mogla vidjeti kako se u Korsakovoj glavi vrte kotačići. Naušnica. Diže utege. Mora daje peder.

Mick je počeo istovarivati svoju opremu. – Donio sam novi Mini Crimescope UOO – rekao je. – S električnom svjetiljkom od četiristo vata. Triput jača od one stare od tristopedeset. Najjači izvor svjetla s kojim smo ikad radili. Ova stvarčica svijetli jače i od Xenonice od petsto vata. – Pogledao je Korsaka. – Biste li unijeli kameru?

Prije nego što je Korsak stigao odgovoriti, Mick je u istražiteljeve ruke gurnuo aluminijski kovčeg, a zatim se okrenuo prema kombiju kako bi izvadio još opreme. Korsak je na trenutak samo nepomično stajao i držao kovčeg s kamerom, s izrazom nevjerice. Zatim je polako krenuo prema kući.

Kad su Rizzolijeva i Mick došli do ulaznih vrata s raznim kovčezima u kojima su se nalazili Crimescope, kablovi i zaštitne naočale, Korsak je već upalio svjetla u unutrašnjosti kuće, a vrata su bila širom otvorena. Navukli su zaštitne nazuvke i ušli.

Jednako kao što je Rizzolijeva učinila ranije tog dana, i Mick je zastao na ulazu i sa strahopoštovanjem zurio u visoko stubište.

– Na vrhu je obojeno staklo – rekla je Rizzolijeva. – Trebao bi vidjeti kad kroz staklo zasja sunce.

Razdraženi Korsak je povikao iz dnevnog boravka: – Hoćemo li se mi ovdje primiti posla ili nećemo?

Mick je uputio Rizzolijevoj pogled kakav seronja, a ona je slegnula ramenima. Krenuli su niz hodnik.

– Ovo je ta soba – rekao je Korsak. Promijenio je košulju koju je imao tog poslijepodneva, ali je sad i ova već bila natopljena znojem. Stajao je isturene vilice i široko raširenih nogu, kao

razljućeni kapetan Bligh na palubi svog broda. – Trebamo se usredotočiti na ovaj dio poda.

Krv nije izgubila nimalo svog emotivnog učinka. Dok je Mick postavljao svoju opremu, priključivao kablove, montirao kameru na stalak, Rizzolijeva je osjetila kako joj zid privlači pogled. Nijedna količina ribanja neće u cijelosti izbrisati to šutljivo svjedočanstvo nasilja. Biokemijski tragovi ostat će zauvijek utisnuti.

No, večeras nisu tražili krv. Tražili su nešto što je daleko teže vidjeti i za to im je bio potreban alternativni izvor svjetla, koji je dovoljno jak da otkrije ono što je običnom oku nevidljivo.

Rizzolijeva je znala daje svjetlo samo elektromagnetska energija koja se kreće u valovima. Vidljivo svjetlo, koje ljudsko oko može uočiti, ima valne dužine između 400 i 700 nanometara. Kraće valne duljine, u ultraljubičastom opsegu, nisu vidljive.

Ali, kad se ultraljubičastim svjetlom obasjaju različite prirodne i umjetne tvari, ono ponekad uznemiri elektrone unutar tih tvari i oslobađa vidljivo svjetlo u procesu koji se naziva fluorescencija. Ultraljubičasto svjetlo može otkriti tjelesne tekućine, komadiće kosti, vlasi i vlakna. Upravo zato je i zatražila Mini Crimescope. Pod njezinom ultraljubičastom svjetiljkom, čitav jedan novi niz dokaza može postati vidljiv.

– Skoro smo spremni – rekao je Mick. – Sad moramo što je više moguće zamračiti ovu prostoriju. – Pogledao je Korsaka. – Možete li početi tako da ugase sva svjetla u hodniku, istražitelju Korsak?

– Čekaj. A što je s naočalama? – upitao je Korsak. – To ultraljubičasto svjetlo će mi uništiti oči, točno?

– Pri valnim duljinama koje ja koristim, neće biti toliko pogubno.

– Svejedno bih volio naočale.

– Tamo su, u onom kovčegu. Imam naočale za sve.

Rizzolijeva je rekla: – Ja ću ugaziti svjetla u hodniku. –

Izišla je iz sobe i pritisnula sve prekidače. Kad se vratila, Korsak i Mick su i nadalje stajali udaljeni jedan od drugoga što je više bilo moguće, kao da se boje da će si međusobno prenijeti neku zaraznu bolest.

– Dakle, na koja područja se moramo usredotočiti? – upitao je Mick.

– Počnimo na onom kraju, gdje je pronađena žrtva – rekla je Rizzolijeva. – Kreni odavde prema van. Na čitavu prostoriju.

Mick se ogledao oko sebe. – Tamo je veliko područje bez saga. Vjerojatno će fluorescirati. I onaj bijeli kauč će pod UV svjetlom zasvijetlucati. Samo vas želim upozoriti da će na toj pozadini biti teško išta uočiti. – Pogledao je Korsaka, koji je već stavio naočale i sad izgledao kao neki patetični sredovječni gubitnik koji nastoji izgledati guba s naočalama koje se navlače preko glave.

– Ugazite svjetla u sobi – rekao je Mick. – Da vidimo koliko mračno ovdje može biti.

Korsak je pritisnuo prekidač i soba je utonula u mrak. Svjetlost zvijezda blijedo je dopirala kroz velike prozore bez zastora, ali nije bilo mjeseca, a gusto drveće u stražnjem dvorištu priječilo je svjetla iz susjednih kuća.

– Nije loše – rekao je Mick. – S ovim mogu raditi. Bolje nego na nekim mjestima zločina, na kojima sam se morao šuljati naokolo ispod deke. Zna li, razvijaju neke sisteme koji se mogu koristiti pri dnevnom svjetlu. Jedan od ovih dana, nećemo više morati teturati naokolo kao slijepci u mraku.

– Možemo li skratiti priču i započeti? – prasnuo je Korsak.

– Samo sam mislio da će vas zanimati nešto od ove tehnologije.

– Drugi put, može?

– Kako god želite – odgovorio je Mick, hladnokrvno.

Rizzolijeva je navukla naočale kad se upalilo modro svjetlo Crimescopea. Sablastan sjaj fluorescentnih oblika pojavio se poput duhova u mračnoj sobi, a od saga i kauča se odbijalo

svjetlo upravo kao što je Mick predvidio. Modro svjetlo se pomicalo prema suprotnom zidu, uz koje je sjedilo mrtvo tijelo doktora Yeagera, a na zidu su svjetlucale blještave trake.

- Baš je lijepo, nije li? – rekao je Mick.
- Što je to? – upitao je Korsak.
- Vlasi kose, koje su se priljepile za krv.
- O, da. To je doista lijepo.
- Uperi je prema podu – rekla je Rizzolijeva. – Tamo ćemo je naći.

Mick je uperio UV leće prema podu i pod njihovim nogama je zasvijetlio čitav jedan novi svemir otkrivenih vlakana i vlasi. Dokazi koje je iza sebe ostavilo početno usisavanje policijskih tehničara.

– Što je intenzivniji izvor svjetla, to je intenzivnija i fluorescencija – rekao je Mick pretražujući pod. – Zato je ova sprava tako sjajna. S četiristo vata dovoljno je jaka da sve uhvati. FBI je kupio sedamdeset i jednu ovakvu bebu. Tako je kompaktna da je u zrakoplov možeš unijeti kao ručnu prtljagu.

- Što si ti, neki čudak tehnologije? – upitao je Korsak.
- Volim guba sprave. Studirao sam tehniku.
- Doista?
- Zašto zvučiš tako iznenađeno?
- Nisam mislio da se tipovi kao ti bave takvim stvarima.
- Tipovi kao ja?
- Mislim, s naušnicom i to. Znaš.

Rizzolijeva je uzdahnula. – Sad si stvarno zasrao.

– Molim? – rekao je Korsak. – Pa ja njih ne potcjenjujem. Samo sam primijetio da ih nema baš mnogo koje zanima tehnika. Prije su za kazalište, umjetnost i slično. Mislim, to je dobro. Potrebni su nam umjetnici.

– Išao sam na Sveučilište Massachusetts – rekao je Mick, odbijajući se uvrijediti. Nastavio je pretraživati pod. – Na elektrotehniku.

- Hej, električari dobro zarađuju.
- Hm, nije to baš posve isti posao.

Kretali su se u sve širem krugu, a ultraljubičasto svjetlo i nadalje je hvatalo povremenu vlas, mrvicu vlakna i ostale neprepoznatljive čestice. Iznenada su došli do zastrašujuće sjajnog polja.

– Sag – rekao je Mick. – Od čega god da su ova vlakna, fluoresciraju kao luda. Na ovakvoj pozadini nećemo moći mnogo vidjeti.

- Svejedno ga pretraži – rekla je Rizzolijeva.
- Smeta mi stolić za kavu. Možeš li ga pomaknuti?

Rizzolijeva se nagnula prema nečemu što joj se učinilo samo geometrijskom sjenom na fluorescentnoj bijeloj pozadini. – Korsak, uhvati drugi kraj – rekla je.

Sa stolićem za kavu pomaknutim u stranu, područje saga postalo je svijetlo ovalno jezero koje je svjetlucalo modrikastobijelim sjajem.

– Kako ćemo išta opaziti na toj pozadini? – upitao je Korsak. – Kao da pokušavaš vidjeti staklo dok pluta na vodi.

- Staklo ne pluta – rekao je Mick.
- Oh, dobro. Ti si inženjer. Onda, Mick je skraćenica za što? Mickey!
- Pogledajmo kauč – prekinula ga je Rizzolijeva.

Mick je usmjerio leće prema kauču. I tkanina kauča je svijetlila pod ultraljubičastim svjetlom, ali mekšom fluorescencijom, kao snijeg na mjesecini. Polako je pretražio podstavljeni okvir, a zatim i jastuke, ali nije uočio nikakvu sumnjivu mrlju, nego samo nekoliko dugačkih zalutalih vlasi i čestice prašine.

– Ovi ljudi su bili doista uredni – rekao je Mick. – Nema nikakvih mrlja, čak ni mnogo prašine. Kladim se daje ovaj kauč nov novcat.

Korsak je progundao: – Mora biti lijep. Zadnji novi kauč koji sam kupio bio je onaj kad sam se oženio.

– Dobro, tamo ima još poda. Krenimo onamo.

Rizzolijeva je osjetila kako se Korsak zabio u nju i udahnula

gnjecavi miris njegovog znoja. Disao je bučno, kao da ima problema sa sinusima, a tama kao daje pojačavala njegovo hunjkanje. Uzrujana, odmaknula se od njega i lupila goljenicom o stolić za kavu.

– Sranje.

– Hej, gledaj kamo hodaš – rekao je Korsak.

Suzdržala se da mu ne odgovori; u ovoj je prostoriji i bez toga već bilo dovoljno napeto. Sagnula se da protrlja nogu. Od mraka i nagle promjene položaja osjetila je vrtoglavicu i izgubila orijentaciju. Morala je čučnuti kako ne bi izgubila ravnotežu. Nekoliko je sekundi čučala u potpunoj tami i nadala se da se Korsak neće spotaknuti o nju, budući da je bio dovoljno krupan daje posve zgnječi. Čula je kako se oba muškarca miču desetak centimetara od nje.

– Žica se zapetljala – rekao je Mick. Svjetlo Crimescopea iz

nenada se okrenulo u Rizollinom smjeru dok se Mick okretao da oslobo di kabel.

Zraka svjetla je obasjala dio saga na kojem je čučala Rizzolijeva. Ona je netremice gledala. Uokvirena pozadinskom fluorescencijom vlakana saga bila je tamna, nepravilna mrlja, manja od kovanice od deset centi.

– Mick – rekla je.

– Možeš li podići onaj kraj stolića za kavu? Mislim da ti se žica omotala oko noge stola.

– Mick.

– Stoje?

– Donesi Scope ovamo. Usredotoči se na sag. Upravo ovdje gdje se ja nalazim.

Mick joj je prišao. I Korsak je učinio to isto; čula je kako joj se približava njegovo polipasto disanje.

– Uperi je u moju ruku – rekla je. – Prst držim pokraj mjesta.

Modrikasto svjetlo iznenada je okupalo sag, a njezina ruka bila je crni obris na fluorescentnoj pozadini.

– Ovdje – rekla je. – Što je to?

Mick je čučnuo pokraj nje. – Nekakva mrlja. Trebao bih je fotografirati.

– Ali, ta mrlja je tamna – rekao je Korsak. – Mislio sam da tražimo nešto što fluorescira.

– Kad je pozadina izrazito fluorescentna, kao što su vlakna ovog saga, tjelesne tekućine mogu izgledati tamne, zato što one ne fluoresciraju tako jako. Ova bi mrlja mogla biti svašta. Laboratorij će morati potvrditi o čemu je doista riječ.

– Onda, zar ćemo odrezati komad ovog krasnog saga, samo zato što smo pronašli staru mrlju od kave ili tako nešto?

Mick je zastao. – Možemo pokušati još jedan trik. – Koji?

– Promijenit ću valnu duljinu. Smanjiti je na kratkovalnu ultraljubičastu.

– Što se time dobiva?

– Doista je guba, ako se to dogodi.

Mick je namjestio napravu, a zatim usredotočio svjetlo na onaj dio saga na kojem je bila tamna mrlja. – Gledajte – rekao je i ugasio Crimescope.

U sobi je postalo mračno kao u bunaru. Posve mračno, osim jedne svijetle točke koja im je svjetlucala pod nogama.

– Koji je to vrug? – upitao je Korsak.

Rizzolijeva je imala osjećaj da halucinira. Zurila je u jezovitu sliku koja kao da je gorjela

zelenom vatrom. Još dok ju je promatrala, sablasni sjaj je počeo blijediti. Nekoliko sekundi kasnije, našli su se u potpunom mraku.

– Fosforescencija – rekao je Mick. – Riječ je o zakašnjoj fluorescenciji. Do nje dolazi kad ultraljubičasto svjetlo pobudi elektrone u određenim tvarima. Elektronima treba malo više vremena da se vrate u svoje stanje temeljne energije. Dok to čine, oslobađaju fotone svjetla.

Upravo to smo sad vidjeli. Imamo mrlju koja nakon izlaganja kratkovalnom ultraljubičastom svjetlu fosforescira svijetlozeleno. To je veoma sugestivno. – Ustao je i upalio svjetla u sobi.

Na iznenadnom svjetlu, sag u koji su tako opčinjeno zurili činio se posve običnim. Ali, ona ga sad nije mogla pogledati i pritom ne osjetiti osjećaj gađenja, zato što je znala što se na njemu dogodilo; dokaz muka Gail Yeager još je uvijek prijanjao uz bež vlakna.

– To je sperma – rekla je.

– Mogla bi biti – rekao je Mick dok je namještao stalak fotografskog aparata i stavljao Kodak Wrattenov filter za UV fotografiju. – Kad ovo snimim, izrezat ćemo taj dio saga. Laboratorij će to morati potvrditi sa sumpornom kiselinom i mikroskopom.

Rizzolijeva nije trebala potvrdu. Okrenula se prema krvlju poprskanom zidu. Sjetila se položaja tijela doktora Yeagera i sjetila se šalice za čaj koja mu je ispala iz krila i razbila se na drvenom podu. Zelena fosforescentna točka na sagu potvrđivala je Rizzolijinu strepnju. Shvatila je što se dogodilo, jednako izvjesno kao da se taj prizor odvijao pred njezinim očima.

Dovukao si ih iz kreveta u ovu sobu s drvenim podom. Zavezao si liječnikove zglobove i gležnjeve i prelijepio mu usta kako ne bi mogao vikati, kako ti ne bi odvlačio pozornost. Posjeo si ga tamo, uza zid i od njega učinio nijemu publiku od jednog čovjeka. Richard Yeager je još uvijek bio živ i posve svjestan onoga što si kanio učiniti. Ali, ne može ti se usprotiviti. Ne može zaštititi svoju ženu. Da bi bio upozoren na njegove poteze, njegovo otimanje, stavljaš mu šalicu i tanjurić na krilo, kao sistem ranog upozorenja. Oni će zazveckati na ovom drvenom podu, ukoliko uspije ustati na noge. U agoniji vlastitog užitka, ne možeš pratiti što doktor Yeager radi, a ne želiš da te iznenadi.

Međutim, želiš da promatra.

Zurila je u točku koja je sjajila svijetlozelenom bojom. Da nisu pomaknuli stolić za kavu, da nisu tražili posebno ovakve preostale dokaze, možda bi im i promaknula.

Uzeo sije, ovdje na ovom sagu. Uzeo sije pred očima njezinog supruga, koji nije mogao učiniti ništa daje spasi koji nije mogao spasiti ni samoga sebe. A kad je to bilo gotovo, kad si zgrabio svoj plijen, jedna kapljica sjemena ostala je na ovim vlaknima i osušila se do nevidljivog oblika.

Je li i ubijanje supruga bilo dijelom užitka? Je li nepoznati počinitelj zastao, čvrsto držeći nož u ruci, kako bi uživao u trenutku? Ili je to jednostavno bio praktičan završetak događaja koji su mu prethodili? Je li uopće išta osjećao kad je Richarda Yeagera zgrabio za kosu i pritisnuo oštricu o njegov vrat?

Svjetla u sobi su se ugasila. Zaklopac Mickove kamere uzastopce je škljocao, hvatajući tamnu mrlju, okruženu fluorescentnim odsjajem saga.

A kad je zadatak bio izvršen, i doktor Yeager sjedio pognute glave, s krvlju koja je kapala niz zid iza njega, obavio si obred posuđen iz torbe s trikovima jednog drugog ubojice. Složio si zaprskanu spavaćicu gospode Yeager i stavio je na vidno mjesto u spavaćoj sobi jednako kao stoje običavao činiti Warren Hoyt.

Ali, još nisi bio gotov. Ovo je bio tek prvi čin. Pred tobom je ležalo još zadovoljstava, užasnih zadovoljstava.

Za njih si sa sobom poveo ženu.

Svjetla u sobi su se ponovno upalila i njihov snažni sjaj bio je kao ubod njezinim očima. Bila je omamljena i tresla se, potresena užasima koje mjesecima nije osjetila. I ponižena jer su to ova dvojica muškaraca zacijelo vidjela na njezinom bljedom licu i drhtavim rukama.

Iznenada, nije mogla disati.

Izišla je iz sobe, iz kuće. Stajala je u dvorištu ispred kuće, očajnički udišući zrak. Za njom su izišli koraci, ali nije se okrenula da pogleda tko je. Tek kad je progovorio, znala je da je to Korsak.

– Jesi li dobro, Rizzoli?

– Dobro sam.

– Nisi izgledala dobro.

– Samo mi se malo zavrtjelo u glavi.

– Sjetila si se Hoytovog slučaja, zar ne? Moralo te potresti kad si ovo vidjela.

– Otkud bi ti mogao znati?

Stanka. Zatim, uz prezirno frktanje: – Da, u pravu si. Otkud bih ja to mogao znati? –

Krenuo je natrag prema kući. Okrenula se i pozvala ga: – Korsak?

– Štoje?

Na trenutak su se netremice promatrali. Noćni zrak nije bio neugodan, a trava je mirisala hladno i slatkasto. Ali, u njezinom je želucu strah bio gust kao mučnina.

– Znam što ona osjeća – tiho je rekla. – Znam kroz što prolazi.

– Gospođa Yeager?

– Morate je pronaći. Morate dati sve od sebe.

– Njezino je lice na svim vijestima. Slijedimo svaku telefonsku dojavu, svaki mig. – Korsak je odmahnuo glavom i uzdahnuo. – Ali, znaš, u ovom trenutku, moram se pitati je li je ostavio na životu.

– Jest. Znam da jest.

– Kako možeš biti tako sigurna?

Obgrlila je samu sebe kako bi umirila drhtanje, a zatim je pogledala kuću. – To bi učinio Warren Hoyt.

TRI

Od svih svojih dužnosti istražiteljice Odjela za umorstva Bostonske policije, Rizzolijevoj su se najmanje sviđali odlasci u nenametljivu zgradu od cigle u ulici Albanv. Iako je pretpostavljala da nije nimalo osjetljivija od svojih muških kolega, ona posebice nije smjela pokazati nikakvu ranjivost. Muškarci i predobro uočavaju slabosti pa bi svojim strelicama i neslanim šalama neizbježno ciljali osjetljiva mjesta. Već je naučila sačuvati stoičku fasadu, bez treptanja promatrati ono najgore što obdukcijски stolovi imaju za ponuditi. Nitko nije ni sumnjao koliko joj je čiste hrabrosti potrebno da u ovu zgradu ovako trezveno uđe. Znala je daje muškarci doživljavaju kao neustrašivu Jane Rizzoli, kučku s mjedenim mudima. Ali, sjedeći u automobilu na parkiralištu iza mrtvozorničkog ureda, nije se osjećala ni neustrašivom ni drskom.

Sinoć nije dobro spavala. Po prvi put u mnogo tjedana, Warren Hoyt se ponovno ušuljao u njezine snove i ona se probudila natopljena znojem, a dlanovi su je boljeli zbog starih rana.

Pogledala je svoje dlanove prepune ožiljaka i iznenada poželjela upaliti motor i odvesti se, učiniti bilo što samo da izbjegne muku koja ju čekala u unutrašnjosti zgrade. Nije morala biti ovdje; naposljetku, ovo je ubojstvo bilo u nadležnosti newtonske policije – a ne njezina odgovornost. Ali, Jane Rizzoli nikad nije bila kukavica i bila je preponosna da bi sad ustuknula.

Izišla je iz automobila, uz snažan tresak zalupila vrata i ušla u zgradu.

U obdukcijски laboratorij došla je zadnja i troje ljudi u prostoriji ju je pozdravilo brzim kimanjem glave. Korsak je bio ogrnut ekstra velikim kirurškim ogrtačem, s okruglom papirnatom kapom na glavi. Izgledao je kao debela kućanica s mrežicom za kosu.

– Što sam propustila? – upitala je dok je i sama navlačila ogrtač kojim će zaštititi svoju odjeću od neočekivanog prskanja.

– Ne mnogo. Upravo razgovaramo o ljepljivoj traci.

Doktorica Maura Isles je obavljala obdukciju. Kraljicom mrtvih nazvao ju je Odjel za umorstva prije godinu dana, kad se tek pridružila uredu mrtvozornika države Massachusetts. Sam doktor Tierney ju je namamio u Boston s unosnog fakultetskog položaja na Medicinskom fakultetu u San Franciscu. Ni lokalnim novinarima nije trebalo dugo daje počnu zvati nadimkom Kraljica mrtvih. Prvi put kad se pojavila na Bostonskom sudu, kao svjedok Ureda mrtvozornika, bila je odjevena posve u crno. Dok se uspinjala stepenicama suda, televizijske kamere slijedile su njezinu kraljevsku figuru izrazito blijede žene s crvenim rumenilom na usnama, gavran-crnom kosom do ramena, tupim šiškama i stavom hladnokrvne nepristupačnosti. Na podiju za svjedočenje ništa je nije smelo. Dok je odvjetnik obrane očijukao, laskao i naposljetku u očaju pribjegao izravnim prijetnjama, doktorica Isles je na njegova pitanja odgovarala s nepogrešivom logičnošću, čitavo vrijeme zadržavajući svoj osmijeh Mona Liše. Novinari su je obožavali. Branitelji su je se užasavali. A policajci Odjela za umorstva istodobno su bili očarani i prestravljeni ovom ženom koja je svoje dane odlučila provesti u općenju s mrtvacima.

Doktorica Isles obdukciju je vodila s uobičajenim mirom. Njezin pomoćnik, Yoshima, bio je jednako praktičan, dok je u tišini postavljao instrumente i usmjeravao svjetla. Oboje su promatrali tijelo Richarda Yeagera hladnokrvnim očima znanstvenika.

Od jučer, kad je Rizzolijeva vidjela tijelo, mrtvačka ukočenost je popustila i doktor Yeager je sad mlitavo ležao. Ljepljiva vrpca je odljepljena, bokserice skinute, a većina krvi oprana s kože. Ležao je ruku opuštenih uz tijelo, s oba dlana natečena i ljubičasta poput rukavica boje modrica, zbog kombinacije čvrstih spona i mrtvačke boje. Ali, svi su se usredotočili na rez na njegovom vratu.

– Smrtni udarac – rekla je Isles. Ravnalom je izmjerila dimenzije rane. – Četrnaest centimetara.

– Čudno, kako se uopće ne čini tako dubokom – rekao je Korsak.

– To je zato što ga je prerezao po Langerovim linijama. Napetost kože povuče krajeve natrag pa se rana jedva razjapi. Dublja je nego što izgleda.

– Trebate li špatulu? – upitao je Yoshima.

– Hvala. – Isles ju je uzela od njega i nježno gurnula zaobljeni drveni kraj u ranu, mrmljajući ispod glasa: – Reci a...

– Koji je to vrak? – upitao je Korsak.

– Mjerim dubinu rane. Skoro pet centimetara.

Sad je Isles stavila povećalo iznad rane i zavirila u posjekotinu crvenu poput mesa. – Lijeva karotida i lijeva jugularna vena su obje presječene. Zarezan je i dušnik. Razina prodora u dušnik, tik ispod hrskavice štitnjače, daje naslutiti daje vrat bio najprije istegnut, prije nego što je razrezan. – Pogledala je dvoje istražitelja. – Vaš nepoznati počinitelj povukao je žrtvinu glavu unatrag, a onda napravio vrlo promišljen rez.

– Smaknuće – rekao je Korsak.

Rizzolijeva se sjetila kako je Crimescope uhvatio odsjaj vlasi koje su se zalijepile za krvlju poprskan zid. Kosa doktora Yeagera, iščupana iz njegove glave dok mu se oštrica urezivala u kožu.

– Kakvom oštricom? – upitala je Rizzolijeva.

Isles nije odmah odgovorila na to pitanje. Umjesto toga se okrenula prema Yoshimi i rekla: – Ljepljiva vrpca.

– Već sam pripremio trake.

– Ja ću približiti rubove. Ti stavi vrpcu.

Korsak se uplašeno nasmijao kad je shvatio što rade. – Ljepite ga natrag u jedan komad?

Isles mu je uputila pogled hladne zabave. – Draže vam je super ljepilo?

– I to bi mu trebalo držati glavu?

– Ma dajte, gospodine istražitelju. Ljepljiva vrpca ne bi mogla držati ni vašu glavu. – Pogledala je kroz povećalo i kimnula glavom. – U redu je, Yoshima. Sad ih mogu vidjeti.

– Što možete vidjeti? – upitao je Korsak.

– Čuda ljepljive vrpce. Istražiteljice Rizzoli, pitali ste me kakvu je oštricu upotrijebio.

– Molim vas, recite mi da to nije bio skalpel.

– Ne, nije bio skalpel. Pogledajte.

Rizzolijeva je prišla povećalu i pogledala ranu. Zarezani rubovi spojeni su prozirnom vrpcom i ono što je sad vidjela bila je jasnija predodžba oblika oružja. Uz jedan rub rane bile su paralelne pruge.

– Nazubljena oštrica – rekla je.

– Na prvi pogled, čini se tako.

Rizzolijeva je podigla pogled i susrela šutljivo izazivački pogled Islesove. – Ali nije?

– Sam rub nije nazubljen, jer je drugi kraj reza posve gladak. I, vidite li kako se ove paralelne ogrebotine pojavljuju na jednoj trećini reza? Ne idu čitavom duljinom. Ti su tragovi nastali kad je izvlačio oštricu. Ubojica je rez započeo ispod lijeve strane čeljusti i povlačio prema prednjoj strani vrata, završavajući ga na udaljenoj strani dušničkog prstena. Ovi su se tragovi pojavili dok je završavao rez i lagano okrenuo oštricu prilikom izvlačenja.

– Od čega su onda te ogrebotine?

– Nisu od oštrice. Ovo oružje ima nazubljenja na stražnjem kraju i ona su napravila paralelne ogrebotine dok se oružje izvlačilo iz rane. – Isles je pogledala Rizzolijevu. – To je tipično za Rambo nož ili nekakav nož za preživljavanje. Nešto što bi mogli koristiti lovci.

Lovac. Rizzolijeva je pogledala mišićava ramena Richarda Yeagera i pomislila: Ovo nije muškarac koji bi krotko prihvatio ulogu lovine.

– Dakle, da raščistimo – rekao je Korsak. – Ova žrtva, doktor Dizač utega, promatra našeg počinitelja kako izvlači jebeno velik Rambo nož. I samo sjedi i dopušta da mu tip prereze vrat?

– Noge i ruke su mu bile vezane – rekla je Isles.

– Nije me briga ni daje bio zamotan kao Tutankamon. Svaki punokrvni muškarac bi se praćakao kao lud.

Rizzolijeva je rekla: – U pravu je. Čak i s vezanim rukama i nogama, još uvijek možeš trzati nogama. Možeš lupati glavom. Ali, on je samo sjedio, naslonjen na zid.

Doktorica Isles se uspravila. Na trenutak, nije rekla ništa, nego je samo kraljevski stajala kao da je njezina kirurška pregača svećenička halja. Pogledala je Yoshimu. – Dodaj mi vlažan ručnik. Uperi svjetlo ovamo. Propisno ga operimo i pregledajmo mu kožu. Centimetar po centimetar.

– Što tražimo? – upitao je Korsak.

– Reći ću vam kad nađem.

Nekoliko trenutaka kasnije, kad je Islesica podigla desnu ruku, uočila je tragove na rubu žrtvinih prsiju. Pod lećama povećala, istaknule su se dvije bljedocrvene otekline. Isles je prešla rukom preko kože. – Plikovi – rekla je. – Lewisova trostruka reakcija.

– Lewisova što? – upitala je Rizzolijeva.

– Lewisova trostruka reakcija. Djelovanje na kožu. Najprije se vidi crvenilo, a zatim izbočina uzrokovana arterijskim širenjem kože. I naposljetku, u trećoj fazi, pojavljuju se plikovi zahvaljujući pojačanoj vaskularnoj propusnosti.

– Meni to izgleda kao trag od Taseru – rekla je Rizzolijeva.

Islesica je kimnula glavom. – Točno tako. Ovo je klasična reakcija kože na električni šok uzrokovan nekim uređajem nalik Taseru. To bi ga zacijelo onespособilo. Jedan dodir, i on gubi neuromuskularnu kontrolu. Zacijelo dovoljno dugo da mu netko sveže gležnjeve i zglobove.

– Koliko dugo ovi plikovi obično traju?

- Na živom čovjeku obično izblijede nakon dva sata?
- A na mrtvacu?
- Smrt zaustavlja kožne procese. Zato ih još uvijek možemo vidjeti. Iako su veoma blijedi.
- Dakle, umro je unutar dva sata nakon što je primio šok?
- Točno.

– Ali, Taser čovjeka onesposobi samo na nekoliko minuta – rekao je Korsak. – Pet, najviše deset. Da ga održi u nesvijesti, morao ga je ponovno šokirati.

- Upravo zato ćemo tražiti još plikova – rekla je Isles. Spustila je svjetlo niz torzo žrtve.

Zraka svjetla nemilosrdno je obasjala genitalije Richarda Yeagera. Do tog je trenutka Rizzolijeva izbjegavala pogledati taj dio njegovog tijela. Zurenje u spolne organe mrtvaca uvijek joj se činilo okrutnom povredom, još jednim nasiljem, još jednim poniženjem počinjenim nad žrtvinim tijelom. Sad je svjetlo bilo usmjereno na mlohavi penis i mošnje i skrnavljenje Richarda Yeagera činilo se dovršenim.

- Ovdje ima još plikova – rekla je Isles, brišući mrlju krvi

kako bi otkrila kožu. – Ovdje, na donjem dijelu trbuha.

- I na bedru – tiho je rekla Rizzolijeva.

Isles je podigla pogled. – Gdje?

Rizzolijeva je pokazala na izdajničke tragove, nalijevo od žrtvinih mošnji. Dakle, ovo su zadnji užasni trenuci Richarda Yeagera, pomislila je. Posve svjestan i budan, ali ne može se pomaknuti. Ne može se braniti. Nabrekli mišići, satovi u teretani, na kraju ne znače ništa, jer ga njegovo tijelo ne sluša. Udovi mu leže beskorisni, onesposobljeni električnom olujom koja je propištala kroz njegov živčani sustav. Izvučen je iz svoje spavaće sobe, bespomoćan kao omamljena krava na putu u klaonicu. Naslonjen uza zid, kako bi posvjedočio onome što će uslijediti.

Međutim, učinak Tasera je kratak. Ubrzo se njegovi mišići trzaju; njegovi prsti stižu u šaku. Promatra patnje svoje supruge i bijes ispunjava njegovo tijelo adrenalinom. Ovaj put, kad se pomakne, mišići ga slušaju. Pokušava ustati, ali odaje ga zveckanje šalice koja mu ispada iz krila.

Potreban je još samo jedan udar Tasera i on se ruši, u očaju, kao Sizif koji ponovno pada niz brdo.

Pogledala je lice Richarda Yeagera, prorez njegovih kapaka, i pomislila na zadnje slike koje je zamijetio njegov mozak. Njegove vlastite noge, beskorisno ispružene ispred tijela. Njegovu ženu, koja podjarmljena leži na sagu bež boje. I nož, čvrsto stisnut u lovčevoj ruci, koji mu se približava da bi ga ubio.

Bučno je u dnevnom boravku, u kojem ljudi koračaju kao zvijeri u kavezu, što i jesu. Televizor tutnji, a metalne stepenice koje vode do gornjeg reda ćelija zveckaju pri svakom koraku. Nikad nismo izvan vidika naših čuvara. Kamere za nadzor nalaze se posvuda, u kupaonici, čak i u zahodima. S prozora čuvarske prostorije, naši nas stražari promatraju dok se družimo ovdje u dnu stubišta. Vide svaki naš pokret. Kazneno-popravna ustanova Souza-Baranovski ustanova je šeste razine, najnovija ti kazneno-popravnom sustavu države Massachusetts, i tehnološko je čudo. Brave su bez ključeva i otvaraju se pomoću računalskih terminala u stražarskom tornju. Naredbe nam preko razglasa izdaju bestjelesni glasovi. Vrata svake ćelije u ovoj ljusci mogu se otvoriti i zatvoriti iz daljine, bez da se ikad pojavi neko ljudsko biće. Ima dana kad se pitam je li itko od naših čuvara od krvi i mesa, ili su obrisi koje vidimo, kako stoje iza stakla, samo animatronske roboti, s glavama koje kimaju i torzima koja se okreću. Bez obzira čuva li me čovjek ili stroj, čuvan sam, ali to me nimalo ne smeta, budući da oni ne mogu vidjeti moje misli; ne mogu ući u mračni krajolik mojih maštarija. To mjesto pripada samo meni.

Sjedeći u dnevnom boravku i gledajući televizijske vijesti u šest sati, lutam upravo tim krajolikom. Najavljiivačica koja se smiješi s ekrana, na tom je putovanju sa mnom. Zamišljam

njezinu tamnu kosu kao mrlju crnila na jastuku. Vidim kako joj na koži svjetluca znoj. I u mom svijetu, ona se ne smiješi; oh, ne, oči su joj razrogačene, raširene zjenice kao jezera bez dna, usnice uvučene u grimasu užasa. Sve to zamišljam dok promatram zgodnu najavljiivačicu u zelenom odijelu boje zada. Vidim je kako se smiješi čujem njezin lijepo modulirani glas i pitam se kako bi zvučali njezini krikovi

Zatim se na televizoru pojavljuje nova slika i sve misli o najavljiivačici nestaju. Neki izvijestitelj stoji ispred kuće doktora Richarda Yeagera u Neivtonu. Sumornim glasom, on otkriva da, dva dana nakon doktorovog ubojstva i otmice njegove supruge, još nitko nije uhapšen. Već sam upoznat sa slučajem doktora Yeagera i njegove supruge. Sad se naginjem prema televizoru i pomno zurim u ekran, čekajući letimičan pogled.

Naposljetku je ugledam.

Kamera se okreće prema kuci i hvata je u krupnom kadru dok izlazi kroz ulazna vrata. Iza nje se pojavljuje neki krupan muškarac. Oni stoje i razgovaraju u dvorištu, nesvjesni da ih je u tom trenutku snimatelj posve približio. Muškarac izgleda prostački i prljavo, obješene vilice i rijetkih pramenova kose začešljanih preko čelave glave. Uz njega, ona izgleda malena i krhka. Prošlo je mnogo vremena otkad sam je zadnji put vidio i čini mi se da se mnogo toga na njoj promijenilo. Oh, kosa joj je još uvijek neukrotiva griva crnih kovrča i na sebi ima još jedno od svojih mornarski modHh odijela s hlačama, sako joj se previše objesio na ramenima, kraj ne laska njezinoj sićušnoj figuri. Ali, lice joj je drukčije. Nekoć je bilo četvrtasto i samouvjereno, ne posebno lijepo, ali svejedno privlačno, zbog divlje inteligencije njezinih očiju. Sad izgleda iscrpljeno i izmučeno. Smršavila je. Na njezinom licu vidim nove sjene, u šupljinama njezinih obraza.

Iznenada, ona uočava televizijsku kameru i netremice je promatra, gleda ravno u mene, njezine oči kao da me vide, jednako kao što ja nju vidim, kao da doista stoji ispred mene. Ona i ja imamo zajedničku povijest, iskustvo koje smo zajedno podijelili, a koje je tako prisno da smo zauvijek povezani kao da smo ljubavnici.

Ustajem s kauča i prilazim televizoru. Pritišćem ruku uz ekran. Ne slušam izvijestiteljev glas; usredotočen sam samo na njezino lice. Moja mala Janie. Da li te ruke još uvijek muče? Da li još uvijek trljaš dlanove, onako kako si ih trljala u sudnici, kao da se brineš zbog krhotine zaostale u tvom mesu? Misliš li o tim ožiljcima onako kako ja o njima mislim, kao o zalazima ljubavi? Malim podsjetnicima na moje visoko mišljenje o tebi?

– Daj se odmakni od televizora! Ništa ne vidimo! – netko poviče.

Ne mičem se. Stojim ispred ekrana i dotičem joj lice, sjećajući se kako su njezine kao ugljen crne oči nekoć netremice gledale u mene u posvemašnjoj podložnosti. Sjećajući se glatkoće njezine kože. Savršene kože, koju nije ukrašavao ni najblaži potez četkice sa šminkom.

– Seronjo, makni se!

Iznenada je nema, nestala je s ekrana. Vratila se najavljiivačica u žadzelenom sakou. Samo sekundu ranije, u svojim maštarijama zadovoljio bih se ovom lijepo njegovanom lutkom. Sad mi se ona čini bljutavom, tek još jedno zgodno lice, još jedan tanki vrat. Bio je dovoljan samo jedan pogled na Jane Rizzoli da me podsjeti stoje doista vrijedna lovina.

Vraćam se na kauč i sjedim dok traje reklama za automobile Lexus. Ali, više ne gledam televiziju. Umjesto toga, sjećam se kako je bilo hodati na slobodi. Lutati gradskim ulicama, udisati mirise žena koje su prolazile pokraj mene. Ne kemijske cvjetne mirise koji dolaze iz bočica, nego pravi parfem ženskog znoja ili ženske kose zagrijane suncem. Za ljetnih dana, pridružio bih se pješacima koji čekaju da se na zebri upali zeleno svjetlo. U vrevi pretrpanog uličnog ugla tko bi primijetio da se muškarac iza tebe posve približio kako bi ti pomirisao kosu? Tko bi primijetio da muškarac pokraj tebe zuri u tvoj vrat, promatra kucanje žila, mjesta na kojima zna da tvoja koža najslade miriše?

Ali, one ne primjećuju. Na semaforu se pali zeleno svjetlo. Gomila se pokreće. I žena

produži, nikad ne saznaje, nikad ne posumnja, daje lovac osjetio njezin miris.

Slaganje spavačice samo po sebi ne znači da imate posla s imitatorom – rekao je doktor Lawrence Zucker. – To je jednostavno iskazivanje nadmoći. Ubojica pokazuje svoju prevlast nad žrtvama. Nad mjestom zločina.

– Onako kako je to činio Warren Hoyt – rekla je Rizzolijeva.

– I drugi ubojice su to činili. To nije jedinstveno Kirurgu.

Doktor Zucker ju je promatrao s nekim neobičnim, gotovo divljim sjajem u očima. On je bio psiholog na Sveučilištu Northeastern i često je radio s Bostonskom policijom. Radio je s Odjelom za umorstva tijekom istrage Kirurgovog slučaja godinu dana ranije i pokazalo se da je profil zločinca koji je tada sastavio o nepoznatom počinitelju bio sablasno točan. Rizzolijeva se ponekad pitala koliko normalan sam Zucker može biti. Samo se muškarac koji je prisno upoznat s područjem zla mogao tako duboko uvući u mozak muškarca kao što je Warren Hoyt. Njoj ni u jednom trenutku nije bilo ugodno s ovim muškarcem, od čijeg se promuklog, šaptavog glasa i intenzivnih pogleda osjećala napadnutom i ranjivom. Ali, on je bio jedan od rijetkih koji je doista shvatio Hoyta; možda će shvatiti i imitatora.

Rizzolijeva je rekla: – Nije riječ samo o složenoj spavačici. Ima i drugih sličnosti. Koristio se ljepljivom trakom kako bi svezao žrtvu.

– Ni to nije svojstveno samo Kirurgu. Jesi li ikad gledala televizijsku emisiju MacGuver! On nam je pokazao tisuću i jedan način na koji se ljepljiva traka može upotrijebiti.

– Ulazak noću kroz prozor. Žrtve zaskočene u krevetu...

– Kad su najranjivije. To je logično vrijeme za napad.

– I jedan jedini rez, preko vrata.

Zucker je slegnuo ramenima. – Tih i učinkovit način da ubije.

– Ali, zbrojite sve to zajedno. Složenu spavačicu. Ljepljivu traku. Način ulaska. Smrtni udarac...

– I dobit ćemo nepoznatog počinitelja koji odabire prilično uobičajenu strategiju. Čak i šalica na žrtvinom krilu – to je samo inačica onoga što je učinjeno već ranije, u slučajevima serijskih silovatelja. Oni bi na muža stavili neki tanjur ili drugi komad posuđa. Ako bi se pomaknuo, porculan koji bi pao, upozorio bi počinitelja. To su uobičajene strategije zato što djeluju.

U očaju, Rizzolijeva je izvukla fotografije s newtonskog prizorišta zločina i rasprostrela ih po njegovom stolu. – Pokušavamo pronaći nestalu ženu, doktore Zucker. Zasad nemamo nikakvih tragova. Ne želim ni pomisliti na to kroz što ona sad prolazi – ako je još uvijek živa. Zato dobro pogledajte ove fotografije. Recite mi s kakvim počiniteljem imamo posla. Recite mi kako ga možemo pronaći. Kako možemo nju pronaći.

Doktor Zucker je stavio naočale i podigao prvu fotografiju. Nije ništa rekao, nego je samo na trenutak netremice promatrao fotografiju, a zatim posegnuo za sljedećom u čitavom nizu slika. Jedini zvukovi bili su škripanje njegovog kožnog naslonjača i povremeno zainteresirano mrmljanje. Kroz prozor njegovog ureda Rizzolijeva je vidjela campus Sveučilišta Northeastern, koji je ovog ljetnog dana bio gotovo prazan. Samo se nekoliko studenata ispružilo napolju na travi, s knjigama i ruksacima razbacanima oko sebe. Zavidjela je tim studentima, zavidjela im na bezbrižnim danima i nevinosti. Na slijepoj vjeri u budućnost. I na njihovim noćima, koje nisu prekidali mračni snovi.

– Rekli ste da ste pronašli spermu – rekao je doktor Zucker.

Nevoljko je odvrtila pogled od studenata koji su se sunčali i pogledala ga. – Da. Na ovalnom sagu na fotografiji. Laboratorijski nalazi potvrđuju da je krvna grupa drukčija od suprugove. DNK su stavili u CODIS-ovu bazu podataka.

– Nekako sumnjam da je ovaj nepoznati počinitelj dovoljno neoprezan da bi ga se moglo identificirati pretraživanjem u nacionalnoj bazi podataka. Ne, kladim se da se njegov DNK ne nalazi u CODIS-u. – Zucker je podigao pogled s fotografije. – I kladim se da nije ostavio otiske

prstiju.

– Ništa što se pojavilo na AFIS-u. Nažalost, nakon pogreba majke gospođe Yeager, Yeagerovi su u kući imali najmanje pedeset posjetitelja. Što znači da imamo čitavu gomilu neidentificiranih otisaka.

Zucker je pogledao fotografiju doktora Yeagera naslonjenog na krvlju zamrljani zid. – Ovo se umorstvo dogodilo u Newtonu.

– Da.

– To nije istraga u kojoj biste vi uobičajeno sudjelovali. Zašto ste uključeni? – Ponovno je podigao pogled i svojim neugodnim intenzitetom prikovao njezin.

– Istražitelj Korsak me zamolio...

– A on je nominalno zadužen za taj slučaj. Točno?

– Točno. Ali...

– Zar u Bostonu nema dovoljno umorstava kojima ćete se pozabaviti, istražiteljice? Zašto osjećate potrebu preuzeti ovaj slučaj?

Zurila je u njega, osjećajući se kao da se on nekako ušuljao u njezin mozak i sad čeprka po njemu, tražeći meko mjesto koje bi mogao kinjiti. – Rekla sam vam – odgovorila je. – Žena je možda još živa.

– I vi je želite spasiti.

– Zar vi ne želite? – povikala je.

– Zanima me, istražiteljice – rekao je Zucker, nimalo dirnut njezinim bijesom. – Jeste li s nekim razgovarali o Hoytovom slučaju? Mislim, o njegovom učinku na vas, osobno?

– Nisam sigurna da znam na što mislite.

– Jeste li bili na terapiji?

– Pitate mi jesam li bila kod psihijatra?

– Mora daje to bilo doista grozno iskustvo, to što vam se dogodilo u onom podrumu. Warren Hoyt vam je učinio nešto što bi proganjalo svakog policajca. Ostavio je ožiljke, i emotivne i fizičke. Većina bi bila dugo traumatizirana. Sjećanja, noćne more. Depresija.

– Ta sjećanja nisu nimalo zabavna. Ali, ja mogu sa njima izići na kraj.

– To ste uvijek činili, zar ne? Uvijek ste bili jaki. Nikad se niste žalili.

– I ja kukam kao i svi drugi.

– Ali nikad zbog nečega zbog čega biste izgledali slabi. Ili ranjivi.

– Ne podnosim cmizdravce. I odbijam sama biti jedna od njih.

– Ja ne govorim o cmizdrenju. Govorim o tome da budete dovoljno iskreni i priznate da imate problema.

– Kakvih problema?

– To vi meni recite, istražiteljice.

– Ne, recite vi meni. Budući da se čini da mislite kako sam sva sjeban.

– Ja to nisam rekao.

– Ali to mislite.

– Vi ste ta koja je upotrijebila izraz sjeban. Da li se tako osjećate?

– Slušajte, došla sam zbog ovoga. – Pokazala je fotografije s mjesta zločina u kući Yeagerovih. – Zašto razgovaramo o meni?

– Zato što vi, kad pogledate ove fotografije, vidite samo Warrena Hoyta. Ja se samo pitam zašto.

– Taj slučaj je zaključen. Krenula sam dalje.

– Jeste li? Doista?

Od tog pitanja, upitanog tako tiho, zašutjela je. Zamjerala mu je što ju je ispitivao. Ponajviše mu je zamjerala što je prepoznao istinu koju ona nije mogla priznati. Warren Hoyt je doista ostavio ožiljke. Trebala je samo pogledati svoje dlanove i odmah bi se podsjetila povreda koje joj je nanio. Ali, najgora ozljeda nije bila tjelesna. Ono što je ona izgubila, u onom

mračnom podrumu prošlog ljeta, bio je njezin osjećaj nepobjedivosti. Njezin osjećaj samopouzdanja. Warren Hoyt ju je naučio koliko je doista ranjiva.

– Nisam ovamo došla razgovarati o Warrenu Hoytu – rekla je.

– A ipak, on je razlog vašeg dolaska.

– Nije. Ovdje sam zato što vidim paralele između ove dvojice ubojica. I nisam jedina koja ih vidi. Vidi ih i istražitelj Korsak. Dakle, držimo se teme, dobro?

Pogledao ju je s dobrotivim osmijehom. – Dobro.

– Dakle, kakav je ovaj počinitelj? – Lupnula je po fotografijama. – Što mi možete reći o njemu?

Zucker se ponovno usredotočio na fotografiju doktora Yeagera. – Vaš nepoznati počinitelj je očito organiziran. Ali, vi to već znate. Na mjesto zločina je došao posve pripremljen. Rezač za staklo, pištolj za omamljivanje, ljepljiva traka. Uspio je svladati ovaj par tako brzo, da se čovjek zapita... – Pogledao ju je. – Nema šanse da je bio još jedan počinitelj? Partner?

– Pronašli smo samo jedan komplet otisaka stopala.

– Onda je vaš dečko veoma učinkovit. I pedantan.

– Ali, na sagu je ostavio svoju spermu. Dao nam je ključ da otkrijemo njegov identitet. To je vraška pogreška.

– Da, je. I on to posve sigurno zna.

– Zašto ju je onda silovao upravo tamo, u kući? Zašto to nije učinio kasnije, na nekom sigurnijem mjestu? Ako je dovoljno organiziran da izvede upad u kuću i svlada supruga...

– Možda je to prava odmazda.

– Molim?

– Razmislite o tome. Doktor Yeager sjedi, vezan i bespomoćan. Prisiljen gledati dok drugi muškarac uzima njegovo vlasništvo.

– Vlasništvo – ponovila je.

– U umu ovog počinitelja, žena je upravo to. Vlasništvo drugog muškarca. Većina seksualnih napasnika ne bi riskirala napad na par. Odabrali bi usamljenu ženu, laku metu. S muškarcem u igri, postaje opasno. A opet, ovaj počinitelj morao je znati da je u igri i suprug. I došao je spreman pozabaviti se s njim. Je li moguće da je to bilo dijelom zadovoljstva, dijelom uzbuđenja? Da ima publiku?

Publiku od jedne osobe. Pogledala je fotografiju Richarda Yeagera, prislonjenog uza zid. Da, to je bio i njezin neposredni dojam kad je ušla u dnevni boravak.

Zucker je pogledao prema prozoru. Prošao je jedan trenutak. Kad je ponovno progovorio, glas mu je bio tih i pospan, kao da riječi izlaze u nekom snovitom stanju.

– Riječ je samo o moći. I nadzoru. O dominaciji nad drugim ljudskim bićem. Ne samo nad ženom, nego i nad muškarcem. Možda ga zapravo uzbuđuje muškarac, možda je on vitalni dio ove maštarije. Naš počinitelj dobro zna kakvi su rizici, a svejedno mora ostvariti svoje nagone. Njegove maštarije imaju nadzor nad njim, a on pak ima nadzor nad svojim žrtvama. Svemoćan je. Gospodar. Njegov neprijatelj sjedi vezan i bespomoćan, a naš počinitelj čini ono što su pobjedničke vojske uvijek činile. Uhvatio je svoju nagradu. Siluje ženu. Zadovoljstvo mu povećava posvemašnji poraz doktora Yeagera. Ovaj napad više je od seksualnog nasrtaja; on je iskazivanje muške moći. Pobjeda jednog muškarca nad drugim. Osvajač koji uzima svoj plijen.

Napolju su studenti na travnjaku skupljali svoje naprtnjače i otresali travu s odjeće. Poslijepodnevno sunce sve je obasjalo zlatastom maglicom. Što sljedeće današnji dan sprema ovim studentima?, zapitala se Rizzolijeva. Možda večer zabave i razgovora, pizze i piva. I dubok san, bez noćnih mora. San nevinih.

Nešto što ja više nikad neću upoznati.

Zacvrktao je njezin mobilni telefon. – Ispričajte me – rekla je i otvorila ga.

Poziv je bio od Erin Volchko iz laboratorija u kojem su se obavljale pretrage vlasi, vlakana i ostalog dokaznog materijala. – Proučila sam one vrpce ljepljive trake koje ste skinuli s tijela

doktora Yeagera – rekla je Erin. – Izvješće sam već faksirala istražitelju Korsaku. Ali znala sam da bi i ti voljela znati.

– Što imamo?

– Mnoštvo kratkih smeđih dlačica koje su se uhvatile na ljepilo. Dlake s ruku i nogu, iščupane iz žrtve kad je skidana traka.

– Vlakna?

– I njih. Ali, ovo je doista zanimljivo. Na vrpci skinutoj sa žrtvinih gležnjeva bila je jedna jedina vlas tamnosmeđe kose, duga dvadeset i jedan centimetar.

– Njegova žena je plavuša.

– Znam. Upravo zato je ova vlas zanimljiva.

Nepoznati počinitelj, pomislila je Rizzolijeva. To je vlas našeg ubojice. – Ima li epitelnih stanica? – upitala je.

– Da.

– Dakle, s te bi vlasi mogli dobiti DNK. Ako se slaže sa spermom...

– Neće se slagati sa spermom.

– Kako znaš?

– Zato što nema šanse da je ovo ubojičina vlas. – Erin je zastala. – Osim, ako nije zombi.

ČETIRI

Istražiteljima Odjela za umorstva bostonske policije posjet Kriminalističkom laboratoriju predstavljao je samo kratku šetnju ugodno osunčanim hodnikom do južnog krila Schroeder Plaze. Rizzolijeva je ovim hodnikom prošla nebrojeno puta i pogled bi joj često odlutao prema prozorima koji su nadzirali nezgodno susjedstvo Roxbury u kojem su trgovine noću bile zabarikadirane rešetkama i lokotima, a svaki parkiran automobil opskrbljen palicom. Danas joj je, međutim, jedini cilj bio pronaći odgovore i nije se ni osvrnula oko sebe, nego je išla ravno u sobu S269, laboratorij u kojem su se proučavale vlasi, vlakna i dokazne čestice.

U sobi bez prozora, posve natrpanoj mikroskopima i plinskim kromatografom, kriminalistkinja Erin Volchko neprikosnoveno je vladala. Odsječena od sunčevog svjetla i pogleda napolje, svoje je zanimanje usredotočila na svijet ispod leća njezinog mikroskopa, pa su joj oči bile upale i stalno je škiljila, kao netko tko predugo zuri kroz okular. Kad je Rizzolijeva ušla u sobu, Erin se okrenula prema njoj.

– Upravo sam je za tebe stavila pod mikroskop. Pogledaj.

Rizzolijeva je sjela i provirila kroz okular. Vidjela je vlas vodoravno rastegnutu preko stakalca. – Ovo je ona dugačka smeđa vlas koju sam pronašla na traci ljepljive vrpce oko gležnjeva doktora Yeagera – rekla je Erin. – To je jedina takva vlas koja se zaljepila na vrpce. Ostale su bile kratke dlačice sa žrtvinih nogu, plus jedna vlas s glave, na komadu vrpce koja mu je bila preljepljena preko usta. Ali, ova dugačka vlas je siročić. I prilično zakučasta. Ne odgovara ni žrtvinoj kosi, niti vlasima koje smo pronašli na ženinoj četki za kosu.

Rizzolijeva je pomaknula pločicu, pregledavajući vlas. – To je definitivno ljudska vlas?

– Da, ljudska je.

– A zašto ne može pripadati našem počinitelju?

– Pogledaj je. Reci mi što vidiš.

Rizzolijeva je zastala, prisjećajući se svega što je naučila o forenzičnom ispitivanju vlasi. Znala je da Erin zacijelo ima razlog zbog kojeg je tako sistematično vodi kroz proces; u njezinom je glasu čula tiho uzbuđenje. – Ova vlas je zakrivljena, stupanj zakrivljenost O.1 do O.2. A ti si rekla daje duljina dvadeset i jedan centimetar.

– Što je posve uobičajeno za ženu – rekla je Erin. – Ali je prilično dugačko za muškarca.

- Da li je duljina to što te brine?
- Ne. Duljina nam ne kazuje spol.
- Na što bih se onda trebala usredotočiti?
- Na bliži kraj. Na korijen. Primjećuješ li išta neobično?
- Korijen izgleda pomalo nazupčen. Pomalo nalik četki.

– Upravo tu riječ bih i ja upotrijebila. Mi to zovemo četkolikim korijenom. Riječ je o skupu vlaknaca ovojnice. Proučavanjem korijena, možemo utvrditi u kojoj je fazi rasta ova vlas bila. Bi li željela pogađati?

Rizzolijeva se usredotočila na gomoljasti kraj vlasi, s paučinastom oblogom. – Uz korijen prijanja nešto prozirno.

– Epitelna stanica – rekla je Erin.

– Što znači da je vlas bila u aktivnom rastu.

– Da. Sam je korijen lagano povećan, što znači da je ova vlas bila u kasnoj anagenoj fazi. Upravo je bila na kraju aktivne faze rasta. A ova epitelna stanica bi nam mogla dati DNK.

Rizzolijeva je podigla glavu i pogledala Erin. – Ne razumijem kakve to ima veze sa zombijima.

Erin se tiho nasmijala. – Nisam mislila doslovno.

– Kako si onda mislila?

– Pogledaj ponovno deblo vlasi. Slijedi ga od korijena.

Rizzolijeva je ponovno pogledala kroz mikroskop i usredotočila se na tamniji dio debla vlasi. – Boja nije jednolična – rekla je.

– Nastavi.

– Na deblu vlasi postoji crni obrub, odmah iznad korijena. Što je to?

– To se zove distalni obrub korijena – rekla je Erin. – To je mjesto na kojem cjevčica lojne žlijezde ulazi u folikul. Izlučevine lojne žlijezde uključuju enzime koji zapravo slamaju stanice, u svojevrsnom probavnom procesu. On uzrokuje oticanje i stvaranje tamnog obruba uz korijen vlasi. To sam željela da vidiš. Distalni obrub. On isključuje svaku mogućnost da ova vlas pripada vašem nepoznatom počinitelju. Možda mu je pala s odjeće. Ali, ne s glave.

– Zašto?

– Distalni obrub i četkoliki korijen su promjene vlasi nakon smrti.

Rizzolijeva je uz trzaj podigla glavu. Netremice je gledala u Erin. – Nakon smrti?

– Tako je. Ova vlas je s glave koja trune. Promjene na njoj su klasične promjene i prilično karakteristične za proces truljenja. Ako vaš ubojica nije ustao iz groba, ova vlas nije mogla doći s njegove glave.

Rizzolijevoj je trebao trenutak da ponovno pronađe glas. – Koliko dugo bi ta osoba morala biti mrtva? Da bi se na vlasi vidjele ove promjene?

– Nažalost, promjene obruba nimalo ne pomažu u određivanju trajanja smrti. Mogla je biti iščupana iz glave umrle osobe od osam sati do nekoliko tjedana nakon smrti. I kosa s leševa koji su davno balzamirani mogla bi ovako izgledati.

– A što ako nekome iščupaš kosu dok je još živ? I ostaviš da vlasi neko vrijeme negdje budu? Bi li se te promjene i u tom slučaju pojavile?

– Ne bi. Ove se dekompozicijske promjene pojavljuju samo kad kosa ostane na glavi mrtvacu. Vlasi moraju biti iščupane kasnije, nakon smrti. – Erin je susrela Rizzoličin zapanjeni pogled. – Vaš nepoznati počinitelj bio je u dodiru s nekim lešom. Ova mu je vlas zapela na odjeći, a zatim pala na ljepljivu vrpču, dok je vezao gležnjeve doktora Yeagera.

Rizzolijeva je tiho rekla: – Ima još jednu žrtvu.

– To je jedna mogućnost. Ja bih ti voljela predložiti drugu. – Erin je prišla drugom pultu i vratila se s malenom pliticom na kojoj je bio komadić ljepljive vrpce okrenut ljepljivom stranom prema gore. – Ovaj komad je skinut sa zglobova doktora Yeagera. Želim ti ga pokazati pod ultraljubičastim svjetlom. Daj, molim te, pritisni prekidač na zidu.

Rizzolijeva je pritisnula prekidač. U iznenadnom mraku, Erinina malena UV svjetiljka sjajila je sablasnim modrozelenim svjetlom. Bio je to znatno slabiji izvor svjetla nego Crimescope koji je Mick koristio u kući Yeagerovih, ali kad je njezin sjaj obasjao komad ljepljive vrpce, svejedno su se otkrile zapanjujuće pojedinosti. Ljepljiva vrpca koja ostane na mjestima zločina može biti pronađeno blago za istražitelja. Vlakna, vlasi, otisci prstiju, čak i DNK zločinca ostavljen u stanicama kože, mogu se priljepiti za vrpcu. Pod UV svjetlom, Rizzolijeva je sad ugledala mrvice prašine i nekoliko kratkih dlačica. I, uz rub vrpce, nešto što je izgledalo kao veoma tanka resica vlakana.

– Vidiš li kako su ova vlakna na krajnjem rubu neprekinuta? – upitala je Erin. – Protežu se čitavom duljinom vrpce koja je skinuta s njegovih zglobova, kao i na onoj sa gležnjeva. Izgledaju gotovo kao da su tako proizvedene.

– Ali nisu?

– Ne, nisu. Ako smotak vrpce položiš na stranu, rubovi će pokupiti tragove onoga na čemu smotak leži. Ovo su vlakna s te površine. Svuda gdje idemo skupljamo tragove našeg okoliša. I kasnije za sobom te tragove ostavljamo na drugim mjestima. Isto je učinio i vaš nepoznati počinitelj. – Erin je upalila svjetlo u sobi i Rizzolijeva je zatreptala od iznenadnog bljeska.

– Kakva su to vlakna?

– Pokazat ću ti. – Erin je skinula pločicu na kojoj je bila vlas kose i na njezino mjesto stavila drugu. – Pogledaj kroz okular. Objasniti ću ti što vidimo.

Rizzolijeva je pogledala u okular i ugledala tamno vlakno, svinuto u obliku slova C.

– Ovo je s ruba ljepljive vrpce – rekla je Erin. – Upotrijebila sam vrući zrak kako bih razdvojila različite slojeve vrpce. Ova tamnomodra vlakna protežu se čitavom duljinom. Dopusti da ti sad pokažem presjek. – Erin je uzela fascikl slučaja i iz njega izvukla jednu fotografiju. – Ovako izgleda pod mikroskopom za skeniranje elektrona. Vidiš kako vlakno ima trokutasti oblik? Baš kao mali trokut. Tako je proizvedeno da bi se smanjilo hvatanje prašine. Ovakav trokutasti oblik karakterističan je za vlakna saga.

– Dakle, riječ je o umjetnom materijalu?

– Tako je.

– A što je s dvostrukom refrakcijom? – Rizzolijeva je znala da kad svjetlo prolazi kroz sintetičko vlakno, često izlazi polarizirano u dva različita polja, kao da sjaji kroz kristal. Dvostruko lomljenje zrake naziva se dvostruka refrakcija. Svaka vrsta vlakna ima karakteristični indeks, koji se može izmjeriti polarizirajućim mikroskopom.

– Ovo određeno modro vlakno – rekla je Erin – ima indeks dvostruke refrakcije O.O63.

– Je li to karakteristično za nešto određeno?

– Najlon šest zarez šest. Obično se koristi za sagove, jer je otporan na mrlje, elastičan je i čvrst. Oblik presjeka i infracrveni spektograf ovog vlakna odgovaraju Dupontovom proizvodu po imenu Antron, koji se koristi u proizvodnji sagova.

– I tamnomodre je boje? – upitala je Rizzolijeva. – To nije boja koju bi većina ljudi izabrala za kuću. Više zvuči kao automobilski otirač.

Erin je kimnula glavom. – Zapravo, ova određena boja, broj 802 modra, dugo se nudila kao standardna opcija u luksuznim američkim automobilima. Cadillacima i lincolnima, na primjer.

Rizzolijeva je odmah shvatila kamo Erin smjera. Rekla je: – Cadillac proizvodi mrtvačka kola.

Erin se nasmiješila. – I Lincoln.

Obje su mislile jednako: Ubojica je netko tko radi s mrtvacima.

Rizzolijeva je razmislila o svim ljudima koji mogu biti u doticaju s mrtvacima. Policajac i mrtvozornik koji su pozvani u kuću kad čovjek umre. Patolog i njegov pomoćnik. Balzamer i meštar pogrebne ceremonije. Restaurator, koji pere kosu i šminka mrtvacu, kako bi ljubljani pokojnik pristojno izgledao posljednji put kad ga vide. Mrtvi prođu čitav niz živućih čuvara i

tragovi tog prolaza mogu se zadržati na svemu i svima koji su na pokojnike položili ruke.

Pogledala je Erin. – Nestala žena. Gail Yeager...

– Što s njom?

– Njezina je majka umrla prošli mjesec.

Posao Joeya Valentinea bio je učiniti da mrtvaci izgledaju kao da su živi.

Rizzolijeva i Korsak su stajali u jarko osvijetljenoj pripremnoj prostoriji pogrebnog poduzeća Whitney Funeral i promatrali kako Joey kopa po svom priboru za šminku proizvođača Graftobian. U torbi su bile bočice kremastog tena i rumenila i ruževi za usne. Izgledala je kao i svaka kazališna šminka, ali ove su kreme i ruževi trebali udahnuti život u pepeljastu kožu leševa. Baršunasti glas Elvisa Presleva pjevao je s kazetofona »Love Me Tender«, dok je Joey pritiskao vosak za modeliranje na ruke mrtvaca, začepljujući razne rupe i usjke koje su ostavili višestruki kateteri infuzija i arterijskih posjekotina.

– Ovo je bila omiljena glazba gospođe Ober – rekao je dok je radio, povremeno pogledavajući prema tri fotografije pričvršćene na štafelaj koji je postavio uz stol. Rizzolijeva je pretpostavila da su to fotografije gospođe Ober, iako je živa žena na tim fotografijama veoma malo nalikovala sivom i oronulom lesu na kojem je sad Joey radio.

– Sin kaže da je bila luda za Elvisom – rekao je Joey. – Tripot je bila u Gracelandu. On mi je donio ovu kazetu, kako bih je mogao puštati dok je šminkam. Zna, uvijek nastojim puštati njihovu omiljenu pjesmu ili melodiju. Pomaže mi da dobijem osjećaj za njih. Čovjek nauci mnogo o drugoj osobi po glazbi koju ta osoba sluša.

– Kako bi trebala izgledati Elvisova obožavateljica? – upitao je Korsak.

– Zna. Svijetli ruž za usne. Natapirana kosa. Nimalo nalik nekome tko sluša, na primjer, Sostakoviča.

– Onda, kakvu je glazbu slušala gospođa Hallowell?

– Doista se ne sjećam.

– Radili ste na njoj prije samo mjesec dana.

– Da, ali ne sjećam se uvijek pojedinosti. – Joey je završio posao s voskom na rukama. Sad se premjestio na čelo stola i tamo stajao kimajući glavom u ritmu »You Ain't Nothing but a Hound Dog«. Odjeven u crne traperice i cipele Doc Martens, izgledao je kao šminkerski mladi umjetnik koji promatra prazno platno. Ali, njegovo platno je bilo hladno meso, a njegov medij četka za šminkanje i posuda s rumenilom. – Malo rumenila boje bronce, mislim – rekao je i posegnuo za prikladnom posudom. Sa špatulom za miješanje, počeo je miješati boje na paleti od nehrđajućeg čelika. – Da, ovo mi se čini dobrim za staru Elvisovu djevojku. – Počeo je razmazivati rumenilo po obrazima lesa, utrljavajući ga sve do ruba kose, gdje je ispod crne boje provirivao sijedi izrast.

– Možda se sjećate da ste razgovarali s kćerkom gospođe Hallowell – rekla je Rizzolijeva. Izvukla je fotografiju Gail Yeager i pokazala je Joeyu.

– Trebali biste pitati gospodina Whitneyja. On je zadužen za većinu dogovora. Ja sam mu samo pomoćnik...

– Ali, mora da ste vi i gospođa Yeager razgovarali o šminki njezine majke za pogreb. Budući da ste vi pripremili tijelo.

Joejev pogled je oklijevao na fotografiji Gail Yeager. – Sjećam se da je bila doista draga gospođa – tiho je rekao. Rizzolijeva gaje upitno pogledala. – Bila?

– Slušajte, pratio sam vijesti. Ne mislite doista daje gospođa Yeager još uvijek živa? – Joey se okrenuo i namrštio Korsaku koji je tumačio prostorijom i zavirivao u ormariće. – Uh... Istražitelju? Tražite li nešto određeno?

– Ne. Samo sam se pitao kakve stvari čuvate u mrtvačnici. – Posegnuo je u jedan ormarić. – Hej, nije li ovo željezo za uvijanje kose?

– Da. Mi ovdje peremo i uvijamo kosu. Sređujemo nokte. Sve kako bi naši klijenti izgledali najbolje moguće.

- Čujem da ste prilično dobri u tome.
- Svi su bili zadovoljni mojim radom.

Korsak se nasmijao. – To vam mogu sami reći, ha?

- Mislim, njihove obitelji. Njihove obitelji su zadovoljne.

Korsak je spustio željezo za uvijanje kose. – Za gospodina Whitneyja radite, koliko, sedam godina?

- Tako nešto.
- Zacijelo odmah nakon svršetka srednje škole.
- Počeo sam s pranjem njegovih mrtvačkih kola. Čistio prostoriju u kojoj se uređuju mrtvacima. Javljao se na noćne pozive. Tad me gospodin Whitney pozvao da mu pomognem s balzamiranjem. Sad, kako je on već u godinama, ja ovdje radim gotovo sve.

- Dakle, pretpostavljam da imate dozvolu za balzamiranje?

Stanka. – Uh, ne. Nikad se nisam prijavio. Samo pomažem gospodinu Whitneyju.

- Zašto se ne prijavite? To bi vam bio korak više.

– Sretan sam sa svojim poslom ovako kako je. – Joey je ponovno obratio pozornost gospođi Ober, čije je lice sad dobilo ružičasti sjaj. Posegnuo je za četkicom za obrve i počeo nanositi smeđu boju na njezine sive obrve, rukama koje su imale gotovo ljubavničku nježnost.

U dobi kad je većina muškaraca željna živjeti život punim plućima, Joey Valentine odabrao je svoje dane provoditi s mrtvacima. Dovožio je leševe iz bolnica i staračkih domova u ovu čistu, svijetlu sobu. Prao ih je i brisao, šamponirao im kosu, mazao ih kremom i puderima kako bi im podario iluziju života. Dok je razmazivao boju po obrazima gospođe Ober, promrljao je: – Baš lijepo. O, da, doistaje lijepo. Izgledat ćeš sjajno...

- Dakle, Joey – rekao je Korsak. – Ovdje radiš sedam godina, je li?
- Nisam li vam to upravo rekao?
- I nikad se nisi potrudio prijaviti za neku profesionalnu svjedodžbu?
- Zašto me to stalno pitate?
- Je li to zato što si znao da ne bi dobio dozvolu?

Joey se ukočio, s rukom spremnom nanijeti ruž za usne. Nije ništa odgovorio.

- Da li stari gospodin Whitney zna za tvoj policijski dosje? – upitao je Korsak.

Naposljetku je Joey podigao pogled. – Niste mu rekli, zar ne?

- Možda bih trebao. S obzirom na to kako si grozno preplašio onu sirotu djevojku.

- Imao sam samo osamnaest godina. Bila je to pogreška...

- Pogreška? Sto, zavirio si kroz pogrešan prozor? Špijunirao pogrešnu djevojku?

- Išli smo u srednju školu zajedno! Nije bilo kao daj, nisam uopće poznavao!

– Dakle, proviruješ kroz prozore samo onih djevojaka koje poznaješ? Što si još učinio, a zbog čega nikad nisi bio uhapšen?

- Rekao sam vam, bila je to pogreška!

– Jesi li se ikad ušuljao u nečiju kuću? Upao u nečiju spavaću sobu? Možda zdirao neku sitnicu kao što je grudnjak, ili zgodne gaćice?

– Oh, Isuse. – Joey je zurio u ruž za usne koji je upravo ispustio na pod. Izgledao je kao da će povratiti.

– Znaš, voajeri ponekad pređu i na druge stvari – nemilosrdno je nastavio Korsak. – Ružne stvari.

Joey je prišao kasetofonu i ugasio ga. U tišini koja je uslijedila, stajao je leđima okrenut prema njima i zurio kroz prozor u groblje s druge strane ceste. – Pokušavate mi sjebati život – rekao je.

- Ne, Joey. Samo pokušavamo iskreno razgovarati s tobom.
- Gospodin Whitney ne zna.
- I ne mora znati.
- Osim ako?

- Gdje si bio u nedjelju navečer?
- Kod kuće.
- Sam?

Joey je uzdahnuo. – Slušajte, znam o čemu je ovdje riječ. Znam što pokušavate učiniti. Ali, rekao sam vam, jedva sam poznavao gospođu Yeager. Ja sam se samo pobrinuo za njezinu majku. I znate, obavio sam dobar posao. Svi su mi to rekli, poslije. Kako je živo izgledala.

- Imaš li što protiv da zavirimo u tvoj automobil?
- Zašto?
- Samo da ga pogledamo.
- Da, imam. Ali, vi ćete to svejedno učiniti, zar ne?
- Samo uz tvoje dopuštenje. – Korsak je zastao. – Znaš, suradnja je dvosmjerna ulica.

Joey je i nadalje zurio kroz prozor. – Danas je tamo vani pogreb – tiho je rekao. – Vidite one limuzine? Još otkad sam bio klinjo, volio sam promatrati pogrebne povorke. Tako su lijepe. Tako dostojanstvene. To je još jedino što ljudi čine kako valja. Jedino što nisu upropastili. Nisu kao vjenčanja, na kojima čine gluposti kao što je skakanje iz zrakoplova. Ili svoje zavjete izriču na nacionalnoj televiziji. Na pogrebima još uvijek iskazujemo poštovanje prema onome što je dolično...

- Tvoj automobil, Joey...

Naposljetku se Joey okrenuo i prišao ladici jednog od ormarića. Posegnuo je u nju i izvukao komplet ključeva, koji je pružio Korsaku. – Smeđa honda.

Rizzolijeva i Korsak su stajali na parkiralištu i promatrali sivkastosmeđi tapison kojim je bio obložen prtljažnik automobila Joeya Valentinea.

- Sranje. – Korsak je s treskom zatvorio prtljažnik. – Nisam još gotov s ovim tipom.
- Nemaš ništa protiv njega.

– Jesi li vidjela njegove cipele? Meni su izgledale kao da su broj četrdeset i pet. A mrtvačka kola imaju mornarsko modri sag.

- Kao i tisuću drugih automobila. To ga ne čini tvojim čovjekom.

– Ali moj čovjek zacijelo nije ni stari Whitney. – Joejev šef, Leon Whitney, imao je šezdeset i šest godina.

– Slušaj, već imamo DNK nepoznatog počinitelja – rekao je Korsak. – Sad nam još samo treba Joejev.

- Misliš da će on jednostavno pljunuti u šalicu za tebe?
- Ako želi sačuvati posao. Mislim da će se zdmati i moliti me kao pas.

Pogledala je na drugu stranu ceste koja je treperila od vrućine, a potom prema groblju, na kojem je grobna povorka dostojanstveno zavijala prema izlazu. Kad su mrtvi pokopani, život se nastavlja, pomislila je. Bez obzira na tragediju, život se uvijek mora nastaviti. A tako bih trebala i ja.

- Ne mogu si dopustiti potrošiti više ni minutu na ovo – rekla je.
- Molim?

– Imam gomilu vlastitih slučajeva. I smatram da slučaj Yeagerovih nema nikakve veze s Warrenom Hoytom.

- Prije tri dana nisi tako mislila.

– Pa, bila sam u krivu. – Prešla je parkiralište i prišla svom automobilu, otvorila vrata i spustila prozore. Valovi vrućine pohrlili su na nju iz užarene unutrašnjosti automobila.

- Jesam li te možda nečim naljutio? – upitao je on.
- Nisi.
- Zašto se onda povlačiš?

Kliznula je za volan. Sjedalo je bilo vrelo, čak i kroz hlače. – Prošlu sam godinu provela pokušavajući preboljeti Kirurga – rekla je. – Moram ga se riješiti. Moram prestati vidjeti njegovu ruku u svemu na što naletim.

– Znaš, ponekad je instinkt najbolje što imaš.

– Ponekad je to jedino što imaš. Osjećaj, a ne činjenica. U policajčevom instinktu nema ničeg svetog. Što je, uopće, instinkt? Koliko mnogo puta se neki osjećaj pokaže posve pogrešnim? – Upalila je motor. – Prokleta prečesto.

– Znači, nisam te ničim naljutio? Zalupila je vrata. – Nisi.

– Jesi li sigurna?

Pogledala ga je kroz otvoreni prozor. Stajao je i škiljio na suncu, očiju stisnutih u proreze ispod gustih šiški obrva. Na rukama su mu stršale tamne dlačice, guste kao krzno, a položaj njegovog tijela, isturenih bokova i obješenih ramena, podsjetio ju je na pogurenog gorilu. Ne, nije je on naljutio. Ali, nije ga mogla pogledati i pritom u sebi ne zamijetiti žalac gađenja.

– Jednostavno ne mogu više trošiti vrijeme na ovo – rekla je. – Znaš kako je.

Kad se vratila za svoj radni stol, Rizzolijeva se usredotočila na sav nagomilani uredski posao. Na vrhu je bio dosje Muškarca iz zrakoplova, čiji je identitet ostao nepoznat, a uništeno tijelo ležalo nezatraženo u mrtvozorničkom uredu. Predugo je zanemarila ovu žrtvu. Ali, i dok je otvarala dosje i pregledavala fotografije s obdukcije, još uvijek je razmišljala o Yeagerovima i muškarcu koji je na odjeci imao vlas s glave mrtvacu. Pregledala je raspored slijetanja i uzlijetanja mlažnjaka u zrakoplovnoj luci Logan, ali u mislima joj je ostalo lice Gail Yeager, koje se smješkalo s fotografije na komodi. Sjetila se galerije ženskih fotografija prilijepljenih na zid sobe za sastanke prije godinu dana, tijekom istraživanja Kirurgovog slučaja. I te su se žene smiješile, a lica su im bila uhvaćena u trenutku kad im je krv još uvijek bila topla, kad im je život još svjetlucau u očima. Nije mogla pomisliti na Gail Yeager i ne sjetiti se mrtvih žena koje su otišle prije nje.

Pitala se je li Gail već među njima.

Njezin je dojavljivač zavibrirao, a njegovo zujanje je bilo kao električni šok iz njezinog pojasa. Prethodna najava otkrića koje će joj uzdrmati dan. Podigla je slušalicu.

Trenutak kasnije, već je jurila iz zgrade.

PET

Pas je bio žuti labrador, uzbuđen gotovo do histerije zbog policajaca koji su stajali u blizini. Skakutao je i lajao na kraju svoje uzice, privezane uz stablo. Vlasnik psa, čekinjav sredovječan muškarac u hlačicama za trčanje, sjedio je u blizini na velikom kamenu s glavom u rukama, i nije se obazirao na molećivo cviljenje kojim je njegov pas tražio pozornost.

– Vlasnikovo ime je Paul Vandersloot. Živi u River Streetu,

kilometar i pol odavde – rekao je pozornik Gregorv Doud, koji je osi gurao prizorište i već nategnuo polukrug policijske vrpce na stabla.

Stajali su na rubu općinskog golf terena i zurili u šumu rezervata Stonv Brook, koja je izravno graničila s golf terenom. Smješten na južnom kraju gradskih granica Bostona, ovaj je rezervat bio okružen morem predgrađa. Ali, unutar 475 hektara Stonv Brooka nalazio se krševit krajolik pošumljenih brda i dolina, kamenih izbočina i močvara obrubljenih rogozom. Zimi su cross-country skijaši istraživali petnaest kilometara staza u parku; ljeti su džogeri nalazili utočište u njegovim mirnim šumama.

To je radio i gospodin Vandersloot, dok ga njegov pas nije odveo do onoga što je ležalo među drvećem.

– Kaže da svako poslijepodne ovamo dolazi sa psom na trčanje – rekao je pozornik Doud. – Obično najprije ide stazom uz istočnu granicu parka, kroz šumu, a zatim se vraća ovim unutrašnjim rubom golf terena. To je otprilike osam kilometara trčanja. Kaže da čitavo vrijeme drži psa na uzici. Ali, danas mu se pas otrgnuo. Uspinjali su se stazom kad je pas potrčao prema

zapadu, u šumu, i odbio se vratiti. Vandersloot je krenuo za njim. Praktički se spotaknuo preko tijela. – Doud je pogledao prema džogeru koji je i nadalje bio šćućuren na kamenu. –

Nazvao je policiju.

– S mobitela?

– Ne, gospodo. Otišao je do telefonske govornice u Thompsonovom centru. Ja sam ovamo stigao oko dva i dvadeset. Pazio sam da ništa ne diram. Samo sam zašao u šumu dovoljno duboko da se uvjerim daje doista riječ o tijelu. Već nakon pedesetak metara mogao sam ga osjetiti. Zatim sam ga, nakon još pedeset metara, i ugledao. Odmah sam se povukao i osigurao prizorište. Zatvorio sam oba kraja staze Boundary Road.

– A kad su ostali stigli ovamo?

– Istražitelji Sleeper i Crowe su došli oko tri. Mrtvozornica je stigla oko tri i trideset. – Zastao je. – Nisam znao da dolazite i vi.

– Nazvala me doktorica Isles. Pretpostavljam da ćemo se zasad parkirati na golf terenu?

– Istražitelj Sleeper je tako naredio. Ne želi da ijedno vozilo bude vidljivo s autoceste Enneking. Ovako smo izvan oka javnosti.

– Je li se pojavio itko iz medija?

– Nije, gospodo. Pazio sam da ništa ne dojavljujem preko radija. Koristio sam se govornicom malo niže uz cestu.

– Dobro. Možda budemo dobre sreće pa se uopće i ne pojave.

– Uh-oh – rekao je Doud. – Stiže li ovo možda naš prvi šakal?

Tamnomodri marquis se kotrljao preko trave golf terena i stao pokraj mrtvozorničkog kombija. Poznati predebeli lik izvukao se iz vozila i zagladio rijetku kosu na glavi.

– On nije novinar – rekla je Rizzolijeva. – To je tip kojeg očekujem.

Korsak je teško koračao prema njima. – Doista misliš daje to ona? – upitao je.

– Doktorica Isles kaže daje velika mogućnost daje tako. Ako je to točno, vaš se slučaj ubojstva upravo premjestio unutar granica grada Bostona. – Pogledala je Douda. – Kako da mu se približimo, a da ne kontaminiramo stvari?

– Bit će u redu pridete li s istoka. Sleeper i Crowe već su snimili mjesto video-kamerom. Otisci stopala i povlačenja dolaze iz suprotnog smjera i započinju na autocesti Enneking. Samo slijedite nos.

Ona i Korsak su se provukli ispod policijske vrpce i krenuli u šumu. Ova naknadno posađena stabla bila su jednako gusta kao i svaka duboka šuma. Saginjali su se ispod šiljastih grana koje su im grebale lica i zapinjali nogavicama hlača o kupinjake. Pojavili su se na stazi za trčanje East Boundarv i uočili traku policijske vrpce kako leprša s jednog stabla.

– Džoger je trčao ovom stazom kad mu se otrgnuo pas – rekla je. – Izgleda da nam je Sleeper ostavio trag vrpce.

Prešli su stazu za trčanje i ponovno zaronili u šumu.

– Oh, čovječe. Mislim da već osjećam smrad.

I prije nego što su ugledali tijelo, začuli su zloslutno zujanje muha. Suhe grančice pucketale su ispod njihovih cipela, a taj je zvuk bio jednako zaprepašćujući kao i pucjava. Kroz stabla ispred sebe, vidjeli su Sleepera i Crowea, čija su lica bila izobličena od gađenja dok su rukom rastjeravali insekte. Doktorica Isles čučala je uz tlo, a nekoliko je dijamantnih bljeskova prošaralo njezinu crnu kosu. Približivši se, vidjeli su što Islesica radi.

Korsak je zapanjeno zastenjao. – Ah, sranje. To nisam morao vidjeti.

– Staklasti kalij – rekla je Isles, a te su riječi izgovorene njezinim prigušenim glasom zazvučale gotovo zavodljivo. – On će nam dati još jednu procjenu vremena smrti.

Bit će teško odrediti vrijeme smrti, pomislila je Rizzolijeva, gledajući nagi leš. Isles gaje otkotrljala na plahtu i položila s licem prema gore, a oči su stršale iz od vrućine nabreklog tkiva u unutrašnjosti lubanje. Ogrlica okruglih modrica okružila je vrat. Duga plava kosa bila je kruta hasura slame. Trbuh je bio napuhn timer, žučljivo zelene boje. Krvne žile bile su zamrljane od

bakterijske razgradnje krvi, dok su vene bile zapanjujući vidljive, kao crne rijeke koje teku ispod površine kože. Ali, svi su ovi užasi izbljedjeli pred postupkom koji je Isles sad izvodila na tijelu. Opne oko ljudskog oka su najosjetljivija površina tijela; jedna jedina trepavica ili najsitnije zrnice prašine ispod kapka može uzrokovati ogromnu neugodu. Stoga su se i Rizzolijeva i Korsak trznuli gledajući kako Isles probija oko lesa dvadesetmilimetarskom iglom. Polako je izvukla staklastu tekućinu u štrcaljku.

– Izgleda lijepo i čisto – rekla je Isles, zvučeći zadovoljno.

Položila je štrcaljku u rashlađivač napunjen ledom, a zatim se uspravila na noge i kraljevskim pogledom promotrila mjesto. – Temperatura jetre samo je dva stupnja manja od temperature okoline – rekla je. – I nema nikakvih oštećenja od insekata ili životinja. Ovdje ne leži veoma dugo.

– Ovdje ju je samo ostavio? – upitao je Sleeper.

– Bljedilo ukazuje daje umrla ležeći s licem prema gore. Vidi kako je tamnije sa stražnje strane, gdje se skupila krv? Ali ovdje je pronađena s licem prema dolje.

– Premještena je ovamo.

– I to u manje od dvadeset i četiri sata.

– Izgleda kao da je mrtva mnogo dulje od dvadeset i četiri sata – rekao je Crowe.

– Da, mlohava je, a već se znatno i nadula. Koža se već ljušti.

– Je li ono krvarenje iz nosa? – upitao je Korsak.

– Dekomprimirana krv. Počela se čistiti. Tekućine izlaze iz njezinog tijela zbog unutarnjeg rasta plinova.

– Vrijeme smrti? – upitala je Rizzolijeva.

Isles je zastala, pogleda prikovanog na trenutak na groteskno napuhnutim ostacima žene za koju su svi vjerovali da je Gail Yeager. Muhe su zujale i ispunjavale tišinu svojim pohlepnim brujanjem. Osim duge plave kose, na lesu je malo toga nalikovalo ženi s fotografija, ženi koja bi nekoć zacijelo već samo jednim osmijehom zavrtjela muškarcima glavu. Bio je to uznemiravajući podsjetnik da bakterije i insekti svode i lijepe i neugledne ljude na turobnu jednakost mesa koje se raspada.

– To ne mogu odgovoriti – rekla je Isles. – Još ne.

– Dulje od jednog dana? – inzistirala je Rizzolijeva.

– Da.

– Oteta je u nedjelju navečer. Je li moguće da je mrtva otada?

– Četiri dana? To ovisi o temperaturi okoline. Nepostojanje oštećenja uzrokovanih insektima navodi me na pomisao da je tijelo sve donedavno držano na zatvorenom. Zaštićeno od okoline. Soba s rashladnim uređajima usporila bi raspadanje.

Rizzolijeva i Korsak su izmijenili poglede, oboje s istim pitanjem. Zašto bi nepoznati počinitelj čekao toliko dugo da se riješi tijela koje se raspada?

Zapucketao je walkie-talkie istražitelja Sleepera i začuo se Doudov glas: – Upravo je stigao istražitelj Frost. I kombi policijskih tehničara je ovdje. Jeste li spremni za njih?

– Spremni smo – rekao je Sleeper. Već je izgledao mrtvo umorno, iznuren od vrućine. Bio je najstariji istražitelj u jedinici, s još samo pet godina do mirovine, i nije imao nikakve potrebe dokazivati se.

Pogledao je Rizzolijevu. – Mi smo upali na kraju ovog slučaja. Ti već radiš na njemu s newtonskom policijom?

Kimnula je glavom. – Od ponedjeljka.

– Dakle, slučaj će biti tvoj.

– Dobro – rekla je Rizzolijeva.

– Hej – usprotivio se Crowe. – Mi smo prvi došli.

– Oteta je u Newtonu – rekao je Korsak.

– Ali je tijelo sad u Bostonu – odgovorio je Crowe.

– Isuse – rekao je Sleeper. – Zašto se dovraga svađamo oko toga?

– Moj je – rekla je Rizzolijeva. – Ja vodim ovaj slučaj. – Netremice je promatrala Crowea, izazivajući ga da joj se usprotivi. Očekujući da će se njihovo uobičajeno suparništvo, kao i uvijek, razbuktati. Vidjela je kako mu se kut usnica podiže na početku ružnog cereka.

Zatim je Sleeper rekao u svoj walkie-talkie: – Istražiteljica Rizzoli je sad glavna istražiteljica u ovom slučaju. – Ponovno ju je pogledao. – Jesi li spremna za tehničare?

Pogledala je prema nebu. Već je bilo pet sati poslijepodne i sunce je zaronilo ispod stabala. – Neka dođu dok još mogu vidjeti što rade.

Prizorište smrti na otvorenom prostoru, na dnevnom svjetlu koje blijedi, nije bio scenarij koji je zdušno dočekala. U pošumljenim područjima uvijek se mogao očekivati dolazak divljih životinja koje će razbacati ostatke i odvući dokaze. Oluje s kišama speru krv i spermu, a vjetar raznese vlakna. Nema vrata koja bi zapriječila dolazak uljeza, a znatizeljnici mogu lagano prodrijeti unutar ograđenog područja. I zato je imala osjećaj hitnosti kad su policijski tehničari počeli pretraživati mjesto zločina. Sa sobom su donijeli metalne detektore i oštre oči, kao i vrećice za dokazni materijal koje su čekale da ih napune grotesknim blagom.

Kad se Rizzolijeva iskobeljala iz šume i izašla na golf teren bila je znojna, prljava i umorna od mahanja na komarce. Zastala je kako bi istresla grančice iz kose i iščupala čičke iz hlača. Uspravljujući se, iznenada se usredotočila na muškarca s kosom boje pijeska, odjevenog u odijelo s kravatom, koji je stajao pokraj mrtvozorničkog kombija s mobitelom priljubljenim uz uho.

Otišla je do pozornika Douda koji je još uvijek čuvao ograđeni prostor. – Tko je ono tamo odijelo? – upitala je.

Doud je pogledao prema muškarcu. – On? Kaže daje iz FBI-a.

– Molim?

– Pokazao mi je značku i pokušao me nagovoriti da ga pustim. Rekao sam mu da to najprije mora raščistiti s vama. Nije se činio baš sretan zbog toga.

– Što federalac radi ovdje?

– To se i ja pitam.

Stajala je i na trenutak promatrala muškarca, uznemirena dolaskom federalnog agenta. Kao glavna istražiteljica nije željela nikakvih nejasnoća oko toga tko ima ovlasti, a ovaj je muškarac, sa svojim vojničkim držanjem i poslovnim odijelom, već izgledao kao da je teren njegov. Krenula je prema njemu, ali on nije pokazao da ju je zamijetio dok nije stala točno pokraj njega.

– Oprostite – rekla je. – Čujem da ste iz FBI-a?

Zatvorio je mobitel i okrenuo se licem prema njoj. Ugledala je snažne, pravilne crte lica i hladnokrvno nepristupačan pogled.

– Ja sam istražiteljica Jane Rizzoli, zadužena za ovaj slučaj – rekla je. – Mogu li vidjeti vaše isprave?

Posegnuo je u sako i izvukao značku. Dok ju je proučavala, osjećala je kako je promatra, odmjerava od glave do pete. Zamjerala mu je tu šutljivu procjenu, zamjerala način na koji ju primorao da se osjeti ugroženom, kao da je on taj koji ima nadzor.

– Agent Gabriel Dean – rekla je, vraćajući mu značku.

– Da, gospodo.

– Smijem li vas upitati što FBI radi ovdje?

– Nisam znao da smo na suprotnim stranama.

– Jesam li ja rekla da jesmo?

– Dajete mi jasno do znanja kako mislite da ne bih trebao biti ovdje.

– FBI se obično ne pojavljuje na našim mjestima zločina. Samo me zanima što vas dovodi ovamo.

– Dobili smo službenu obavijest od newtonske policije o Yeagerovom ubojstvu. – Bio je to necjelovit odgovor; previše toga je ispuštao, tjerajući je da iz njega izvlači informacije.

Zadržavanje informacija bilo je oblik moći i ona je shvatila igru koju on igra.

– Pretpostavljam da vi dobivate mnogo rutinskih službenih obavijesti – rekla je.

– Da, dobivamo.

– Za svako ubojstvo, zar ne?

– Obaviješteni smo.

– Zar u ovom ubojstvu postoji nešto posebno?

Samo ju je promatrao s nedokučivim izrazom lica. – Mislim da bi žrtve to kazale.

Bijes joj se poput iverice probijao prema površini. – Ovo tijelo je pronađeno prije samo nekoliko sati – rekla je. – Zar su vaše službene obavijesti postale trenutačne?

Na usnama mu se ukazao blagi osmijeh. – Nismo posve izvan tijeka događaja, istražiteljice. Doista bismo cijenili da nas obavještavate o svom napretku. Obdukcijским izvješćima. Pronađenim dokazima. Preslikama izjava svih svjedoka...

– To je gomila papira.

– Toga sam svjestan.

– I sve to želite?

– Da.

– Iz nekog posebnog razloga?

– Zar nas ubojstvo i otmica ne bi trebali zanimati? Željeli bismo pratiti ovaj slučaj.

Bez obzira koliko je bio impozantan, nije oklijevala izazvati ga približivši mu se korak bliže. – Kad namjeravate početi davati naređenja?

– Slučaj ostaje vaš. Ja sam ovdje samo kako bih pomogao.

– Čak i ako ja to smatram nepotrebnim?

Pogled mu je skrenuo na dvojicu mrtvozorničinih pomoćnika koji su se pojavili iz šume i sad stajali nosila s ostacima tijela u kombi. – Je li doista važno tko radi na slučaju? – tiho je upitao. – Dok god se počinitelj uhvati?

Promatrali su kako kombi odlazi, noseći sa sobom već oskrvnjeno tijelo prema novim poniženjima pod jarkim svjetlima obdukcijanskog stola. Odgovor Gabriela Deana podsjetio ju je, s jasnoćom koja je kažnjavala, koliko su nevažna pitanja ovlasti. Gail Yeager nije marila kome će se pripisati zasluge za hvatanje njezinog ubojice. Jedino što je zahtijevala bila je pravda, bez obzira tko će je izvršiti. Rizzolijeva joj je dugovala pravdu.

Ali, dobro joj je bila poznata frustracija promatranja kako njezine kolege prisvajaju zasluge za njezin vlastiti mukotrpan rad. Više nego jedanput vidjela je kako muškarci istupaju i arogantno preuzimaju vlast u slučajevima koje je ona teškom mukom izgradila od mrvica. Neće dopustiti da se to i sad dogodi.

Rekla je: – Cijenim ponudu Ureda da nam pomogne. Ali, u ovom trenutku mislim da imamo sve pokriveno. Reći ću vam kad vas budemo trebali. – Rekavši to, okrenula se i otišla.

– Nisam siguran da razumijete situaciju – rekao je. – Mi smo sad u istom timu.

– Ne sjećam se da sam tražila pomoć FBI-a.

– To je dogovoreno sa zapovjednikom vaše jedinice: poručnikom Marquetteom. Želite li provjeriti kod njega? – Pružio joj je svoj mobitel.

– Imam svoj telefon, hvala vam.

– Onda vas molim da ga nazovete. Tako da ne tratimo vrijeme na borbu za teritorij.

Zapanjila ju je lakoća kojom se nametnuo. I točnost kojom ga je procijenila. Bio je to muškarac koji neće mirno stajati na sporednom kolosijeku.

Izvadila je svoj telefon i počela utipkivati brojeve. Ali, prije nego što se Marquette javio, začula je kako je doziva pozornik Doud.

– Istražitelj Sleeper vas treba – rekao je Doud i pružio joj svoj walkie-talkie.

Pritisnula je gumb. – Rizzoli.

– Kroz pucketanje statičkog elektriciteta čula je kako Sleeper govori: – Možda bi bilo dobro da se vratiš ovamo.

– Što imate?

– Ovaj... bolje da to sama vidiš. Nalazimo se pedesetak metara sjeverno od mjesta gdje je pronađena ona druga.

– Druga?

Gurnula je walkie-talkie Doudu i pojurila u šumu. Toliko se žurila da nije odmah primijetila kako je Gabriel Dean slijedi. Tek kad je čula pucketanje grančice, okrenula se i vidjela da je tik iza nje, neumoljivog i mrkog lica. Nije imala strpljenja prepirati se s njim pa se nije obazirala na njega i zašla je u šumu.

Ugledala je muškarce koji su stajali u sumornom krugu ispod stabala, kao šutljivi ožalošćenici pognutih glava. Sleeper se okrenuo i susreo s njezinim pogledom.

– Upravo su završili prvo pretraživanje detektorima metala

– rekao je. – Tehničar se vraćao na golf teren kad je zazvučao alarm.

Ušla je u krug muškaraca i čučnula kako bi razgledala što su pronašli.

Lubanja je bila odvojena od tijela i ležala osamljena podalje od ostataka koji su se već gotovo pretvorili u kostur. Zlatna krunica svjetlucala je kao zub gusara iz niza blatom zaprljanih zubiju. Nije vidjela nikakvu odjeću, nikakvih ostataka tkanine, nego samo gole kosti uz koje su još uvijek prijanjali žilavi komadi raspadnutog mesa. Čuperci duge smeđe kose bili su zapetljani u lišće, dajući naslutiti da su to ostaci neke žene.

Uspravila se, pogledom pregledavajući šumovito tlo. Na licu su joj bili komarči i hranili se njezinom krvlju, ali ona nije bila svjesna njihovih uboda. Usredotočila se samo na slojeve trulog lišća i grančica, gusto grmlje. Duboko šumsko utočište koje je sad s užasom promatrala.

– Koliko žena leži u ovoj šumi?

– Ovdje ih odlaže.

Okrenula se i pogledala Gabriela Deana koji je upravo progovorio. Čučao je malo podalje i rukom u rukavici razmicao lišće. Nije primijetila kad je navukao rukavice. Sad je ustao i pogledao je.

– Vaš je nepoznati počinitelj koristio ovo mjesto i ranije – rekao je Dean. – I vjerojatno će ga upotrijebiti ponovno.

– Ako ga ne preplašimo.

– A to je izazov. Zadržati sve u tišini. Ako ga ne preplašite, postoji mogućnost da će se vratiti. Ne samo kako bi odložio još jedno tijelo, nego u posjet. Da ponovno osjeti užitak.

– Vi ste iz Odjela za forenzičnu psihologiju. Niste li?

Nije odgovorio na njezino pitanje, nego se okrenuo kako bi promotrio čitavu četvu osoblja koje je stajalo u šumi. – Ako novinari ne saznaju za ovo, možda imamo šanse. Ali, moramo odmah izvršiti pritisak da to bude tako. i

Moramo. S tom jednom riječi, ušao je s njom u partnerstvo koje nikad nije tražila, na koje nije čak ni pristala. A ipak, evo ga gdje joj izdaje naredbe. Ono zbog čega je to bilo posebno bolno bila je činjenica da su svi slušali njihov razgovor i shvatili da je njezin autoritet doveden u pitanje.

Samo se Korsak, sa svojom uobičajenom netaktičnošću, usudio ubaciti u razgovor. – Oprostite, istražiteljice Rizzoli – rekao je. – Tko je ovaj gospodin?

– FBI – odgovorila je, pogleda i nadalje uprtog u Deana.

– Može li mi netko objasniti kad se ovo pretvorilo u federalni slučaj?

– Nije – rekla je. – I agent Dean se upravo sprema otići. Može li mu netko pokazati put?

Ona i Dean su se na trenutak pogledali. Zatim je on lagano nagnuo glavu prema njoj, u nijemom priznanju da joj predaje ovu rundu. – Sam ću naći put – rekao je. Okrenuo se i otišao natrag prema golf terenu.

– Što je tim federalcima? – upitao je Korsak. – Uvijek misle da su kraljevi. Što Biro radi ovdje?

Rizzolijeva je gledala šumu u kojoj je Gabriel Dean upravo nestao, sivi lik koji se stopio sa

sumrakom. – Voljela bih znati.

Poručnik Marquette je na prizorište došao pola sata kasnije.

Prisutnost nadređenog obično je bila posljednje što bi Rizzolijeva pozdravila. Nije voljela da joj nadređeni časnik viri preko ramena dok radi. Ali, Marquette se nije upletao i jednostavno je stajao među stablima, u tišini procjenjujući situaciju.

– Poručnice – rekla je.

Odgovorio joj je kratkim kimanjem glave. – Rizzoli.

– Kakva je to priča s Biroom? Ovdje je bio jedan njihov agent i očekivao potpun pristup.

Kimnuo je glavom. – Dobili smo zahtjev od UPK-a.

Dakle, odobreno je na vrhu – u Uredu policijskog komesara.

Promatrala je policijske tehničare kako spremaju svoju opremu i vraćaju se prema kombiju. Iako su stajali unutar granica grada Bostona, ovaj se mračni kut rezervata Stony Brook činio jednako samotna kao i duboka šuma. Vjetar je vitlao lišće u zrak i raznosio miris truleži. Kroz stabla je vidjela kako svjetiljka Barrvja Frosta poskakuje u mraku dok je odvezivao policijsku vrpcu za ograđivanje mjesta zločina i uklanjao sve tragove policijske aktivnosti. Večeras će početi zasjeda na nepoznatog počinitelja kojeg će želja za mirisom truleži možda ponovno dovesti u ovaj samotni park, u ovaj šutljivi gaj stabala.

– Dakle, nemam izbora? – upitala je. – Moram surađivati s agentom Deanom.

– Obećao sam Uredu da ćemo surađivati.

– Zašto se Biro zanima za ovaj slučaj?

– Jesi li pitala Deana?

– To je kao da govoriš onom tamo stablu. Ne dobiješ nikakav odgovor. Nisam baš sretna zbog svega ovoga. Mi njemu moramo dati sve, ali on nama ne mora reći ništa.

– Možda mu nisi pristupila na dobar način.

Bijes joj je jurnuo u krvotok kao otrovna strelica. Shvatila je neizgovoreno značenje njegove izjave: Rizzolijeva, ti imaš veoma specifično držanje. Uvijek razljudiš muškarce.

– Jeste li upoznali agenta Deana? – upitala je.

– Nisam.

Nasmijala se smijehom prošaranim sarkazmom. – Vaša sreća.

– Slušaj, saznat ću što mogu. Samo pokušaj raditi s njim, dobro?

– Zar je netko rekao da nisam?

– Telefonski poziv kaže. Čuo sam da si ga otjerala odavde. To baš i nije suradnički odnos.

– Doveo je u pitanje moje ovlasti. Moramo nešto smjesta utvrditi. Jesam lija zadužena za ovaj slučaj? Ili nisam?

Stanka. – Jesi.

– Vjerujem da će i agent Dean dobiti tu poruku.

– Potrudit ću se dajte dobiti. – Marquette se okrenuo i pogledao prema šumi. – Dakle, sad imamo dva kompleta ostataka. Jesu li obje žene?

– Sudeći prema veličini kostura i pramenovima kose, čini se da je i ovo drugo tijelo žensko. Nije ostalo gotovo nimalo mekog tkiva. Strvinarska oštećenja nakon smrti, ali nema očitog uzroka smrti.

– Jesmo li sigurni da ovdje nema još ostataka?

– Psi nisu pronašli više ništa.

Marquette je uzdahnuo. – Hvala bogu.

Zavibrirao je njezin dojavljivač. Pogledala je prema svom pojasu i prepoznala broj. Ured mrtvozornika.

– Jednako je kao i prošlog ljeta – promrmeljao je Marquette, još uvijek zureći u stabla. – I Kirurg je počeo ubijati negdje u ovo vrijeme.

– To je zbog vrućine – rekla je Rizzolijeva, posežući za svojim mobitelom. – Ona izvlači čudovišta iz njihovih brloga.

ŠEST

Slobodu držim na dlanu.

Dolazi u obliku sićušnog bijelog peterokuta na kojem je sjedne strane otisnuta oznaka MSD 97. Decadron, četiri miligrama. Kako lijep oblik za jednu tabletu, a ne još jedna dosadna kapsula u obliku torpeda kao toliko drugih lijekova. Trebalo je mašte za taj dizajn, iskrica osebnosti. Zamišljam ljude u marketinškom odjelu Merck Pharmaceuticalsa, kako sjede oko stola u sobi za sastanke i jedan drugoga pitaju: – Kako možemo ovu tabletu učiniti smjesta prepoznatljivom? – rezultat je tableta s pet bridova, koja leži na mom dlanu kao sitni dragulj. Čuvao sam je, skrivao u uskom rasporu madraca, čekajući pravo vrijeme da iskoristim njezinu čaroliju. Čekajući znak.

Sjedim sklupčan na ležaju svoje zatvorske ćelije, s knjigom na koljenima. Kamera za nadzor vidi samo marljivog zatvorenika koji čita Sabrana djela Williama Shakespearea. Ne vidi kroz korice knjige. Ne može vidjeti što držim u ruci.

Dolje, u oknu dnevnog boravka na televizoru tutnji neka reklama, a loptica za ping-pong klopoće naprijed-natrag po stolu. Još jedna uzbudljiva večer u zatvorskom bloku C. Za sat vremena, preko razglasa će najaviti gašenje svjetla i muškarci će se popeti do svojih ćelija, u cipelama koje će zveckati po metalnim stepenicama. Svaki će ući u svoj kavez, kao poslušni štakori koji se pokoravaju svom gospodaru u brodskom razglasu. U čuvarskom uredu u računalu će biti utipkana naredba i vrata svih ćelija će se istodobno zatvoriti zaključavajući štakore za noć.

Naginjem se naprijed, pogibam glavu prema stranici, kao da su slova previše sitna. Divlje usredotočen netremice promatram Treći čin, treći prizor, dvanaeste noći: Ulica. Antonio i Sebastian se približavaju...

Ovdje, prijatelji, nemate što gledati. Samo muškarca koji čita na svojoj postelji. Muškarca koji se iznenada nakašlje i refleksno prinese ruku ustima. Kamera je slijeпа na malenu tabletu na mom dlanu. Ne vidi trzaj mogeg jezika, ni pilulu koja pranja uz njega kao gorka hostija dok je uvlačim u usta. Gutam suhu tabletu, ne treba mi voda. Dovoljno je malena daje mogu lagano progutati.

I prije nego što se otopi u mom želucu, zamišljam da mogu osjetiti njezinu moć u svom krvotoku. Decadron je ime za deksametazon, adrenokortikalni steroid sa snažnim učinkom na svaki organ ljudskog tijela. Glukokortikoidi kao što je Decadron utječu na sve, od šećera u krvi, do zadržavanja tekućine i sinteze DNK. Bez njih, tijelo kolabira. Oni nam pomažu održati krvni tlak i brane nas od šoka zbog ozljede i upale. Utječu na rast naših kostiju i plodnost, razvoj mišića i imunitet.

Mijenjaju sastav naše krvi.

Kad se naposljetku vrata ćelije klizuju zatvore i ugase svjetla, ležim na svom ležaju i osjećam kako krv pulsira mojim tijelom. Zamišljam svoje stanice kako se kotrljaju kroz žile i arterije.

Mnogo sam puta vidio krvne stanice kroz mikroskop. Znam oblik i funkciju svake od njih, i samo jednim pogledom kroz leće mogu vam reći je li nalaz krvi normalan. Dovoljno je da samo pogledam stakalce i mogu odmah procijeniti postotke različitih leukocita – bijelih krvnih zrnaca koja nas brane od upala. Ta se pretraga zove diferencijalna krvna slika i kao medicinski tehničar sam je obavio nebrojeno puta.

Razmišljam o svojim vlastitim leukocitima koji mi kruže žilama. Upravo u ovom trenutku, broj mojih bijelih krvnih zrnaca se mijenja. Tableta Decadrona, koju sam progutao prije dva sata, dosad se već otopila u mom želucu i hormon kruži mojim krvotokom i izvodi svoju čaroliju. Uzorak krvi izvučen iz moje vene otkrit će zastrašujuću abnormalnost: nadmoćno mnoštvo bijelih krvnih zrnaca s multilobuliranim jezgrama i granularnim točkicama. To su

neutrofili, koji automatski kreću u akciju kad su suočeni s prijetnjom nadmoćne upale.

Studente medicine uče da kad čovjek čuje topot kopita, mora pomisliti na konje, a ne na zebre. Ali, liječnik koji vidi moju krvnu sliku zacijelo će pomisliti na konje. Doći će do savršeno logičnog zaključka. Neće mu pasti na pamet da ovaj put doista galopira samo zebra.

Rizzolijeva se odijevala u sobi za presvlačenje obdukcijske sale, navlačeći kutu i nazuvke za cipele, rukavice i papirnatu kapu. Nije imala vremena istuširati se nakon tumanjanja po rezervatu Stonv Brook i u ovoj se previše rashlađenoj prostoriji znoj na njezinoj koži zaledio poputinja. Nije ni večerala i vrtjelo joj se od gladi. Po prvi put u karijeri, razmislila je o tome da se namaze Vicksovom kremom ispod nosa kako bi zapriječila mirise obdukcije, ali je odoljela iskušenju. Nikad ranije nije pribjegla uporabi Vicksa, zato što je to smatrala znakom slabosti. Policajac u Odjelu za umorstva trebao bi biti kadra suočiti se sa svim vidovima svog posla, bez obzira koliko su neugodni i, dok su se njezini kolege možda skrivali iza oklopa od mentola, ona je tvrdoglavo izdržavala neprikrivene mirise obdukcijske sale.

Duboko je udahнула, udišući zadnji gutljaj neokaljanog zraka, i prošla kroz vrata koja su vodila u susjednu prostoriju.

Očekivala je da će zateći doktoricu Isles i Korsaka kako je čekaju; ono što nije očekivala bilo je da će u prostoriji zateći i Gabriela Deana. Stajao je nasuprot njoj s druge strane stola, s kirurškom pregačom koja mu je pokrivala košulju i kravatu. Dok se na Korsakovom licu i umorno spuštenim ramenima jasno primjećivala iscrpljenost, agent Dean nije izgledao ni umoran ni pognut od događaja toga dana. Samo je sjena petog sata poslijepodne koja mu je zatamnjivala čeljust kvarila njegov svjež i dobar izgled. Pogledao ju je bestidnim pogledom onoga tko zna da ima svako pravo biti gdje jest.

Pod jarkim svjetlima za pregled, tijelo je izgledalo u mnogo gore stanju nego kad gaje ranije vidjela, prije samo nekoliko sati. Tekućina je i nadalje curila iz nosa i usta, ostavljajući krvave tragove na licu. Trbuh je bio toliko nadut da se činilo da je u uznapredovaloj trudnoći. Ispod kože su bubrili mjehuri puni tekućine i odizali je u tankim slojevima od dubljih dijelova dermisa. S područja torza koža se posve oljuštila i skupila poput zgužvanog pergamenta ispod dojki.

Rizzolijeva je primijetila da su jagodice prstiju zamrljane tintom. – Već ste joj uzeli otiske.

– Baš prije nego što si došla – rekla je doktorica Isles, usredotočena na kolica s instrumentima koje je Yoshima upravo dogurao do stola. Mrtvi su Isleovu zanimali više od živih i, kao i obično, bila je nesvjesna emotivne napetosti koja je treperila u prostoriji.

– Što je s rukama? Prije nego što ste uzeli otiske?

Agent Dean je rekao: – Dovuřili smo izvanjski pregled. Koža je obrađena ljepljivom vrpcom zbog preostalih vlakana, nokti odrezani.

– A kad ste vi došli ovamo, agente Dean?

– Bio je ovdje još prije mene – rekao je Korsak. – Pretpostavljam da su neki od nas na višem položaju u hranidbenom lancu.

Ako ju je Korsak tom primjedbom namjeravao dodatno razdražiti, uspio je. Na žrtvinim noktima mogu se zadržati komadići kože oguljene s napadača. Vlasi ili vlakna mogu biti uhvaćeni u stisnutoj šaci. Pregled žrtvinih ruku bio je presudan trenutak u svakoj obdukciji, a ona ga je propustila.

Dean, međutim, nije.

– Već imamo pozitivnu identifikaciju – rekla je Isles. – Rendgenske snimke zubi Gail Yeager su na zidu.

Rizzolijeva je prišla osvijetljenom zidu i proučavala nizove malih kvadrata filmova koji su na njega bili pričvrćeni. Zubi su svijetlili kao niz sablasnih nadgrobnih kamena na crnoj pozadini filma.

– Zubar gospođe Yeager joj je prošle godine napravio krunicu. Ovdje se vidi. Zlatna krunica je broj dvadeset u periapikalnom nizu. Također, imala je srebrnu amalgamsku plombu

na broju tri, Četrnaest i dvadeset i devet.

– Imamo li podudarnost?

Doktorica Isles je kimnula glavom. – Nimalo ne sumnjam da su ovo ostaci tijela Gail Yeager.

Rizzolijeva se ponovno okrenula prema tijelu na stolu, a pogled joj je pao na vijenac modrica oko vrata. – Jeste li napravili rendgensku snimku vrata?

– Da. Ima frakture bilateralnog roga štitnjače, koje odgovaraju davljenju rukama. – Isles se okrenula Yoshimi, zbog čije je tihe i sablasne učinkovitosti čovjek ponekad zaboravljao da se i on nalazi u prostoriji. – Namjestimo je za vaginalne brisove.

Ono što je uslijedilo, učinilo se Rizzolijevoj kao najgore poniženje koje posmrtni ostaci jedne žene mogu doživjeti. Bilo je to gore od razrezivanja trbuha, gore od vađenja srca i pluća. Yoshima je mlohavo noge stavio u žabolik položaj, šireći bedra za pregled zdjelice.

– Oprostite, istražitelju? – obratio se Yoshima Korsaku koji je stajao najbliže lijevom bedru Gail Yeager. – Možete li joj pridržati nogu u ovom položaju?

Korsak je užasnuto zurio u njega. – Ja?

– Samo držite koljeno ovako svinuto da možemo uzeti brisove.

Korsak je nevoljko ispružio ruku prema bedru lesa, a zatim je naglo povukao kad mu se u rukavicu oljuštio sloj kože. – Kriste. Joj, Kriste.

– Koža će se ljuštiti bez obzira što ćete učiniti. Možete li samo pridržati nogu, dobro?

Korsak je ispustio oštar uzdah. Kroz smrad u prostoriji, Rizzolijeva je uhvatila dašak Vicksovog mentola. Korsak barem nije bio previše ponosan da ga nanese na gornju usnicu. Praveći grimase, zgrabio je bedro mrtve žene i okrenuo ga postrance, otkrivajući genitalije Gail Yeager. – Kao da će zbog ovoga odsad nadalje seks postati doista privlačan – promrmľao je.

Doktorica Isles je uperila svjetiljku u medicu. Nježno je rastvorila natečene usmine kako bi došla do ulaza. Rizzolijeva, bez obzira na svoju stoičnost, nije mogla gledati ovaj groteskni nasrtaj, pa je okrenula glavu.

Pogled joj se susreo s pogledom Gabriela Deana.

Sve do tog trenutka promatrao je postupak s tihom nezainteresiranošću. Ali, u tom trenutku u njegovim je očima ugledala bijes. Bio je to onaj isti bijes koji je i ona sad osjetila prema muškarcu koji je Gail Yeager doveo do ovog krajnjeg poniženja. Promatrajući jedno drugoga u zajedničkom gnjevu, njihovo je suparništvo privremeno bilo zaboravljeno.

Doktorica Isles je uvela štapić za uzimanje brisa u vaginu, razmazala ga preko stakalca za mikroskop i odložila stakalce na kolica. Zatim je uzela rektalni bris, koji će se također analizirati da bi se vidjelo ima li u njemu sperme. Kad je obavila uzimanje brisova i kad su noge Gail Yeager ponovno ravno ležale na stolu, Rizzolijeva je imala osjećaj kao da je prošlo ono najgore. Kad je Isleova započela Y-rez, režući dijagonalno od desnog ramena prema donjem dijelu prsne kosti, Rizzolijeva je još uvijek mislila da ništa ne može nadmašiti uvredu koja je već nanescena ovoj žrtvi.

Isles se upravo spremala napraviti podudarni rez i na lijevom ramenu, kad je Dean rekao: – Što je s vaginalnim brisom?

– Stakalca idu u kriminalistički laboratorij – rekla je doktorica Isles.

– Zar nećete obaviti vlažnu pripremu?

– Laboratorij može savršeno dobro identificirati spermu na suhom stakalcu.

– Ovo vam je jedina prilika da pregledate svjež uzorak.

Doktorica Isles je zastala, s vrhom skalpela položenim preko kože, i zbunjeno pogledala Deana. Zatim se obratila Yoshimi: – Stavi nekoliko kapi slina na stakalce i gurni ga pod mikroskop. Za sekundu ću ga pogledati.

Uslijedio je abdominalni rez, kad je skalpel doktorice Isles zarezao naduti trbuh. Smrad organa koji se raspadaju iznenada je bio više nego što je Rizzolijeva mogla podnijeti. Zateturala je i stajala iznad umivaonika s rukom na ustima, kajući se što je tako budalasto nastojala

dokazati vlastitu hrabrost. Pitala se promatra li je sad agent Dean i osjeća li nadmoć. Nije vidjela da na njegovoj gornjoj usnici svjetluca Vicks. Stajala je leđima okrenuta prema stolu i slušala, umjesto gledala, nastavak obdukcije iza sebe. Čula je ravnomjerno puhanje zraka kroz ventilacijski sistem, klopotaње vode i zveckanje metalnih instrumenata.

Zatim je čula kako Yoshima doziva uznemirenim glasom: – Doktorice Isles?

– Da?

– Stavio sam stakalce ispod mikroskopa i...

– Ima li sperme?

– Ovo doista morate sami vidjeti.

Sad kad joj je mučnina popustila, Rizzolijeva se okrenula i promatrala kako Islesova skida rukavice i sjeda za mikroskop. Yoshima se vrzmao oko nje dok je gledala kroz okular.

– Vidite li ih? – upitao je.

– Vidim – promrmljala je. Naslonila se, sa zapanjenim izrazom lica. Okrenula se prema Rizzolijevoj. – Tijelo je pronađeno oko dva sata poslijepodne?

– Tako nekako.

– A sad je devet sati navečer...

– Onda, ima li sperme ili nema? – prekinuo ju je Korsak.

– Da, ima spermija – odgovorila je Isles. – I mobilni su. Korsak se namrštio. – Što to znači? Da se pokreću?

– Da. Pokreću se.

U prostoriji je nastala tišina. Značenje ovog otkrića sve ih je zaprepastilo.

– Koliko dugo spermiji ostaju mobilni? – upitala je Rizzolijeva.

– Ovisi o okruženju.

– Koliko dugo?

– Nakon ejakulacije, spermiji mogu ostati pokretni jedan do dva dana. Barem pola spermija pod ovim mikroskopom je mobilno. Ovo je svjež ejakulat. Vjerojatno ne stariji od jednog dana.

– A koliko dugo je žrtva mrtva? – upitao je Dean.

– Sudeći prema razinama staklastog kalija, koji sam izvukla prije nekih pet sati, mrtva je barem šezdeset sati.

Uslijedila je još jedna tišina. Rizzolijeva je vidjela kako se na svim licima pojavljuje isti zaključak. Pogledala je Gail Yeager, koja je sad ležala rasporenog torza, ogoljenih unutarnjih organa. S rukom pritisnutom na usta, Rizzolijeva se okrenula prema umivaoniku. Po prvi put u svojoj karijeri policajke, Jane Rizzoli je povraćala.

– Znao je – rekao je Korsak. – Taj je kurvin sin znao.

Stajali su zajedno na parkiralištu iza zgrade mrtvozornika, a vrh Korsakove cigarete svjetlucao je narančastim sjajem. Nakon hladnog zraka obdukcijske sale bio je gotovo dobar osjećaj biti okupan u isparavanju ljetne noći, pobjeći ostrim svjetlima za pregled i povući se u ovaj plašt mraka. Osjećala se poniženom zbog toga što je pokazala slabost, a ponajviše zato što je agent Dean bio prisutan pa je to vidio. Barem je bio dovoljno obziran da ništa ne komentira i nije ju promatrao ni suosjećajno ni ismijavački, nego samo ravnodušno.

– Dean je tražio taj test na spermi – rekao je Korsak. – Kako gaje ono nazvao...

– Vlažna priprema.

– Da, vlažnu pripremu. Islesova je ne bi pogledala vlažnu. Kanila ju je ostaviti da se najprije osuši. A onda je taj federalac rekao doktorici što da učini. Kao da zna točno što traži, točno što će pronaći. Kako je znao? I kog vruga FBI uopće radi na ovom slučaju?

– Ti si se raspitao o Yeagerovima. Što bi moglo privući FBI?

– Ništa.

– Jesu li bili upetljani u nešto u što nisu smjeli biti upetljani?

– Govoriš kao da su Yeagerovi krivi što su ubijeni.

– On je bio liječnik. Govorimo li o trgovini drogom? Federalnom svjedoku?

– Bio je čist. I žena mu je bila čista.
– Onaj smrtni udarac – izgleda kao smaknuće. Možda je to simbol. Rez preko vrata, da ga ušutkaju.

– Isuse, Rizzoli. Sad si napravila okret za sto osamdeset stupnjeva. Najprije sumnjamo na seksualnog počinitelja koji ubija iz zadovoljstva. Sad smo već na urotama.

– Pokušavam razumjeti zašto je Dean uključen u istragu. FBI nikad ni najmanje ne mari za ono što mi radimo. Miću nam se s puta, i mi se mičemo njima, i tako svima odgovara. Nismo tražili njihovu pomoć s Kirurgom. Sve smo obavili u kući, s našim profilerom. Njihovi forenzički psiholozi previše su zaposleni ulizivanjem Hollywoodu da bi nam zaželjeli i dobar dan. Što je onda drukčije kod ovog slučaja? Zbog čega su Yeagerovi posebni?

– Nismo pronašli ništa o njima – rekao je Korsak. – Nikakvih dugova, nikakvih financijskih crvenih zastavica. Nikakvih sudskih procesa u tijeku. Nikoga tko bi rekao išta ružno o ijednom.

– Otkud onda zanimanje FBI-a?

Korsak je razmislio o tome. – Možda su Yeagerovi imali prijatelje na visokim položajima. Nekoga tko sad urla tražeći pravdu.

– Zar nam Dean ne bi to jednostavno rekao?

– Federalci ti nikad ne vole ništa reći – rekao je Korsak.

Pogledala je natrag prema zgradi. Bila je gotovo ponoć, a još nisu vidjeli Mauru Isles da odlazi. Kad je Rizzolijeva izišla iz obdukcijske sale, Islesova je diktirala svoje izvješće i jedva joj mahnula za laku noć. Kraljica mrtvih nije obraćala pozornost živima.

Jesam lija imalo drukčija? Kad noću ležim u krevetu, ja vidim lica ubijenih.

– Ovaj slučaj je veći od samih Yeagerovih – rekao je Korsak. – Sad imamo i ostatke onog drugog tijela.

– Mislim da bi to moglo skinuti sumnju s Joeya Valentinea – rekla je Rizzolijeva. – Drugo tijelo objašnjava kako je naš nepoznati počinitelj pokupio onu vlas s lesa – s ranije žrtve.

– Nisam još gotov s Joevem. Još jedan zavrtanj.

– Imaš li išta protiv njega?

– Tražim; tražim.

– Trebat će ti nešto više od stare optužbe za voajerizam.

– Ali, taj Joey, čudan je to tip. Moraš biti čudak da bi uživao stavljajući ruž na usne mrtvih starica.

– Čudaštvo nije dovoljno. – Zurila je u zgradu i razmišljala o Mauri Isles. – Na određeni način, svi smo mi čudni.

– Da, ali mi smo normalno čudni. Joevevo čudaštvo, pak, nije nimalo normalno.

Nasmijala se. Ovaj je razgovor zalutao u apsurd, a ona je bila preumorna da bi mu pokušala dati smisao.

– Što sam, dovraga, rekao? – upitao je Korsak.

Okrenula se prema svom automobilu. – Postajem omamljena. Moram ići kući spavati.

– Hoćeš li biti ovdje kad dođe doktor za kosti?

– Bit ću.

Sutra poslijepodne, forenzički antropolog će se pridružiti doktorici Isles kako bi pregledali ostatke kostura druge žene. Iako se nije veselila još jednom posjetu ovoj kući užasa, bila je to dužnost koju Rizzolijeva nije mogla izbjeći. Prišla je svom automobilu i otključala vrata.

– Hej, Rizzoli? – pozvao ju je Korsak.

– Da?

– Jesi li večerala? Želiš li da odemo na neki hamburger?

Bio je to poziv kakav bi svaki policajac mogao uputiti drugom policajcu. Hamburger, pivo, nekoliko sati opuštanja nakon stresnog dana. Ništa neobično ili nespretno, a ipak se osjećala nelagodno jer je iza toga osjetila usamljenost, očaj. A ona nije željela biti zapetljana u ljepljivu

mrežu nevolja ovog muškarca.

– Možda neki drugi put – rekla je.

– Da. Dobro – rekao je on. – Drugi put. – Brzo joj je mahnuo rukom, okrenuo se i otišao do svog automobila.

Kad se vratila kući na automatskoj sekretarici je pronašla poruku svog brata Frankija. Dok je preslušavala poštu, slušala je kako iz stroja grmi njegov glas i mogla zamisliti njegovo teturavo držanje i nasilničko lice.

– Hej, Janie? Jesi li doma? – Duga stanka. – Joj, sranje.

Slušaj, – zaboravio sam na mamin rođendan sutra. Što kažeš da joj zajedno kupimo dar? Napiši i moje ime. Poslat ću ti ček. Samo mi reci koliko sam ti dužan, može? Bok. Oh, i hej, kako si?

Bacila je poštu na stol i promrmljala: – Baš, Frankie. Kao da si mi ikad platio za prošli dar. – Ionako je bilo prekasno. Dar je već uručen – kutija ručnika za tuširanje boje breskve, s izvezenim Angelinim inicijalima. Ove godine će Janie dobiti sve zasluge. Kao da to išta znači. Frankie je bio muškarac tisuću izlika, a što se mame tiče sve su bile od čistog zlata. On je bio narednik za obuku u Vojnom kampu Pendleton i Angela je brinula zbog njega, bila opsjednuta njegovom sigurnošću, kao da se u onoj opasnoj kalifornijskoj šikari suočavao s neprijateljskom vatrom svakoga dana. Čak se i glasno pitala dobiva li Frankie dovoljno za jelo. Da, naravno, mama. Američki marinci će dopustiti da tvoja beba od sto kilograma umre od gladi. Jane je zapravo bila ta koja od podneva nije ništa pojela. A ono sramotno riganje u umivaonik obdukcijanskog laboratorija ispraznilo je sve što je preostalo u njezinom želucu, tako da je sad bila zvjerski gladna.

Pretražila je ormarić i pronašla blago lijene žene: tunjevinu Starkist, koju je pojela ravno iz limenke, zajedno sa šakom slanih krekeri. Još uvijek gladna, vratila se u ormarić po narezane breskve u kompotu pa slistila i njih, ližući sirup s vilice i pritom zureći u kartu Bostona pričvršćenu za zid.

Rezervat Stony Brook bio je široki otkos zelenila okružen predgrađima – zapadnim Roxburyjem i Clarendon Hillsom na sjeveru, Dedhamom i Readvillom na jugu. Svakog ljetnog dana, rezervat bi privukao velik broj obitelji, džogera i izletnika. Tko bi zamijetio usamljenog čovjeka u automobilu koji se vozi autocestom Enneking? Tko bi se uopće potrudio promatrati ga kako staje na jednom od službenih područja za parkiranje i gleda prema šumi? Park u predgrađu je neodoljiv onima koji su umorni od betona i asfalta, pneumatskih bušilica i tutnja-nja sirena. Zajedno s onima koji u hladu šume i trave traže utočište bio je i jedan koji je došao s posve drukčijom namjerom na umu. Grabežljivac koji traži mjesto na kojem će odbaciti svoj plijen. Vidjela je to njegovim očima: gusto drveće, sag od trulog lišća. Svijet u kojem će insekti i šumske životinje drage volje surađivati u činu odlaganja.

Odložila je vilicu i ona je zastrašujući glasno zazvečala o stol.

S police za knjige uzela je paketić pribadača sa šarenim glavicama. Crvenu je utisnula na ulicu u kojoj je Gail Yeager živjela u Newtonu, a drugu je crvenu utisnula u rezervat Stony Brook gdje je pronađeno Gailino tijelo. Dodala je još jednu pribadaču na Stony Brook – ovaj put plavu – koja je predstavljala ostatke tijela nepoznate žene. Zatim je sjela i razmislila o geografiji svijeta nepoznatog počinitelja.

Tijekom Kirurgovih ubojstava naučila je proučavati kartu grada onako kako grabežljivac proučava svoje područje lova. Naposljetku, i ona je bila lovac, i da bi uhvatila svoj plijen, morala je razumjeti svemir u kojem je on živio, ulice kojima je hodao, susjedstva kojima je lutao. Znala je da ljudski grabežljivci najčešće love u područjima koja su im poznata. Kao i svatko drugi, i oni imaju svoja područja utjehe, svoje dnevne rutine. Tako daje, kad je pogledala pribadače na karti, znala da vidi više od mjesta zločina i odlaganja tijela; vidjela je njegovo područje djelatnosti.

Predgrađe Newton je bilo skupo i bogataško, predgrađe stručnjaka. Rezervat Stony Brook

nalazio se tri milje jugoistočno, u susjedstvu koje nije bilo ni približno tako luksuzno kao što je Newton. Je li nepoznati počinitelj stanovao u jednom od tih kvartova i vrebao plijen koji je prolazio njegovim putem dok se kretao između posla i kuće? Morao bi to biti netko tko se uklapa, netko tko ne pobuđuje sumnju kao autsajder. Ako živi u Newtonu, mora da je to neki činovnik s činovničkim ukusom.

I činovničkim žrtvama.

Mreža bostonskih ulica zamutila se pred njezinim umornim očima, a ona ipak nije odustala i otišla u krevet; sjedila je omamljena od iscrpljenosti, a stotinu pojedinosti joj je plutalo glavom. Sjetila se svježih sperme u lesu koji se raspadao. Sjetila se ostataka bezimenog kostura. Vlakana mornarsko modrog saga. Ubojice koji je za sobom ostavljao vlasi svojih prethodnih žrtava. Pištolja za ornamljivanje, lovačkog noža i složene spavačice.

– I Gabriela Deana. Koja je uloga FBI-a u svemu ovome?

Spustila je glavu na ruke, osjećajući kao da će joj glava eksplodirati od tolikih informacija. Željela je biti glavna istražiteljica, to je čak i zahtijevala, a sad ju je pritiskala težina te istrage. Bila je previše umorna za razmišljanje i previše napeta da bi spavala. Pitala se osjeća li se čovjek tako kad doživi nervni slom i nemilosrdno je potiskivala tu misao. Jane Rizzoli ne bi nikad dopustila samoj sebi da bude takav beskičmenjak i doživi nervni slom. Tijekom svoje poslovne karijere naganjala je počinitelje preko krovova zgrada, nogom provaljivala vrata, suočila se sa vlastitom smrću u mračnom podrumu.

– Ubila je čovjeka.

Ali, do ovog trenutka, nikad se nije osjećala tako blizu slomu.

Zatvorska bolničarka nije nježna dok povezuje zavoj oko moje desne ruke, presavijajući lateks kao gumu. Štipa mi kožu i čupa dlačice, ali ona ne mari; za nju, ja sam tek još jedan simulant koji ju je natjerao da ustane iz kreveta i prekinuo njezinu obično mirnu smjenu u zatvorskoj klinici. Sredovječna je, ili barem tako izgleda, s natečenim očima i pretjerano počupanim obrvama, a dah joj miriše na san i cigarete. Ali, žena je, i ja zurim u njezin vrat, mlohav i s podvoljkom, dok se naginje nad moju ruku i traži dobru žilu. Razmišljam o onome što leži ispod njezine poput krepa bijele kože. Karotida, koja pulsira jarkom krvlju, a pokraj nje, jugularna vena, natekla od tamnije rijeke venozne krvi. Prisno sam upoznat s anatomijom ženskog vrata i sad proučavam njezin, bez obzira koliko je neprivlačan.

Iskočila je moja antekubitalna vena i ona je zaroktala od zadovoljstva. Otvorila je bočicu alkohola i njime premazala moju kožu. Bila je to bezbrižna i nemarna gesta, ne nešto što bi čovjek očekivao od medicinske profesionalke, učinjena iz navike i ništa više.

– Osjetit ćete ubod – objavljuje ona.

Ne trepnuvši primjećujem ubod igle. Pogodila je venu i krv teče u epruvetu s crvenim poklopcem. Radio sam s krvlju nebrojenih drugih ljudi, ali nikad s vlastitom, tako da sa zanimanjem zurim u nju, primjećujući daje gusta i tamna, boje crnih višanja.

Epruveta je gotovo puna. Izvlači je iz igle i na iglu stavlja drugu epruvetu. Ova ima ljubičasti poklopac, za kompletnu analizu krvi. Kad je i ta puna, izvlači iglu iz moje vene, odvezuje zavoje i pritišće pamučni tupfer uz mjesto uboda.

– Pridržite – naređuje mi.

Bespomoćno klepećem lisicama na lijevom zglobu, koje su privezane uz okvir bolničkog kreveta. – Ne mogu – kazujem poraženim glasom.

– Za ime Božje – uzdiše ona. Bez suosjećanja, samo razdražena. Postoje ljudi koji preziru slabiće, a ona je jedna od njih. S apsolutnom moći i ranjivim subjektom, ona bi se lagano mogla pretvoriti u istu vrstu čudovišta koja su mučila Zidove u koncentracijskim logorima. Okrutnost se nalazi ispod površine, prenošena bijelom odorom i pločicom s imenom na kojoj je pisalo R.N.

Pogleda prema čuvaru. – Pridrži – kaže ona. On oklijeva, a zatim pritišće prst uz vatru, drži

ga čvrsto uz moju kožu. Njegova nevoljkost da me dotakne nije iz straha od nasilja s moje strane; uvijek sam se pristojno ponašao, bio uzoran zatvorenik i nitko od čuvara me se ne boji. Ne, moja krv ga čini nervoznim. Vidi crveno kapanje u vatu i zamišlja svakojake mikrobske užase koji jure prema njegovim prstima. Izgleda kao da mu je laknulo kad bolničarka odmota zavoj i zalijepi pamučni zavoj. Odmah odlazi do umivaonika i pere ruke sapunom i vodom. Želim se nasmijati njegovom strahu od nečega tako elementarnog kao što je krv. Umjesto toga, nepomično ležim na krevetu, s podignutim koljenima i zatvorenim očima, povremeno cvileći od boli.

Bolničarka izlazi iz sobe s epruvetama moje krvi, a čuvar, s temeljito opranim rukama, sjeda na stolac i čeka.

I čeka.

Imam osjećaj da prolaze sati u ovoj hladnoj i sterilnoj prostoriji. Od bolničarke nema ni glasa; kao da nas je napustila, zaboravila. Čuvar se meškolji na stolcu, pitajući se zastoje nema tako dugo.

Ja već znam.

Dosad je stroj već završio analizu moje krvi i ona u ruci drži rezultate pretraga. Brojevi je uznemiruju. Nestala je zabrinutost da zatvorenik simidira; vidi dokaze, na računalskom ispisu, da mojim tijelom divlja opasna zaraza. Da su moje pritužbe na bolove u trbuhu iskrene. Iako je pregledala moj trbuh, osjetila trzanje mojih trbušnih mišića i čula kako stenjem na njezin dodir, nije posve povjerovala u moje simptome. Predugo je zatvorska bolničarka i to ju je iskustvo učinilo sumnjičavom na zdravstvene pritužbe zatvorenika. U njezinim očima svi mi smo manipulatori i varalice, i svaki naš simptom tek je još jedan pokušaj da se domognemo lijekova.

Ali, laboratorijski nalaz je objektivan. Krv odlazi u stroj i iz njega izlazi broj. Ne može zanemariti alarmantno visok broj bijelih krvnih zrnaca. I stoga je zacijelo na telefonu i savjetuje se s liječnikom: – Imam zatvorenika s ozbiljnim bolovima u trbuhu. Trbušni zvukovi se čuju, trbuh mu je mekan u desnom donjem kvadrantu. Ono što me doista brine je broj njegovih bijelih krvnih...

Vrata se otvaraju i čujem škripu bolničarkinih cipela po linoleumu. Kad mi se obrati, u njezinom glasu nema nimalo onog ranijeg podrugljivog tona. Sad je uglađena, čak i puna poštovanja. Zna da ima posla s ozbiljno bolesnim čovjekom i ako se meni išta dogodi, nju će smatrati odgovornom. Iznenada više nisam predmet prezira, nego tempirana bomba koja bi mogla uništiti njezinu karijeru. A ona je već i predugo oklijevala.

– Prebacit ćemo vas u bolnicu – kaže ona i pogleda stražara. – Treba ga smjesta prebaciti.

– U Shattuck? – pita on, misleći na Zatvorsku bolnicu Lemuel Shattuck u Bostonu.

– Ne, taje predaleko. Ne može toliko čekati. Dogovorila sam premještaj u bolnicu Fitchburg. – U njezinom glasu je hitnja, i stažar me sad zabrinuto promatra.

– Što mu je? – pita on.

– Možda mu je puknulo slijepo crijevo. Svi su papiri spremni i nazvala sam hitnu službu fitchburške bolnice. Morat će ići vozilom hitne pomoći.

– Sranje. Onda moram ići s njim. Koliko će to trajati?

– Vjerojatno će ga hospitalizirati. Mislim da mu je potrebna operacija.

Stražar pogleda na sat. Razmišlja o kraju svoje smjene i hoće li se netko pojaviti na vrijeme da ga zamijeni u bolnici. Ne misli o meni, nego o pojedinostima vlastitog rasporeda, vlastitog života. Ja sam samo komplikacija.

Bolničarka presavija gomilu papira i gura ih u omotnicu. Pruža je čuvaru. – Ovo je za hitnu službu fitchburške bolnice. Pobrini se daje liječnik dobije.

– Mora li baš biti vozilo hitne pomoći?

– Da.

– To predstavlja sigurnosni problem.

Bolničarka me pogleda. Zglob mi je i nadalje privezan uz krevet. Ležim savršeno miran,

povijenih koljena – klasični položaj pacijenta koji pati od bolnog peritonitisa. – Ne bih se previše brinula zbog sigurnosti. Ovaj je previše bolestan za borbu.

SEDAM

Nekrofilija – rekao je doktor Lawrence Zucker – ili »ljubav prema mrtvacima«, uvijek je bila jedna od mračnih tajni čovječanstva. Riječ dolazi iz grčkog jezika, ali dokazi o njezinom prakticiranju postoje još od faraonskih dana. Lijepu ženu ili ženu na visokom položaju koja bi umrla uvijek su čuvali podalje od balzamera barem tri dana nakon smrti. Time se trebalo osigurati da muškarci zaduženi za pripremu pogreba neće seksualno iskoristiti njezino tijelo. Seksualno napastvovanje mrtvaca zabilježeno je kroz čitavu povijest. Čak se i za kralja Heroda govorilo da je sa ženom održavao seksualne odnose i sedam godina nakon njezine smrti.

Rizzolijeva se ogledala po sobi za sastanke i zapanjila sablasnim osjećajem prepoznavanja prizora: zbor umornih istražitelja, dosjei i fotografije s mjesta zločina raštrkane po stolu. Saputavi glas psihologa Lawrencea Zuckera, koji ih mami u bolesni um grabežljivca. I hladnoća – više od svega sjetila se hladnoće ove prostorije, koja joj se uvukla u kosti i umrtvila ruke. I mnoga su lica bila ista: istražitelji Jerry Sleeper i Darren Crowe, i njezin partner, Barry Frost. Policajci s kojima je radila na istrazi Kirurgovog slučaja prije godinu dana.

Još jedno ljeto, još jedno čudovište.

Ovoga puta, međutim, jedno lice nije bilo prisutno u ekipi. Istražitelj Thomas Moore nije bio među njima i njoj je nedostajalo njegovo prisustvo, nedostajala joj je njegova smirena sigurnost, njegova postojanost. Iako su se tijekom istrage Kirurgovog slučaja posvađali, u međuvremenu su obnovili svoje prijateljstvo i njegova je odsutnost sad bila kao razjapljena rupa u ekipi.

Na Mooreovom mjestu, upravo na onom stolcu na kojem je obično sjedio Moore, bio je muškarac kojem nije vjerovala: Gabriel Dean. Svatko tko bi ušao na ovaj sastanak, smjestila bi primijetio daj

Dean autsajder u ovom skupu policajaca. Svojim dobro krojenim odijelom i vojničkim držanjem izdvajao se od ostalih, a svi su bili itekako svjesni ove razlike. Nitko se Deanu nije obratio; on je bio šutljivi promatrač, federalac čija im je uloga svima ostala nepoznanicom.

Doktor Zucker je nastavio. – Seks s lešom je djelatnost o kojoj većina od nas ne želi razmišljati. Ali, opetovano se spominje u književnosti, povijesti i određenom broju kriminalnih slučajeva. Deset posto žrtvi serijskih ubojica silovano je nakon smrti. Jefferey Dahmer, Henry Lee Lucas i Ted Bundy su priznali da su to činili. – Pogled mu se spustio na fotografiju s obdukcije Gail Yeager. – Dakle, prisustvo svježeg ejakulata u ovoj žrtvi i nije neko veliko iznenađenje.

Darren Crowe je rekao: – Nekad se govorilo da je to nešto što rade samo luđaci. To mi je jednom rekao i neki FBI-ev profiler. Da su to munjare koje tumače naokolo i mrmljaju si nešto u bradu.

– Da, nekoć se to smatralo znakom teško poremećenog ubojice – rekao je Zucker. – Nekoga tko vrluda u psihotičnoj omami. Istina je, određen broj ovakvih počinitelja doista su psihotične osobe koje spadaju u kategoriju disorganiziranih ubojica – nisu ni mentalno zdravi, ni pametni. Nadzor nad vlastitim porivima tako im je slab da iza sebe ostavljaju svakovrsne dokaze. Vlasi, sjeme, otiske prstiju. Njih je jednostavno uhvatiti zato što ne znaju, ili ne mare, za forenzičare.

– A ovaj tip?

– Ovaj nepoznati počinitelj nije psihotičan. On je jedno posve drukčije stvorenje. – Zucker je otvorio dosje s fotografijama snimljenim u kući Yeagerovih i složio ih na stol. Zatim je

pogledao Rizzolijevu.

– Istražiteljice, vi ste prošli mjestom zločina.

Kimnula je glavom. – Ovaj je nepoznati počinitelj bio metodičan. Došao je s priborom za ubijanje. Bio je uredan i učinkovit. Iza sebe nije ostavio gotovo nijedan dokaz.

– Bilo je sperme – naglasio je Crowe.

– Ali ne na onom mjestu gdje bismo je uobičajeno potražili. Mogla nam je jednostavno promaknuti. Zapravo, umalo i jest.

– A vaš opći dojam? – upitao je Zucker.

– Organiziran je. Inteligentan. – Zastala je, a zatim dodala:

– Upravo kao i Kirurg.

Zucker ju je netremice promatrao. Sa Zucker om se uvijek osjećala nelagodno, a od njegovog pronicljivog pogleda osjećala se gotovo napadnutom. Ali, Warren Hoyt im je svima morao biti na umu. Nije moguće da je ona jedina koja je imala osjećaj da je ovo ponavljanje stare noćne more.

– Slažem se s vama – rekao je Zucker. – Ovaj ubojica je organiziran. On slijedi ono što bi neki profileri nazvali temom kognitivnog objekta. Njegovo ponašanje ne služi samo kako bi postigao neposredno zadovoljenje. Njegova djela imaju određen cilj, a taj cilj je imati posvemašnji nadzor nad ženskim tijelom – u ovom slučaju, nad žrtvom, Gail Yeager. Ovaj počinitelj je želi posjedovati i iskoristiti i nakon njezine smrti. Silujući je pred mužem, utvrđuje posjedničko pravo. Postaje gospodar njih oboje.

Posegnuo je za fotografijom s obdukcije. – Smatram zanimljivim da nije bila ni osakaćena ni raskomadana. Osim prirodnih promjena ranog raspadanja, les se čini u prilično dobrom stanju. – Pogledao je Rizzolijevu očekujući potvrdu.

– Nije bilo otvorenih rana – rekla je. – Uzrok smrti je davljenje.

– Što je najintimniji način da nekoga ubiješ.

– Najintimniji?

– Razmisli što znači nekoga zadaviti vlastitim rukama. Koliko je to osobno. Bliski kontakt. Koža uz kožu. Tvoje ruke na njezinom tijelu. Pritićeš joj vrat i pritom osjećaš kako iz nje istječe život.

Rizzolijeva gaje s gnušanjem promatrala. – Isuse.

– Tako on razmišlja. To on osjeća. To je svemir koji on nastava, a mi moramo naučiti kakav je taj svemir. – Zucker je pokazao na fotografiju Gail Yeager. – On je prisiljen posjedovati njezino tijelo, imati ga, mrtvo ili živo. To je čovjek koji razvija osobnu privrženost prema lesu i on će ga nastaviti milovati. Seksualno iskorištavati.

– Zašto ga se onda rješava? – upitao je Sleeper. – Zašto ga ne zadrži u svojoj blizini sedam godina? Kao što je učinio onaj kralj Herod sa svojom ženom.

– Iz praktičnih razloga? – Zucker je ponudio odgovor. – Možda živi u stambenoj zgradi, u kojoj bi smrad tijela koje se raspada privukao pozornost. Tri dana je otprilike onoliko koliko bi čovjek mogao zadržati lež.

Crowe se nasmijao. – Probaj tri sekunde.

– Dakle, želite reći da on osjeća gotovo ljubavničku privrženost prema ovom tijelu – rekla je Rizzolijeva.

Zucker je kimnuo glavom.

– Mora da mu je bilo teško ostaviti je u šumi. U Stony Brooku.

– Da, zacijelo mu je bilo teško. Kao kad te ljubavnica napusti.

Pomislila je na ono mjesto u šumi. Stabla, prošarana sjena.

Tako daleko od vrućine i buke grada. – To mu nije samo odlagalište – rekla je. – Možda mu je to posvećeno tlo. Svi su je pogledali.

– Možeš li to ponoviti? – upitao je Crowe.

– Istražiteljica Rizzoli je rekla upravo ono što sam i ja kanio – rekao je Zucker. – To mjesto,

u rezervatu, nije mjesto na kojem samo odbacuje iskorištene leševe. Morate se zapitati, zašto ih nije zakopao? Zašto ih ostavlja izloženima mogućem otkriću?

Rizzolijeva je tiho rekla: – Zato što ih posjećuje.

Zucker je kimnuo glavom. – To su njegove ljubavnice. Njegov harem. On se stalno vraća kako bi ih gledao, dodirivao. Možda ih čak i grli. Zato na njemu i ostaju vlasi leševa. Kad barata tijelima, na odjeći mu ostaje njihova kosa. – Zucker je pogledao Rizzolijevu. – Da li ona vlas s obdukcije odgovara drugom kompletu ostataka?

Kimnula je glavom. – Istražitelj Korsak i ja smo krenuli s pretpostavkom da je ovaj nepoznati počinitelj tu vlas pokupio na radnom mjestu. Sad kad znamo odakle je došla ta vlas, ima li ikakvog smisla nastaviti istraživati pogrebna poduzeća?

– Da – rekao je Zucker. – A reći ću vam i zašto. Nekrofile leševi privlače. Baratanje leševima u njima izaziva seksualni naboj. Balzimiranje, odijevanje. Šminkanje. Možda će pokušati dobiti pristup tom uzbuđenju odabirom poslova u industriji smrti. Na radnom mjestu pomoćnika balzamera, naprimjer, ili šminkera u mrtvačnici. Ne zaboravite, oni neidentificirani ostaci možda uopće nisu žrtva ubojstva. Jedan od najpoznatijih nekrofila bio je psihotik po imenu Ed Gein, koji je počeo tako što je harao po grobljima. Iskapao ženska tijela i nosio ih kući. Tek se kasnije okrenuo ubojstvu kao načinu dobivanja leševa.

– Moj Bože – promrmljao je Frost. – Ovo postaje sve bolje.

– To je tek jedan vid širokog spektra ljudskog ponašanja. Nekrofile doživljavamo kao bolesnike i pervertite. Ali, oni su uvijek bili s nama, taj podsegment ljudi koje gone neke neobične opsesije. Bizarne žudnje. Da, neki od njih su psihotični. Ali, neki su na svaki način savršeno normalni.

Warren Hoytje bio savršeno normalan.

Sljedeći je progovorio Gabriel Dean. Tijekom čitavog sastanka do tog trenutka nije rekao nijednu riječ, i Rizzolijeva se trgnula od njegovog dubokog baritona.

– Rekli ste da bi se ovaj počinitelj mogao vratiti u šumu u posjet svom haremu.

– Da – rekao je Zucker. – Zato bi Stony Brook trebalo stalno promatrati.

– A što će se dogoditi kad otkrije daje njegov harem nestao?

Zucker je zastao. – Neće to dobro primiti.

Od tih riječi su Rizzolijinom kralješnicom prostrujali hladni trnci. One su njegove ljubavnice. Kako bi bilo koji muškarac reagirao da mu ukradu ljubavnicu?

– Bit će mahnit – rekao je Zucker. – Bijesan što je netko uzeo njegovo vlasništvo. I željan nadomjestiti ono što je izgubio. To će ga ponovno poslati u lov. – Zucker je pogledao Rizzolijevu. – Morate se potruditi da mediji za ovaj slučaj ne saznaju što je dulje moguće. Zas jeda je možda vaša najbolja prilika da ga uhvatite. Jer, on će se vratiti u tu šumu, ali samo bude li mislio da je sigurno. Samo bude li vjerovao da je njegov harem još uvijek tamo i da ga čeka.

Vrata sobe za sastanke su se otvorila. Svi su se okrenuli i vidjeli kako poručnik Marquette proviruje u prostoriju. – Istražiteljice Rizzoli? – rekao je. – Moram razgovarati s vama.

– Odmah sad?

– Ako nemate ništa protiv. Hajdemo u moj ured.

Sudeći prema izrazima svih ostalih u prostoriji, svima im je na pamet pala ista misao: Rizzolijeva je pozvana na ribanje. A nema pojma zašto. Crvenjeći, ustala je sa stolca i izišla iz sobe.

Marquette je šutio dok su hodali hodnikom prema Odjelu za umorstva. Ušli su u njegov ured i on je zatvorio vrata. Kroz staklenu pregradu, vidjela je istražitelje koji su zurili u nju iza svojih stolova. Marquette je prišao prozoru i spustio rolete. – Zašto ne sjedneš, Rizzoli?

– Dobro mi je i ovako. Samo bih željela znati što se događa.

– Molim te. – Sad mu je glas bio tiši, čak i nježan. – Sjedni.

Od njegove neuobičajene zabrinutosti osjetila je nelagodu.

Marquette i ona nikad nisu osjećali simpatije jedno prema drugome.

Odjel za umorstva još uvijek je bio klub za dječake i ona je znala da je kučka-uljez. Potonula je u stolac, a srce joj je počelo bubnjati.

Na trenutak je i on sjedio u tišini, kao da pokušava smisliti prave riječi. – Želim ti ovo reći prije nego što ostali čuju. Zato što mislim da će tebi biti najteže. Siguran sam da je situacija tek privremena i da će biti riješena za nekoliko dana, ako ne i nekoliko sati.

– Kakva situacija?

– Danas oko pet sati ujutro Warren Hoyt je pobjegao iz zatvora.

Sad je shvatila zašto je bio uporan da sjedne; očekivao je da će se srušiti.

Ali nije. Sjedila je savršeno mirno, isključenih osjećaja, umrtvljenih živaca. Kad je progovorila, glas joj je bio jezovito smiren, jedva gaje prepoznala kao vlastiti glas.

– Kako se to dogodilo? – upitala je.

– Bilo je to tijekom zdravstvenog premještaja. Sinoć su ga primili u Fitchburšku bolnicu zbog hitne operacije slijepog crijeva. Ne znamo doista što se dogodilo. Ali, u operacijskoj sali... – Marquette je zastao. – Nema živih svjedoka.

– Koliko ima mrtvih? – upitala je. Glas joj je i nadalje bio jednoličan. Još uvijek glas stranca.

– Troje. Bolničarka i anesteziologinja, one su ga pripremale za operaciju. I Čuvar koji ga je dopratio u bolnicu.

– Souza-Baranowski je ustanova šeste razine.

– Da.

– I dopustili su mu da ide u civilnu bolnicu?

– Da je bila riječ o rutinskom prijemu, prebacili bi ga u Zatvorsku bolnicu Shattuck. Ali, kad je riječ o hitnom slučaju, princip je da se zatvorenika odvede u najbližu ustanovu s kojom imaju potpisan ugovor. A najbliža je bila u Fitchburgu.

– Tko je odlučio da je riječ o hitnom slučaju?

– Zatvorska bolničarka. Ona je Hoyta pregledala i savjetovala se sa zatvorskim liječnikom. Oboje su se složili da mu je smjesta potrebna skrb.

– Na temelju kojih nalaza? – Sad joj je glas počeo postajati oštiji, što je bio prvi znak osjećaja.

– Imao je simptome. Bol u trbuhu...

– Završio je medicinsku školu. Znao je točno što im treba reći.

– Imali su i abnormalne laboratorijske nalaze.

– Kakve nalaze?

– Nešto o velikom broju bijelih krvnih zrnaca.

– Jesu li uopće shvatili s kim imaju posla? Jesu li uopće imali pojma?

– Ne možeš lažirati krvne pretrage.

– On je mogao. Radio je u bolnici. Zna kako se može manipulirati laboratorijskim pretragama.

– Istražiteljice...

– Za ime Božje, pa on je bio jebeni krvni tehničar! – Prodornost vlastitog glasa ju je preplašila. Zurila je u njega, šokirana svojom provalom gnjeva. I preplavljena osjećajima koji su napokon tutnjali kroz nju. Bijes. Bespomoćnost.

I strah. Svih ovih mjeseci ga je potiskivala, jer je znala da je iracionalno bojati se Warrena Hoyta. On je bio zatvoren na mjestu iz kojeg je nije mogao dosegnuti, nije mogao povrijediti. Noćne more jednostavno su bile post-šokovi, zaostali odjeci starog užasa za koji se nadala da će s vremenom izblijedjeti. Ali, sad je strah imao savršenog smisla, i držao ju je u svojim raljama.

Naglo je skočila na noge i okrenula se kako bi otišla.

– Istražiteljice Rizzoli! Stala je pred vratima.

– Kamo idete?

– Mislim da znate kamo moram ići.

– Policija u Fitchburgu i Državna policija imaju slučaj pod nadzorom.
– Doista? Za njih je on tek još jedan odbjegli zatvorenik. Očekivat će da će učiniti iste pogreške koje čine drugi. Ali, neće. Kliznut će ravno kroz njihovu mrežu.

– Ne uzimate ih dovoljno ozbiljno.

– Oni ne uzimaju Hoyta dovoljno ozbiljno. Ne razumiju s čime imaju posla – rekla je.

Alija razumijem. Ja savršeno razumijem.

Napolju je parkiralište bljeskalo bijelom vrelinom pod suncem koje je peklo, a vjetar koji je puhao s ulice bio je gust i sumporan. Kad je ušla u svoj automobil, košulja joj je već bila natopljena znojem.

Hoytu bi se ova vrućina svidjela, pomislila je. On je u njoj uživao, jednako kao što gušter uživa na vrelom pustinjском pijesku. A kao i svaki gmaz, i on je znao kako da brzo umakne opasnosti.

Neće ga pronaći.

Dok se vozila prema Fitchburgu, razmišljala je o Kirurgu, koji je ponovno bio slobodan u društvu. Zamislila gaje kako hoda gradskim ulicama, grabežljivac koji je opet među lovinom. Pitala se ima li još uvijek snage suočiti se s njim. Je li, porazivši ga jednom, iskoristila svoju životnu kvotu hrabrosti. Nije se smatrala kukavicom; nikad nije odstupila pred izazovom i uvijek je nepromišljeno uletavala u svaku borbu. Ali, od pomisli na suočavanje s Warrenom Hoytom je zadržala.

Jednom sam se borila s njim i to me umalo ubilo. Ne znam mogu li to učiniti ponovno. Mogu li natjerati čudovište natrag u njegov kavez.

Perimetar nitko nije čuvao. Rizzolijeva je zastala u bolničkom hodniku ogledavajući se ne bi li ugledala policajca u uniformi, ali vidjela je samo nekoliko bolničarki koje su stajale u blizini, od kojih su se dvije grlile za utjehu, a ostale skupile i govorile tihim glasovima, lica sivih od šoka.

Sagnula se ispod mlohavе žute vrpce i nesmetano prošla kroz dvokrilna vrata koja su se automatski otvorila i omogućila joj ulaz u recepciju operacijske sale. Vidjela je mrlje i užurbane tango korake krvavih otisaka nogu na podu. Policijski tehničar već je spremao svoj pribor. Ovo je bilo hladno mjesto zločina, pročešljano i izgaženo, koje je samo čekalo da svi odu i da ga se očisti.

Ali, bez obzira koliko je bilo hladno i kontaminirano, još uvijek je mogla pročitati što se u ovoj prostoriji dogodilo, jer je to bilo krvlju napisano na zidovima. Vidjela je suhe lukove arterijskog mlaza oslobođenog iz pulsirajuće arterije žrtve. U sinusnom valu zapljusnuo je zid i pošpricao prostranu ploču na kojoj je bio napisan dnevni raspored operacija s popisom broja operacijskih sala, imenima pacijenata, imenima kirurga i operativnim zahvatima. Upisan je cjelodnevni raspored. Pitala se što se dogodilo s pacijentima čije su operacije naglo otkazane zato što je operacijska sala sad postala mjestom zločina. Pitala se koje su posljedice odgođene kolecistektomije – štogod to bilo. Ovaj popunjeni raspored objašnjavao je zašto je mjesto zločina tako brzo obrađeno. Moraju se zadovoljiti potrebe živih. Čovjek ne može zauvijek zatvoriti najzaposleniju operacijsku salu grada Fitchburga.

Lukovi liptajuće krvi nastavili su se preko ploče s rasporedom, iza ugla i po susjednom zidu. Ovdje su vrhovi bili niži, kako je pao sistolički tlak, i krv je klizila nadolje, prema podu. Mlazovi su završavali u zamrljanom jezeru pored recepcijskog pulta.

Telefon. Tkogodje ovdje umro, pokušavao je doći do telefona.

Iza recepcijskog područja, širok hodnik obrubljen umivaonicima vodio je pokraj pojedinačnih operacijskih sala. Muški glasovi i pucketanje prijenosnog radio aparata privukli su je otvorenim vratima. Prošla je pored niza umivaonika za pranje ruku i pokraj policijskog tehničara koji ju je jedva i pogledao. Nitko je nije zaustavio, ni kad je zakoračila u operacijsku salu broj 4 i zastala prestravljena dokazima krvoprolića. Iako u prostoriji nije ostala nijedna

žrtva, njihova krv bila je posvuda, poprskala zidove, ormariće i radne ploče, a zatim raznesena po podu na cipelama svih koji su došli nakon ubojstva.

– Gospodo? Gospodo?

Dvojica muškaraca u civilnim odijelima stajala su pokraj ormarića s instrumentima i mrštili se. Viši od njih je krenuo prema njoj, a papirnati nazuvci na njegovim cipelama prijanjali su uz ljepljivi pod. Imao je tridesetak godina i držao se drsko nadmoćno kako se drže svi muškarci snažnih mišića. Muška kompenzacija, pomislila je, za rapidno ćelavljenje.

Prije nego što je on uspio upitati očito pitanje, izvukla je svoju značku. – Jane Rizzoli. Umorstva. Bostonska policija.

– Što Boston radi ovdje?

– Zao mi je. Ne znam vaše ime – odgovorila je.

– Narednik Canady. Odjel za hvatanje bjegunaca.

Zaposlenik Državne policije Massachusettsa. Ispružila je ruku da se rukuju, ali je onda primijetila da on ima rukavice. Ionako se nije činio sklon ponuditi joj takvu učtivost.

– Možemo li vam pomoći? – upitao je Canady.

– Možda ja mogu pomoći vama.

Canady se nije činio posebno oduševljen tom ponudom. – Kako?

Pogledala je višestruke mlazove krvi na zidu. – Muškarac koji je ovo učinio... Warren Hoyt...

– Što s njim?

– Dobro ga poznajem.

Sad im se pridružio i niži muškarac. Imao je blijedo lice i uha kao slončić Dumbo i, iako je i on očito bio policajac, kao da nije dijelio Canadvjev osjećaj teritorijalnosti. – Hej, znam te. Rizzoli. Ti si ga strpala u zatvor.

– Radila sam s ekipom.

– Ne, ti si ta koja gaje u Lithiji stjerala u škripac. – Za razliku od Canadyja, on nije imao rukavice i rukovao se s njom. – Istražitelj Arlen. Fitchburška policija. Vozila si čak ovamo samo zbog ovoga?

– Čim sam čula. – Ponovno je pogledala zidove. – Vi shvaćate s kim imate posla, zar ne?

Canady ju je prekinuo. – Držimo stvari pod kontrolom.

– Znate li njegovu povijest?

– Znamo što je ovdje učinio.

– Ali, poznajete li njega?.

– Imamo njegov dosje iz Souza-Baranowski.

– A stražari tamo nisu imali pojma s kime imaju posla. Ili se ovo ne bi dogodilo.

– Nije mi se nikad dogodilo da bjegunca nisam vratio natrag – rekao je Canady. – Svi oni rade iste pogreške.

– Ovaj neće.

– Ima samo šest sati.

– Šest sati? – Odmahnula je glavom. – Već ste ga izgubili.

Canady se nakostriješio. – Pretresamo susjedstvo. Postavili smo barikade na cestama i provjeravamo vozila. Upozorili smo medije i njegova se fotografija emitira na svakoj lokalnoj televizijskoj postaji. Kao što sam rekao, sve je pod kontrolom.

Nije mu odgovorila, nego je pozornost ponovno obratila trakama krvi. – Tko je ovdje umro? – tiho je upitala.

Odgovorio joj je Arlen. – Anesteziologinja i bolničarka. Anesteziologinja je ležala tamo, na kraju stola. Bolničarku smo pronašli ovdje, uz vrata.

– Nisu vrištale? Nisu uzburkale stražara?

– Teško da su mogle ispustiti ikakav zvuk. Objema im je prerezan grkljan.

Otišla je do vrha stola i pogledala metalnu prečku na kojoj je visila vrećica s infuzijom,

plastična cijev i kateter koji su vodili do lokve vode na podu. Staklena štrcaljka ležala je razmrskana ispod stola.

– Dobivao je infuziju – rekla je.

– Počeo ju je dobivati na hitnom prijemu – rekao je Arlen.

– Premješten je direktno ovamo, nakon što ga je kirurg dolje pregledao. Dijagnosticirali su mu puknuće slijepog crijeva.

– Zašto kirurg nije došao ovamo gore s njim? Gdje je on bio?

– Pregledavao je drugog pacijenta na hitnoj. Došao je vjerojatno deset, petnaest minuta nakon što se sve ovo dogodilo. Prošao kroz dvokrilna vrata, ugledao mrtvog zatvorskog stražara kako leži u prostoru recepcije i otrčao ravno do telefona. Praktički je dojurilo sve osoblje hitne službe, ali nisu mogli ništa učiniti ni za jednu od žrtava.

Pogledala je pod i ugledala mrlje i tragove više cipela, prevelik kaos da bi se ikad mogao protumačiti.

– Zašto stražar nije bio ovdje unutra i pazio zatvorenika? – upitala je.

– Operacijska sala bi trebala biti sterilna. U nju nije dopušteno ući s uličnom odjećom. Vjerojatno mu je rečeno da čeka ispred vrata.

– Ali, nije li pravilo masačusetskih zatvorskih ustanova da njihovi zatvorenici budu u lancima uvijek kad su izvan ustanove?

– Jest.

– Čak i u operacijskoj sali, čak i pod anestezijom, Hoyt je trebao biti privezan rukom ili nogom uz stol.

– Trebao je.

– Jeste li pronašli lisice?

Arlen i Canady su se pogledali.

Canady je rekao: – Lisice su ležale na podu, ispod stola.

– Dakle, bio je privezan.

– U jednom trenutku, da...

– Zašto bi ga oslobodili?

– Zbog zdravstvenih razloga, možda? – predložio je Arlen.

– Da počnu s novom infuzijom? Da ga premjeste?

Odmahnula je glavom. – Za to bi im ovdje trebao stražar, da mu otključa lisice. Stražar ne bi izišao i ostavio svog zatvorenika bez lisica.

– Onda mora dajati postao nesmotren – rekao je Canady. – Svi su u hitnoj službi imali dojam da je Hoyt veoma bolestan i da trpi prevelike bolove da bi se borio. Očito, nisu očekivali...

– Isuse – promrljala je. – Nije izgubio vještinu. – Pogledala je anestezijska kolica i vidjela da je jedna ladica otvorena. U ladici su pod jarkim svjetlima operacijske sale svjetlucale bočice thiopentala. Anestetika. Spremale su se uspavati ga, pomislila je. On leži na ovom stolu, s infuzijom u ruci. Stenje, lice mu se grči od bolova. One nemaju pojma što se sprema; zaposlene su svojim poslom. Bolničarka razmišlja o tome koje instrumente treba pripremiti, što će liječniku trebati. Anesteziologinja izračunava doze anestetika dok na monitoru prati pacijentove otkucaje srca. Možda vidi da mu se puls ubrzava i pretpostavlja da je to zbog boli. Ne shvaća da se on napinje za nasrtaj. Za ubijanje.

– A onda... što se onda dogodilo?

Pogledala je pliticu s instrumentima pokraj stola. Bila je prazna. – Je li upotrijebio skalpel? – upitala je.

– Nismo pronašli oružje.

– To mu je omiljeni instrument. Uvijek je koristio skalpel... – Od iznenadne pomisli nakostriješile su joj se dlačice po vratu. Pogledala je Arlena. – Je li moguće da je još uvijek u ovoj zgradi?

Canady ih je prekinuo. – Nije u zgradi.

- I ranije je glumio liječnike. Zna kako se stopiti s medicinskim osobljem. Jeste li pretražili ovu bolnicu.
- Nema potrebe.
- Kako onda znate da nije ovdje?
- Zato što imamo dokaz daje napustio zgradu. Na videu je.
- Puls joj se ubrzao. – Uхватili ste ga na sigurnosnim kamerama?
- Canady je kimnuo glavom. – Pretpostavljam da ćeš se u to željeti sama uvjeriti.

OSAM

Čudno je to što radi – rekao je Arlen. – Nekoliko puta smo pogledali vrpcu i još ne razumijemo.

Preselili su se u prizemlje u bolničku sobu za sastanke. U kutu je bila polica na kotačima, na kojoj se nalazio televizor i video. Arlen je dopustio Canadyju da upali svu potrebnu opremu i upravlja daljinskim upravljačem. Nadzor daljinskog bila je uloga alfa muškarca, a Canady je morao biti taj muškarac. Arlen je bio dovoljno siguran u sebe da za to ne mari.

Canady je gurnuo vrpcu i rekao: – Dobro. Da vidimo može li to shvatiti Bostonska policija. – Bio je to verbalni ekvivalent bacanja rukavice. Stisnuo je gumb PLAY.

Na ekranu se pojavio prizor zatvorenih vrata na kraju nekog hodnika.

– Kamera je postavljena na strop hodnika prvog kata – objasnio je Arlen. – Ova vrata koja vidiš vode ravno napolje, na parkiralište za osoblje, istočno od zgrade. To je jedan od četiri izlaza. Vrijeme snimanja je na dnu.

– Pet sati i deset minuta – pročitala je.

– Prema podacima hitne službe, zatvorenik je prebačen u operacijsku salu na katu oko četiri sata i četrdeset pet minuta, tako da je ovo dvadeset i pet minuta kasnije. Sad gledaj. Događa se oko pet sati i jedanaest minuta.

Na ekranu su prolazile sekunde. A onda se, u pet sati, jedanaest minuta i trinaest sekundi, neki lik iznenada pojavio na vidiku, hodajući smirenim, neužurbanim korakom prema izlazu. Leđima je bio okrenut kameri i vidjeli su samo urednu smeđu kosu iznad ovratnika bijele laboratorijske kute. Nosio je kirurške hlače i papirnate nazuvke. Došao je sve do vrata i već je pritiskao prečku za izlaz, kad je iznenada zastao.

– Gledaj ovo – rekao je Arlen.

Muškarac se polako okrenuo. Podigao je pogled prema kameri.

Rizzolijeva se nagnula prema televizoru, suhog grla i očiju prikovanih uz lice Warrena Hoyta. Dok je zurila u njega, činilo se kao da i on zuri ravno u nju. Prilazio je kameri i vidjela je da ima nešto pod lijevom rukom. Nekakav zavežljaj. Koračao je dok se nije našao ravno ispod leća.

– Ovo je sad čudno – rekao je Arlen.

I nadalje zureći u kameru, Hoyt je podigao desnu ruku, dlanom okrenutu prema kameri, kao da se sprema zakleti na sudu da će govoriti istinu. Lijevom je rukom pokazao na svoj rašireni dlan. I nasmiješio se.

– Zašto sad pak to? – rekao je Canady.

Rizzolijeva nije odgovorila. Promatrala je u tišini kako se Hoyt okreće, odlazi do izlaza i nestaje kroz vrata.

– Ponovite snimku – tiho je rekla.

– Imaš li ikakvu ideju što mu je značilo ono s rukom?

– Ponovite snimku.

Canady se namrštio, pritisnuo gumb za premotavanje, a zatim pustio snimku.

Još jednom, Hoyt je prilazio vratima. Okrenuo se. Vraćao do kamere, pogleda usredotočenog na one koji su ga sad promatrali.

Ona je sjedila napetih mišića, sa srcem koje joj je tuklo kao mahnito, dok je čekala njegov sljedeći pokret. Onaj koji je već shvatila.

Podigao je dlan.

– Stisni pauzu – rekla je. – Upravo sad!

Canady je stisnuo pauzu.

Na ekranu, Hoyt je stajao zaleđen s osmijehom na licu, i kažiprstom lijeve ruke pokazivao otvoreni dlan desne ruke. Ta ju je slika zapanjila.

Naposljetku je Arlen prekinuo tišinu. – Što to znači? Znaš li?

Progutala je slinu. – Da.

– Dakle, što? – prasnuo je Canady.

Rastvorila je prste, koji su bili stisnuti u šake na njezinom krilu. Na oba dlana imala je ožiljke Hoytovog prošlogodišnjeg napada, guste čvorove koji su zarasli preko dvije rupe probušene njegovim skalpelima.

Arlen i Canady su zurili u njezine ožiljke.

– To ti je učinio Hoyt? – upitao je Arlen.

Kimnula je glavom. – To znači to. Zato je podigao ruku. – Pogledala je televizor, na kojem se Hoyt i nadalje smiješio, dlana otvorenog prema kameri. – To je mala šala, između nas dvoje. Njegov način da me pozdravi. Kirurg se obraća meni.

– Mora da si ga svojski naljutila – rekao je Canady. Mahnuo je daljinskim upravljačem prema ekranu. – Pogledaj ga. Kao da kaže jebi se.

– Ili, vidimo se – tiho je rekao Arlen.

Sledila se od njegovih riječi. Da, znam da ćemo se vidjeti. Samo ne znam kad, ni gdje.

Canady je stisnuo PLAY i vrppa se nastavila. Promatrali su Hoyta kako spušta ruku i ponovno se okreće prema izlazu. Dok se udaljavao, Rizzolijeva se usredotočila na smotak zaguran pod njegovu ruku.

– Zaustavi ponovno – rekla je.

Canady je pritisnuo gumb PAUSE.

Nagnula se i dotaknula ekran. – Što je to što on nosi? Izgleda kao smotani ručnik.

– I jest – rekao je Canady.

– Zašto bi izišao s tim?

– Nije riječ o ručniku, nego o onome što je u njemu. Namrštila se, razmišljajući o onome što je upravo vidjela u operacijskoj sali na katu. Sjetila se praznih kolica uz stol.

Pogledala je Arlena. – Instrumenti – rekla je. – Uzeo je kirurške instrumente.

Arlen je kimnuo glavom. – Iz prostorije nedostaje set za laparotomiju.

– Laparotomiju? Što je to?

– To je medicinski izraz za otvaranje abdomena – rekao je Canady.

Na ekranu Hoyt je već izišao kroz vrata i sad su gledali samo prazan hodnik, zatvorena vrata. Canady je ugasio televizor i okrenuo se prema njoj. – Izgleda da se tvom dečku žuri da se vrati na posao.

Zacrnila se od crvrkutanja svog mobitela. Osjećala je kako joj srce bubnja dok je posezala za telefonom. Dvojica muškaraca su je promatrala pa je ustala i okrenula se prema prozoru prije nego što je odgovorila na poziv.

Zvao ju je Gabriel Dean. – Svjesna si da se danas u tri sata nalazimo s forenzičnim antropologom? – upitao je.

Pogledala je na sat. – Doći ću na vrijeme. – Jedva.

– Gdje si?

– Slušaj, doći ću, dobro? – Prekinula je razgovor. Zurila je kroz prozor i duboko udahnula. Ne mogu izdržati, pomislila je. Čudovišta me previše rastežu...

– Istražiteljice Rizzoli? – rekao je Canady.

Okrenula se prema njemu. – Oprostite. Moram se vratiti u grad. Nazvat ćete me čim čujete nešto o Hoytu?

Kimnuo je glavom. Nasmiješio se. – Mislimo da nam neće dugo trebati.

Zadnja osoba na svijetu s kojom bi u tom trenutku razgovarala bio je Dean, ali dok je ulazila na parkiralište mrtvozorničkog ureda, ugledala ga je kako izlazi iz automobila. Brzo se parkirala i ugasila motor, misleći da će on, pričekati li jednostavno nekoliko minuta, prvi ući u zgradu te će ona tako izbjeći svaki nepotrební razgovor s njim. Nažalost, već ju je uočio i stajao je na parkiralištu čekajući, prepreka koju nije moguće izbjeći. Nije imala drugog izbora doli porazgovarati s njim.

Izišla je na omamljujuću vrućinu i krenula prema njemu, korakom nekoga tko nema vremena za gubljenje.

– Jutros se niste vratili na sastanak – rekao je.

– Marquette me pozvao u svoj ured.

– Rekao mi je o tome.

Zastala je i pogledala ga. – Što vam je rekao?

– Daje jedan od vaših starih počinitelja pobjegao.

– Tako je.

– I to vas je potreslo.

– I to vam je Marquette rekao?

– Ne. Ali, budući da se niste vratili na sastanak, pretpostavio sam da ste se uzrujali.

– Morala sam posvetiti pozornost drugim stvarima. – Krenula je prema zgradi.

– Vi ste glavna istražiteljica na ovom slučaju, Rizzoli – viknuo je za njom.

Zastala je, okrenula se kako bi ga pogledala. – Zašto osjećate potrebu da me na to podsjećate?

Polako joj je prilazio, dok se nije približio dovoljno da izgleda zastrašujuće. Možda je to i bila njegova namjera. Sad su stajali oči u oči i, iako ona nikad ne bi popustila, svejedno je morala pocrvenjeti pod njegovim pogledom. Nije se osjećala ugroženom samo od njegove tjelesne nadmocnosti; tako se osjećala i zbog vlastite iznenadne spoznaje da je on poželjan muškarac – što je, zbog njezine srdžbe, bila posve perverzna reakcija. Pokušala je potisnuti tu privlačnost, ali ona je već zarila svoje kandže i sad je nije mogla otresti.

– Ovaj će slučaj zahtijevati vašu punu pozornost – rekao je. – Slušajte, doista razumijem da ste uzrujani zbog bijega Warrena Hoyta. To bi svakom policajcu bilo dovoljno da se uznemiri. Dovoljno da ga izbací iz ravnoteže...

– Vi me jedva i poznajete. Nemojte pokušavati biti moj psihijatar.

– Samo se pitam osjećate li se dovoljno usredotočenom da biste vodili istragu. Odnosno, imate li kakvih drugih neriješenih pitanja koja bi se mogla uplesti.

Uspjela se suzdržati. I upitati, prilično smireno: – Zna li koliko je osoba Hoyt jutros ubio? Tri, agente Dean. Muškarca i dvije žene. Prerezao im je vrat i jednostavno odšetao. Onako kako mu to uvijek uspijeva. – Podigla je ruke i on je zurio u njezine ožiljke. – Ovo su suveniri koje mi je ostavio prošle godine, netom prije nego što mi je namjeravao prerezati vrat. – Spustila je ruke i nasmijala se. – Dakle, da, apsolutno ste u pravu. S njim imam neriješenih pitanja.

– Ali, imate i posao koji morate obaviti. Upravo ovdje.

– Obavljam ga.

– Hoyt vam odvlači pozornost. Dopuštate mu da vam smeta.

– Jedino što mi stalno smeta jeste vi. Ne znam čak ni što radite ovdje.

– Suradnja između agencija. Nije li to partijska linija?

– Ja sam jedina koja surađuje. Što mi vi dajete zauzvrat?

– Što očekujete da ćete dobiti?

– Mogli biste početi tako da mi kažete zašto je upleten Biro. Nikad ranije nije se upleo niti

u jedan moj slučaj. Po čemu su Yeagerovi drukčiji? Što vi znate o njima, a ja ne znam?

– Ja o njima znam koliko i vi – rekao je on.

Je li to bila istina? Nije znala. Ovog čovjeka nije mogla pročitati. A sad je seksualna privlačnost dodatno povećala njezinu zbunjenost i upropaštavala svaku poruku između njih.

Pogledao je na sat. – Prošla su tri sata. Čekaju nas.

Krenuo je prema zgradi, ali ona nije pošla odmah za njim. Na trenutak je stajala sama na parkiralištu, uzdrmana svojom reakcijom na Deana. Naposljetku je duboko uzdahnula i ušla u mrtvačnicu, pripremajući se za još jedan posjet mrtvima.

Od ovog posjeta barem joj se želudac nije okrenuo. Kod ostataka drugog tijela gotovo da i nije bilo onog nadmoćnog mirisa truljenja od kojeg joj je pozlilo tijekom obdukcije Gail Yeager. Svedjedno, Korsak je poduzeo uobičajene mjere predostrožnosti i ponovno razmazao Vicks ispod nosa. Samo je nekoliko komadića kožnatog vezivnog tkiva još prijanjalo uz kosti i, iako je miris nedvojbeno bio neugodan, barem nije Rizzolijevu natjerao da pojuri prema umivaoniku. Bila je odlučna izbjeći ponavljanje sinoćnje sramotne predstave, posebice sad kad je Gabriel Dean stajao točno nasuprot njoj i mogao vidjeti svaki trzaj njezina lica. Zadržala je stoički izraz dok su doktorica Isles i forenzični antropolog, doktor Carlos Pepe, otvarali kutiju i pažljivo izvlačili ostatke kostura i polagali ih na stol u mrtvačnici prekriven plahantom.

Sa šezdeset godina i pogrbljen kao gnom, doktor Pepe bio je razdražljiv kao dijete dok je izvlačio sadržaj kutije i svaki pojedini komad promatrao kao dajce od zlata. Dok je Rizzolijeva vidjela samo nasumičnu zbirku blatom zaprljanih kostiju, jednako bezličnih kao što su grančice nekog stabla, doktor Pepe je vidio palčane, lakatne i ključne kosti, koje je učinkovito prepoznavao i stavljao u anatomske položaje. Rastavljena rebra i prsna kost zveckali su o prekriveni nehrđajući čelik. Kralješci, dva kirurški spojena, činili su kvrgavi lanac niz sredinu stola do šupljeg obruča zdjelice u obliku jezovite kraljevske krune. Kosti ruke bili su tanki udovi koji su završavali u grozdovima nečega što je izgledalo kao prljavi kamenčići, ali su zapravo bile sićušne kosti koje ljudskim rukama daju tako neobičnu svestranost. Odmah su se vidjeli tragovi stare ozljede: kirurške kopče u lijevoj bedrenoj kosti. Na čelo stola doktor Pepe je položio lubanju i rastavljenu čeljusnu kost. Zlatni zubi su svjetlucali kroz skoreno blato. Sad su sve kosti ležale izložene.

Ali, kutija još nije bila prazna.

Okrenuo ju je i iz nje na tkaninom prekrivena kolica istresao preostali sadržaj. Obilje zemlje i lišća i pramenove slijepljene smeđe kose. Uperio je svjetla na kolica i počeo kliještim prekapati po zemlji. Za nekoliko sekundi, pronašao je što je tražio: sićušnu crnu grudicu, u obliku debelog zrna riže.

– Puparij – rekao je. – Kojeg se često pogrešno smatra mišjim izmetom.

– To bih i ja rekao – rekao je Korsak. – Mišji drek.

– Ovdje ga ima mnogo. Samo moraš znati što tražiš. – Doktor Pepe je izvukao još nekoliko crnih zrna i složio ih sa strane u hrpicu. – Vrsta Calliphoridae.

– Molim? – rekao je Korsak.

Gabriel Dean je rekao: – Muha zunzara.

Doktor Pepe je kimnuo glavom. – Ovo su kućišta u kojima se razvija larva muhe zunzare. Izgledaju kao čahure. To je eksoskeleton za larvu trećeg stupnja. Iz njih izlaze kao odrasle muhe. – Pomaknuo je povećalo preko puparija. – Ove su rasprsnute.

– Što to znači? Rasprsnute? – upitala je Rizzolijeva.

– To znači da su prazne. Muhe su se izlegle.

Dean je upitao: – Koje je vrijeme razvoja Calliphoridae u ovom području?

– U ovo doba godine, oko trideset i pet dana. Ali, vidite li kako se ova dva puparija razlikuju po boji i stupnju raspadanja? Svi su od iste vrste, ali ovo je kućište bilo dulje izloženo elementima.

– Dvije različite generacije – rekla je doktorica Isles.

– To bih i ja rekao. I zanima me čuti što će entomolog imati za reći.

– Ako svakoj generaciji treba trideset i pet dana da se razvije – rekla je Rizzolijeva – znači li to da govorimo o sedamdeset dana izloženosti? Da li je ova žrtva toliko dugo ležala u šumi?

Doktor Pepe je pogledao kosti na stolu. – Ovo što ja ovdje vidim nije protuslovno razdoblje smrti od dva ljetna mjeseca.

– Ne možete li biti malo određeniji?

– Ne kad su kosti jedino što je ostalo od tijela. Ova je osoba u onoj šumi mogla ležati dva mjeseca. Ili šest.

Rizzolijeva je vidjela kako Korsak koluta očima, dosad nimalo oduševljen njihovim stručnjakom za kosti.

Ali, doktor Pepe se tek zagrijavao. Pozornost je usmjerio na ostatke tijela na stolu. – Jedna osoba, ženskog spola – rekao je, pregledavajući složene kosti. – Nižeg rasta – ne mnogo viša od metar pedeset pet. Vidljivi su zacijeljeni lomovi. Imamo stari lom bedrene kosti, koji je liječen kirurškim šarafom.

– Izgleda kao Steinmanova kopča – rekla je Isles. Pokazala je na lumbarnu kralješnicu. – A kirurški su spojene i L-2 i L-3.

– Višestruke ozljede? – upitala je Rizzolijeva.

– Ova je žrtva doživjela veliku traumu.

Doktor Pepe je nastavio sa svojim popisom: – Nedostaju dva lijeva rebra, kao i... – Pročeprkao je po zbirci sićušnih kostiju ruke. – ... tri kosti zapešća i većina članaka prstiju lijeve ruke. Rekao bih da je neki strvinar odmaglio s užinom.

– Sendvič od ruke – rekao je Korsak. Nitko se nije nasmijao.

– Sve duge kosti su ovdje. Kao i svi kralješci... – Zastao je, mršteći se na kosti vrata. – Jezična kost nedostaje.

– Nismo je mogli pronaći – rekla je Isles.

– Jeste li pažljivo pretražili?

– Da. Sama sam se vratila na mjesto zločina da je potražim.

– Možda je i nju odnio neki strvinar – rekao je doktor Pepe. Podigao je scapulu – jednu od kostiju koje strše iza ramena. – Vidite li rupe u obliku slova V? Njih su načinili očnjaci i prednji zubi. – Podigao je pogled. – Je li glava pronađena odvojena od tijela?

Rizzolijeva je odgovorila: – Ležala je desetak centimetara od torza.

Pepe je kimnuo glavom. – Tipično za pse. Za njih je glava poput velike lopte. Nešto s čime se mogu igrati. Kotrljaju je naokolo, ali u glavu ne mogu zariti zube onako kako mogu u vrat ili ud.

– Čekajte malo – reako je Korsak. – Zar ovdje razgovaramo o Fifi i Roveru?

– Svi kanidi, divlji i domaći, ponašaju se na sličan način. Čak se i kojoti i vukovi vole igrati loptama, baš kao i Fifi i Rover. Budući da su ovi ostaci bili u parku u predgrađu, okruženom privatnim obiteljskim kućama, domaći psi su zacijelo dolazili u tu šumu. Kao i sve kanide, i njih instinkt tjera da čeprkaju. Glodat će sve što mogu obuhvatiti čeljustima. Rubove sakruma, bodljikave izrasline. Rebra i vrh kuka. I, naravno, otrgnut će svo meko tkivo koje je još preostalo.

Korsak je izgledao zapanjen. – Moja žena ima malog terijera. To je bio zadnji put da sam mu dopustio da me poliježe po licu.

Pepe je posegnuo za lubanjom i uputio Isles vragolasti pogled.

– Igrajmo se podvođenja, doktorice Isles. Što mislite o ovome?

– Podvođenja? – upitao je Korsak.

– To je izraz s medicinskog fakulteta – rekla je Isles. – Nekoga podvoditi znači iskušati njegovo znanje. Dovesti ga u nezgodnu situaciju.

– Nešto što ste i vi zacijelo radili svojim studentima patologije – rekao je Pepe.

– Nemilosrdno – priznala je Isles. – Skutрили bi se kad bih samo pogledala u njihovom

pravcu. Znali su da dolazi teško pitanje.

– A sad ja mogu vas podvoditi – rekao je s mrvicom radosti.

– Pričajte nam o ovoj osobi.

Usredotočila se na ostatke. – Sjekutiči, oblik nepca i duljina lubanje odgovaraju bijeloj rasi. Lubanja je mala, s minimalnim supraorbitalnim brazdama. Tu je zatim i zdjelica. Oblik kanala, suprapubični kut. Riječ je o bjelkinji.

– Koje dobi?

– Na kuku nije došlo do potpune epifizealne fuzije. Na kralješnici nema artritičnih promjena. Mlada odrasla žena.

– Slažem se. – Doktor Pepe je podigao donju čeljust. – Tri zlatne krunice – primijetio je. – I mnoštvo amalgamskih plombi. Jeste li napravili rendgenske snimke?

– Yoshima ih je jutros napravio. Na zidu su – odgovorila je Isles.

Pepe je prišao rendgenskim snimkama kako bi ih pogledao. – Imala je kanale s dva korijena. – Pokazao je na snimku donje čeljusti.

– Izgledaju kao gutaperča plombe kanala. A pogledajte ovo. Vidite li kako su korijeni od sedam do deset i od dvadeset i dva do dvadeset i sedam kratki i tupi? Tu je bio ortodontski zahvat.

– Nisam to primijetila – rekla je Isles.

Pepe se nasmiješio. – Drago mi je što još postoji nešto što vas mogu naučiti, doktorice Isles. Uz vas sam se već počeo osjećati prilično suvišnim.

Agent Dean je rekao: – Dakle, govorimo o nekome tko je imao novaca za zubarske zahvate.

– I to prilično skupe zubarske zahvate – dodao je Pepe.

Rizzolijeva je pomislila na Gail Yeager i njezine savršeno ravne zube. Dugo nakon što srce prestane kucati, dugo nakon što se meso raspadne, stanje zubi je to koje bogate razlikuje od siromašnih. Oni koji se muče platiti najamninu za stan zanemarit će bolni kutnjak, ružni zagriz. Karakteristike ove žrtve počele su joj zvučati mučno poznate.

Mlada žena. Bjelkinja. Dobrostojeća.

Pepe je odložio donju čeljust i pozornost prebacio na torzo. Na trenutak je proučavao slomljeni kavez rebara i prsne kosti. Uzeo je jedno rastavljeno rebro, savio ga prema prsnoj kosti i proučavao kut dvije kosti.

– Pectus excavatum – rekao je.

Po prvi put, Isles je izgledala obeshrabreno. – Nisam primijetila.

– A što je s tibijama?

Odmah je otišla do podnožja stola i uzela jednu dugu kost. Proučavala ju je i sve se više mrštila. Zatim je uzela odgovarajuću kost druge noge i položila dvije kosti jednu uz drugu.

– Bilateralni genu varum – rekla je i sad je već zvučala prilično uznemireno. – Možda za petnaest stupnjeva. Ne znam kako mi je promaknulo.

– Bili ste koncentrirani na frakturu. Ona kirurška kopča kao da skače u lice. A ovo nije stanje koje se u današnje vrijeme često vidi. Njega može prepoznati samo starac kao što sam ja.

– To nije opravdanje. Trebala sam ga odmah primijetiti. – Isles je na trenutak šutjela, uznemirenim pogledom preletavajući od kostiju noge do prsa. – Ovo nema smisla. Nije u skladu sa zubarskim zahvatima. Kao da imamo posla s dvije osobe.

Korsak ju je prekinuo. – Biste li nam rekli o čemu govorite? Što nema smisla?

– Ova osoba ima bolest poznatu kao genu varum – rekao je doktor Pepe. – Opće poznatu kao krive noge. Njezine kosti potkoljenice bile su savijene oko petnaest stupnjeva. To je dvostruko veći stupanj savijenosti tibije od normalnog.

– Zašto se onda toliko uzbuđujete? Mnogo ljudi ima krive noge.

– Nije riječ samo o krivim nogama – rekla je Isles. – Riječ je i prsima. Pogledajte kut koji rebra sačinjavaju s prsnom kosti. Ona ima pectus excavatum, odnosno Ijevka prsa.

Abnormalna formacija kosti i hrskavice uzrokovala je da se sternum – prsna kost – uvuče. U ozbiljnim slučajevima, to može prouzročiti zadihanost, srčane probleme. U ovom slučaju je riječ o blagoj uvučenosti i vjerojatno zbog nje nije imala nikakvih simptoma. Stanje je zacijelo bilo prvenstveno kozmetičko.

– I to zbog abnormalne formacije kostiju? – upitala je Rizzolijeva.

– Da. Zbog pogreške u metabolizmu kostiju.

– O kakvoj bolesti govorimo?

Isles je oklijevala i pogledala doktora Pepea. – Niska je rastom.

– Kakva je Trotter-Gleiser procjena?

Isles je uzela metar i mahnula njime iznad femura i tibije. – Rekla bih oko 155 centimetara. Plus-minus tri centimetra.

– Dakle, imamo pectus excavatum. Bilateralni genu varus.

Niski rast. – Kimnuo je glavom. – Prilično sugestivno.

Isles je pogledala Rizzolijevu. – Kao dijete je imala rahitis.

Bila je to gotovo starinska riječ, rahitis. U Rizzolijevoj je ona prizivala vizije bose djece u ruševnim kolibama, uplakanih beba i prljavštine siromaštva. Jedno posve drukčije razdoblje, obojeno sepia tonovima. Rahitis nije bila riječ koja je odgovarala ženi s tri zlatne krunice i ortodontski ispravljenim zubima.

I Gabriel Dean je zamijetio ovu proturječnost. – Mislio sam da je rahitis uzrokovan neishranjenošću – rekao je.

– I jest – odgovorila je Isles. – Nedostakom vitamina D.

Većina djece dobiva dovoljnu količinu vitamina D ili iz mlijeka ili od sunca. Ali, ako je dijete neishranjeno ili u zatvorenom prostoru, neće imati dovoljno tog vitamina. A to utječe na metabolizam kalcija i rast kostiju.

– Zastala je. – Zapravo, nikad ranije nisam vidjela slučaj rahitisa.

– Dođite sa mnom na iskopavanje – rekao je doktor Pepe.

– Pokazat ću vam gomilu slučajeva iz prošlog stoljeća. Skandinavija, sjeverna Rusija...

– Ali danas? U Americi? – upitao je Dean.

Pepe je odmahnuo glavom. – Posve neuobičajeno. Sudeći prema deformitetu kostiju, kao i prema njezinom niskom rastu, pretpostavio bih daje ova osoba živjela u siromašnim uvjetima. Barem u vrijeme adolescencije.

– To se ne slaže sa zubarskim zahvatom.

– Ne. I zato je doktorica Isles rekla da se čini da imamo posla s dvije različite osobe.

Djetetom i odraslom osobom, pomislila je Rizzolijeva. Sjetila se vlastitog djetinjstva u Revereu, svoje obitelji stisnute u vrućoj maloj iznajmljenoj kući, mjestu koje je bilo toliko maleno da se morala odšuljati u svoj tajni prostor ispod trijema da bi uopće mogla malo uživati u privatnosti. Sjetila se onog kratkog razdoblja nakon što je njezin otac otpušten, preplašenih šapata u spavaćoj sobi njezinih roditelja, večera od krumpira i kukuruza iz konzerve. Loša vremena nisu potrajala; za godinu dana otac se vratio na posao i na stolu je ponovno bilo meso. Ali, susret sa siromaštvom ostavlja svoj trag, u umu, ako ne na tijelu, i sve troje djece obitelji Rizzoli odabralo je karijere sa stalnim, iako ne spektakularnim, primanjima – Jane u policiji, Frankie u marincima, a Mikey u poštanskoj službi, svi su nastojali izbjeći nesigurnost koju su doživjeli u djetinjstvu.

Pogledala je kostur na stolu i rekla: – Iz dronjaka u bogatstvo. Događa se.

– Kao nešto iz Dickensa – rekao je Dean.

– O, da – složio se Korsak. – Onaj mali Tiny Tim.

Doktorica Isles je kimnula glavom. – Tiny Tim je bolovao od rahitisa.

– A onda je sretno živio do kraja života, jer mu je stari Tvrdica vjerojatno ostavio tonu love – rekao je Korsak.

Ali, ti nisi živjela sretno do kraja života, pomislila je Rizzolijeva gledajući ostatke tijela. To

više nije bila samo tužna zbirka kostiju, nego žena čiji je život u Rizzoličinoj glavi počeo dobivati oblik. Vidjela je dijete s krivim nogama i kokošjim prsima, koje odrasta zakržljalo na škrtom tlu siromaštva. Vidjela je kako to dijete postaje djevojka, u bluzama s različitim gumbima, izlizanima do otrcane prozirnosti. Je li već tada na ovoj djevojci bilo nešto drukčije, nešto posebno? Odlučnost u pogledu, trzaj vilice koji je najavljivao da je predodređena za bolji život od onoga u koji se rodila?

Jer, žena u koju je odrasla živjela je u jednom drukčijem svijetu, u kojem je novac kupovao ravne zube i zlatne krunice. Dobra sreća ili teški rad ili možda pozornost pravog muškarca uzdigli su je u mnogo ugodniji položaj. Ali, siromaštvo djetinjstva i nadalje je ostalo urezano u njezinim kostima, u svinutim nogama i žlijebu njezinih prsiju.

Bio je tu i dokaz boli, kobnog događaja koji joj je razmrskao lijevu nogu i kralješnicu, i ostavio je s dva spojena kralješka i čeličnom šipkom trajno ugrađenom u bedrenoj kosti.

– Prema opsežnim zubarskim zahvatima i prema njezinom vjerojatnom društvenoekonomskom položaju, riječ je o ženi čije bi od sustvo bilo zamijećeno – rekla je doktorica Isles.

– Mrtva je već najmanje dva mjeseca. Ima šanse daje u bazi NCIC-a.

– Da, ona i još stotinu tisuća drugih – rekao je Korsak.

FBI-ev Nacionalni centar informacija o zločinima čuvao je dosjee nestalih osoba, koje se moglo usporediti s neidentificiranim ostacima kako bi se došlo do popisa mogućih imena.

– Nemamo ništa lokalno? – upitao je Pepe. – Nikakav neriješeni slučaj nestale osobe koji bi mogao odgovarati neidentificiranoj?

Rizzolijeva je odmahнула glavom. – Ne u državi Massachusetts.

Iscrpljena kao što je bila te noći, nije mogla zaspati. Jednom je ustala iz kreveta da bi ponovno provjerila brave na vratima i zasun na prozoru prema protupožarnim ljestvama. Zatim je, sat vremena kasnije, čula neku buku i pomislila da to Warren Hoyt prilazi hodnikom prema njezinoj spavaćoj sobi sa skalpelom u ruci. Zgrabila je pištolj s noćnog ormarića i čučnula u mraku. Oblivena znojem, čekala je s uperenim pištoljem da se na njezinim vratima pojavi sjena.

Nije vidjela ništa, čula ništa, osim bubnjanja vlastitog srca i pulsiranja glazbe iz automobila koji je prolazio ulicom.

Naposljetku je polako izišla u hodnik i upalila svjetla.

Nije bilo uljeza.

Otišla je u dnevni boravak i upalila još jedno svjetlo. Jednim brzim pogledom vidjela je da je lanac na vratima na mjestu, a prozor prema protupožarnim ljestvama čvrsto zatvoren. Stajala je i promatrala prostoriju koja je bila točno onakva kakvu ju je ostavila i pomislila: gubim razum.

Potonula je na kauč, odložila pištolj i spustila glavu na ruke, sa željom da iz mozga može iscijediti sve misli o Warrenu Hoytu. Ali, on je uvijek bio tamo, kao tumor koji se ne može odstraniti i koji metastazira u svaki budan trenutak njezinog života. U krevetu nije razmišljala o Gail Yeager ili bezimenoj ženi čije je kosti upravo pregledala. Nije mislila ni na Muškarca iz zrakoplova, čiji je dosje i nadalje bio na njezinom radnom stolu i promatrao je sa šutljivim prijekorom zato što gaje posve zanemarila. Toliko je mnogo imena i izvješća zahtijevalo njezinu pozornost, ali kad bi noću legla u krevet i zurila u tamu, u mislima joj je bilo jedino lice Warrena Hoyta.

Zazvonio je telefon. Naglo se uspravila, a srce joj je divljački lupalo u prsima. Trebalo je nekoliko udaha da se smiri dovoljno da bi podigla slušalicu.

– Rizzoli? – rekao je Thomas Moore. Nije to bio glas koji je očekivala čuti pa ju je zatekao iznenađan osjećaj čežnje. Još prije samo godinu dana, ona i Moore su radili zajedno kao partneri na istrazi Kirurgovog slučaja. Iako njihov odnos nikad nije otišao dalje od odnosa dvoje kolega, jedno drugome su povjerali vlastite živote i na određene načine to je bila razina prisnosti

jednako duboka kao i svaki brak. Sad kad je čula njegov glas, sjetila se koliko joj nedostaje. I koliko je njegov brak s Catherine još uvijek peče.

– Hej, Moore – rekla je, a njezin ležeran odgovor nije otkrivao ništa od ovih emocija. – Koliko je sati kod vas?

– Skoro je pet. Žao mi je što te zovem u ovo doba. Nisam htio da me Catherine čuje.

– U redu je. Još sam budna.

Stanka. – I ti imaš problema sa spavanjem. – Nije to bilo pitanje, nego tvrdnja. Znao je da ih oboje proganja isti duh.

– Nazvao te Marquette? – upitala je.

– Da. Nadao sam se da će dosad...

– Nema ničeg. Prošlo je već skoro dvadeset i četiri sata, a nitko ga nigdje nije opazio.

– Trag se, dakle, ohladio.

– Kao prvo, nikad nije ni bilo traga. Ubio je troje ljudi u operacijskoj sali, pretvorio se u nevidljivog čovjeka i išetao iz bolnice. Fitchburška i državna policija su pretražile čitavo susjedstvo, postavili cestovne kontrole. Lice mu je na svim vijestima. Ništa.

– Postoji jedno mjesto koje će ga privući. Jedna osoba.

– Tvoja je zgrada već pod nadzorom. Ako joj se Hoyt približi, imamo ga.

Usljedila je duga šutnja. Zatim je Moore tiho rekao: – Ne mogu je dovesti kući. Držat ću je ovdje, gdje znam da je sigurna.

Rizzolijeva je u njegovom glasu začula strah, ali ne za njega, nego za njegovu ženu, i uz trzaj zavisti se zapitala kako bi bilo biti tako duboko voljen.

– Zna li Catherine da je Hoyt vani? – upitala je.

– Da. Morao sam joj reći.

– Kako je to primila?

– Bolje od mene. Ako ništa drugo, ona pokušava smiriti mene.

– Ona se već suočila s najgorim, Moore. Dvaput ga je pobijedila. Dokazala daje snažnija od njega.

– Ona misli da je snažnija. Ali, zato i postane opasno.

– Pa, sad ima tebe. – A ja imam samo sebe. Kako je uvijek bilo i vjerojatno će zauvijek biti.

Mora daje u njezinom glasu osjetio umor, jer je rekao: – Mora da je i tebi vraški teško.

– Dobro sam.

– Onda se ti s time nosiš bolje nego ja.

Nasmijala se, oštrim, nenadanim zvukom koji je bio puko hvalisanje. – Kao da ja imam vremena brinuti o Hoytu. Predvodim novi slučaj. Pronašli smo odbačeno tijelo u rezervatu Stony Brook.

– Koliko imate žrtava?

– Dvije žene, plus muškarca kojeg je ubio tijekom otmice. I ovaj je grozan, Moore. Znaš daje grozan kad mu Zucker da nadimak. Ovog nepoznatog počinitelja zovemo Dominator.

– Zašto Dominator?

– Čini se da ga dominacija pali. Moć. Apsolutni nadzor nad mužem. Čudovišta i njihovi bolesni obredi.

– Zvuči kao repriza prošlog ljeta.

Samo ovaj put ti nisi tu da mi čuvaš leđa. Imaš druge prioritete.

– Jeste li što otkrili? – upitao je.

– Malo. To je slučaj višestruke jurisdikcije, mnogostrukih igrača. Na njemu radi Newtonska policija i – slušaj sad – ubacio se i jebeni Biro.

– Što?

– Da. Neki federalac po imenu Gabriel Dean. Kaže da je on savjetnik, ali prsti su mu u čitavom slučaju. Je li ti se to ikad dogodilo?

– Nikad. – Stanka. – Nešto nije u redu, Rizzoli.

– Znam.
– Što kaže Marquette?
– Prevrnuo se na leđa i izigrava mrtvaca jer su iz Ureda komesara naredili suradnju.
– Što kaže Dean?
– Šuti kao zaliven. Znaš, on ti je od onih tipova ako ti kažem, morat ću te ubiti. – Zastala je, prisjećajući se Deanovog pogleda, njegovih očiju prodornih poput krhotina modrog stakla. Da, mogla ga je zamisliti kako poteže okidač a da ni ne trepne. – U svakom slučaju – rekla je – Warren Hoyt mi sad nije prva briga.
– Ali meni jest – rekao je Moore.
– Bude li ikakvih vijesti, tebe ću prvog nazvati.
Spustila je slušalicu i u tišini je hrabrost koju je osjetila razgovarajući s Moorom smjesta nestala. Ponovno je bila sama sa svojim strahovima, sjedila je u stanu iza zaključanih vrata i zatvorenih prozora, samo s pištoljem da joj radi društvo.
Možda si ti najbolji prijatelj kojeg imam, pomislila je. Uzela je pištolj i odnijela ga natrag u svoju spavaću sobu.

DEVET

Jutros me posjetio agent Dean – rekao je poručnik Marquette. – Nije posve siguran u tebe.
– Osjećaj je obostran – odgovorila je Rizzolijeva.
– On ne sumnja u tvoju sposobnost. Smatra te dobrom policajkom.
– Ali?
– Pita se jesi li prava osoba da budeš glavna istražiteljica na ovom slučaju.
Na trenutak nije odgovorila ništa, nego je samo hladnokrvno promatrala Marquetteov stol. Kad ju je jutros pozvao u svoj ured, već je pretpostavljala zbog čega je želi vidjeti. Ušla je odlučna da će zadržati čeličnu kontrolu nad svojim osjećajima i da mu neće ničim pokazati ono što očekuje: znak daje već otišla preko ruba, daje treba zamijeniti.
Kad je progovorila, bilo je to tihim i razumnim glasom. – Što ga brine?
– Da si rastresena. Da imaš neriješenih pitanja povezanih s Warrenom Hoytom. Da se nisi posve oporavila od istrage Kirurgovog slučaja.
– Što je mislio pod tim da se nisam oporavila! – upitala je. I već je znala točno na što je mislio.
Marquette je oklijevao. – Isuse, Rizzoli. Ovo mi nije lako reći. Znaš da nije.
– Voljela bih da mi ipak kažeš.
– Misli da si nestabilna, dobro?
– Što vi mislite, poručnice?
– Ja mislim da ti na svom tanjuru imaš gomilu stvari. Mislim da te Hoytov bijeg iz zatvora uzdrmao.
– Mislite li da sam nestabilna?
– I doktor Zucker je izrazio zabrinutost. Prošle jeseni nisi išla na terapiju.
– Nije mi ni bilo naređeno.
– Zar je to jedini način koji kod tebe pali? Mora ti se narediti?
– Nisam smatrala da mi je potrebna terapija.
– Zucker misli da još nisi pustila Kirurga. Da Warrena Hoyta vidiš pod svakim kamenom. Kako možeš voditi ovu istragu, ako još uvijek proživljavaš prošlu?
– Pretpostavljam da bih to voljela čuti od vas, poručnice. Smatrate li vi da sam nestabilna?
Marquette je uzdahnuo. – Ne znam. Ali, kad agent Dean dođe i izloži svoju zabrinutost, moram to uzeti na znanje.

– Mislim da agent Dean nije posve pouzdan izvor.

Marquette je zastao. Nagnuo se prema njoj i namrštio. – To je ozbiljna optužba.

– Nimalo ozbiljnija od njegove protiv mene.

– Imaš li išta čime bi to potkrijepila?

– Jutros sam nazvala ured FBI-a u Bostonu.

– Da?

– Nije im poznat nikakav agent Gabriel Dean. Marquette se zavalio u svoj stolac i promatrao je bez riječi.

– Došao je ovamo ravno iz Washingtona – nastavila je. – Bostonski ured s tim nije imao nikakve veze. A to tako ne bi trebalo funkcionirati. Ako ih tražimo profil nekog zločinca, zahtjev uvijek prolazi preko njihovog područnog koordinatora. Ovo nije prošlo kroz područni ured. Došlo je ravno iz Washingtona. Zašto se Washington uopće petlja oko moje istrage? I, kakve veze Washington ima sa svim tim?

Marquette i nadalje nije ništa rekao.

Ona je bila uporna, u njoj je rasla frustracija, a samonadzor počeo slabiti. – Rekli ste mi da je naređenje da surađujemo došlo preko policijskog komesara.

– Da, tako je.

– Tko se iz FBI-a obratio Uredu komesara? S kojim odjelom Biroa imamo posla?

Marquette je odmahnuo glavom. – Nije to bio Biro.

– Molim?

– Zahtjev nije došao iz FBI-a. Prošli tjedan sam razgovarao s Uredom komesara, onog dana kad se pojavio Dean. I ja sam im postavio isto pitanje.

– I?

– Obećao sam im da ću informaciju držati u tajnosti. Isto očekujem i od tebe. – Tek kad je kimnula glavom u pristanak, nastavio je: – Zahtjev je došao iz ureda senatora Conwaya.

Zapanjeno gaje promatrala. – Kakve veze naš senator ima sa svim ovim?

– Ne znam.

– Iz Ureda vam nisu željeli reći?

– Možda ni oni ne znaju. Ali, takav zahtjev nisu mogli odbiti, ne kad dolazi izravno od Conwaya. A on ne traži nemoguće. Samo međuagencijsku suradnju. Stalno to radimo.

Nagnula se prema njemu i tiho rekla: – Nešto tu nije u redu, poručnice. I vi to znate. Dean nije bio iskren s nama.

– Nisam te ovamo pozvao da razgovaramo o Deanu. Razgovaramo o tebi.

– Ali, vi se oslanjate na njegovu riječ. Zar sad FBI izdaje naređenja Bostonskoj policiji?

Ovo kao daje zapanjilo Marquettea. Iznenada se uspravio i oštro je pogledao preko stola. Pogodila ga je u pravi živac. Biro protiv nas. Jesi li ti doista glavni?

– Dobro – rekao je. – Razgovarali smo. Slušala si. Meni je to dovoljno dobro.

– I meni. – Ustala je.

– Ali, držim te na oku, Rizzoli.

Kimnula mu je glavom. – Zar nije uvijek tako?

Pronašla sam neka zanimljiva vlakna – rekla je Erin Volchko. – Skinuli smo ih ljepljivom vrpcom s kože Gail Yeager.

– Još mornarsko modrog saga? – upitala je Rizzolijeva.

– Ne. Da budem iskrena, nisam sigurna da znam kakva su to vlakna.

Erin nije često priznavala da ne može riješiti problem. Već to je izazvalo Rizzoličino zanimanje za staklalce koje se sad nalazilo pod mikroskopom. Kroz leće je ugledala jednu tamnu nit.

– Gledamo sintetičku nit, čiju bih boju okarakterizirala kao prljavozelenu. Na temelju indeksa refrakcije, ovo je naš stari prijatelj Dupont najlon, tip šest zarez šest.

– Baš kao i ona vlakna iz mornarsko modrog saga.

– Da. Najlon šest zarez šest je veoma popularno vlakno zahvaljujući svojoj čvrstoći i otpornosti. Pronaći ćeš ga u velikom mnoštvu tkanina.

– Rekla si daje nit skinuta s kože Gail Yeager?

– Ova su vlakna pronađena zaljepljena za njezine bokove, grudi i rame.

Rizzolijeva se namrštila. – S neke plahte? Nečega čime joj je zamotao tijelo?

– Da, ali ne s plahte. Najlon ne bi bio prikladan za takvu upotrebu, zbog slabog upijanja vlage. Također, ova su vlakna načinjena od posebno finih niti od trideset dena, deset niti po vlaknu. A takva je nit finija od ljudske kose. Ovakvo bi vlakno dalo veoma čvrst gotov proizvod. Možda i otporan na vremenske prilike.

– Šator? Cerada?

– Moguće. To je tkanina koju bi čovjek mogao upotrijebiti da omota tijelo.

Rizzolijeva je imala bizarnu viziju cerada koje vise u Wal-Martu, s predloženom namjenom proizvođača otisnutom na etiketi: SAVRŠEN ZA KAMPIRANJE, ZAŠTITU OD VREMENSKIH NEPRILIKA I OMATANJE MRTVIH TIJELA.

– Ako je to samo cerada, imamo posla s prilično običnim komadom tkanine – rekla je Rizzolijeva.

– Ma daj, istražiteljice. Bih li te ja dovukla ovamo da gledaš savršeno obično vlakno?

– Nije li?

– Zapravo je prilično zanimljivo.

– Što je zanimljivo kod najlonske cerade?

Erin je uzela fascikl s laboratorijskog stola i izvukla kompjutorski grafikon, na kojem je jedna linija pratila obris šiljatih vrhova. – Provela sam OTR analizu ovih vlakana. Evo što se pojavilo.

– OTR analizu?

– Analizu oslabljene totalne refleksije. Ona koristi infracrvenu mikrospektroskopiju za proučavanje pojedinačnih vlakana. Infracrvena radijacija se uperi na vlakno i očitavaju se spektri svjetla koji se s vlakna odražavaju. Ovaj grafikon pokazuje infracrvene značajke samog vlakna. Jednostavno potvrđuje daje riječ o najlonu šest zarez šest, kao što sam ti već ranije rekla.

– Nikakvo iznenađenje.

– Još ne – rekla je Erin, a na usnama joj se poigravao lukav osmijeh. Uzela je drugi grafikon iz fascikla i položila ga pokraj prvog. – Ovdje vidimo infracrvene tragove istog tog vlakna. Primjećuješ li išta?

Rizzolijeva je gledala jedan i drugi grafikon. – Različiti su.

– Da, jesu.

– Ali, ako su od istog vlakna, grafikoni bi trebali biti identični.

– Za ovaj drugi grafikon sam promijenila plan slike. Ovaj OTR je odraz s površine vlakna. Ne iz jezgre.

– Dakle, površina i jezgra su različite.

– Tako je.

– Dva različita vlakna zamotana zajedno?

– Ne. Vlakno je jedno. Ali je tkanina površinski obrađena. I to se vidi na drugom grafikonu – kemikalije s površine. Pustila sam vlakno kroz kromatograf, i čini se da je riječ o silikonu. Nakon što su vlakna satkana i obojena, gotova je tkanina istrljana silikonom.

– Zašto?

– Nisam sigurna? Možda da bude vodootporna? Ili otporna na kidanje? Mora daje to skup postupak. Mislim da ova tkanina ima veoma specifičnu namjenu. Samo ne znam koju.

Rizzolijeva se naslonila na laboratorijskom stolcu. – Nađimo tkaninu – rekla je – i pronaći ćemo našeg počinitelja.

– Da. Za razliku od uobičajenog modrog saga, ova je tkanina jedinstvena.

Ručnici s monogramom bili su prebačeni preko stolića za kavu gdje su ih mogli vidjeti svi gosti na proslavi, sa slovima AR, za Angelu Rizzoli, napisanim baroknim zavijutcima. Jane ih je odabrala u boji breskve, najdražoj boji njezine majke, i dodatno platila vrpce boje marelice i buket svilenog cvijeća za luksuzno zamatanje rođendanskog dara. Dostavio gaje Federal Express, zato stoje njezina majka njihove crveno-bijelo-plave kombije povezivala s paketima iznenađenja i sretnim događajima.

A proslava pedeset devetog rođendana Angele Rizzoli trebala bi se smatrati sretnim događajem. Rođendani u obitelji Rizzoli bili su veoma važni. Svakog prosinca, kad bi Angela kupila kalendar za predstojeću godinu, prvo što bi učinila bilo bi prelistati ga po mjesecima i označiti rođendane članova obitelji. Zaboraviti posebne dane svojih voljenih bio je ozbiljan prekršaj. Zaboraviti majčin rođendan bio je neoprostiv grijeh, i Jane je znala da si ne može priuštiti da joj taj dan promakne bez proslave. Ona je bila ta koja je kupila sladoled i objesila ukrase, ona je bila ta koja je poslala pozivnice susjedama koje su se sad okupile u dnevnom boravku Rizzolijevih. Ona je bila ta koja je sad rezala tortu i dodavala gostima papirnate tanjure. Kao i uvijek, ona je obavila svoju dužnost, ali ove godine proslava nije uspjela. I to sve zbog Frankija.

– Nešto ne valja – rekla je Angela. Sjedila je na kauču između supruga i mlađeg sina, Michaela, i zurila je bez radosti u darove izložene na stoliću za kavu – kuglice pjenušavog ulja i pudera u količinama dovoljnim da slatko miriše i u novom desetljeću. – Možda je bolestan. Možda se dogodila neka nesreća, a mene još nitko nije obavijestio.

– Mama, Frankie je dobro – rekla je Jane.

– Da – ubacio se i Michael. – Možda su ga poslali na... kako se to zove? Kad se igraju rata?

– Manevar – rekla je Jane.

– Da, na nekakav manevar. Ili čak možda u inozemstvo. Na neko mjesto o kojem nikome ne smije ništa reći, gdje ne može do telefona.

– On obučava vojnike, Mike. Nije on Rambo.

– Čak i Rambo svojoj majci pošalje rođendansku čestitku – prasnuo je Frank senior.

U iznenadnoj tišini, svi su se prignuli tražeći utočište i istodobno zagrizli u svoju tortu. Sljedećih nekoliko sekundi su proveli žvačući s divljom koncentracijom.

Grace Kaminsky, prva susjeda Rizzolijevih, odvažno je prekinula tišinu. – Torta je izvrsna, Angela! Tko ju je ispekao?

– Sama sam je ispekla – rekla je Angela. – Zamisli to, morala sam si sama ispeći rođendansku tortu. Ali, tako je to u ovoj obitelji.

Jane je pocrvenjela kao daju je netko ošamario. Sve ovo je bila Frankova krivnja. Angela je zapravo bila bijesna na njega, ali se, kao i uvijek, istresala na Jane. Rekla je tiho, razumno: – Mama, ponudila sam da donesem tortu.

Angela je slegnula ramenima. – Iz slastičarnice.

– Nisam imala vremena ispeći tortu.

Bila je to istina, ali oh, bilo je to pogrešno reći. Shvatila je to čim su joj riječi kliznule s usana. Vidjela je kako se njezin brat Mike šćućurio na kauču. Vidjela je kako njezin tata crveni, pripremajući se.

– Nije imala vremena – rekla je Angela.

Jane se očajnički nasmijala. – Moje torte ionako uvijek ispadnu kao kaša.

– Nije imala vremena – ponovila je Angela.

– Mama, želiš li malo sladoleda? Ili možda...

– Budući da si ti tako zaposlena, pretpostavljam da bih trebala kleknuti i zahvaliti ti što si uopće uspjela doći na rođendan svoje jedine majke.

Njezina kći nije odgovorila ništa, nego je samo stajala crvenog lica i borila se zadržati suze. Gosti su se vratili mahnitom proždiranju torte i nitko se nije usuđivao pogledati nikog drugog.

Zazvonio je telefon. Svi su se sledili.

Naposljetku, Frank stariji je podigao slušalicu. Rekao je: – Tvoja majka je ovdje kraj mene – i dodao Angeli prijenosni telefon.

Isuse, Frankie, zašto ti je trebalo tako dugo? Uz uzdah olakšanja, Jane je počela skupljati iskorištene papirnate tanjure i plastične viljuške.

– Kakav dar? – upitala je njezina majka. – Nisam ga dobila.

Jane se trznula. Oh, ne, Frankie. Nemoj pokušati pripisati krivnju meni

U sljedećem dahu, sav se bijes magično otopio iz majčinog glasa.

– Oh, Frankie, razumijem, dušo. Da, razumijem. Marinci te doista iscrpljuju, zar ne?

Odmahujući glavom, Jane je hodala prema kuhinji kad ju je majka dozvala: – Želi razgovarati s tobom.

– S kim, sa mnom?

– Tako kaže.

Jane je uzela telefon. – Hej, Frankie – rekla je.

Njezin brat je smjesta ispalio: – Koji se kurac događa, Janie?

– Molim?

– Znaš o čemu govorim.

Odmah je izišla iz sobe, odnijela telefon u kuhinju i pustila da se za njom zatvore vrata.

– Zamolio sam te jednu jebenu uslugu – rekao je.

– Govoriš li o daru?

– Nazvao sam da joj zaželim sretan rođendan, a ona me napala.

– To si mogao očekivati.

– Kladim se da misliš kako je to baš štos, zar ne? Staviti me na njezinu crnu listu.

– Sam si se na nju stavio. I čini se kao da si smjesta izmigoljio s nje.

– A to te zapravo ljuti, zar ne?

– Stvarno me nije briga, Frankie. To je između tebe i mame.

– Da, ali ti si uvijek prisutna i šaljaš mi se iza leđa. Bilo što samo da ispadnem loš. Nisi mogla ni dodati moje jebeno ime na svoj jebeni dar.

– Moj dar je već bio dostavljen.

– A pretpostavljam da je bila prevelika gnjavaža odabrati nešto malo u moje ime?

– Da, bila je. Nisam ja ovdje da ti brišem guzicu. Radim osamnaest sati dnevno.

– Oh, da. To stalno čujem od tebe. Jadna ja, toliko radim da uspijem odspavati samo petnaest minuta dnevno.

– Osim toga, nisi mi platio ni za prošli dar.

– Naravno da jesam.

– Ne, nisi. – I još uvijek me ljuti što majka o njemu govori kao o »onoj krasnoj svjetiljci koju mi je darovao Frankie«.

– Dakle, sve to je zbog novca, je li? – rekao je.

Odjeknuo je njezin dojavljivač, zveckajući joj o pojas. Pogledala je broj. –vNije me briga za novac. Riječ je o načinu na koji se ti uvijek izvučeš. Čak ni ne pokušavaš, ali nekako uvijek dobiješ punu zaslugu.

– Je li to ponovno tvoja jedna ja točka?

– Prekidam razgovor, Frankie.

– Daj mi ponovno mamu.

– Najprije moram odgovoriti na moj pejdžer. Nazovi za minutu.

– Malo sutra! Neću ponovno zvati međugradsku...

Prekinula je razgovor. Zastala je na trenutak kako bi se malo ohladila, a zatim utipkala broj sa zaslona dojavljivača.

Javio se Darren Crowe.

Nije bila raspoložena za raspravu s još jednim neugodnim muškarcem, pa je naglo

prasnula: – Rizzoli. Zvao si me.

– Isuse, probaj uzeti malo Midola, može?

– Hoćeš li mi reći što se događa?

– Da. Imamo novo ubojstvo. Beacon Hill. Sleeper i ja smo stigli prije otprilike pola sata.

Čula je smijeh u dnevnom boravku svoje majke i pogledala prema zatvorenim vratima. Zamislila je scenu koja se zacijelo sprema ako ode za vrijeme Angeline rođendanske zabave.

– Ovo ćeš željeti vidjeti – rekao je Crowe.

– Zašto?

– Bit će ti očito kad dođeš.

DESET

Stojeći na trijemu ispred kuće, Rizzolijeva je kroz otvorena ulazna vrata osjetila miris smrti i zastala, nevoljka zakoračiti u kuću. Vidjeti to što je znala da je unutra čeka. Radije bi oklijevala još trenutak-dva da se pripremi za muku koju će ugledati, ali je Darren Crowe, koji joj je otvorio vrata, sad stajao i promatrao je, pa nije imala drugog izbora doli navući rukavice i nazuvke na cipele i primiti se onoga što je trebalo učiniti.

– Je li Frost već stigao? – upitala je navlačeći rukavice.

– Stigao je prije dvadesetak minuta. Unutra je.

– Došla bih ranije, ali morala sam se dovesti iz Revere.

– Što je u Revereu?

– Mamina rođendanska proslava.

Nasmijao se. – Zvučalo je kao da se tamo doista dobro zabavljaš.

– Ne pitaj. – Navukla je nazuvak na cipelu i uspravila se, posve poslovnog izgleda lica. Muškarci kao što je Crowe poštuju samo snagu i snaga je bila jedino što mu je dopuštala vidjeti. Dok su ulazili u kuću, znala je daje promatra i da će pomno paziti na njezinu reakciju na ono s čime će se u kući suočiti. Testira, uvijek je testira, i čeka trenutak kad će ona podbaciti. Znajući da će se to, prije ili kasnije, dogoditi.

Zatvorio je ulazna vrata i ona je iznenada osjetila klaustrofobiju, odsječena od svježeg zraka. Smrad smrti bio je snažniji i punio joj pluća svojim otrovom. Nije dopustila nijednom ovom osjećaju da joj se vidi na licu dok je promatrala predsoblje, zamjećivala visoke stropove, starinski zidni sat – koji nije kucao. Beacon Hill, taj dio Bostona, uvijek je smatrala svojim kvartom iz snova, mjestom na koje bi se preselila ako ikad dobije na lutriji, ili, što je bilo još manje moguće, ako se ikad uda za gospodina Onog Pravog. A ova kuća bi se mogla opisati kao njezina kuća iz snova. Već je bila obeshrabrena sličnošću s mjestom ubojstva Yeagerovih. Fina kuća u finom kvartu. Miris pokolja u zraku.

– Sigurnosni sistem bio je isključen – rekao je Crowe.

– Onesposobljen?

– Ne. Žrtve ga jednostavno nisu uključile. Možda nisu znale kako se to radi, budući da ovo nije njihova kuća.

– Čija je kuća?

Crowe je otvorio svoju bilježnicu i pročitao: – Vlasnik je Christopher Harm, šezdeset i dvije godine. Umirovljeni burzovni mešetar. Član Odbora bostonskog Simfonijskog orkestra. Ljeto provodi u Francuskoj. Ghentovima je ponudio kuću na korištenje dok su na turneji u Bostonu.

– Kako misliš na turneji?

– Oboje su glazbenici. Doletjeli su prije tjedan dana iz Chicaga. Karenna Ghent je pijanistica. Njezin suprug Alexander bio je čelist. Večeras je trebao biti njihov zadnji nastup u

Simfonijskoj dvorani.

Nije joj promaknulo da je Crowe o muškarcu govorio u prošlom vremenu, a o ženi ne.

Papirnati nazuvci na njihovim cipelama šuškali su po drvenom podu dok su hodali hodnikom, vučeni zvukom glasova. Ulazeći u dnevni boravak, Rizzolijeva ispočetka nije vidjela tijelo, jer su joj pogled na njega priječili Sleeper i Frost, koji su joj stajali okrenuti leđima. Ono što jest vidjela bila je dosad već poznata jezovita priča ispisana po zidovima: višestruki lukovi arterijskog mlaza. Mora daje oštro udahnula jer su se i Frost i Sleeper istodobno okrenuli i pogledali je. Pomaknuli su se u stranu i otkrili doktoricu Isles koja je klečala pokraj žrtve.

Alexander Ghent je sjedio naslonjen na zid kao tužna marioneta, unatrag nagnute glave koja je otkrivala otvorenu ranu koja je nekoć bila njegov vrat. Tako mlad, bila je njezina prva šokirana reakcija dok je promatrala zbunjujući nezabrinuto lice, otvorene modre oči. Tako je izrazito mlad.

– Službenica iz Simfonijske dvorane – ime joj je Evelyn Petrakas – došla je po njih oko šest sati kako bi ih odvezla na večernji koncert – rekao je Crowe. – Nisu otvarali. Vidjela je da vrata nisu zaključana pa je ušla da vidi što se događa.

– On ima donji dio pidžame – rekla je Rizzolijeva.

– Nastupila je mrtvačka ukočenost – rekla je doktorica Isles, ustajući na noge. – I znatno se ohladio. Bit ću određenija kad dobijem rezultate staklastog kalija. Ali, u ovom trenutku bih rekla da je mrtav između šesnaest i dvadeset sati. Što znači daje umro... – Pogledala je na svoj sat. – Negdje između jedan i pet sati ujutro.

– Krevet je rasporemljen – rekao je Sleeper. – Posljednji je put par viđen sinoć. Iz Simfonijske dvorane su otišli oko jedanaest sati, i gospođa Petrakas ih je dovezla ovamo.

Žrtve su spavale, pomislila je Rizzolijeva, gledajući u donji dio pidžame Alexandera Ghenta. Spavale i bile posve nesvjesne daje netko u njihovoj kući. I da se približava njihovoj spavaćoj sobi.

– Otvoreni kuhinjski prozor vodi u malo stražnje dvorište – rekao je Sleeper. – Pronašli smo nekoliko otisaka stopala u cvjetnoj gredici, ali nisu svi iste veličine. Neki možda pripadaju vrtlaru. Ili čak žrtvama.

Rizzolijeva je netremice promatrala ljepljivu vrpcu kojom su bili vezani gležnjevi Alexa Ghenta. – A gospođa Ghent? – upitala je. Već znajući odgovor.

– Nestala – odgovorio je Sleeper.

Pogledom je obuhvatila još širi krug oko lesa, ali nije vidjela nikakvu razbijenu šalicu, ni krhotine porculana. Nešto nije u redu, pomislila je.

– Istražiteljice Rizzoli?

Okrenula se i ugledala policijskog tehničara koji je stajao u hodniku.

– Pozornik kaže daje napolju neki tip koji tvrdi da vas poznaje. Diže veliku galamu, zahtijeva da uđe. Želite li provjeriti tko je?

– Znam tko je – rekla je. – Idem ga uvesti.

Korsak je pušio cigaretu i nestrpljivo koračao pločnikom, bijesan kao ris zbog poniženja što je sveden na status civilnog promatrača, tako da se činilo da mu dim izlazi i iz ušiju. Ugledao ju je i smjesta bacio opušak i zgnječio ga kao daje neki odvratan kukac.

– Jel' ti to mene isključuješ? – upitao je.

– Slušaj, žao mi je. Pozornik nije dobio poruku.

– Prokleti novajlija. Nije pokazao nimalo poštovanja.

– Nije znao, dobro? Ja sam kriva. – Podigla je policijsku vrpcu i on se provukao ispod nje.

– Želim da ovo vidiš.

Pričekala je na ulaznim vratima da on navuče nazuvke za cipele i lateks rukavice. Zateturao je nastojeći održati ravnotežu na jednoj nozi. Hvatajući ga, šokirala se kad je osjetila miris alkohola u njegovom dahu. Nazvala ga je iz automobila, dobila ga kod kuće jer večeras nije bio

na dužnosti. Sad je zažalila što ga je uopće obavijestila. Već je bio ljut i ratoboran, ali nije mu mogla uskratiti ulaz u kuću, a da pritom ne izazove veoma bučnu i veoma javnu scenu. Samo se nadala daje dovoljno trijezan da ih ne osramoti oboje.

– Dobro – puhao je. – Pokaži mi što imamo.

U dnevnom boravku je bez ikakvog komentara zurio u leš Alexandera Ghenta, smješten u lokvi krvi. Korsakova košulja se izvukla iz hlača i disao je uobičajeno glasno. Vidjela je kako Crowe i Sleeper pogledavaju prema njima, vidjela je kako Crowe koluta očima i iznenada se razbjesnila na Korsaka jer je došao u takvom stanju. Nazvala ga je zato što je on bio prvi istražitelj koji je došao na mjesto ubojstva doktora Yeagera i željela je njegov dojam o ovom slučaju. Ono što je umjesto toga dobila bio je pijani policajac Čije ju je prisustvo počelo ponižavati.

– To bi mogao biti naš dečko – rekao je Korsak.

Crowe se podrugljivo nacerio. – Ma nemoj, Sherlock.

Korsak je krvavim očima pogledao Crowa. – Ti si jedan od onih mladih genijalaca, je li? Sve znaš.

– Baš i ne treba biti genijalac da bi vidio što imamo.

– Što misliš da imamo?

– Reprizu. Noćni upad u kuću. Par iznenađen u krevetu. Žena oteta, muškarac dokrajčen smrtnim udarcem. Sve je tu.

– Gdje je onda šalica? – Iako je bio pod utjecajem alkohola, Korsak je uspio uočiti upravo onu pojedinost koja je mučila i Rizzolijevu.

– Nema je – odgovorio je Crowe.

Korsak je promatrao prazno krilo žrtve. – Namjestio je žrtvu. Posjeo ga uza zid kako bi gledao predstavu, baš kao i prošli put. Ali, izostavio je sistem upozorenja. Šalicu. Ako je silovao ženu, kako je onda pratio muževljeva kretanja?

– Ghent je mršavko i nije mu predstavljao neku prijetnju. Osim toga, sav je svezan. Kako bi mogao ustati i obraniti svoju ženu?

– Samo kažem da je to u ovom slučaju drukčije.

Crowe je slegnuo ramenima i okrenuo se od Korsaka. – Pa, prepravio je scenarij.

– Zgodni dečko jednostavno sve zna, zar ne?

Svi su šutjeli. Čak ni doktorica Isles, koja je često imala spremnu kakvu ironičnu primjedbu, nije rekla ništa, nego ih je samo promatrala blago zabavljenog izraza lica.

Crowe se okrenuo, s pogledom poput laserskih zraka uperenim u Kor šaka. Ali, njegove riječi su bile upućene Rizzolijevoj. – Istražiteljice, postoji li ikakav razlog zbog kojeg ovaj muškarac hoda po našem mjestu zločina?

Rizzolijeva je uhvatila Korsaka za ruku. Bila je vlažna i mekana, i osjetila je njegov kiseli znoj. – Nismo još vidjeli spavaću sobu. Dođi.

– Da – nasmijao se Crowe. – Ne biste željeli propustiti spavaću sobu.

Korsak se otrgnuo od nje i nesigurno zakoračio prema Crowu. – Ja na ovom počinitelju radim mnogo dulje od tebe, seronjo.

– Korsak, idemo – rekla je Rizzolijeva.

– ... i pratim svaki jebeni trag. Ja sam taj koji je prvi trebao biti pozvan ovamo, zato što gaja poznajem. Mogu ga namirisati.

– Oh. Je li to ovo što ja sad mirišem? – upitao je Crowe.

– Dajte – rekla je Rizzolijeva, koja je bila pred puknućem. I bojala se svog silnog bijesa koji bi mogao istutnjati ako pukne. Bijesa i na Korsaka i na Crowa zbog njihovog glupog prepucavanja.

Međutim, u tom trenutku se šarmantno umiješao Barry Frost i raspršio napetost. Rizzolijeva bi instinktivno uvijek uletjela u svaku svađu bez imalo razmišljanja, a Frost je instinktivno igrao mirotvorca. To ti je prokletstvo kad rasteš kao srednje dijete, jednom joj je

rekao, dijete koje zna da će u suprotnom njegovo lice uhvatiti udarce svih uključenih strana. Nije ni pokušao smiriti Korsaka, nego se obratio Rizzolijevoj: – Moraš vidjeti što smo pronašli u spavaćoj sobi. To povezuje oba slučaja. – Prošao je kroz dnevni boravak i krenuo u drugi hodnik, svojim trezvenim korakom objavljujući: Ako želite ići tamo gdje je akcija, slijedite me.

Nakon jednog trenutka, Korsak je to i učinio.

U spavaćoj sobi, Frost, Korsak i Rizzolijeva su promatrali zgužvane plahte, zabačene prekrivače. I dvostruka uleknuća u sagu.

– Izvučeni iz kreveta – rekao je Frost. – Upravo kao i Yeageri.

Ali je Alexander Ghent bio niži i mnogo manje mišićav od doktora Yeagera, i počinitelju je zacijelo bilo lakše odvući ga u hodnik i prisloniti uza zid. Lakše zgrabiti ga za kosu i ogoliti mu vrat.

– Na komodi je – rekao je Frost.

Bila je to svijetlomodra kratka spavaćica, veličine 36, uredno složena i zamrljana krvlju. Nešto što bi mlada žena odjenula da privuče ljubavnika, uzbuđi muža. Karenn Ghent zacijelo nije zamišljala nasilnu dramu u kojoj će taj odjevni predmet poslužiti i kao kostim i kao rekvizit. Pokraj nje bila su dva etuija za zrakoplovne karte Delta Airlinea. Rizzolijeva je pogledala u njihovu unutrašnjost i vidjela itinerer Ghentovih, koji je dogovoren posredstvom njihovog agenta.

– Trebali su odletjeti sutra – rekla je. – Sljedeća stanica bio bi Memphis.

– Baš šteta – rekao je Korsak. – Nisu dospjeli vidjeti Graceland.

Kasnije su ona i Korsak sjedili u njegovom automobilu s otvorenim prozorima, i on je pušio cigaretu. Uvlačio je duboke dimove, a zatim ispuštao uzdahe zadovoljstva dok mu se dim otrovnom magijom uvlačio u pluća. Činio se smirenijim i mnogo usredotočenijim nego kad je došao, tri sata ranije. Udar nikotina izoštrio mu je um. Ili je alkohol napokon ispario.

– Imaš li ti ikakvih dvojbi da je riječ o našem dečku? – upitao ju je.

– Nemam.

– Crimescope nije uhvatio spermu.

– Možda je ovaj put bio uredniji.

– Ili je nije silovao – rekao je Korsak. – Pa mu zato i nije trebala šalica.

Ozlojeđena zbog dima njegove cigarete, okrenula je lice prema otvorenom prozoru i mahnula rukom da pročisti zrak. – Ubojstvo ne slijedi zadani scenarij – rekla je. – Svaka žrtva reagira drukčije. To je drama s dva lica, Korsak. Ubojica i žrtva. I oboje mogu utjecati na ishod. Doktor Yeager je bio mnogo krupniji muškarac od Alexa Ghenta. Možda naš počinitelj nije bio posve uvjeren da će moći savladati Yeagera pa je upotrijebio porculan kao znak upozorenja. Što nije smatrao neophodnim učiniti s Ghentom.

– Ne znam. – Korsak je stresao pepeo kroz prozor. – To je tako luđačka stvar, ta šalica. To je dio njegovog potpisa. Nešto što ne bi izostavio.

– Sve drugo je isto – naglasila je ona. – Dobrostojeći par. Muškarac vezan i prislonjen uz zid. Žena nedostaje.

Zašutjeli su dok im je oboma pala na pamet ista turobna misao: Žena. Stojie učinio Karenni Ghent?

Rizzolijeva je već znala odgovor. Iako će se Karennina slika ubrzo pojaviti na televizijskim ekranima čitavog grada i javnost biti zamoljena za pomoć, iako će se Bostonska policija rastrčati kako bi slijedila svaki poziv, svako opažanje tamnokose žene, Rizzolijeva je znala kakav će biti ishod. Osjećala ga je kao hladan kamen u želucu. Karenn Ghent je mrtva.

– Tijelo Gail Yeager odbačeno je dva dana nakon otmice – rekao je Korsak. – Sad je prošlo... koliko? Otprilike dvadeset sati otkad je ovaj par napadnut.

– Rezervat Stony Brook – rekla je Rizzolijeva. – Tamo će je odnijeti. Pojačat ću tim za nadzor. – Pogledala je Korsaka. – Misliš li da se Joey Valentine na bilo koji način uklapa u ovaj slučaj?

- Radim na tome. Napokon mi je dao uzorak krvi. Čekam rezultate DNK.
- To mi baš i ne zvuči kao da je kriv. Još uvijek ga pratiš?
- Pratio sam ga. Dok nije protiv mene podnio tužbu zbog uznemiravanja.
- Jesi li ga uznemiravao?

Korsak se nasmijao, ispuhujući pritom i dim iz pluća. – Svaki odrasli muškarac koji se uspaljuje pudrajući mrtve žene cvilit će kao curica, bez obzira što ja učinim.

- Kako točno cvile curice? – uzvratila mu je razdražena. – Jednako kao i dečki?
- Isuse, nemoj mi govoriti ta feministička sranja. To mi kćerka stalno radi. A onda joj ponestane novca pa dolazi cmizdriti šovinističkoj svinji od oca da joj pomogne. – Iznenada, Korsak se uspravio. – Hej. Vidi tko se upravo pojavio.

Crni lincoln je stao na parkiralištu s druge strane ulice. Rizzolijeva je ugledala Gabriela Deana kako izlazi iz automobila, njegovu dotjeranu, atletsku figuru koja kao da je bila izvučena ravno sa stranica časopisa GQ. Stajao je i promatrao pročelje od crvene cigle. Zatim je prišao pozorniku koji je čuvao perimetar i pokazao mu svoju značku.

Pozornik ga je pustio da prođe.

- Vidi ti to – rekao je Korsak. – E sad, to me doista ljuti.

Taj je isti policajac mene natjerao da stojim napolju dok ti nisi došla.

Kao da sam ja neka skitnica s ulice. Ali Dean, on samo mora zamahnuti

čarobnom značkom i reći »jebeni federalni agent« i odmah je od zlata. Zašto, dovraga, on može proći?

- Možda zato što se potrudio uvući košulju u hlače.

– Oh, da, kao da bi meni lijepo odijelo bilo dovoljno. Sve je u stavu. Pogledaj ga. Kao da posjeduje čitav prokleti svijet.

Promatrala je Deana kako dražesno balansira na jednoj nozi dok navlači nazuvak na cipelu. Gurnuo je svoje duge ruke u rukavice, kao kirurg koji se priprema za operaciju. Da, sve je bilo u stavu. Korsak je bio bijesan šakač koji je očekivao da ga svijet šutira. I to se, naravno, i događalo.

- Tko gaje pozvao ovamo? – upitao je Korsak.

– Ja nisam.

- A ipak se upravo pojavio.

– Uvijek se pojavi. Netko ga drži u tijeku događaja. Ali, to nije nitko iz moje ekipe, nego netko na višem položaju.

Ponovno je gledala ulazna vrata. Dean je ušao u kuću i ona ga je zamišljala kako stoji u dnevnom boravku i promatra krvave tragove. Čita ih onako kako čovjek čita izvješće s terena, jarkocrvene mrlje odvojene od ljudskosti svog izvora.

- Znaš, razmišljao sam o tome – rekao je Korsak. – Dean se na sceni pojavio tri dana nakon što su napadnuti Yeagerovi. Prvi put kad smo ga vidjeli bilo je u rezervatu Stony Brook, kad je pronađeno tijelo gospođe Yeager. Točno?

– Točno.

– Zašto mu je toliko trebalo? Neki dan, poigrali smo se s idejom da je riječ o pogubljenju. O nekoj nevolji u koju su se Yeagerovi uvalili. Ako su već bili na radarskom ekranu federalaca – recimo, pod istragom, ili nadzorom – čovjek bi pomislio da bi se federalci našli na slučaju istog trenutka kad je doktor Yeager koknut. Ali, čekali su tri dana da se pojave. Što ih je na kraju privuklo? Što je izazvalo njihovo zanimanje?

Pogledala ga je. – Jesi li ispunio VICAP-ovo izvješće?

– Da. Trebao mi je čitav jedan jebeni sat da ga dovršim. Stotinu osamdeset i devet pitanja. Čudna pitanja kao Je li odgrizen neki komad tijela? Koji su predmeti nagurani u koji tjelesni otvor? Sad moram ispuniti i dodatno izvješće za gospođu Yeager.

- Jesi li zatražio procjenu profila kad si predao formular?

– Ne. Nisam vidio smisla u tome da mi neki FBI-ev profiler kaže ono što već znam. Samo

sam obavio svoju građansku dužnost i poslao VICAP¹-ov formular.

- Kad si predao izvješće? – upitala je.
- Odmah nakon obdukcije doktora Yeagera.
- I tada se pojavio Dean. Dan kasnije.
- Misliš da je to – to? – upitao je Korsak. – To ga je dovuklo?
- Možda je tvoje izvješće aktiviralo neki alarm.
- Što je moglo privući njihovu pozornost?
- Ne znam. – Pogledala je ulazna vrata, kroz koja je nestao Dean. – Ali je posve očito da nam on to neće reći.

JEDANAEST

Jane Rizzoli nije bila ljubiteljica simfonija. Najveći domet njezine izloženosti glazbi bila je zbirka nosača zvukova s laganom glazbom i dvije godine sviranja trube u srednjoškolskom orkestru, kad je bila jedna od ukupno dvije djevojke koje su odabrale to glazbalo. Truba ju je privukla jer je od svih glazbala proizvodila najglasniji i najdrskiji zvuk, nimalo nalik cmizdravim klarinetima i cvrkutavim flautama koje su svirale ostale djevojčice. Ne, Rizzolijeva je željela da je se čuje i zato je sjedila rame uz rame s dječacima u odsjeku trubača. Voljela je kad bi iz trube zatutnjali tonovi.

Nažalost, bili su to prečesto pogrešni tonovi.

Nakon što ju je otac istjerao u stražnje dvorište da bi tamo vježbala sviranje, a potom psi iz susjedstva počeli zavijati iz protesta, napokon je zauvijek ostavila trubu. Čak je i ona uspjela shvatiti da puka volja i snažna pluća nisu dovoljni da nadomjesti obeshrabrujući manjak nadarenosti.

Otad joj je glazba predstavljala tek nešto više od zvučne kulise u dizalima i tutnjave basova prolazećih automobila. U Simfonijskoj dvorani na uglu Huntingtona i Mass Avenue bila je samo dvaput u životu, oba puta kao srednjoškolka koja je došla čuti probu bostonskog Simfonijskog orkestra. 1990. godine dograđeno je i krilo zgrade Cohen, dio Simfonijske dvorane u kojem Rizzolijeva nikad nije bila. Kad su ona i Frost ušli u to novo krilo, iznenadila se koliko moderno izgleda – nije to bila mračna i škripava zgrada koje se sjećala.

Pokazali su svoje značke postarijem čuvaru koji je malo ispravio svoju grbavu kičmu kad je vidio je ovo dvoje posjetitelja iz Odjela za umorstva.

- Došli ste zbog Ghentovih? – upitao je.
- Da, gospodine – odgovorila je Rizzolijeva.
- Grozno. Jednostavno grozno. Vidio sam ih prošli tjedan, odmah čim su došli u grad. Svratili su pogledati dvoranu. – Odmahnuo je glavom. – Činili su se tako simpatičnim mladim parom.

- Jeste li bili na dužnosti one noći kad su nastupali?
- Nisam, gospođo. Ja ovdje radim samo danju. U pet moram otići po ženu u ustanovu za dnevnu skrb. Znaate, njoj je potreban nadzor dvadeset i četiri sata dnevno. Zaboravlja ugasiti štednjak... – Zastao je i iznenada se zacrvenio. – Ali, pretpostavljam da vi niste došli ovamo samo da vam prođe vrijeme. Došli ste vidjeti Evelyn?
- Da. Gdje je njezin ured?

¹ VICAIP odnosno Program uhićenja nasilnih zločinaca, bio je FBI-eva baza podataka o nasilnim zločinima. Prikupljanje te baze podataka zahtijevalo je suradnju često prezaposlenih policajaca koji se često nisu ni potrudili ispuniti dugi VICAP-ov upitnik.

– Ona nije ovdje. Vidio sam daje prije nekoliko minuta otišla u koncertnu dvoranu.
– Zar je u tijeku neka proba?
– Nije, gospodo. Sad je naša mirna sezona. Tijekom ljeta orkestar je u Tanglewoodu. U ovo doba godine imamo samo nekoliko gostujućih izvođača.

– Dakle, možemo ući u dvoranu?

– Gospodo, vi imate značku. Što se mene tiče, možete ući gdje god želite.

Nisu odmah uočili Evelyn Petrakas. Kad je Rizzolijeva ušla u mračno gledalište, jedino što je u prvom trenutku vidjela bilo je more praznih sjedala, koje se obrušavalo prema osvijetljenoj pozornici. Privučeni svjetlu, krenuli su između redova dok im je drveni pod škripao pod nogama kao paluba starog broda. Već su došli do pozornice kad ih je zazvao slabašan glas:

– Mogu li vam pomoći?

Škiljeći na zasljepljujućem svjetlu, Rizzolijeva se okrenula prema zatamnjenom stražnjem dijelu gledališta. – Gospoda Petrakas?

– Da?

– Ja sam istražiteljica Rizzoli. Ovo je istražitelj Frost. Možemo li razgovarati?

– Ovdje sam. U zadnjem redu.

Popeli su se do nje. Evelyn nije ustala sa svog sjedala, nego je ostala šćućurena gdje je i bila, kao da se skriva od svjetla. Tupo je kimnula glavom istražiteljima kad su sjeli na dva sjedala pokraj nje.

– Već sam razgovarala s nekim policajcem. Sinoć – rekla je Evelyn.

– S istražiteljem Sleeperom?

– Da. Mislim da se tako zvao. Stariji muškarac, prilično simpatičan. Znam da sam trebala pričekati i razgovarati s još nekim istražiteljima, ali morala sam otići. Jednostavno nisam mogla ostati u toj kući ni trenutka dulje... – Pogledala je prema pozornici, kao daje opčinjena predstavom koju samo ona može vidjeti. Čak i u mraku, Rizzolijeva je vidjela da ima zgodno lice, nekih četrdesetak godina, s preuranjenim sijedom pramenovima u tamnoj kosi. – Imala sam obaveza ovdje – rekla je Evelyn. – Povrat novca za ulaznice. A onda su se počeli pojavljivati i novinari. Morala sam se vratiti i pozabaviti se njima. – Umorno se nasmijala. – Uvijek gasim požar. To je moj posao.

– Što točno radite, gospodo Petrakas? – upitao je Frost.

– Mislite, koja mi je službena titula? – Slegnula je ramenima. – Programski koordinator gostujućih umjetnika. Što zapravo znači da se brinem da budu sretni i zdravi dok su u Bostonu. Začudili biste se koliko su neki od njih bespomoćni. Čitav život provode u dvoranama za probe i studijima za snimanje. Stvarni svijet im je prava zagonetka. Stoga im ja preporučujem gdje da odsjednu. Sređujem da netko ode po njih u zrakoplovnu luku. Da ih u sobi dočeka košara s voćem. I sve ostale dodatne pogodnosti koje su im potrebne. Držim ih za ruku.

– Kad ste prvi put vidjeli Ghentove? – upitala je Rizzolijeva.

– Dan nakon što su došli u grad. Otišla sam po njih u kuću. Nisu mogli doći taksijem jer bi Alexovo čelo jedva stalo u taksi. Ali, ja imam SUV sa stražnjim sjedalom koje se može spustiti.

– Vi ste ih vozili gradom dok su bili ovdje?

– Samo od kuće do Simfonijske dvorane i obrnuto.

Rizzolijeva je pogledala u svoju bilježnicu. – Rečeno mi je da

kuća na Beacon Hillu pripada jednom članu Simfonijskog odbora. Nekom Christopheru Harmu. Poziva li on često glazbenike da odsjednu u njegovoj kući?

– Tijekom ljeta, kad je u Europi. Mnogo je ljepše nego u hotelskoj sobi. Gospodin Harm ima povjerenja u glazbenike klasične glazbe. Zna da će se oni dobro brinuti za njegovu kuću.

– Je li se itko od gostiju u kući gospodina Harna ikad potužio na neke probleme?

– Probleme?

– Na primjer, na neovlaštene posjete. Provale. Bilo što zbog čega su se osjećali nelagodno.

Evelyn je odmahнула glavom. – To je Beacon Hill, istražiteljice. Ne biste mogli naći ljepše

susjedstvo. Znam da se Alexu i Karenni tamo veoma sviđalo.

– Kad ste ih posljednji put vidjeli?

Evelyn je progutala slinu. Tiho je rekla: – Sinoć. Kad sam pronašla Alexa...

– Mislila sam dok je još bio živ, gospođo Petrakas.

– Oh. – Evelyn se posramljeno nasmijala. – Naravno da ste to mislili. Oprostite, ne razmišljam. Jednostavno mi je teško usredotočiti se. – Odmahnula je glavom. – Ne znam zašto sam uopće danas došla na posao. Jednostavno mi se činilo daje to nešto što trebam učiniti.

– Kad ste ih posljednji put vidjeli? – podsjetila ju je Rizzolijeva.

Ovaj je put Evelyn odgovorila čvršćim glasom. – Bilo je to preksinoć. Nakon koncerta odvezla sam ih natrag na Beacon Hill. Bilo je negdje oko jedanaest sati.

– Jeste li ih samo ostavili ispred kuće ili ste ušli s njima unutra?

– Ostavila sam tik ispred kuće.

– Jeste li ih vidjeli kako ulaze?

– Da.

– Dakle, nisu vas pozvali unutra.

– Mislim da su bili prilično umorni. I malo potišteni.

– Zašto?

– Nakon svog uzbuđenja zbog koncerta u Bostonu, na kraju nije došlo onoliko publike koliko su očekivali. A mi smo navodno grad glazbe. Ako je to najbolje što su mogli izvući ovdje, čemu su se mogli nadati u Detroitu ili Memphisu? – Evelyn je nesretno gledala u pravcu pozornice. – Mi smo dinosauri, istražiteljice. Karenni je to rekla, u automobilu. Tko još cijeni klasičnu glazbu? Većina mladih ljudi radije bi gledala glazbene video-kazete. Ljude koji se drmusaju s metalnim ringovima na čitavom licu. Sve je samo seks i šljokice i glupi kostimi. I zašto onaj pjevač, kako se ono zove, mora plaziti jezik? Kakve to ima veze s glazbom?

– Apsolutno nikakve – složio se Frost, odmah se zagrijavajući za temu. – Znae, gospođo Petrakas, moja supruga i ja smo upravo o tome neki dan razgovarali. Alice obožava klasičnu glazbu. Doista je obožava. Svake godine kupujemo sezonsku pretplatu za simfoniju.

Evelyn mu je uputila tužan osmijeh. – Onda se bojim da ste i vi dinosauri.

Dok su ustajali kako bi otišli, Rizzolijeva je uočila svjetlucav program na sjedalu ispred sebe. Ispružila je ruku da ga uzme. – Jesu li Ghentovi unutra? – upitala je.

– Otvorite petu stranicu – rekla je Evelyn. – Ovdje. To je njihova propagandna fotografija.

Bila je to fotografija dvoje zaljubljenih ljudi.

Karenni, vitka i otmjena u crnoj haljini, spuštenoj nisko na ramenima, gledala je u nasmiješene oči svog supruga. Lice joj je bilo blistavo, a kosa tamna kao u kakve Španjolke. Alexander ju je promatrao s dječaćkim osmijehom, a nestašan uvojak svijetle kose virio mu je preko oka.

Evelyn je tiho rekla: – Baš su bili lijepi, zar ne? Čudno je sve to, znate. Nikad nisam imala priliku sjesti i doista razgovarati s njima. Ali, poznavala sam njihovu glazbu. Slušala sam njihove snimke. Gledala sam ih kako nastupaju, na pozornici. Mnogo se toga može reći o nekoj osobi samo na temelju slušanja njihove glazbe. A dobro se sjećam kako su nježno svirali. Mislim da je to riječ kojom bi ih se moglo opisati. Bili su tako nježni ljudi.

Rizzolijeva je pogledala pozornicu i zamislila Alexandera i Karennu one noći kad su imali zadnji nastup. Njezinu crnu kosu blistavu pod reflektorima, odsjaj njegovog violončela. I njihovu glazbu, kao glasove dvoje ljubavnika koji pjavaju jedno drugome.

– One noći kad su nastupali – rekao je Frost. – Rekli ste da su bili razočarani posjetom.

– Da.

– Koliko je ljudi bilo u gledalištu?

– Mislim da smo prodali oko četristopedeset ulaznica.

Četristopedeset pari očiju, pomislila je Rizzolijeva, i svaki usredotočen na pozornicu na kojoj je zaljubljeni par obavijen svjetlom. Kakve su osjećaje Ghentovi izazvali kod publike?

Užitak zbog dobro odsvirane glazbe? Radost promatranja dvoje mladih zaljubljenih ljudi? Ili su se u srcu nekoga tko je sjedio upravo u ovoj dvorani uzburkali neki drugi, mračniji osjećaji? Silna želja. Zavist. Ogorčenje zbog želje za onim što posjeduje drugi muškarac.

Ponovno je pogledala fotografiju Ghentovih.

Je li ti ljepota privukla pogled? Ili činjenica da su bili zaljubljeni?

Pila je crnu kavu i zurila u mrtvace koji su se gomilali na njezinom radnom stolu. Richard i Gail Yeager. Dama s rahitisom. Alexander Ghent. I Muškarac iz zrakoplova koji joj je još uvijek bio na pameti, iako ga više nisu smatrali žrtvom umorstva. Mrtvi su joj uvijek bili na pameti. Beskrajna zaliha leševa, a svaki je zahtijevao njezinu pozornost, svaki sa vlastitom jezovitom pričom koju želi ispričati ako Rizzolijeva zaroni dovoljno duboko da ogoli kosti njihovih priča. Prekapala je već toliko da su joj se svi mrtvaci koje je ikad vidjela počeli stapati u jednog, kao kosturi isprepleteni u masovnoj grobnici.

Kad su je u podne nazvali iz DNK laboratorija, osjetila je olakšanje što će, barem na trenutak, pobjeći od ove optužujuće hrpe dosjea. Ustala je od stola i krenula hodnikom prema južnom krilu.

DNK laboratorij se nalazi u S253 i forenzičar koji ju je nazvao bio je Walter De Groot, plavokosi Nizozemac s blijedim okruglim licem. Obično bi se prenuo kad bi je ugledao, budući da bi ga, kad bi došla, gotovo uvijek podbadala ili mu se ulagivala, štogod je bilo potrebno da bi ubrzala DNK profil. Danas joj se, međutim, široko nasmiješio.

– Razvio sam autoradiogram – rekao je. – Sad visi tamo na užetu.

Autogram je film rendgenske snimke koja hvata uzorak fragmenata DNK. De Groot je skinuo film s užeta za sušenje i pričvrstio ga na svijetleći zid. Od vrha do dna filma protezali su se usporedni nizovi tamnih mrlja.

– Ovo što ovdje vidiš je VBUP profil – rekao je. – To je skraćenica za »varijabilni broj uzdužnih ponavljanja«. Izvukao sam DNK iz različitih izvora koje si mi dala i izdvojio fragmente s onim mjestima koje uspoređujemo. Ovo nisu pravi geni, nego dijelovi DNK vlak na koji se ponavljaju bez jasne svrhe. I oni čine dobre identifikacijske markere.

– Što su ovi različiti tragovi? Čemu oni odgovaraju?

– Prva dva stupca, s lijeve strane, su kontrolni stupci. Broj jedan su standardne DNK ljestve, koje nam pomažu odrediti relativne položaje za različite uzorke. Stupac broj dva je standardna linija stanice, ponovno korištena kao kontrolna linija. Trake tri, četiri i pet su dokazne linije, uzete od poznatih izvora.

– Kakvih izvora?

– Linija tri je osumnjičeni Joey Valentine. Linija četiri je doktor Yeager. Linija pet je gospođa Yeager.

Rizzoličin pogled se zadržao na liniji pet. Pokušala je natjerati svoj um da prihvati ideju da je ova linija dio plana koji je stvorio Gail Yeager. Da se jedinstveno ljudsko biće, od nijanse plave kose do zvuka njezinog smijeha, može pročistiti do ovog lanca tamnih mrlja. U ovom autoradiogramu nije vidjela nimalo ljudskosti, ništa od one žene koja je voljela svog muža i oplakivala majku. Je li ovo sve što mi zapravo jesmo? Ogrlica kemikalija? Gdje se, u ovoj duploj spiralnoj liniji nalazi duša?

Pogled joj se prebacio na zadnje dvije linije. – A što su ove zadnje linije? – upitala je.

– One su iz neidentificiranih izvora. Linija šest je iz one mrlje sperme na sagu Yeagerovih. Linija sedam je svježja sperma iz vagine Gail Yeager.

– Ove dvije izgledaju kao da se poklapaju.

– Tako je. Oba neidentificirana uzorka DNK su od istog muškarca. I, primjećuješ li, to nije doktor Yeager ni gospodin Valentine. Što učinkovito eliminira gospodina Valentinea kao izvor sperme.

Netremice je promatrala dvije neidentificirane linije. Genetski otisak čudovišta.

– Evo vam vašeg počinitelja – rekao je De Groot.
– Jesi li nazvao CODIS²? Ima li ikakve šanse da ih natjeramo da malo brže pretraže bazu podataka?

– Zapravo, upravo zato sam te i zvao. Poslao sam im DNK iz mrlje na sagu još prošli tjedan.

Uzdahnula je. – Što znači da će nam se javiti za godinu dana.

– Ne, upravo me nazvao agent Dean. DNK vašeg nepoznatog počinitelja nije u CODIS-u. Iznenađeno ga je pogledala. – Agent Dean ti je to rekao?

– Mora da ih je on pritisnuo. Otkad sam ovdje, nikad nisam doživio daje neki CODIS zahtjev tako brzo obavljen.

– Jesi li to provjerio direktno s CODIS-om?

De Groot se namrštio. – Nisam. Pretpostavio sam da agent Dean vjerojatno zna...

– Molim te, nazovi ih. Želim njihovu potvrdu.

– Zar ima nekih, ovaj, sumnji u Deanovu pouzdanost?

– Bolje da budemo sigurni, dobro? – Ponovno je pogledala osvijetljeni zid. – Ako je istina da naš dečko nije u CODIS-u...

– Onda imaš novog igrača, istražiteljice... Ili nekoga tko je uspio ostati nevidljiv sistemu.

Razočarana je promatrala lance mrlja. Imamo njegov DNK, pomislila je. Imamo njegov genetički profil. Ali, još ne znamo njegovo ime.

Rizzolijeva je gurnula nosač zvuka u CD-player i utonula u kauč istodobno brišući ručnikom vlažnu kosu. Bogati zvuči violončela izljevili su se iz zvučnika kao rastopljena čokolada. Iako nije bila ljubiteljica klasične glazbe, u trgovini Simfonijske dvorane kupila je nosač zvuka s ranim snimkama Alexa Ghenta. Ako se treba upoznati sa svim vidovima njegove smrti, trebala bi se također upoznati i s njegovim životom. A velik dio tog života je bila glazba.

Ghentovo gudalo je klizilo preko žica violončela, a melodija Bachove Suite no.1 u G-duru dizala se i spuštala kao talasanje oceana. Izvedba je snimljena kad je imao samo osamnaest godina. Kad je sjedio u studiju, a prsti su mu bili toplo meso dok su pritiskali žice, namještali gudalo. Ti isti prsti sad leže bijeli i smrznuti u hladnjaku mrtvačnice, a njihova glazba je ušutkana. Tog jutra, kad je gledala njegovu obdukciju, primijetila je otmjene, duge prste, i zamišljala ih kako lete niz vrat violončela. Činilo joj se čudesnim da se ljudski prsti mogu sjediniti s običnim drvetom i žicama i proizvesti tako bogate zvukove.

Uzela je omot nosača zvuka i proučavala njegovu fotografiju, snimljenu dok je još bio dječak. Pogledom je klizila niz fotografiju, njegova je ruka bila ovijena oko glazbala i grlila njegove obline, kao što će jednoga dana grliti svoju suprugu, Karennu. Iako je Rizzolijeva tražila nosač zvuka na kojemu nastupaju oboje, sve su njihove zajedničke snimke bile prodane. U trgovini je još bilo samo Alexanderovih snimaka. Usamljeni violončelo, koje doziva svoju družicu. A gdje je sad ta družica? Živa i u mukama, suočena s krajnjim užasom smrti? Ili je već bila izvan svake boli, u ranim fazama raspadanja?

Zazvonio je telefon. Stižala je glazbu i podigla slušalicu.

– Doma si – rekao je Korsak.

– Došla sam kući istuširati se.

– Zvao sam te prije par minuta. Nisi se javljala.

– Valjda nisam čula. Što ima?

– Upravo to bih i ja htio znati.

– Ako se bilo što pojavi, ti ćeš to prvi saznati.

– Da. Kao da si me danas bar jednom nazvala? O DNK-u Joeya Valentina sam morao

² CODIS je nacionalna DNK baza podataka. U njoj se čuvaju genetski profili na tisuće osuđenih prijestupnika, kao i neidentificirani profili s mjesta zločina po čitavoj državi.

saznati od onog tipa iz laboratorija.

- Nisam ti imala prilike reći. Trčala sam naokolo kao luda.
- Ne zaboravi, ja sam te prvi uključio u ovaj slučaj.
- Nisam zaboravila.
- Znaš – rekao je Korsak – sad je već prošlo pedeset sati otkad ju je ugrabio.

I Karenna Ghent je vjerojatno mrtva već dva dana, pomislila je. Ali, smrt neće odvratiti njezinog ubojicu. Samo će mu podražiti apetit. Gledat će njezin leš i u njemu vidjeti samo objekt žudnje. Nekoga koga može kontrolirati. Ona mu se neće opirati. Ona je hladno, pasivno meso koje se predaje svim poniženjima. Ona je savršena ljubavnica.

Nosač zvuka je i nadalje tiho svirao, Alexandrovo je violončelo tkalo svoju sjetnu čaroliju. Znala je kamo ovo vodi, znala je što Korsak želi. Ali nije znala kako da ga odbije. Ustala je s kauča i ugasila glazbu. Čak i u tišini, činilo joj se da kao da čuje zvuke violončela.

- Ako je isto kao i prošli put, večeras će se riješiti tijela – rekao je Korsak.
- Bit ćemo spremni za njega.
- Dakle, jesam li ja dio ekipe ili nisam?
- Već imamo tim za zasjedu.
- Mene nemate. Dobro bi vam došao još jedan čovjek.
- Već smo rasporedili pozicije. Slušaj, nazvat ću te čim se nešto...
- Zajebi to »nazvat ću te« sranje, dobro? Ne namjeravam sjediti pokraj telefona kao neka prokleta usidjelica. Ovog počinitelja znam duže od tebe, duže nego itko drugi. Kako bi se ti osjećala da se netko ubaci u tvoj ples? I izostavi te iz uhićenja? Razmisli o tome.

Razmislila je. I shvatila bijes koji je sada kuljao kroz njega. Shvaćala gaje bolje od ikoga, jer se to isto nekoć dogodilo njoj. Isključivanje, ogorčeni pogled s aut-linije, dok su drugi išli po njezinu pobjedu.

- Pogledala je na sat. – Ja sad idem. Ako mi se želiš pridružiti, morat ćemo se tamo naći.
- Na kojem ćeš ti biti položaju?
- Na parkiralištu nasuprot igrališta Smith. Možemo se naći na golf terenu.
- Doći ću.

DVANAEST

U dva sata ujutro zrak je u rezervatu Stony Brook bio zagušljiv i gust poput juhe. Rizzolijeva i Korsak su sjedili u njezinom parkiranom automobilu, tik uz gusto grmlje. Sa svog položaja, mogli su vidjeti sve automobile koji su s istoka ulazili u Stony Brook. Dodatna vozila za nadzor bila su smještena uzduž autoceste Enneking, glavnog prolaza koji je vijugao kroz rezervat. Svako vozilo koje bi stalo na nekom od zemljanih parkirališta brzo bi moglo biti okruženo vozilima koja bi mu se približila sa svih strana. Bila je to čvrsta zamka, iz koje nijedan automobil ne bi mogao pobjeći.

Rizzolijeva se znojila u prsluku. Spustila je prozor i udisala miris trulog lišća i vlažne zemlje. Miris šume.

- Hej, puštaš komarce unutra – žalio se Korsak.
- Treba mi svježi zrak. U automobilu smrdi na cigarete.
- Zapalio sam samo jednu. I ne osjeti se.
- Pušači nikad ne osjete smrad cigareta.

Pogledao ju je. – Isuse, štekćeš na mene čitavu noć. Ako sam ti ja zbog nečega problem, možda bismo trebali popričati o tome.

Zurila je kroz prozor prema cesti koja je i nadalje bila u mraku i po kojoj nitko nije putovao. – Nije riječ o tebi – rekla je.

– Nego o kome?

Kad mu nije odgovorila, progundao je u znak shvaćanja. – Oh. Ponovno Dean. Što je sad pak učinio?

– Prije nekoliko dana požalio se Marquetteu na mene.

– Što mu je rekao?

– Da nisam pravi čovjek za ovaj posao. Da mi je možda potrebna terapija zbog neriješenih pitanja.

– Mislio je na Kirurga?

– Što ti misliš?

– Kakav seronja.

– A danas sam otkrila da smo odmah dobili povratnu informaciju iz CODIS-a. To se nije dogodilo nikad ranije. Dean samo mora pucnuti prstima, i svi skoče. Samo bih voljela znati što radi ovdje.

– Tako ti je to s federalcima. Oni kažu daje informacija moć, zar ne? I zato je skrivaju od nas, zato što je to za njih neka maco igra. Ti i ja smo gospodinu Jebenom Jamesu Bondu samo pijuni.

– Sad su ti se pomiješale CIA i FBI.

– CIA, FBI, sve je to isto. – Slegnuo je ramenima. – Sve te alfabetske agencije, u svima je riječ o tajnama.

Zapucketao je radio. – Promatrač broj tri. Imamo jedno vozilo, novi model limuzine, južno na autocesti Enneking.

Rizzolijeva se ukočila, čekajući da se javi sljedeća ekipa.

Sad se začuo Frostov glas iz sljedećeg vozila. – Promatrač broj dva. Vidimo ga. Još uvijek ide prema jugu. I ne čini se da usporava.

Nekoliko sekundi kasnije, javila se i treća ekipa: – Promatrač broj pet. Upravo je prošao križanje s ulicom Bald Knob. Izlazi iz parka.

Nije naš dečko. Čak i u ovaj ranojutarnji sat, autocesta Enneking bila je prometna. Prestali su brojati vozila koja su prošla kroz rezervat. Previše lažnih uzbuna koje su prekidale duga razdoblja dosade potrošilo je sav njezin adrenalin i sad je ubrzano klizila u obamrlost od nespavanja.

Naslonila se na naslon sjedala s razočaranim uzdahom. S druge strane prednjeg stakla vidjela je tamu šume, osvijetljenu samo povremenom iskrom krijesnice. – Dođi, kurvin sine – promrmljala je. – Dođi mami...

– Želiš li kavu? – upitao je Korsak.

– Hvala.

Natočio joj je šalicu kave iz termos boce i pružio joj je. Kava je bila crna, gorka i apsolutno grozna, ali svejedno ju je popila.

– Večeras sam skuhao ekstra jaku – rekao je. – Dvije kutljače Folgersa umjesto jedne. Narast će ti dlake na prsima.

– Možda mi je upravo to i potrebno.

– Ja mislim da bi se, popijem li dovoljno ovakve kave, nešto od tih dlaka moglo preseliti i na moju glavu.

Skrenula je pogled prema šumi, u kojoj je tama skrivala lišće koje je trunulo i životinje koje su tragale za plijenom. Životinje sa zubima. Sjetila se oglodanih ostataka Dame s rahitisom i pomislila na rakune koji glođu rebra i pse koji se nabacuju lubanjama kao da su lopte, i ono što je zamislila, zureći prema stablima, nije bio Bambi.

– Više ne mogu ni razgovarati o Hoytu – rekla je. – Nesmijem ga ni spomenuti, a da me ljudi ne pogledaju sažalno. Jučer sam pokušala istaknuti paralele između Kirurga i našeg novog dečka i vidjela kako Dean misli: Još uvijek joj je Kirurg na pameti. On misli da sam opsjednuta.

– Uzdahnula je. – Možda i jesam. Možda će tako uvijek i biti. Na koje god mjesto zločina da

dođem, možda ću na njemu uvijek vidjeti njegovo djelo. Svaki će počinitelj imati njegovo lice.

Oboje su iznenađeno pogledali radio kad je dispečer rekao: – Imamo zahtjev za provjeru zemljišta, groblje Fairview. Mogući neautorizirani ulazak. Dvanaestica, jeste li još uvijek na tom području?

– Ovdje dvanaestica. Na zadatku smo, u River Streetu. Ne možemo odgovoriti na poziv.

– Primljeno. Petnaestica? Kako vi stojite?

– Ovdje petnaestica. West Roxbury. Još uvijek na intervenciji. Ovi ljudi nikako da se smire. Procjenjujemo da će nam trebati barem pola sata, sat vremena prije nego što budemo mogli krenuti prema Fairviewu.

– Ima li ijedna slobodna jedinica? – upitao je dispečer, pretražujući radio valove u potrazi za slobodnim patrolnim vozilom. U toplu subotnju večer, rutinska provjera groblja nije bila poziv od visokog prioriteta. Mrtvaci ne mare za obijesne parove ili tinejdžerske vandale. Živi su oni koji moraju prvi dobiti pozornost policajca.

Radio tišinu je prekinuo jedan član Rizzolijevog tima. – Ovaj, ovdje promatrač broj pet. Smješteni smo na autocesti Enneking. Groblje Fairview je u našoj neposrednoj blizini...

Rizzolijeva je zgrabila mikrofona i pritisnula gumb za odašiljanje. – Promatrač pet, ovdje promatrač jedan – prekinula gaje. – Ne napuštaj položaj. Čuješ li me?

– Imamo pet vozila u zasjedi...

– Groblje nije naš prioritet.

– Promatrač jedan – rekao je dispečer. – Sve su jedinice u ovom trenutku na dužnosti. Ima li šanse da biste mogli jednu osloboditi?

– Negativno. Želim da moj tim ostane na svojim položajima. Primljeno, promatrač broj pet?

– Primljeno. Ostajemo na položaju. Dispečeru, ne možemo odgovoriti na poziv za provjeru.

Rizzolijeva je ispustila zlovoljan uzdah. Ujutro će možda zbog ovoga biti pritužbi, ali nije namjeravala pustiti nijedno vozilo iz svog tima za nadzor, ne zbog nekog trivijalnog poziva.

– Pa ne bi se baš moglo reći da ovdje vrvi od akcije – rekao je Korsak.

– Ali kad dođe do akcije, sve će se odvijati veoma brzo. Neću dopustiti da zbog nečega zabrljamo.

– Znaš ono o čemu smo maloprije razgovarali? O tome da si opsjednuta?

– Nemoj sad započinjati.

– Ne, ne namjeravam govoriti o tome. Odgrist ćeš mi glavu. – Sirom je otvorio svoja vrata.

– Kamo ideš?

– Idem se popisati. Treba li mi dopuštenje?

– Samo pitam.

– Ova kava samo prolazi kroz mene.

– Nikakvo čudo. Tvoja bi kava i u lijevanom željezu napravila rupu.

Izišao je iz automobila i ušao u šumu, prstima već prtljajući po zatvaraču hlača. Nije se potrudio stati iza nekog stabla, nego je jednostavno stajao i mokrio u grmlje. Ovo joj nije bilo potrebno gledati, pa je skrenula pogled. Svaki razred ima svog neotesanca, a Korsak je bio upravo to, dečko koji je javno kopao nos, zadovoljno se podrigivao i na košulji imao mrlje od užine. Klinac čije si vlažne i dežmekaste ruke pod svaku cijenu izbjegavao dotaknuti, zato što si bio siguran da ćeš dobiti njegove uši. Istodobno joj se gadio i bilo joj ga je žao. Pogledala je kavu koju joj je natiočio i ono što je preostalo u šalici prolilo kroz prozor.

Glasovi su ponovno zažuborili na radiju i prenuli je.

– Imamo neko vozilo koje se kreće istočno na autocesti Dedham. Izgleda kao žuti taksi.

Rizzolijeva je odgovorila: – Taksi u tri sata ujutro?

– To je ono što imamo?

– U kojem smjeru ide?

– Upravo je skrenuo sjeverno na Enneking.

– Promatrač broj dva? – rekla je Rizzolijeva, pozivajući sljedeću jedinicu na cesti.
– Promatrač broj dva ovdje – rekao je Frost. – Da, vidimo ga. Upravo je prošao pokraj nas... – Tišina. Zatim, s iznenadnom napetošću. – Usporava...

– Što radi?

– Koči. Izgleda kao da namjerava stati...

– Gdje? – nestrpljivo je upitala Rizzolijeva.

– Na zemljanom parkiralištu. Upravo je stao na parkiralištu! On je.

– Korsak, imamo ga! – prosiktala je kroz prozor. Dok je stavljala svoj komunikacijski uređaj i namještala slušalicu u uho, svaki živac u njezinom tijelu pjevao je od uzbuđenja.

Korsak je zatvorio patentni zatvarač i dovukao se natrag u automobil. – Što je? Što je?

– Jedno je vozilo upravo skrenulo s Ennekinga – promatrač broj dva, što radi?

– Samo sjedi u vozilu. Svjetla su ugašena.

Pognula se, pritiskajući slušalicu na uho u potpunoj usredotočenosti. Sekunde su prolazile, radio je šutio, svi su čekali na sljedeći potez sumnjivca.

Provjerava teren. Uvjerava se daje sigurno nastaviti.

– Odluka je tvoja, Rizzoli? – rekao je Frost. – Da krenemo na njega?

Oklijevala je, odvagujući mogućnosti. Bojala se prebrzo zatvoriti stupicu.

– Čekaj – rekao je Frost. – Upravo je ponovno upalio svjetla. Ah, sranje, izlazi na cestu.

Predomislio se.

– Je li vas opazio? Frost, je li vas opazio?

– Ne znam! Vratio se na Enneking i kreće prema sjeveru...

– Uplašili smo ga! – U tom djeliću sekunde, jedina moguća odluka bila joj je kristalno jasna. Zagrmila je u svoj komunikacijski uređaj: – Svim jedinicama, krenite, krenite, krenite! Opkolite ga, smjesta!

Upalila je motor i ubacila u brzinu. Gume su joj se zavrtjele, kopajući kroz meku zemlju i opalo lišće, a grane su šibale prednje staklo. Čula je paljbu transmisija svog tima i udaljeno drečanje mnogostrukih sirena.

– Promatrač broj tri. Sad smo mu presjekli put na Ennekingu sjever...

– Promatrač dva. U potjeri...

– Vozilo se približava! On koči...

– Zatvori ga! Zatvori ga!

– Nemojte se suočiti s njim bez pojačanja! – naredila je Rizzolijeva. – Čekajte pojačanje!

– Primljeno. Vozilo je stalo. Mi smo na položajima.

Kad je Rizzolijeva uz škripu kočnica zaustavila vozilo, autocesta Enneking bila je klupko patrolnih vozila i treperavih modrih svjetala. Rizzolijeva se osjetila na tren zaslijepljenom kad je iskoračila iz automobila. Nalet adrenalina ih je sve uzбудio do grozničavosti i ona je u njihovim glasovima čula pucketavu napetost muškaraca na rubu nasilja.

Frost je širom otvorio vrata automobila u kojem je sjedio sumnjivac i šest je pištolja bilo upereno u vozačevu glavu. Taksist je sjedio trepćući očima, zbunjen, dok su mu modra svjetla pulsirala na licu.

– Iziđite iz vozila – naredio je Frost.

– Sto... što sam učinio?

– Izlazi iz vozila. – U ovoj noći natopljenoj adrenalinom, čak se i Barry Frost pretvorio u nekog zastrašujućeg.

Taksist je polako izišao iz automobila, s visoko podignutim rukama. Istog trenutka kad je s oba stopala dotaknuo zemlju, okrenuli su ga i gurnuli licem prema haubi taksija.

– Što sam učinio? – povikao je dok ga je Frost pritiskao o automobil.

– Recite svoje ime! – rekla je Rizzolijeva.

– Ne znam o čemu je riječ...

– Ime!

– Wilensky. – Lagano je zajecao. – Vernon Wilensky...

– Provjeri – rekao je Frost, čitajući taksistovu osobnu iskaznicu. – Vernon Wilensky, bijelac, rođen 1955.

– Odgovara dozvoli za prijevoz putnika – rekao je Korsak, koji je zavirio u taksi da provjeri identifikacijsku ispravu pričvršćenu uz retrovizor.

Rizzolijeva je podigla pogled, stišćući oči pred snažnim svjetlom nadolazećih automobilskih farova. Čak i u tri sata ujutro, na autocesti je bilo prometa, a sad kad je cesta bila blokirana policijskim automobilima, ubrzo će u oba smjera nastati kolone.

Ponovno se usredotočila na taksista. Zgrabila ga je za košulju i okrenula ga prema sebi kako bi joj bio okrenut licem, a zatim je uperila baterijsku svjetiljku u njegove oči. Ugledala je sredovječnog čovjeka, prorijeđene ovješene blond kose, s kožom koja je na gruboj zruci svjetla izgledala pepeljasta. Ovo nije bilo lice kakvo je zamišljala za njihovog nepoznatog počinitelja. U oči zla je pogledala i više puta nego što je željela i u sjećanju je nosila sva lica koja su pripadala čudovištima na koja je u svojoj karijeri naišla. Ovaj preplašeni čovjek nije pripadao toj galeriji.

– Što radite ovdje, gospodine Wilensky? – upitala je.

– Samo sam... došao po putnika.

– Kakvog putnika?

– Nekog tipa koji je nazvao taksi. Rekao je da je ostao bez benzina na autocesti Enneking...

– Gdje je on?

– Ne znam! Ja sam stao tamo gdje mi je rekao da će me čekati, a njega nije bilo. Molim vas, ovo je neka pogreška. Nazovite mog dispečera! Ona će potvrditi moju priču!

Rizzolijeva je rekla Frostu: – Otvori prtljažnik.

Još dok je koračala prema stražnjoj strani taksija osjetila je kako joj se u želucu stvara mučnina. Podigla je vrata prtljažnika i uperila svoju Magliteovu svjetiljku. Dobrih pet sekundi zurila je u prazan prtljažnik, a osjećaj lagane mučnine pretvorio se u mučninu u punom zamahu. Navukla je rukavice. Osjetila kako joj se lice žari i crveni, prsa postaju prazna od očaja, dok je povlačila sivi sag kojim je prtljažnik bio obložen. Ugledala je rezervnu gumu, dizalicu i nekoliko alatki. Počela je potezati sag, kako bi ga još malo odmaknula, i čitav je njezin bijes sad bio usredotočen na to da istrgne svaki milimetar saga i otkrije svaki tamni kutić koji bi on mogao kriti. Bila je poput luđakinje, koja je očajnički grebala ne bi li pronašla mrvicu vlastitog iskupljenja. Kad više nije mogla odmaknuti sag ni milimetar više i kad je prtljažnik bio ogoljen do metala, samo je zurila u prazan prostor i odbijala prihvatiti ono što je bilo očito. Nepobitan dokaz daje zajebala.

Namještaljka. Ovo je bila samo namještaljka koja nam je trebala odvratiti pozornost. Ali, od čega?

Odgovor joj je došao vrtoglavom brzinom. Iz njihovih radija zagrmio je poziv.

– Deset pedeset i četiri, deset pedeset i četiri, groblje Fairview. Svim jedinicama, deset-pedeset i četiri, groblje Fairview.

Susrela je Frostov pogled i oboje je u tom trenutku pogodila ista užasna spoznaja. Deset-pedeset i četiri. Umorstvo.

– Ostani uz taksi! – naredila je Frostu dok je trčala prema svom automobilu. U čvoru vozila njezino je bilo najlakše izvući, najbrže ga se moglo okrenuti. Još dok se zavlačila iza volana i okretala ključ, preklinjala je vlastitu glupost.

– Hej! Hej! – vikao je Korsak. Trčao je pokraj automobila i lupao na vrata.

Kočila je tek onoliko koliko mu je bilo potrebno da se uvuče u automobil i zatvori vrata. Zatim je pritisnula gas, bacajući ga o sjedalo.

– Koji je to bio kurac, zar si me mislila tamo ostaviti? – zaurao je.

– Veži se.

– Nisam ti ja obični putnik.

– Veži se!

Potegao je pojas za vezivanje preko ramena i prikopčao ga. Čak i uz glasove iz radija, čula je njegovo otežano disanje, vlažno od sluzavog soptanja.

– Promatrač jedan odgovara na deset-pedeset i četiri – rekla je dispečeru.

– Gdje ste?

– Na autocesti Enneking, upravo smo prošli križanje s Turtle Pondom. Stići ćemo za manje od tri minute.

– Vi ćete biti prvi.

– Kakva je situacija?

– Nemam daljnjih informacija. Pretpostavite da je deset-pedeset i osam.

Naoružan i vjerojatno opasan.

Rizzoličino stopalo bilo je poput olova na papučici gasa. Cesta za groblje Fairview pojavila se tako brzo da joj je gotovo promaknula. Skrenuli su uz vrištanje guma, a Rizzolijeva se hrvala s volanom u nastojanju da zadrži nadzor nad njim.

– Opa! – dahtao je Korsak kad su se umalo zabili u hrpu kamenja uz cestu. Kapija od kovanog željeza bila je otvorena i Rizzolijeva se provezla kroz nju. Groblje je bilo neosvijetljeno i s druge strane njezinih farova bili su kotrljajući travnjaci i nadgrobni spomenici koji su stršali kao bijeli zubi.

Patrolno vozilo privatne zaštitarske tvrtke bilo je parkirano stotinjak metara od ulaza u groblje. Vrata na mjestu vozača bila su otvorena, a svjetlo na krovu se žarilo. Rizzolijeva je zakočila i već je izlazeći iz automobila izvlačila oružje, što je bio tako automatski refleks da ga nije niti primijetila. Na nju je nasrnulo previše drugih pojedinosti: miris svježe pokošene trave i vlažne zemlje. Lupanje njezinog srca o prsnu kost.

I strah. Dok je pogledom pretraživala tamu, osjetila je ledenohladni lizaj straha jer je znala da bi, ako je taksi bio namještaljka, i ovo mogla biti namještaljka. Krvava igra, dio koje čak nije ni bila svjesna da je i ona sama.

Ukočila se, fokusirajući pogled na nejasnu sjenu pokraj podnožja memorijalnog obeliska. Uperila je svjetiljku i ugledala skvrčeno tijelo čuvara.

Dok mu se približavala, osjetila je miris krvi. Ne postoji nijedan drugi miris nalik tome, i on je u njezinom mozgu aktivirao primitivne alarme. Kleknula je na travu koja je bila vlažna od krvi i još topla. Korsak je bio tik pokraj nje i osvjetljavao područje svojom svjetiljkom, i ona je mogla čuti njegovo hunjkavo disanje, praseće zvukove koje je proizvodio uvijek kad bi se pretjerano naprezao.

Čuvar je ležao licem prema zemlji. Prevrnula ga je na leđa.

– Isuse! – zacvilio je Korsak i odskočio tako naglo da je zra ka svjetiljke divljački jurnula ka nebu.

I zraka Rizzoličine svjetiljke je podrhtavala dok je promatrala gotovo prerezan vrat i grudice hrskavice koje su bijelo svjetlucale iz mrtvog mesa. Muškarac na podu, točno. Na podu, mrtav i jedva pričvršćen uz vlastitu glavu.

Rotirajuća modra svjetla dojurila su kroz noć poput nadrealnog vijugavog kaleidoskopa. Ustala je na noge, hlače su joj bile ljepljive od krvi i tkanina joj je prijanjala uz koljena. Stisnula je oči pred snažnim svjetlom patrolnih vozila koja su im se približavala i okrenula se prema crnom prostranstvu groblja. Upravo u tom trenutku, kad su nadolazeća automobilska svjetla prerezala luk kroz tamu, u njezinim se mrežnicama zaledila jedna slika: neki lik, koji se kreće među nadgrobnim spomenicima. Vidjela gaje samo na djelić sekunde, i već u sljedećem udaru svjetla taj se lik izgubio u moru stršećeg mramora i granita.

– Korsak – rekla je. – Netko se kreće – nadesno od nas.

– Ne vidim ništa.

Pomno je promatrala. Ponovno ga je ugledala kako se spušta niz kosinu, prema zaklonu od stabala. Smještaje potrčala, vijugajući stazom s preprekama od nadgrobničkih spomenika, lupajući

nogama po uspavanim mrtvacima. Čula je Korsaka tik iza sebe kako dahće kao harmonika, ali nije mogao održati korak s njom. Za nekoliko sekundi, ostala je sama, a noge su joj same jurile na raketnom gorivu od adrenalina. Već je gotovo stigla do drveća i usredotočila se na mjesto gdje je zadnji put uočila onaj lik, ali nije vidjela nikakav obris koji se kreće, nikakvo lepršanje mraka kroz mrak. Usporila je, stala, pogledom pretražujući teren, tražeći u sjenama i najmanji pokret.

Iako je sad stajala, puls joj se ubrzao od straha. Od sigurnosti daje on u blizini, od koje joj se koža ježila. Od spoznaje daje on promatra. A ipak, nije bila voljna upaliti svoju baterijsku svjetiljku i odaslati signal kojim objavljuje svoj položaj.

Pucketanje grančice natjeralo ju je da se naglo okrene nadesno. Stabla su izranjala ispred nje, kao neprobojna crna zavjesa. Kroz ključanje vlastite krvi i nalet zraka kroz pluća, začula je šuškanje lišća i ponovno pucketanje grančica.

Ide prema meni.

Čučnula je, naciljala, naoštrila živce da reagiraju i na najmanji znak.

Koraci su iznenada prestali.

Upalila je svoju svjetiljku i uperila je ravno ispred sebe. Tada ga je ugledala, odjevenog u crno, kako stoji između stabala. Uhvaćen u zraci svjetla, ustuknuo je i podigao ruku da zaštititi oči.

– Ne mrdaj! – povikala je. – Policija.

Muškarac se posve ukipio, lica okrenutog od nje, s rukom koju je podizao prema licu. Tiho je rekao: – Skinut ću naočale.

– Nećeš, seronjo! Stat ćeš gdje jesi i nećeš se ni mrdnuti.

– I onda što, istražiteljice Rizzoli? Hoćemo li razmijeniti značke? Međusobno se dobro upoznati?

Zurila je, iznenada prepoznavši taj glas. Polako i promišljeno, Gabriel Dean je skinuo svoje naočale i okrenuo se prema njoj. Sa svjetlom u očima nije je mogao vidjeti, ali ona je njega dobro vidjela i njegov izraz lica bio je smiren i staložen. Zrakom svjetla mu je prešla preko tijela i vidjela njegovu crnu odjeću i pištolj u futroli na boku. A u ruci je imao naočale za noćni vid koje je upravo skinuo. Na um su joj odmah pale Korsakove riječi: Gospodin James Jebeni Bond.

Dean je koraknuo prema njoj.

Istog trenutka je podigla pištolj. – Ostani gdje jesi.

– Polako, Rizzoli. Nema razloga da me upucaš.

– Nema li?

– Samo ti se približavam. Da možemo razgovarati.

– I s ove udaljenosti možemo lijepo razgovarati.

Pogledao je prema rotirajućim svjetlima patrolnih automobila. – Što misliš, tko je javio za ubojstvo?

Ona je bila nepomična i nije dopustila da je pokoleba.

– Upotrijebi glavu, Istražiteljice. Pretpostavljam da imaš dobru. – Približio joj se još jedan korak.

– Samo stani gdje jesi i ne miči se.

– Dobro. – Podigao je ruke. A zatim, lagano, rekao: – Dobro.

– Što ti radiš ovdje.

– Isto što i ti. Ovdje je akcija.

– Kako si znao? Ako si dojavio za umorstvo, kako si znao da je ovdje akcija.

– Nisam.

– Jednostavno si se slučajno zatekao ovdje i našao mrtvaca?

– Čuo sam dispečerov poziv da netko provjeri groblje Fairview. Zbog mogućeg neovlaštenog ulaza.

- I onda?
- I onda sam se zapitao nije li to naš nepoznati počinitelj.
- Zapitao si se?
- Da.
- Mora da si imao dobar razlog.

– Instinkt.

– Ne seri, Dean. Pojavio si se u punoj ratnoj spremi za noćne operacije, a ja bih trebala povjerovati da si jednostavno došetao ovamo da provjeriš uljeza?

- Imam dobre instinkte.
- Morao bi biti vidovit da bi bili tako dobri.
- Tratimo vrijeme, istražiteljice. Ili me uhapsi ili surađuj sa mnom.
- Sklonija sam ovom prvom.

Promatrao ju je posve smirenog izraza lica. Bilo je previše toga što joj nije govorio, previše tajni koje iz njega nikad neće izvući. Ne ovdje, ne večeras. Naposljetku je spustila pištolj, ali ga nije spremila u opasač. Gabriel Dean nije ulijevao takvu razinu povjerenja.

– Budući da si ti prvi došao na mjesto zločina, što si vidio?

– Pronašao sam čuvara već mrtvog. Preko njegovog radija sam nazvao dispečera. Krv je još bila topla. Pomislio sam da bi naš dečko mogao biti u blizini. I tako sam ga krenuo potražiti.

Sumnjičavo je puhнула kroz nos. – Među drvećem?

– Na groblju nisam vidio nijedno drugo vozilo. Znaš li koje nas gradske četvrti okružuju, istražiteljice?

Oklijevala je. – Dedham je istočno. Hyde Park sjeverno i južno.

– Točno tako. Na sve strane su rezidencijalne četvrti, s gomilom mjesta na kojima se može parkirati automobil. Otamo do ovog groblja samo je kratka šetnja.

– Zašto bi naš nepoznati počinitelj došao ovamo?

– Što znamo o njemu? Naš dečko je opsjednut mrtvacima. Žudi za njihovim mirisom, žudi da ih dodirne. Čuva mrtvace sve dok ne postane nemoguće prikriti njihov smrad. Tek tada predaje ostatke. To je čovjek koji se vjerojatno uzbudi već i od same šetnje grobljem. I zato sam mislio da je ovdje, u mraku, uživa u maloj erotskoj pustolovini.

– To je bolesno.

– Zaviri u njegov um, u njegov svemir. Možda mi to smatramo bolesnim, ali za njega je ovo mjesto mala kriška raja. Mjesto gdje su mrtvi položeni na počinak. Upravo onakvo mjesto na kakvo bi Dominator došao. Hoda ovuda i vjerojatno zamišlja čitav harem zaspalih žena točno pod svojim nogama.

– Ali, onda ga nešto prekida, iznenadi ga dolazak zaštitara. Čuvara koji vjerojatno nije mislio da će imati posla s nečim opasnijim od nekolicine tinejdžera u potrazi za malo noćne pustolovine.

– I čuvar dopusti samom muškarcu da mu se posve približi i prereze mu vrat?

Dean je šutio. Za to nije imao objašnjenje. A nije ni Rizzolijeva.

Kad su se popeli uz kosinu, noć je pulsirala modrim svjetlima, a njezin tim je već vješao policijsku vrpcu između kolaca. Rizzolijeva je promatrala turobni karneval aktivnosti i iznenada se osjetila preumornom da bi se ičim od toga bavila. Rijetko je sumnjala u vlastitu procjenu, u svoje instinkte. Ali večeras, suočena s dokazom vlastite pogreške, pitala se nije li Gabriel Dean ipak u pravu – možda ona doista ne bi trebala voditi ovu istragu. Možda ju je trauma koju joj je nanio Warren Hoyt toliko pogodila da više ne može funkcionirati kao policajka. Večeras je napravila pogrešan izbor, odbila pustiti ikoga iz svog tima da se javi na poziv za provjeru terena. Bili smo udaljeni samo dva kilometra. Sjedili u automobilima i čekali ništa, dok je ovaj muškarac umirao.

Čitav niz poraza velikom joj je težinom pritiskao ramena tako daje osjetila kako joj se kičma povija, kao pod teretom pravog kamenja. Okrenula se prema svom automobilu i otvorila

mobitel. Frost se javio.

– Dispečerica žutog taksija potvrđuje taksistovu priču – rekao joj je. – Poziv su primili u dva sata i šesnaest minuta. Neki je muškarac tvrdio daje ostao bez benzina na autocesti Enneking. Poslala je gospodina Wilenskog. Pokušavamo pronaći broj s kojeg je došao poziv.

– Naš dečko nije glup. Poziv nas neće nikamo dovesti. Možda do neke govornice. Ili ukradenog mobitela. Sranje. – Lupila je po komandnoj ploči.

– Što ćemo s taksistom? Čist je.

– Pustite ga.

– Jesi li sigurna?

– Sve je to bila igra, Frost. Nepoznati počinitelj je znao da ćemo ga čekati. Igra se s nama. Pokazuje da ima kontrolu. Daje pametniji od nas. I to je upravo i dokazao.

Prekinula je razgovor i na trenutak samo sjedila, prikupljajući energiju da izađe iz automobila i suoči se s onim što slijedi. Još jednom istragom umorstva. Svim onim pitanjima koja će zacijelo uslijediti o njezinoj večerašnjoj odluci. Pomislila je kako je silno vjerovala da će se nepoznati počinitelj držati svog obrasca. Umjesto toga, on je sad taj isti obrazac iskoristio daje ismije. Da stvori fijasko u kojem se ona sad nalazi.

Nekoliko policajaca koji su stajali pokraj policijske vrpce okrenuli su se i pogledali prema njoj – bio je to znak da se, ma koliko bila umorna, ne može još dugo skrivati u svom automobilu. Sjetila se Korsakove termosice s kavom; koliko god bila grozna, sad bi joj dobro došla injekcija kofeina. Okrenula se da izvuče termosicu iza svog sjedala i iznenada zastala.

Pogledala je policijsko osoblje koje je stajalo između patrolnih vozila. Vidjela je Gabriela Deana, vitkog i otmjenog poput crne mačke kako hoda uz policijsku vrpcu. Vidjela je policajce koji su svjetiljkama koje su šarale naprijed-natrag pretraživali zemlju. Ali nije vidjela Korsaka.

Izišla je iz automobila i približila se policajcu Doudu, koji je bio dio ekipe u zasjedi. – Jesi li vidio istražitelja Korsaka? – upitala je.

– Nisam, gospodo.

– Nije bio ovdje kad ste došli? Nije čekao pokraj tijela?

– Nisam ga ni vidio ovdje.

Zurila je prema drveću gdje je srela Gabriela Deana. Korsak je trčao iza mene. Ali me nije dostigao. A nije se ni vratio...

Krenula je prema stablima, vraćajući se istim putem kojim je trčala preko groblja. Tijekom te trke toliko je bila usredotočena na potjeru da nije obraćala veliku pozornost Korsaku, koji je bio iza nje. Sjetila se vlastitog straha, srca koje je joj je divljački lupalo, noćnog vjetra koji joj je šibao pokraj lica. Sjetila se njegovog teškog disanja dok se trudio održati korak. Zatim je on zaostao iza nje, i izgubila mu je trag.

Sad je krenula brže, pretražujući svjetiljkom lijevo-desno. Je li išla ovim putem? Ne, ne, prošla je različitim redom nadgrobni spomenika. Prepoznala je obelisk koji se izdizao s njezine lijeve strane.

Ispravljaajući smjer, krenula je prema obelisku i umalo se spotaknula preko Korsakovih nogu.

Ležao je skvrčen pokraj jednog nadgrobnog spomenika, a sjena njegovog krupnog torza stapala se s granitom. Smjesta je kleknula, krikom dozvala pomoć dok gaje prevrtala na leđa. Jedan pogled na njegovo natečeno, tamno lice rekao joj je da Korsakovo srce ne pumpa krv.

Opipala mu je vrat, i toliko je očajnički željela pronaći njegov puls, da gaje umalo zamijenila za kuckanje u vlastitim prstima. Ali, nije ga imao.

Snažno ga je udarila šakom o prsa. Ni taj snažan udarac nije probudio njegovo srce.

Nagnula mu je glavu unatrag i potegnula obješenu vilicu kako bi otvorila put zraku. Toliko ju je mnogo toga na Korsaku odbijalo. Miris njegovog znoja i cigareta, njegovo glasno dahtanje, njegov gnjecavi stisak ruke. Ništa od toga nije primijetila sad kad je pritisnula svoje usne uz njegove i upuhala mu zrak u pluća. Osjetila je kako mu se grudi šire i začula glasno

šištanje kad su njegova pluća ponovno istjerala zrak. Položila je ruke na njegova prsa i počela s oživljavanjem, obavljajući posao koji je njegovo srce odbilo obaviti. Nastavila je pumpati i kad su joj drugi policajci došli u pomoć, i kad su joj ruke počele drhtati, a znoj namočio prsluk. I dok je pumpala, kažnjavala se u mislima. Kako ga je previdjela, kako nije vidjela da leži ovdje? Zašto nije zamijetila da ga nema? Mišići su joj gorjeli i koljena boljela, ali nije prestajala. To mu je dugovala i neće ga napustiti i drugi put.

Sirena vozila hitne pomoći začula se iz veće blizine.

Pumpala je i kad su došli bolničari. Tek kad ju je netko primio za ruku i odlučno je povukao s Korsakovog tijela, tek je tada prepustila svoju ulogu. Odmaknula se, drhtavih nogu, dok su bolničari preuzimali, uvodili infuziju, vješali vrećicu solne otopine. Zabacili su Korsaku glavu i gurnuli mu laringoskop niz grlo.

- Ne vidim mu glasnice!
- Isuse, ima ogroman vrat.
- Pomozi mi da ga ponovno namjestim.
- Dobro. Pokušaj iznova!

Bolničari su ponovno uveli laringoskop, trudeći se izdržati težinu Korsakove čeljusti. S ogromnim vratom i natečenim jezikom, Korsak je izgledao kao svježe ubijen bik.

– Cjevčica je unutra!

Rastrgali su ostatak Korsakove košulje, ogolili gust prekrivač dlaka i uključili pedale defibrilatora. Na EKG monitoru se pojavila nazubljena linija.

– U sinusnoj je tahikardiji!

Pedale su se ispraznile, a udarac električne energije snažno je prošao kroz Korsakova prsa. Taj je udar odigao njegov teški torzo s trave i ponovno ga bacio u obliku mlohavog brežuljka. Mnogostruke svjetiljke policijskih službenika otkrivale su svaku okrutnu pojedinost, od blijedog pivskog trbuha do gotovo ženskih dojki koje su sramota mnogih predebelih muškaraca.

– Dobro je! Imamo ritam. Sinusna tahti...

– Krvni tlak?

Manžeta se čvrsto napuhala oko njegove mesnate ruke. – Sistolički je devedeset. Pomaknimo ga!

I nakon što su Korsaka prebacili u vozilo hitne pomoći i njegova stražnja svjetla nestala u noći, Rizzolijeva se još uvijek nije pomaknula. Tupa od umora, zurila je za ambulantnim kolima i zamišljala što će Korsaku uslijediti. Oštra svjetla sobe za hitne slučajeve. Još igala i cjevčica. Palo joj je na pamet da bi trebala nazvati njegovu ženu, ali nije joj znala ime. Zapravo, nije znala gotovo ništa o njegovom osobnom životu i učinilo joj se nepodnošljivo tužnim da je o mrtvim Yeagerima znala mnogo više nego o živom muškarcu koji je radio pokraj nje. Partneru kojeg je iznevjerila.

Pogledala je travu na kojoj je ležao. Na njoj je još bio otisak njegove težine. Zamislila gaje kako trči za njom, ali nema dovoljno sape daje sustigne. Ionako bi se natjerao do krajnjih granica, iz muške taštine, ponosa. Je li se zgrabio za prsa prije nego što je pao? Je li pokušao pozvati pomoć?

Svejedno ga ne bih čula. Bila sam previše zaposlena jurenjem za sjenama. Nastojanjem da spasim vlastiti ponos.

– Istražiteljice Rizzoli? – rekao je policajac Doud. Tako joj se tiho približio da nije ni primijetila da stoji pokraj nje.

- Da?
- Bojim se da smo pronašli još jedno.
- Što?
- Još jedno tijelo.

Zapanjena, nije mogla reći niti riječ dok je slijedila Doudu po vlažnoj travi, a on svojom svjetiljkom osvjetljavao put kroz tamu. Treperava svjetla daleko naprijed označila su njihovo

odredište. Kad je naposljetku osjetila prvi dašak truleži, nalazili su se nekoliko stotina metara od mjesta na kojem je pao čuvar.

– Tko gaje pronašao? – upitala je.

– Agent Dean.

– Zašto je tražio ovako daleko?

– Valjda je obavljao opće pročešljavanje.

Dean se okrenuo prema njoj kad mu se približila. – Mislim da smo pronašli Karennu Ghent – rekao je.

Žena je ležala na grobu, crna joj je kosa bila raširena oko glave s hrpicama lišća složenim između pramenova kao podrugljivim ukrasom poniženog mesa. Bila je mrtva dovoljno dugo da joj se trbuh nadme i iz nosnica curi tekućina. Ali, učinak ovih pojedinosti izbljedio je pred strasnijim užasom onoga što je bilo učinjeno donjem dijelu njezinog trbuha. Rizzolijeva je zurila u razjapljenu ranu. Jedan poprečni rez.

Tlo kao da joj je popuštalo pod nogama i ona je zateturala unatrag, naslijepo tražeći potporu i pronalazeći samo zrak.

Dean je bio taj koji ju je naposljetku uhvatio, čvrsto je grabeći za rame. – To nije slučajnost – rekao je.

Šutjela je, pogleda prikovanog uz onu groznu ranu. Sjetila se sličnih rana na drugim ženama. Sjetila se jednog ljeta koje je bilo još toplije od ovoga.

– On prati vijesti – rekao je Dean. – Zna da si ti glavna istražiteljica. Zna kako dati stvarima drugi obrat, kako igru mačke i miša učiniti dvosmjernom. Za njega je to sad – to. Igra.

Iako je registrirala njegove riječi, nije shvatila što joj je pokušavao reći. – Kakva igra?

– Zar nisi vidjela ime? – Uperio je svjetiljku u riječi urezane u granitni nadgrobni kamen:

Ljubljeni suprug i otac

Anthonu Rizzoli

1901-1962

– On se ruga – rekao je Dean. – I ruga se upravo tebi.

TRINAEST

Žena koja je sjedila na rubu Korsakovog kreveta imala je glatku smeđu kosu koja je izgledala kao da danima nije bila ni oprana ni počešljana. Nije ga doticala, nego je praznim očima gledala u krevet, s rukama u krilu, beživotnim kao kod lutke u izlogu. Rizzolijeva je stajala izvan pregratka za intenzivnu njegu i razmišljala bi li je prekinula. Naposljetku je žena podigla pogled i kroz prozor susrela njezin, tako da Rizzolijeva nije mogla samo otići.

Ušla je u pregradak. – Gospođa Korsak? – upitala je.

– Da?

– Ja sam istražiteljica Rizzoli. Jane. Molim vas, zovite me Jane.

Ženin izraz lica i nadalje je bio bezizražajan; očito joj Rizzoličino ime nije bilo poznato.

– Bojim se da ne znam vaše ime – rekla je Rizzolijeva.

– Diane. – Žena je na trenutak šutjela, a zatim se namrštila. – Žao mi je. Što ste ono rekli, tko ste vi?

– Jane Rizzoli. Radim za Bostonsku policiju. S vašim sam suprugom radila najednom slučaju. Možda vam je spomenuo.

Diane je neodređeno slegnula ramenima i ponovno se okrenula prema svom suprug. Njezino lice nije odavalo ni tugu ni strah. Samo tupu pasivnost od umora.

Na trenutak je Rizzolijeva samo stajala i nijemo bdijela nad krevetom. Koliko cjevčica, pomislila je. Toliko mnogo strojeva. A u njihovom središtu je bio Korsak, sveden na tijelo bez

svijesti. Liječnici su potvrdili srčani udar, i iako je njegov srčani ritam sad bio stabilan, i nadalje je bio u nesvjesnom stanju. Usta su mu bila razjapljena i iz njih je poput plastične zmiје virila endotrahealna cjevčica. U spremniku koji je visio uz krevet skupljala se mokraća koja je polako curila. Iako je plahta pokrivala njegove genitalije, prsa i trbuh su mu bili goli, a jedna je dlakava noga virila ispod plahte i otkrivala stopalo sa žutim nepodrežanim noktima. Još dok je uočavala ove pojedinosti, osjećala je stid što prodire u njegovu intimu, što ga vidi u najranjivijem stanju. Svejedno, nije mogla odvratiti pogled. Osjećala se prisiljenom zuriti u njega, očiju privučenih ovim intimnim pojedinostima, upravo onim stvarima koje on, da je budan i pri svijesti, ne bi želio da ona vidi.

– Treba mu brijanje – rekla je Diane.

Kakva trivijalna briga, a ipak bila je to jedina spontana primjedba koju je Diane izrekla. Nije pomaknula ni mišić na svom tijelu, nego je samo savršeno nepomično sjedila, još uvijek mlohavih ruku i mirnog izraza lica koji kao da je bio uklesan u kamenu.

Rizzolijeva je pokušala smisliti što bi mogla reći, pronaći neke riječi utjehe, i zadovoljila se klišejom. – On je borac. Neće se on lako predati.

Njezine riječi su potonule kao kamenje u jezero bez dna. Bez ijednog valića, bez ikakvog učinka. Uslijedila je duga tišina, prije nego što su se Dianine bezizražajne modre oči naposljetku usredotočile na nju.

– Bojim se da sam vam ponovno zaboravila ime.

– Jane Rizzoli. Vaš suprug i ja smo zajedno bili u zasjedi.

– Oh. To ste vi.

Rizzolijeva je zastala, iznenada pogođena osjećajem krivnje. Da, ja sam ta. Ja sam ta koja gaje napustila. Koja gaje ostavila da sam leži u mraku, jer sam mahnito željela spasiti svoju sjebanu noć.

– Hvala vam – rekla je Diane. Rizzolijeva se namrstila. – Za što?

– Za sve što ste učinili. Da mu pomognete.

Rizzolijeva je pogledala u ženine neodređene modre oči i prvi put primijetila čvrsto stisnute zjenice. Oči anestezirane osobe, pomislila je. Diane Korsak je bila u narkotičkoj omami.

Rizzolijeva je pogledala Korsaka. Sjetila se one noći kad gaje pozvala na mjesto ubojstva Ghentovih i kad se pojavio pijan. Sjetila se i one noći kad su zajedno stajali na parkiralištu ispred mrtvozornikovog ureda i kad se činilo da se Korsaku baš i ne ide kući. Je li ovo gledao svake večeri? Ovu ženu tupog pogleda i robotskog glasa?

Nikad mi nisi rekao. A ja se nikad nisam potrudila pitati.

Prišla je prozoru i stisnula mu ruku. Sjetila se kako joj je nekoć bio odbojan njegov vlažan stisak. Danas ne; danas bi bila presretna da joj je uzvratio stisak. Ali, ruka u njezinoj je ostajala mlohava.

Bilo je jedanaest sati ujutro kad je napokon ušla u svoj stan. Povukla je dva zasuna na vratima, a zatim stavila i lanac. Nekoć bi sve ove brave smatrala znakom paranoje; nekoć bi bila zadovoljna jednostavnom bravom s kvakom i pištoljem u ladici noćnog ormarića. Ali, prije godinu dana je Warren Hoyt promijenio njezin život, i njezina vrata su otada dobila ove svjetlucave mjedene dodatke. Zurila je u taj niz brava, iznenada spoznajući koliko je i sama postala nalik svim ostalim žrtvama nasilja, koje očajnički žele zabarikadirati svoj dom i isključiti ostatak svijeta.

Kirurg joj je ovo učinio.

A sad je ovaj novi nepoznati počinitelj, Dominator, dodao i svoj glas zboru čudovišta koja tule ispred njezinih vrata. Gabriel Dean je odmah shvatio da grob na kojem je odložen leš Karenne Ghent nije slučajno odabran. Iako stanovnik tog groba, Anthonv Rizzoli, nije bio njezin rođak, zajedničko prezime je očito bilo poruka namijenjena njoj.

Dominator zna moje ime.

Nije skinula futrolu za pištolj dok nije obišla čitav stan. Nije to bio veliki prostor i trebalo joj je manje od jedne minute da zaviri u kuhinju i dnevni boravak, a zatim kratkim hodnikom dođe do spavaće sobe, u kojoj je otvorila ormar i provirila ispod kreveta. Tek tada je otkopčala futrolu za pištolj i gurnula oružje u ladicu noćnog ormarića. Razodjenula se i ušla u kupaonicu. Zaključala je vrata – bila je to još jedna automatska reakcija, i posve nepotrebna, ali jedino je tako mogla zakoračiti pod tuš i prikupiti hrabrost da navuče zastor. Nekoliko trenutaka kasnije, dok joj je kosa još uvijek bila ljepljiva od omekšivača, zgrabio ju je osjećaj da nije sama. Naglo je rastvorila zastor i zurila u praznu kupaonicu, dok joj je srce divljački lupalo, a voda curila niz ramena i na pod.

Zatvorila je slavinu. Naslonila se na pločice na zidu, duboko dišući, čekajući da joj se smire otkucaji srca. Kroz hujanje vlastitog pulsa, čula je zujanje ventilacije. Bučanje cijevi u zgradi. Svakodnevne zvukove koje dosad nikad nije zamijetila, kad je njihova uobičajenost služila kao blagoslovljena zvučna kulisa.

Kad su joj otkucaji srca naposljetku usporili do normale, voda na njezinoj koži već se posve ohladila. Izišla je iz kade, obrisala se, a zatim kleknula da obriše mokri pod. Unatoč svom njezinom razmetanju na poslu, njezinom glumatanju čvrste policajke, sad je bila svedena tek na malo više od drhturavog mesa. Vidjela je, u zrcalu, koliko ju je strah promijenio. Iz zrcala je u nju zurila žena koja je smršavjela, čija se ionako vitka figura sad polako otapala u mršavost. Čije se lice, nekoć četvrtasto i jedro, sad činilo tanko kao u prikaze, a oči krupne i tamne u sve dubljim dupljama.

Pobjegla je od zrcala i otišla u spavaću sobu. Još vlažne kose potonula je na krevet i ležala otvorenih očiju, znajući da bi trebala uhvatiti barem nekoliko sati sna. Ali, dnevno svjetlo je jarko treptalo kroz pukotine na roletama, a s ulice se čuo promet. Bilo je podne i ona je bila budna gotovo trideset sati, a skoro dvanaest sati nije ništa jela. Ipak, nije mogla prikupiti ni tek ni volju da zaspe. Događaji tog ranog jutra još uvijek su joj šumili poput struje kroz živce, a sjećanja prštala u povratnoj petlji. Vidjela je razjapljenu ranu na vratu čuvara i njegovu glavu okrenutu u nemogućem kutu od torza. Vidjela je Karennu Ghent, s lišćem razbacanim po kosi.

I vidjela je Korsaka, s tijelom prepunim cjevčica i žica.

Te su tri slike kružile njezinom glavom kao stroboskopsko svjetlo i nije ih mogla isključiti. Nije mogla utišati brujanje. Osjeća li se tako čovjek kad je lud?

Prije nekoliko tjedana doktor Zucker ju je nagovarao da potraži psihijatrijsku pomoć, a ona se bijesno otrešla na njega. Sad se pitala nije li on u njezinim riječima i pogledu uočio nešto čega ni sama nije bila svjesna. Prve napukline u njezinom mentalnom zdravlju, koje su se sve više produbljivale otkad joj je Kirurg zaljuljao život.

Probudila ju je zvonjava telefona. Činilo joj se da je tek sklopila oči, i prvi osjećaj koji se pojavio dok je opipavajući tražila slušalicu bio je bijes zbog činjenice da joj nije dopušten ni trenutak odmora. Javila se s kratkim: – Rizzoli.

– Uh... Istražiteljice Rizzoli, ovdje je Yoshima iz ureda mrtvozornika. Doktorica Isles je očekivala da ćete doći na obdukciju Ghentove.

– Dolazim.

– Pa, ona je već počela, i...

– Koliko je sati?

– Skoro četiri. Pokušali smo vas dobiti na dojavljivač, ali se niste javljali.

Uspravila se tako naglo da se prostorija zavrtjela oko nje. Protresla je glavom i zagledala se u sat pokraj kreveta: tri sata i pedeset i dvije minute. Prespavala je budilicu, jednako kao i zvuk svog dojavljivača. – Žao mi je – rekla je. – Doći ću čim prije budem mogla.

– Pričekajte trenutak. Doktorica Isles želi razgovarati s vama.

Čula je zveckanje instrumenata na metalnim kolicima; zatim se iz slušalice začuo glas doktorice Isles. – Istražiteljice Rizzoli, vi dolazite, zar ne?

– Trebat će mi pola sata da stignem.

- Onda ćemo vas pričekati.
- Ne želim vas zadržavati.
- Dolazi i doktor Tierney. Oboje morate ovo vidjeti.

Ovo je bilo izrazito neobično. Od svih zaposlenih patologa između kojih je mogla birati, zašto bi doktorica Isles pozvala upravo doktora Tierneyja iz nedavne mirovine?

- Ima li nekih problema? – upitala je Rizzolijeva.

– Ona rana na žrtvinom trbuhu – rekla je doktorica Isles. – Nije riječ o običnom rezu. Riječ je o kirurškom rezu.

Doktor Tierney je već bio odjeven i stajao u sobi za obdukciju kad je Rizzolijeva došla. Kao i doktorica Isles, i on je uobičajeno odbijao koristiti respirator i večeras je jedina zaštita na njegovom licu bila plastična maska, kroz koju je Rizzolijeva mogla pročitati njegov mračan izraz lica. Svatko u prostoriji izgledao je jednako tmurno, i svatko je u obeshrabrujućoj tišini pogledao Rizzolijevu kad je ušla u prostoriju. Sad je prisutnost agenta Deana više nije nimalo iznenađivala i njegov je pogled dočekala tek s laganim kimanjem glavom, pitajući se je li i on uspio uhvatiti nekoliko sati sna. Po prvi put je u njegovim očima vidjela umor. I Gabriela Deana je težina ove istrage polako počela iscrpljivati.

– Što sam propustila? – upitala je. Još nespremna suočiti se s lešom, uporno je promatrala doktoricu Isles.

– Dovršili smo vanjski pregled. Forenzičari su već uzeli nokte, počeli ljušti vlasi i pretražili leš u potrazi za zaostalim vlaknima.

- Što je s vaginalnim brisom?

Isles je kimnula glavom. – U njemu je bilo sperme s pokretnim spermijima.

Rizzolijeva je uhvatila dah i naposljetku se usredotočila na tijelo Karenne Ghent. Odvratan smrad skoro je nadjačao mentolni miris Vicksa kojeg je, po prvi put, razmazala ispod nosnica. Više nije vjerovala vlastitom želucu. Toliko mnogo toga je u proteklih nekoliko tjedana pošlo ukrivo i ona je izgubila povjerenje upravo u onu snagu koja joj je pomogla da izdrži u drugim istragama. Kad je ušla u ovu prostoriju, ono čega se užasavala nije bila sama obdukcija; bila je to njezina reakcija na obdukciju. Nije mogla predvidjeti, niti kontrolirati, kako će reagirati i to ju je plašilo više od ičeg drugog.

Kod kuće je pojela šaku krekeri kako se s ovim užasnim činom ne bi suočila praznog želuca i sad je osjetila olakšanje kad, unatoč mirisima, unatoč grotesknom stanju u kojem se leš nalazio, nije osjetila ni najmanju mučninu. Uspjela je zadržati sabranost i dok je promatrala zelenkastoljubičasti abdomen. Na njemu još nije bio obavljen rez u obliku slova Y. Jedna jedina razapljena rana bila je ono što se nije mogla natjerati pogledati. Umjesto toga se usredotočila na vrat, na okrugle modrice s obje strane čeljusti, vidljive čak i pri diskoloraciji nakon smrti. Tragovi ubojičinih prstiju, ostavljeni dok je čvrsto pritiskao meso.

- Ručno davljenje – rekla je Isles. – Jednako kao i Gail Yeager.

Najprisniji način da nekoga ubiješ, tako je to nazvao doktor Zucker. Koža uz kožu. Tvoje ruke na njezinom tijelu. Pritišćeš joj vrat, osjećajući kako iz nje curi život.

- A rendgenske snimke?

- Fraktura lijevog tiroidnog režnja.

Sad se ubacio doktor Tierney. – Nije vrat to što nas brine. Rana nas brine. Predlažem da stavite rukavice, istražiteljice. Ovo ćete morati sami pregledati.

Prišla je ormariću u kojem su bile spremljene rukavice. Polako je navlačila rukavice od lateksa, koristeći to oklijevanje kako bi se ohrabrila. Naposljetku se okrenula prema stolu.

Doktorica Isles je već uperila svjetlo iznad glave na donji dio trbuha. Rubovi rane zjapili su kao pocrnjele usnice.

– Sloj kože je razrezan jednim jedinim rezom – rekla je doktorica Isles. – Nenazubljenom oštricom. Kad je prerezao kožu, uslijedio je dublji rez. Najprije površinska mišićna fascia, zatim mišić i, naposljetku, zdjelčni peritoneum.

Rizzolijeva je netremice promatrala u ponor rane i razmišljala o ruci koja je držala oštricu, ruci koja je bila tako mirna da je napravila ovaj rez jednim jedinim samouvjerenim potezom.

Tiho je upitala: – Je li žrtva bila živa kad je ovo učinjeno?

– Nije. Nije koristio kirurški konac, i nije bilo krvarenja. Ovo je učinjeno nakon smrti, obavljeno nakon što je pacijentino srce stalo, nakon što je prestala cirkulacija krvi. Način na koji je ovaj postupak obavljen – metodički slijed rezova – ukazuje da ima kirurško iskustvo. Ovo je učinio već i ranije.

Doktor Tierney je rekao: – Hajde, istražiteljice, pregledajte ranu.

Oklijevala je, a ruke su joj se u lateks rukavicama ohladile kao led. Polako je gurnula ruku u ranu, kopajući duboko po zdjelici Karenne Ghent. Znala je točno što će pronaći, a ipak je bila potresena tim otkrićem. Pogledala je doktora Tierneya i u njegovim očima vidjela potvrdu.

– Maternica je izvađena – rekao je.

Izvukla je ruku iz zdjelice. – On je – rekla je tiho. – Ovo je učinio Warren Hoyt.

– A ipak, sve drugo je u skladu s Dominatorovim stilom – rekao je Gabriel Dean. – Otmica, davljenje. Seksualni odnos nakon smrti...

– Ali ne i ovo – rekla je ona, zureći u ranu. – Ovo je Hoytova maštarija. Ovo je ono što njega uspavljuje. Rezanje, uzimanje upravo onog organa koji ih određuje kao žene i daje im moć koju on nikad neće imati. – Pogledala je ravno u Deana. – Poznajem njegov rad. Vidjela sam ga već ranije.

– Oboje smo ga već vidjeli – rekao je doktor Tierney Deanu. – Ja sam prošle godine obavio obdukcije, na Hoytovim žrtvama. Ovo je njegova tehnika.

Dean je u nevjerici odmahnuo glavom. – Dvojica različitih ubojica? Kombiniraju tehnike?

– Dominator i Kirurg – rekla je Rizzolijeva. – Pronašli su jedan drugoga.

ČETRNAEST

Sjedila je u svom automobilu. Topli zrak je tutnjao iz otvora za ventilaciju, a grašci znoja joj oblijevali lice. Ni noćna vrelna nije mogla rastjerati hladnoću koju je osjećala još iz sobe za obdukciju. Mora da me hvata neka viroza, pomislila je, trljajući sljepoočice. I nikakvo čudo; danima je vozila punim gasom, i sad joj se to osvećuje. Glava ju je boljela i jedino što je željela bilo je zaući se u krevet i spavati tjedan dana.

Odvezla se ravno kući. Ušla je u stan i još jednom izvela obred koji je postao tako važan dio očuvanja njezinog mentalnog zdravlja. Navlačenje zasuna, stavljanje lanca u kućište, izvedeni su s promišljenom brigom i tek kad je obavila sigurnosnu provjeru i zaključala sve brave, zavirila u svaki ormar, tek je tada skinula hlače i košulju. Razodjevena do donjeg rublja, potonula je na krevet i sjedila masirajući sljepoočice, pitajući se ima li još koji aspirin u ormariću s lijekovima, i istodobno se osjećajući previše izmoždenom da ustane i pogleda.

Začulo se zujanje njezinog intercoma. Naglo se uspravila, puls joj se mahnito ubrzao, a strah aktivirao svaki živac u tijelu. Nije očekivala posjetitelje, niti ih je željela.

Ponovno se začulo zujanje, a njegov zvuk se činio kao grebanje čelične vune o nezaštićene vrhove živaca.

Ustala je s kreveta i otišla u dnevni boravak kako bi pritisnula gumb intercoma. – Da?

– Gabriel Dean je. Mogu li doći gore?

Od svih ljudi, najmanje je očekivala da će čuti upravo njegov glas. Bila je toliko preplašena da na trenutak nije ništa odgovorila.

– Rizzoli? – rekao je.

– O čemu je riječ, agente Dean?

– O obdukciji. Ima nekih stvari o kojima moramo porazgovarati.

Pritisnula je gumb za otvaranje vrata i gotovo odmah poželjela da to nije učinila. Nije vjerovala Deanu, a ipak ga namjerava pustiti u sigurnu luku svoga stana. Jednim nepromišljenim pritiskom gumba, odluka je donesena i sad se ne može predomisлити.

Jedva je imala vremena navući pamučni kućni ogrtač kad je pokucao na vrata. Kroz leće rupice na vratima njegove su se oštre crte lica činile iskrivljenim. Zlokobnim. Kad je otključala sve brave, ta se groteskno iskrivljena slika već učvrstila u njezinoj glavi. Stvarnost je bila mnogo manje zastrašujuća. Muškarac koji je stajao na njezinom pragu imao je umorne oči i lice na kojem se vidio teret svjedočenja premnogim užasima uz premalo sna.

Ipak, njegovo prvo pitanje se odnosilo na nju: – Držiš li se dobro?

Shvatila je implikacije tog pitanja: Da ona nije dobro. Da netko treba provjeriti kako joj je, nestabilnoj policajki koja tek što se nije raspala u krhke komadiće.

– Savršeno sam dobro – rekla je.

– Otišla si ubrzo nakon obdukcije. Prije nego što smo imali prilike razgovarati.

– O čemu?

– O Warrenu Hoytu.

– Što želiš znati o njemu?

– Sve.

– Bojim se da bi to potrajalo čitavu noć. A ja sam umorna. – Čvršće je stisnula kućni ogrtač uz tijelo, iznenada osjetivši nesigurnost. Oduvijek joj je bilo važno izgledati profesionalno, i obično bi navukla sako prije nego što bi krenula na mjesto zločina. Sad je stajala pred Deanom samo u kućnoj haljini i donjem rublju, i nije joj se sviđao ovaj osjećaj ranjivosti.

Ispružila je ruku prema vratima, pokretom s nedvojbenom porukom: Ovaj razgovor je završen.

Nije se pomaknuo s njezinog praga. – Slušaj, priznajem da sam pogriješio. Trebao sam te slušati od samog početka. Ti si to prva vidjela. Ja nisam prepoznao paralele s Hoytom.

– To je zato što ga ti nisi upoznao.

– Zato mi pričaj o njemu. Moramo raditi zajedno, Jane.

Njezin je smijeh bio oštar kao staklo. – Sad te zanima timski rad? To je doista nešto novo i različito.

Pomirena s činjenicom da on ne namjerava otići, okrenula se i ušla u dnevni boravak. On ju je slijedio, zatvarajući za sobom vrata.

– Pričaj mi o Hoytu.

– Možeš pročitati njegov dosje.

– Već sam ga pročitao.

– Onda imaš sve što ti treba.

– Nemam sve.

Okrenula se prema njemu. – Što ti još treba?

– Želim znati što ti znaš. – Približio joj se i ona je osjetila drhtaj straha jer je bila u nepovoljnijem položaju, stojeći bosonoga pred njim, previše iscrpljena da se bori protiv njegovih napada. Tako ih je ona doživjela, kao napad, ove njegove zahtjeve i način na koji njegov pogled kao daje prodirao kroz ono malo odjeće na njoj.

– Između vas dvoje postoji nekakva emotivna veza – rekao je. – Privrženost.

– Nemoj to nazivati jebenom privrženošću.

– Kako bi ti to nazvala?

– On je bio počinitelj. Ja sam ta koja ga je sredila. Ništa složenije od toga.

– Prema onome što sam ja čuo, nije baš bilo tako jednostavno. Želiš li ti to priznati ili ne, između vas dvoje postoji određena povezanost. On je namjerno zakoračio natrag u tvoj život. Grob na kojem je ostavio leš Karenne Ghent nije odabran slučajno.

Ništa mu nije odgovorila. Nije se mogla ne složiti s njim.

– On je lovac, jednako kao i ti – rekao je Dean. – Vi oboje lovite ljude. To je jedna spona

između vas. Zajednička crta.

– Nemamo mi zajedničkih crta.

– Ali se međusobno razumijete. Bez obzira na tvoje osjećaje, povezana si s njim. Prije od ikog drugog si uočila njegov utjecaj na Dominatora. Bila si daleko ispred nas.

– A ti si mislio da mi treba psihijatar.

– Da. Tada sam to mislio.

– A sad, dakle, nisam luda. Sad sam sjajna.

– Ti znaš put u njegov um. Možeš nam pomoći predvidjeti što će sljedeće učiniti. Što on želi?

– Otkud bih ja to mogla znati?

– Tvoj pogled na njega mnogo je prisniji od pogleda drugih policajaca.

– Prisniji? Tako ti to nazivaš? Kurvin sin me umalo ubio.

– A ne postoji ništa prisnije od umorstva. Nije li tako?

U tom gaje trenutku mrzila, jer je izrekao istinu od koje je željela pobjeći. Naglasio je upravo ono što ona nije mogla podnijeti priznati: da su ona i Warren Hoyt zauvijek vezani jedno uz drugo. Da su strah i mržnja mnogo snažniji osjećaji nego što to ljubav ikad može biti.

Potonula je na kauč. Nekoć bi se usprotivila. Nekoć je bila dovoljno snažna da se riječ po riječ mjeri sa svakim muškarcem. Ali, večeras je bila umorna, tako umorna da se nije imala snage braniti od Deanovih pitanja. On će nastaviti inzistirati i bockati dok ne dobije odgovore. Stoga bi možda bilo najbolje da se odmah preda neizbježnom. Da to obavi i da je on ostavi na miru.

Uspravila se i zatekla kako netremice promatra svoje ruke, dva identična ožiljka na dlanovima. To su bili tek najočitiji suveniri koje joj je Hoyt ostavio; ostali ožiljci nisu bili tako vidljivi: zacijeljeni lomovi rebara i kostiju lica, koji se još uvijek mogu vidjeti na rendgenskim snimkama. Najmanje vidljivi bili su lomovi koji su joj još uvijek razdirali život, kao napukline nakon potresa. U zadnjih nekoliko tjedana osjetila je kako su se te napukline počele proširivati, kao da je i sama zemlja prijetila da će popustiti pod njezinim nogama.

– Nisam shvatila da je još uvijek tamo – prošaptala je. – Da stoji tik iza mene u onom podrumu. U onoj kući...

Sjeo je na stolac nasuprot njoj. – Ti si ga pronašla. Ti si bila jedina koja je znala gdje ga treba tražiti.

– Da.

– Zašto?

Slegnula je ramenima, nasmijala se. – Puka sreća.

– Ne, mora da je bilo više od toga.

– Nemoj mi pripisivati zasluge koje ne zaslužujem.

– Mislim da ti nisam pripisao dovoljno zasluga, Jane.

Podigla je pogled i zatekla ga kako je netremice promatra s takvom izravnošću od koje se poželjela sakriti. Ali, nije se imala kamo povući, nije se imala kako obraniti od tako prodornog pogleda. Koliko mnogo on vidi? Pitala se. Zna li kako se zbog njegovog pogleda osjeća izloženom?

– Reci mi što se dogodilo u podrumu – rekao je.

– Znaš što se dogodilo. Piše u mojoj izjavi.

– Ljudi iz izjava izostavljaju neke pojedinosti.

– Nemam ništa više za reći.

– Nećeš čak ni pokušati?

Bijes ju je proparao poput šrapnela. – Ne želim misliti o tome.

– A ipak se i protiv svoje volje stalno vraćaš na to. Zar ne?

Zurila je u njega, pitajući se kakvu igru on igra i čudeći se kako ju je lagano uvukao u nju. Poznavala je i druge muškarce koji su bili karizmatični, muškarce koji bi ženin pogled mogli

privući tako brzo da bi žena ostala omađijana. Rizzolijeva je imala dovoljno zdravog razuma da se drži podalje od takvih muškaraca i da ih smatra onim što jesu: genetski blagoslovljenim među običnim smrtnicima. Njoj takvi muškarci nisu bili odviše potrebni, a ni ona njima. Ali, večeras je ona imala nešto što je Gabrielu Deanu trebalo i on je punu snagu svoje privlačnosti usredotočio na nju. I to je djelovalo. Nikad ranije nijedan muškarac nije učinio da se ona osjeća istodobno silno zbunjena i uzbuđena.

- Uhvatio te u zamku u podrumu – rekao je Dean.
- Uletjela sam ravno u nju. Nisam znala.
- Zašto nisi znala?

Bilo je to zapanjujuće pitanje i od njega je zastala. Prisjetila se onog poslijepodneva, kad je stajala na otvorenim podrumskim vratima i užasavala se silaska niz one mračne stepenice. Sjetila se zagušujuće vrućine kuće i znoja koji joj je namočio grudnjak i košulju. Sjetila se kako joj je strah zapalio svaki živac u tijelu. Da, znala je da nešto nije u redu. Znala je što je čeka u podnožju stepenica.

- Što je pošlo po krivu, istražiteljice?
- Žrtva – prošaputala je.
- Catherine Cordell?
- Bila je u podrumu. Privezana uz ležaj u podrumu...
- Mamac.

Zatvorila je oči i gotovo mogla osjetiti miris Cordelline krvi, vlažne zemlje. Svog vlastitog znoja, kiselog od straha. – Zagrizla sam ga. Zagrizla sam mamac.

- Znao je da ćeš zagristi.
- Trebala sam shvatiti...
- Bila si usredotočena na žrtvu. Na Cordellicu.
- Željela sam je spasiti.
- I to je bila tvoja pogreška.

Otvorila je oči i bijesno ga pogledala. – Pogreška?

– Nisi najprije provjerila je li područje sigurno. Ostala si otvorena za napad. Napravila si najosnovniju pogrešku. Iznenadujuće, za nekoga tako sposobnog.

- Ti nisi bio tamo. Ne znaš s kakvom sam se situacijom suočila.
- Pročitao sam tvoju izjavu.
- Cordellica je tamo ležala. Krvarila...

– I ti si reagirala na način na koji bi reagiralo svako normalno ljudsko biće. Pokušala si joj pomoći.

- Da.
- I to te dovelo u nevolju. Zaboravila si razmišljati kao policajka.

Njezin uvrijeđeni pogled kao da ga nije ni najmanje zasmetao. Jednostavno ju je promatrao, nepomičnog izraza lica, tako smiren, tako samouvjeren daje to samo povećalo njezin vlastiti nemir.

- Nikad ne zaboravljam razmišljati kao policajka – rekla je.
- U onom podrumu si to zaboravila. Dopustila si da ti žrtva odvuče pozornost
- Moja prva briga je uvijek žrtva.
- I kad vas to oboje dovodi u opasnost? Je li to logično?

Logično. Da, to je Gabriel Dean. Nikad nije upoznala nikoga nalik ovom muškarcu, koji je i žive i mrtve mogao promatrati s jednakom odsutnošću osjećaja.

- Nisam je mogla pustiti da umre – rekla je. – To je bila moja prva – moja jedina – misao.
- Poznavala si je? Cordellicu?
- Da.
- Bile ste prijateljice?
- Nismo. – Njezin je odgovor bio tako izravan da je Dean podigao obrve u tihom pitanju.

Rizzolijeva je udahnula i rekla: – Ona je bila dio istrage o Kirurgu. To je sve.

– Nije ti se sviđala?

Rizzolijeva je zastala, zatečena Deanovim prodornim uvidom. Rekla je: – Nije mi baš bila simpatična. No, pustimo sad to. – Bila sam ljubomorna na nju. Na njezinu ljepotu. I njezin učinak na Thomasa Moorea.

– Ipak, Cordell je bila žrtva – rekao je Dean.

– Nisam bila sigurna što je bila. Ispočetka nisam. No, kako smo išli prema kraju, postalo je jasno daje ona Kirurgova meta.

– Mora da si se osjećala krivom. Zbog svoje sumnje u nju.

Rizzolijeva nije odgovorila.

– Jesi li ti zato tako očajnički bilo potrebno daje spasiš?

Ukočila se, uvrijeđena njegovim pitanjem. – Bila je u opasnosti. Nije mi bio potreban nikakav drugi razlog.

– I zato si nepromišljeno riskirala.

– Mislim da rizik i promišljenost nisu riječi koje idu zajedno u istu rečenicu.

– Kirurg je postavio zamku. Ti si zagrizla mamac.

– Da, dobro. To je bila pogreška...

– Za koju je znao da ćeš je napraviti.

– Kako je on to mogao znati?

– On zna mnogo o tebi. To je ponovno ona veza o kojoj sam ti govorio. Ona povezanost između vas dvoje.

Skočila je na noge. – To je glupost – rekla je i izišla iz dnevnog boravka.

Slijedio ju je u kuhinju, nemilosrdno je progoneći svojim teorijama, teorijama koje nije željela čuti. Pomisao na bilo kakvu emotivnu vezu između nje i Hoyta bila joj je previše odbojna da bi o njoj razmišljala i nije više mogla to slušati. Ali, on je bio ovdje, gurao se u već ionako klaustrofobičnu kuhinju i prisiljavao je da čuje što joj ima reći.

– Jednako kao što ti imaš direktni kanal u psihi Warrena Hoyta – rekao je Dean – tako i on ima u tvoj.

– U to vrijeme me nije ni poznavao.

– Možeš li biti sigurna u to? Zacijelo je pratio istragu. Mora da je znao da si u ekipi.

– I to je sve što je mogao znati o meni.

– Mislim da on razumije više nego što mu ti želiš priznati. Hrani se ženskim strahom. Sve to piše u njegovom psihološkom profilu. Privlače ga oštećene žene. Emotivno pregažene. Dašak ženskog bola ga uzbuđuje i istančano je osjetljiv na njegovu prisutnost. Može ga uočiti koristeći se naj suptilnijim znakovima. Tonom ženskog glasa. Načinom na koji drži glavu ili izbjegava pogledati sugovornika u oči. Svim sićušnim psihološkim znakovima koji bi nama ostalima mogli promaknuti. Ali, on ih primjećuje. On zna koje žene su ranjene, i to su žene koje on želi.

– Ja nisam žrtva.

– Sad jesi. On te je učinio žrtvom. – Približio joj se i došao tako blizu da su se gotovo dodirivali. Osjetila je iznenadni divlji poriv da mu se uvuče u zagrljaj i pritisne svoje tijelo o njegovo. Da vidi kako će on reagirati. Ali, ponos i zdrav razum zadržali su je posve ukočenu.

Usiljeno se nasmijala. – Tko je ovdje žrtva, agente Dean? Ja nisam. Nemoj zaboraviti, ja sam ga spremila iza rešetaka.

– Da – tiho je odgovorio. – Ti si Kirurga spremila iza rešetaka. Ali, ne bez velike štete po sebe samu.

Zurila je u njega, i šutjela. Šteta. To je upravo riječ za ono što joj je učinjeno. Žena s ožiljcima na dlanovima i utvrdom brava na vratima. Žena koja više nikad neće osjetiti vreli dah kolovoza, a da se pritom ne sjeti vrućine onog ljetnog dana i mirisa vlastite krvi.

Bez ijedne riječi, okrenula se i izišla iz kuhinje, natrag u dnevni boravak. Tamo je utonula u kauč i sjedila u omamljenoj tišini. On nije odmah došao za njom, i na trenutak je bila blaženo

sama. Poželjela je da on jednostavno nestane, iziđe iz njezinog stana i dopusti joj osamu za kojom žudi svaka ranjena životinja. Nije bila te sreće. Čula ga je kako izlazi iz kuhinje i kad je podigla pogled, vidjela ga je kako drži dvije čaše. Jednu je pružio njoj.

– Što je to? – upitala je.

– Tekila. Pronašao sam je u tvom kuhinjskom ormariću.

Uzela je čašu i namrštila se. – Zaboravila sam da je imam.

Prastara je.

– Nije bila otvorena.

Bilo je to zato što ona nije voljela tekilu. Ta je boca bila tek još jedan od onih beskorisnih alkoholnih darova koje je njezin brat Frankie donosio kući s putovanja, jednako kao liker Kahlua s Havaja i rakija šake iz Japana. Bio je to Frankijev način da pokaže kakav je on svjetski čovjek, zahvaljujući američkim marincima. Sad je bio dobar trenutak da iskuša njegov suvenir iz sunčanog Meksika. Otpila je gutljaj i brzim treptanjem odagnala suzno peckanje. Dok se vrelina tekile polako spuštala prema njezinom želucu, iznenada se sjetila jedne pojedinosti iz prošlosti Warrena Hoyta. Njegove su prve žrtve najprije bile onesposobljene drogom Rohypnol, koja bi im bila ubačena u piće. Kako nas je jednostavno uhvatiti neoprezne, pomislila je. Kad je žena rastresena ili nema razloga ne vjerovati muškarcu koji joj pruža piće, ona je samo još jedno janje u žlijebu. Čak je i ona prihvatila čašu tekile bez ijednog pitanja. Čak je i ona u svoj stan pustila muškarca kojeg ne poznaje dobro.

Ponovno je pogledala Deana. Sjedio je preko puta nje i njihovi su pogledi sad bili u ravni. Piće, istreseno u njezin prazan želudac, već je počelo djelovati i imala je osjećaj kao da su joj udovi mlitavi. Alkoholna anestezija. Bila je smirena i nepristupačna, i to opako.

Nagnuo se prema njoj, a ona se nije odmaknula sa svojom uobičajenom obrambenošću. Dean je prodirao u njezin osobni prostor, onako kako je veoma malo muškaraca to pokušalo, i ona mu je to dopustila. Predala mu se.

– Više nemamo posla s jednim ubojicom – rekao je. – Sad imamo posla s partnerima. A jedan od te dvojice partnera je muškarac kojeg ti poznaješ bolje od ikog drugog. Bez obzira želiš li ti to priznati ili ne, ti imaš posebnu vezu s Warrenom Hoytom. Što te čini i vezom s Dominatorom.

Ispustila je dubok uzdah i tiho rekla: – Tako Warren najbolje radi. To je ono za čim on žudi. Za partnerom. Za mentorom.

– Jednog je imao u Savani.

– Da. Liječnika po imenu Andrew Capra. Nakon što je Capra ubijen, Warren je ostao sam. Tad je došao u Boston. Ali, nikad nije prestao tražiti novog partnera. Nekoga tko dijeli njegove žudnje. Njegove maštarije.

– Bojim se da gaje pronašao.

Gledali su jedno drugo, oboje shvaćajući turobne posljedice ovog novog razvoja situacije.

– Sad su dvostruko učinkoviti – rekao je. – Vukovi bolje rade u čoporu, nego sami.

– Kooperativni lov.

Kimnuo je glavom. – Tako je sve lakše. Uhođenje. Hvatanje. Zadržavanje nadzora nad žrtvama...

Uspravila se na stolcu. – Šalica za čaj – rekla je.

– Što s njom?

– Na mjestu ubojstva Ghenta nismo je pronašli. Sad znamo zašto.

– Zato što je Warren Hoyt bio tamo da mu pomogne.

Kimnula je glavom. – Dominatoru nije bio potreban sistem upozorenja. Imao je partnera koji ga je mogao upozoriti ako se suprug pomakne. Partnera koji je gledao sa strane i promatrao. I Warren se zacijelo uzbudio na to. Vjerojatno je uživao. I to je dio njegove maštarije. Promatrati silovanje žene.

– A Dominator žudi za publikom.

Kimnula je glavom. – Zato odabire parove. Kako bi imao nekoga tko će ga promatrati. Tko će vidjeti njegovo uživanje u krajnjoj nadmoći nad tijelom neke žene.

Mučenje koje je opisivala bilo je tako intimno oskvrnuće da joj je bilo bolno gledati Deana u oči. Ali, izdržala je njegov pogled. Seksualno nasilje nad ženama bio je zločin koji je budio lascivnu znatiželju prevelikog broja muškaraca. Kao jedina žena u prostoriji na jutarnjim sastancima istražiteljskog tima, promatrala je kako njezini muški kolege raspravljaju o pojedinostima takvih napada i u njihovim je glasovima čula električno zujanje zanimanja, bez obzira što su se trudili zadržati izgled trezvenog profesionalizma. Oklijevali su nad patološkim izvještajima o seksualnim ozljedama, predugo promatrali fotografije s mjesta zločina na kojima su bile žene široko raširenih nogu. Zbog njihovih se reakcija i Rizzolijeva osjećala osobno silovana, a s godinama je razvila posebnu osjetljivost čak i na najmanji treptaj nedoličnog zanimanja u očima nekog policajca kad god je tema razgovora bilo silovanje. I sad je, gledajući u Deanove oči, tražila taj uznemirujući treptaj, ali nije ga pronašla. Niti je u njima, kad je promatrao oskvrnjena tijela Gail Yeager i Karenne Ghent, vidjela išta drugo osim neumoljive odlučnosti. Deana ovakve strahote nisu uzbudivale; njega su one duboko zgražale.

– Rekla si da Hoyt žudi za mentorom – rekao je.

– Da. Nekime tko će mu pokazati put. Podučiti ga.

– Što će ga podučiti? On već zna ubijati.

Zastala je kako bi otpila još jedan gutljaj tekile. Kad gaje ponovno pogledala, uvidjela je da joj se nagnuo još bliže, kao da se boji da će mu promaknuti njezine najtiše rečenice.

– Varijacije na temu – rekla je. – Žene i bol. Na koliko mnogo načina možeš oskvrnuti nečije tijelo? Na koliko mnogo načina možeš nekoga mučiti? Warren se godinama držao istog obrasca. Možda je sad spreman proširiti svoje horizonte.

– Ili je ovaj nepoznati počinitelj spreman proširiti svoje.

Zastala je. – Dominator?

– Možda smo okrenuli stvari naopačke. Možda naš nepoznati subjekt traži mentora. I odabrao je Warrena Hoyta za svog učitelja.

Zurila je u njega, sleđena ovom pomišlju. Riječ učitelj predmnijevala je umijeće. Autoritet. Je li to uloga u koju se Hoyt pretvorio tijekom mjeseci provedenih iza zatvorskih zidova. Je li zatvor uzgojio njegove fantazije, izbrusio njegov poriv do poput žileta oštrem nakane? I prije uhićenja je bio dovoljno užasan; nije željela ni razmišljati o još snažnijem utjelovljenju Warrena Hoyta.

Dean se zavalio u svoj stolac, modrim očima promatrajući svoju čašu tekile. Pijuckao je štedljivo, a sad je odložio čašu na stolić za kavu. Oduvijek joj se činio muškarcem koji nikad ne dopušta svojoj disciplini da oslabi, koji je naučio kontrolirati sve porive. Ali, umor je uzimao svoj danak i njegova su se ramena polako počela spuštati, a oči su mu bile prošarane crvenim žilicama. Protrljao je rukom lice. – Kako se dva čudovišta uspijevaju spojiti u gradu veličine Bostona? – upitao je. – Kako pronalaze jedan drugoga?

– I to tako brzo? – dodala je ona. – Ghentovi su napadnuti samo dva dana nakon što je Warren pobjegao.

Dean je podigao glavu i pogledao je. – Poznavali su se od ranije.

– Ili su znali jedan za drugoga.

Naravno da je Dominator morao znati za Warrena Hoyta. Prošle jeseni bilo je nemoguće pročitati ijedne bostonske novine i ne znati za grozote koje je počinio. Čak i ako se nisu sreli, Hoyt je također znao za ovog nepoznatog počinitelja, makar samo kroz novinska izvješća. Zacijelo je čuo za smrt Yeagerovih, zacijelo je znao da postoji jedno čudovište veoma nalik njemu. Mora da se pitao tko bi ovaj drugi grabežljivac mogao biti, ovaj njegov brat u krvi. Komunikacija kroz umorstvo, poruka prenesena putem televizijskih vijesti i Boston Globea.

I mene je vidio na televiziji. Hoyt zna da sam bila na mjestu umorstva doktora Yeagera. I sad se pokušava ponovno upoznati sa mnom.

Trgnula se od Dean ovog dodira. Mrštio se i naginjao prema njoj još bliže nego ranije i njoj se činilo da se nijedan muškarac nikad nije tako intenzivno usredotočio na nju.

Nitko osim Kirurga.

– Nije Dominator taj koji se igra sa mnom – rekla je. – To je Hoyt. Fijasko tijekom zasjede – to me je trebalo poniziti. To je jedini način na koji se on može približiti nekoj ženi, tako da je najprije ponizi.

Demoralizira je, otrgne joj komadiće života. Upravo je zato za svoje žrtve odabirao žrtve silovanja. Žene koje su već bile simbolički uništene. Prije nego što nas napadne, potrebno mu je da budemo slabe. Uplašene.

– Ti si zadnja žena na svijetu za koju bih ikad rekao daje slaba.

Zacrvenjela se na ovu pohvalu, zato što je znala da nije zaslužena. – Samo ti pokušavam objasniti način na koji on radi – rekla je. – Kako vreba svoj plijen. Kako ih onemogućava prije nego što napadne. To je učinio s Catherine Cordell. Prije zadnjeg napada, igrao se igrice uma kako bi je zaplašio. Slao joj je poruke kako bi joj dao do znanja da u njezin život može ući i iz njega izaći, a da ona to ni ne zna. Kao duh, koji prolazi kroz zidove. Nije znala kad će se ponovno pojaviti ili iz kojeg će smjera napasti. Ali, znala je da dolazi. Tako te on slama. Dajući ti do znanja da će jednoga dana, kad ti to najmanje očekuješ, doći po tebe.

Unatoč jezovitosti svojih riječi, zadržala je miran glas. Neprirodno miran. Čitavo to vrijeme, Dean ju je promatrao s tihim intenzitetom, kao da traži iskricu pravog osjećaja, prave slabosti. Nije mu dopustila da je vidi.

– A sad ima partnera – rekla je. – Nekoga od koga može učiti. Nekoga koga može zauzvrat podučiti. Tim za lov.

– Misliš da će ostati zajedno.

– Warren bi to želio. On bi želio partnera. Već su jednom ubili zajedno. To je moćna veza, zapečaćena krvlju. – Otpila je zadnji gutljaj svog pića i ispraznila čašu. Hoće li to noćas otupiti njezin mozak tako da neće imati noćne more? Ili joj više ni utjeha anestezije ne može pomoći?

– Jesi li zatražila zaštitu?

Njegovo pitanje ju je uplašilo. – Zaštitu?

– Patrolno vozilo, u najmanju ruku. Da motri tvoj stan.

– Ja sam policajka.

Nakosio je glavu, kao da čeka ostatak odgovora.

– Da sam muškarac – rekla je – bi li i onda postavio to pitanje?

– Nisi muškarac.

– I to znači da mi je automatski potrebna zaštita?

– Zašto zvučiš tako uvrijeđeno?

– Zašto me to što sam žena čini nesposobnom da obranim vlastiti dom?

Uzdahnuo je. – Moraš li uvijek nadmašiti muškarce, istražiteljice?

– Naporno sam radila da bi se prema meni ponašali kao prema svima – rekla je. – Ne namjeravam tražiti posebne usluge zato što sam žena.

– Upravo zato što si žena nalaziš se u ovoj poziciji. Kirurgove seksualne maštarije su maštarije o ženama. A Dominator ne napada zbog muževa, nego zbog žena. On siluje žene. Ne možeš mi reći da činjenica da si ti žena nema nikakve važnosti za ovu situaciju.

Zacnula se na spominjanje silovanja. Do ovog trenutka, razgovor o seksualnom nasilju bio je razgovor o drugim ženama. Činjenica da je ona potencijalna žrtva postala je žarište na mnogo intimnijoj razini, razini o kojoj se nije osjećala ugodno raspravljati ni sa jednim muškarcem. Još i više od teme silovanja, sam je Dean činio da se ona osjeća nelagodno. Način na koji ju je proučavao, kao da je ona imala neku tajnu koju je on silno želio iskopati.

– Nije riječ o tome da si ti policajka, niti o tome jesi li sposobna obraniti se – rekao je. – Riječ je o tome da si žena. Žena o kojoj je Warren Hoyt vjerojatno maštao svih ovih mjeseci.

– Nisam to ja. Cordell je ta koju on želi.

– Cordell mu je izvan dosega. Ne može do nje. Ali ti si ovdje. Ti si u njegovom dometu, upravo ona žena koju je gotovo porazio. Žena koju je pribio uz pod u onom podrumu. Držao je oštricu na tvome vratu. Već je mogao omirisati tvoju krv.

– Prestani, Dean.

– Na određeni način, već te je uzeo. Već si njegova. I vani si na otvorenom svakoga dana, radeći upravo na onim slučajevima koje on ostavlja za sobom. Svako mrtvo tijelo je jedna poruka namijenjena tvojim očima. Prethodni prikaz onoga što je planirao za tebe.

– Rekla sam, prestani.

– A ti smatraš da ti ne treba zaštita? Misliš da su pištolj i stav dovoljni da ostaneš živa? U tom slučaju se ne obazireš na vlastite instinkte. Dobro znaš što će sljedeće učiniti. Znaš za čim on žudi, što ga uzbuđuje. A ono što ga uzbuđuje to si ti. Ono što ti namjerava učiniti.

– Začepi već jednom! – Njezin ispad ih je oboje uplašio. Zurila je u njega, obeshrabrena svojim gubitkom nadzora i suzama koje su iskočile niotkuda. Prokletstvo, prokletstvo, neće plakati. Nikad, nije ni jednom muškarcu dopustila da je vidi kako se mrvči i neće dopustiti Deanu da bude prvi.

Duboko je udahnula i tiho rekla: – Želim da sad odeš.

– Samo te molim da poslušáš vlastite instinkte. Da prihvatiš onu istu zaštitu koju bi i sama ponudila svakoj drugoj ženi.

Ustala je i prišla vratima. – Laku noć, agente Dean.

Na trenutak se nije ni pomaknuo, i ona se pitala što će morati učiniti da izbaci ovog muškarca iz svog doma. Naposljetku je ustao kako bi otišao, ali kad je došao do vrata, zastao je i pogledao je. – Nisi nepobjediva, Jane – rekao je. – I nitko to od tebe ne očekuje.

Dugo nakon što je izišao, stajala je leđima pritisnutim o zaključana vrata, zatvorenih očiju, nastojeći smiriti uzburkanost koja je ostala u brazdi njegovog posjeta. Znala je da nije nepobjediva. To je naučila prije godinu dana, kad je gledala u Kirurgovo lice i čekala rez njegovog skalpela. Nije ju trebalo podsjećati na to i zamjerala je brutalan način na koji joj je Dean očitao tu lekciju.

Vratila se do kauča i podigla telefon sa stolića. U Londonu još vjerojatno nije svanulo, ali nije mogla odlagati ovaj poziv.

Moore se javio na drugu zvonjavu, a glas mu je bio hrapav, ali budan unatoč ranom satu.

– Ja sam – rekla je Rizzolijeva. – Žao mi je što sam te probudila.

– Daj da odem u drugu sobu.

Čekala je. Preko telefona je čula škripanje opruga dok je ustajao iz kreveta, a zatim zvuk zatvaranja vrata iza njega.

– Što se događa? – upitao je.

– Kirurg ponovno lovi.

– Već imate žrtvu?

– Prije nekoliko sati sam je vidjela. Rad je njegov.

– Nije gubio vrijeme.

– Postaje još gore, Moore.

– Kako bi moglo postati gore?

– Ima novog partnera.

Duga stanka. Zatim tiho: – Koga?

– Mi mislimo daje to onaj isti nepoznati počinitelj koji je ubio onaj par u Newtonu. Nekako su se Hoyt i on pronašli. Sad love zajedno.

– Tako brzo? Kako su se mogli spojiti samo tako?

– Poznavali su se. Morali su se poznavati od ranije.

– Gdje su se upoznali? Kad?

– To tek moramo otkriti. To bi mogao biti ključ Dominatorovog identiteta. – Iznenada je pomislila na operacijsku salu iz koje je Hoyt pobjegao. Lisice. Nije ih otključao stražar. Netko

drugi je ušao u tu operacijsku salu kako bi oslobodio Hoyta, možda netko prerušen u običnog bolničara ili u posuđenu laboratorijsku liječničku kutu.

– Trebao bih biti tamo – rekao je Moore. – Trebao bih raditi na tome s tobom...

– Ne, ne bi. Trebaš biti upravo gdje jesi, s Catherine. Mislim daje Hoyt ne može pronaći. Ali, pokušavat će. On nikad ne odustaje; to i sam znaš. Sad ih je dvojica, a mi nemamo pojma kako njegov partner izgleda. Ako se pojavi u Londonu, nećeš ga prepoznati. Moraš biti spreman.

Kao da itko može biti spreman za Kirurgov napad, pomislila je kad je spustila slušalicu. Prije godinu dana, Catherine Cordell je mislila daje spremna. Svoj je dom pretvorila u utvrdu i živjela svoj život kao da je pod opsadom. A Hoyt se ipak provukao kroz njezinu obranu; napao je kad je ona to najmanje očekivala, na mjestu na kojem je mislila da je sigurna.

Baš kao što ja mislim daje moj dom siguran.

Ustala je i prišla prozoru. Pogledala je na cestu, pitajući se da li u tom trenutku itko gleda nju, da li je itko promatra dok stoji uokvirena prozorskim svjetlom. Neće je biti teško pronaći. Sve što Kirurg treba učiniti je pogledati u telefonski imenik pod »Rizzoli J.«

Na ulici ispod nje, jedno je vozilo usporilo i parkiralo se uz rub pločnika. Policijsko patrolno vozilo. Na trenutak gaje promatrala, ali nije se pomaknulo, a svjetla motora su se ugasila, ukazujući da se ovdje smjestilo za dulji ostanak. Nije zatražila zaštitu, ali znala je tko jest.

Gabriel Dean.

Povijest odjekuje vriskovima žena.

Stranice udžbenika poklanjaju malo pozornosti sablasnim pojedinostima koje žudimo znati. Umjesto toga nam pričaju suhoparne prikaze vojnih strategija i bočnih napada, generalskih umijeća i skupljanja vojski. Vidimo ilustracije muškaraca u ratnoj opremi, ukrštenih mačeva, mišićavih tijela koja se izvijaju u agoniji borbe. Vidimo slike voda na plemenitim jahaćim konjima, kako promatraju polja na kojima vojnici stoje poput redova pšenice koji čekaju otkos. Vidimo karte sa strelicama koje označavaju marš pobjedničkih vojski i čitamo poeziju i ratne balade, ispjevane u ime kralja i domovine. Pobjede muškaraca uvijek su naširoko opisane, krvlju vojnika.

Nitko ne govori o ženama.

Ali, svi mi znamo da su bile tamo, mekog mesa i glatke kože, i njihov miris lebdi kroz stranice povijesti. Svi mi to znamo, iako možda o tome ne govorimo, da se okrutnost rata ne zadržava na bojnom polju. Da kad padne i posljednji neprijateljski vojnik, ijedna vojska ostane pobjednička, ta se vojska zatim okreće prema pobijedenim ženama.

I tako je oduvijek bilo, iako se ta brutalna stvarnost rijetko spominje u povijesnim knjigama. Umjesto toga, čitamo o ratovima koji su blještavi poput mjedi, sa slavom za sve. Čitamo o Grcima koji su se borili pod budnim očima bogova, o padu Troje, za koji nam pjesnik Homer kazuje daje to bio rat heroja: Ahileja i Hektora, Ajaksa i Odiseja, imena koja su sad sačuvana za vječnost. Piše o mačevima koji zvekeću i strijelama koje lete i krvlju natopljenoj zemlji.

Izostavlja najbolji dio.

Dramatičar Euripid nam govori o posljedicama za trojanske žene, ali čak i on okoliša. Ne zaustavlja se na škakljivim pojedinostima. Kaže nam daje prestravljenu Kasandru neki grčki poglavica izvukao iz Ateninog hrama, ali na nama je da zamislimo stoje uslijedilo nakon toga. Paranje njezine odjeće, ogoljivanje njezine kože. Njegov pritisak između njezinih djevičanskih bedara. Njezini vriskovi boli i očaja.

Po čitavom palom gradu Troji takvi su vriskovi zacijelo odjekivali iz grla svih žena, dok su pobjednički Grci uzimali ono što im je pripadalo, označavajući svoju pobjedu u mesu pobijedenih žena. Je li ijedan trojanski muškarac ostavljen na životu da to promatra? Stari to ne spominju. Ali, postoji li bolji način likovanja zbog pobjede od toga da obeščastiš tijelo ljubljene

svoga neprijatelja? Postoji li moćniji dokaz da si ga porazio, ponizio, nego prisiliti ga da gleda kako ti, uvijek iznova, uživaš?

Ovoliko razumijem: trijumf zahtijeva publiku.

Razmišljam o trojanskim ženama dok naš automobil klizi niz Commonwealth Avenue, ravnomjerno s prometnim tijekom. Ovo je prometna ulica i čak i u devet sati navečer automobili se sporo kreću, što mi daje vremena da ležerno proučim zgradu.

Prozori su mračni; ni Catherine Cordell ni njezin novopečeni suprug nisu kod kuće.

To je sve što si dopuštam, taj jedan pogled, a zatim mi zgrada nestaje iz vida. Znam da je ovaj kvart pod nadzorom, a ipak nisam mogao odoljeti da kratko ne bacim pogled na njezinu utvrdu, neprobojnu kao zidovi svakog dvorca. Sad praznog dvorca, koji više nije nimalo zanimljiv onima koji će jurišati na njega.

Pogledam svog vozača čije je lice skriveno u sjeni. Vidim samo obris i svjetlucanje očiju, kao dvije gladne iskre u noći.

Na televizijskom programu Discoverv Channel, gledao sam video-snimku lavova u noći sa zelenom vatrom njihovih očiju koja je gorjela u mraku. Sad sam se sjetio tih lavova, kako su zurili s gladnom nakanom, čekajući trenutak da skoče. Tu glad sad vidim u očima mog suputnika.

Onu istu glad koju on zacijelo vidi u mojim očima.

Spuštam svoj prozor i duboko udišem topao gradski miris koji ulazi kroz njega. Lav, koji njuši zrak iznad savane. I traži miris lovine.

PETNAEST

Vozili su se u Deanovom automobilu, zapadno od grada prema gradiću Shirlev, devedesetak kilometara od Bostona. Dean je tijekom vožnje malo govorio, ali zbog tišine između njih kao da je postala još svjesnija njegovog mirisa, njegove smirene samouvjerenosti. Jedva da gaje i pogledala, od straha da će u njezinim očima primijetiti metež koji je u njoj izazvao.

Umjesto toga, pogledala je u pod i pod nogama ugledala tamnomodri sag. Pitala se je li i on načinjen od najlona šest zarez šest, boja 802 modro, pitala se koliko automobila ima slične sagove. Bila je to veoma omiljena boja; činilo joj se da sad, gdje god da pogleda, vidi modre sagove i zamišljala je bezbrojne potplate cipela koje razvlače najlonska vlakna 802 po bostonskim ulicama.

Rashladni uređaj previše je rashladio unutrašnjost automobila; zatvorila je otvor koljenima i zurila kroz prozor u polja visoke trave, čeznući da osjeti toplinu izvan ovog prerashlađenog mjehura. Napolju je jutarnja izmaglica visila poput gaze preko zelenih polja, a stabla su stajala nepomična, s lišćem koje nije pomicao ni najblaži povjetarac. Rizzolijeva je rijetko odlazila u seoski Massachusetts. Bila je gradska djevojka, rođena i odrasla u gradu, i nije osjećala nikakvu sklonost prema prirodi, otvorenom prostoru i kukcima koji grizu. Ni danas nije osjetila njegov zov.

Protekle noći nije dobro spavala. Nekoliko puta se naglo budila i ležala dok joj je srce divljački lupalo, osluškivajući korake, šapat uljezovog daha. U pet sati ujutro ustala je iz kreveta s osjećajem omamljenosti i neodmorenosti. Tek se nakon dvije šalice kave osjećala dovoljno budnom da nazove bolnicu i raspita se za Korsakovo stanje.

Još uvijek je bio na intenzivnoj njezi. Još uvijek na respiratoru.

Malo je otvorila prozor i topli je zrak zapuhao u automobil, s mirisom trave i zemlje. Razmislila je o tužnoj mogućnosti da Korsak možda više nikad neće uživati u takvim mirisima ili osjetiti vjetar u lice. Pokušala se sjetiti jesu li zadnje riječi koje su izmijenili bile dobre riječi,

prijateljske riječi, ali nije se mogla sjetiti.

Na izlazu 36 Dean je pratio znakove do MCI-Shirleyja. Souza-Baranovski, zatvorska ustanova šeste razine sigurnosti u kojoj je bio smješten Warren Hoyt izdizala se s njihove desne strane. Parkirao je na parkiralištu za posjetitelje, okrenuo se i pogledao Rizzolijevu.

– Ako u bilo koje vrijeme osjetiš potrebu da izađeš – rekao je – slobodno to učini.

– Zašto očekuješ da ću pobjeći?

– Zato što znam što ti je učinio. Svatko u tvom položaju imao bi problema raditi na ovom slučaju.

U njegovim je očima vidjela iskrenu zabrinutost i nije je željela; ona je samo još jače naglašavala krhkost njezine hrabrosti.

– Daj da to obavimo, dobro? – rekla je i otvorila vrata automobila. Iz ponosa, u zgradu je ušla s nepokolebljivom odlučnošću. Ponos ju je tjerao kroz sigurnosnu provjeru na vanjskom kontrolnom pultu, gdje su ona i Dean pokazali svoje značke i predali svoje oružje. Dok su čekali pratioca, pročitala je pravila o odijevanju, zaljepljena u području na kojem su čekali posjetitelji:

Nijednom posjetitelju nije dopušteno sljedeće: Hodati bosonog. Biti odjeven u kupaći kostim ili kratke hlačice. Biti odjeven u odjeću koja izražava pripadnost nekoj bandi. Biti odjeven u odjeću sličnu odjeći zatvorenika ili uniformiranog osoblja. Dvostruki sloj odjeće. Odjeća koja se veže špagom. Lako dostupna odjeća. Pretjerano široka, debela ili gusta odjeća...

Popis je bio beskrajn i zabranjivao sve od ukrasnih vrpce za kosu do grudnjaka sa žicom.

Naposlijetku se pojavio zatvorski službenik, krupan čovjek odjeven u ljetnu uniformu kazneno-popravne ustanove. – Istražiteljica Rizzoli i agent Dean? Ja sam pozornik Curtis. Pođite sa mnom.

Curtis je bio prijateljski raspoložen, čak i veseo, dok ih je vodio kroz prva zaključana vrata u prostor za pješake. Rizzolijeva se pitala bi li bio tako ugodan da njih dvoje nisu policijski službenici, dio istog bratstva. Rekao im je da skinu svoje pojaseve, cipele, jakne, satove, i ključeve te da ih stave na stol kako bi ih pregledao. Rizzolijeva je skinula svoj sat Timex i položila ga pokraj Deanove svjetlucave Omege. Zatim je skinula svoju jaknu, jednako kao i Dean. U tome je bilo nečeg nelagodno prisnog. Dok je otkopčavala remen i izvlačila ga iz omči hlača, osjetila je kako Curtis zuri u nju na način na koji muškarac promatra ženu dok se razodijeva. Skinula je svoje cipele s niskom petom i stavila ih pokraj Deanovih cipela, a zatim hladnokrvno susrela Curtisove oči. Tek je tad odvratio pogled. Zatim je izvukla džepove i slijedila Deana kroz detektor metala.

– Hej, baš ste prava sretnica – rekao je Curtis kad je prošla kroz vrata. – Upravo ste propustili biti današnja sretnica za ručno pretraživanje.

– Molim?

– Svakoga dana naš zapovjednik smjene nasumce odredi redni broj posjetitelja koji treba biti pretražen. Vama je to upravo promaknulo. Sljedeća osoba koja prođe kroz detektor bit će ta.

Rizzolijeva je suho rekla: – Pipkanje bi mi zacijelo uljepšalo današnji dan.

– Sad možete sve ponovno odjenuti. I vas dvoje smijete zadržati satove na rukama.

– To kažete kao daje riječ o nekoj povlastici.

– Samo odvjetnici i policijski službenici smiju nositi satove nakon provjere. Ostali moraju ostaviti sav svoj nakit. Sad moram staviti štambilj na vaš lijevi zglobo i možete ući.

– Imamo dogovor s upraviteljem Oxtonom u devet sati – rekao je Dean.

– Malo kasni. Zamolio me da vas odvedem da najprije vidite zatvorenikovu ćeliju. Zatim ću vas odvesti do Oxtonovog ureda.

Kazneno-popravna ustanova Souza-Baranowski bila je najnovija kazneno-popravna ustanova u Massachusettsu, s vrhunskim sigurnosnim sistemom bez ključeva, kojim upravljaju četrdeset i dva grafički spojena terminala, objasnio je časnik Curtis. Pokazao im je brojne kamere za nadzor.

– One snimaju neprekidno dvadeset i četiri sata dnevno.

Većina posjetitelja nikad ni ne vide živog čuvara. Samo čuju razglas koji im govori što trebaju sljedeće učiniti.

Dok su prolazili kroz čelična vrata, dugi hodnik i još jedan niz zakračunatih vrata, Rizzolijeva je bila posve svjesna da se strogo prati svaki njezin pokret. Uz samo nekoliko laganih udaraca po tipkovnici računala, čuvari su mogli zaključati svaki prolaz, svaku ćeliju, ne napuštajući prostoriju za nadzor.

Na ulazu u blok C, glas preko razglasa ih je uputio da podignu svoje propusnice prema prozoru zbog provjere. Iznova su rekli svoja imena, a časnik Curtis je rekao: – Dvoje posjetitelja koji su došli razgledati Hoytovu ćeliju.

Čelična kapija se otvorila i oni su ušli u dnevni boravak zatvorskog bloka C, zajednički prostor za zatvorenike. Bio je obojan u neku depresivnu nijansu bolnički zelene boje. Rizzolijeva je vidjela televizijski prijamnik obješen na zidu, kauč i stolce te stol za ping-pong za kojim su se dvojica muškaraca dobacivala lopticom. Sve je pokušstvo bilo prikovano uz pod. Desetak muškaraca odjevenih u zatvorski modri traper istodobno je okrenulo glave i zagledalo se u njih.

Posebice su se zagledali u Rizzolijevu, jedinu ženu u prostoriji.

Dvojica muškaraca koji su igrali ping-pong naglo su prestali igrati. Na trenutak je jedini zvuk bio zvuk televizora, na kojem je bio CNN program. Uzvratila je zatvorenicima pogled, odbijajući biti uplašena, iako je mogla pretpostaviti što je svaki muškarac zacijelo mislio. Zamišljao. Nije primijetila da joj se Dean približio dok rukom nije okrznuo njezinu i tek tad je shvatila da stoji tik pokraj nje.

Glas s razglasa je rekao: – Posjetitelji, možete nastaviti do ćelije C-8.

– Ovuda – rekao je časnik Curtis. – Jedan kat gore.

Popeli su se stubištem, a cipele su im odjekivale na metalnim stepenicama. S gornje galerije, koja je vodila pokraj pojedinačnih ćelija, mogli su pogledati u okno dnevnog boravka. Curtis ih je poveo do ćelije broj 8.

– To je ta. Ćelija zatvorenika Hoyta.

Rizzolijeva je stajala na pragu i zurila u kavez. Nije opazila ništa po čemu bi se ova ćelija razlikovala od bilo koje druge – nikakvu fotografiju, nijednu osobnu stvar koja bi joj rekla da je Warren Hoyt nekoć nastavao ovaj prostor – a ipak joj se naježila svaka dlačica na glavi. Iako ga nije bilo, njegova se prisutnost utisnula u zrak u ćeliji. Ako je moguće da se pakost zadrži u zraku, tada je ovo mjesto zacijelo sad zaraženo.

– Možete ući ako želite – rekao je Curtis.

Ušla je u ćeliju. Vidjela je tri gola zida, postolje za spavanje i madrac, umivaonik i nužnik. Golu kocku. Upravo kako bi Warren i želio. On je bio uredan čovjek, precizan čovjek, koji je nekoć radio u sterilnom svijetu medicinskog laboratorija, u svijetu u kojem je jedina boja dolazila iz epruveta s krvlju s kojima je svakodnevno baratao. Nije se morao okružiti sablasnim slikama; one koje je on nosio u glavi bile su dovoljno užasne.

– Ova ćelija nije dodijeljena nikom drugom? – upitao je Dean.

– Još ne, gospodine.

– I nijedan drugi zatvorenik nije bio ovdje otkad je Hoyt otišao?

– Tako je.

Rizzolijeva je prišla madracu i podigla jedan ugao. Dean je zgrabio drugi i zajedno su digli madrac i pogledali ispod njega. Nisu pronašli ništa. Posve su prevrnuli madrac, a zatim pretražili i platno ne bi li našli kakvu poderotinu u tkanini, neko skrovište u koje je mogao zagurati prokrijumčarenu robu. Pronašli su samo maleni raspor na boku, dugačak jedva dva centimetra. Rizzolijeva je gurnula prst u raspor, ali u njemu nije ništa pronašla.

Uspravila se i pogledom pretražila ćeliju, promatrajući isto okruženje u koje je nekoć zurio i Hoyt. Zamislila ga je kako leži na tom madracu, očiju usredotočenih u goli strop, dok je u

mislima vrtio maštarije koje bi zapanjile svako normalno ljudsko biće. Ali, Hoyta su one uzbudivale. On je zacijelo ležao i znojio se, napaljen od vriskova žena koji su mu odjekivali u glavi.

Okrenula se prema časniku Curtisu. – Gdje su njegove stvari? Njegove osobne potrepštine? Prepiska?

– U upraviteljevom uredu. Sad idemo tamo.

Netom nakon što ste jutros nazvali, naredio sam da mi donesu zatvorenikove stvari kako biste ih mogli pregledati – rekao je upravitelj Oxton, pokazujući veliku kartonsku kutiju na svom radnom stolu. – Već smo sve pretražili. Nismo pronašli apsolutno ništa prokrijumčareno. – Ovu je zadnju izjavu naglasio kao da ga ona oslobađa svake odgovornosti za ono što je pošlo po krivu. Oxton se Rizzolijeve dojmio kao muškarac koji nije tolerirao prekršaje, koji je nemilosrdno provodio odredbe i zakone. On bi zacijelo nanjušio svu prokrijumčarenu robu, izdvojio sve koji izazivaju nered, zahtijevao da se svjetla svake večeri gasi točno na vrijeme. Jedan joj je pogled po njegovom uredu, s fotografijama koje su prikazivale žestokog Oxtona u vojničkoj uniformi, rekao da je ovo područje nekoga tko mora imati nadzor. Svejedno, bez obzira na sve njegove napore, jedan je zatvorenik pobjegao, i Oxton je sad zauzeo obrambeni stav. Pozdravio ih je ukočenim stiskom ruke, jedva sa smješkom u dalekim modrim očima.

Otvorio je kutiju i izvadio veliku torbu s patentnim zatvaračem, koju je pružio Rizzolijevoj. – Zatvorenikove potrepštine za osobnu njegu – rekao je. – Uobičajene stvarčice.

Rizzolijeva je ugledala četkicu za zube, češalj, ručnik za brisanje i sapun. Losion za njegu Vaselin Intensive. Brzo je odložila torbu, osjetivši odvratnost na pomisao daje Hoyt te stvari svakodnevno koristio za osobnu njegu. Vidjela je svijetlosmeđe vlasi koje su još uvijek prijanjale uz zupce češlja.

Oxton je i dalje izvlačio stvari iz kutije. Donje rublje. Hrpa časopisa National Geographic i nekoliko primjeraka Boston Globea. Dvije čokoladice Snickers, blok žutog pravničkog papira, bijele kuverte i tri plastične kemijske olovke. – I njegova prepiska – rekao je Oxton, izvlačeći još jednu torbu s patentnim zatvaračem, u kojoj je bila hrpa pisama.

– Pročitali smo svu njegovu poštu – rekao je Oxton. – Državna policija ima imena i adrese svih ljudi s kojima se dopisivao. – Pružio je svežanj Deanu. – Naravno, ovo je samo pošta koju je sačuvao. Vjerojatno je određenu količinu i bacio.

Dean je otvorio torbu i izvadio sadržaj. Bilo je desetak pisama, još uvijek u kuvertama.

– Cenzurirate li uvijek poštu zatvorenika? – upitao je Dean. – Da li je pregledate prije nego što im je date?

– Imamo ovlast to učiniti. Ovisno o tipu pošte.

– Tipu?

– Ako je klasificirana kao povlaštena pošta, stražarima je dopušteno jedino pogledati nema li u pošti kakve krijumčarene robe. Ali, nije im dopušteno pročitati je. Prepiska je privatna stvar, između pošiljatelja i primatelja.

– Dakle, ne biste imali nikakvu ideju što su mu pisali.

– Ako je riječ o povlaštenoj pošti.

– Koja je razlika između povlaštene i nepovlaštene pošte? – upitala je Rizzolijeva.

Oxton je na njezinu upadicu reagirao s bljeskom zlovolje u očima. – Nepovlaštena pošta je pošta od prijatelja, rodbine ili opće javnosti. Na primjer, određeni broj naših zatvorenika stekli su prijatelje s kojima se dopisuju, a koji smatraju da obavljaju dobrotvorno djelo.

– Time što se dopisuju s ubojicama? Jesu li ludi?

– Mnogi od njih su naivne i usamljene žene. Podložne tome da ih iskorištavaju varalice. Takva su pisma nepovlaštena i čuvari imaju ovlast pročitati ih i cenzurirati. Ali, nemamo uvijek vremena sve pročitati. Ovdje se dobiva velika količina pošte. U slučaju zatvorenika Hoyta, bilo je mnogo pošte koju je trebalo pregledati.

– Od koga? Nije mi poznato da je imao mnogobrojnu obitelj – rekao je Dean.

– Prošle je godine imao veliki publicitet. Javnost se zanimala za njega. Svi su mu željeli pisati.

Rizzolijeva je bila zapanjena. – Želite li reći da je dobivao pisma obožavatelja!

– Da.

– Isuse. Ljudi su luđaci.

– Javnost uzbuđuje razgovor s ubojicom. Pomisao da su u dodiru s nekim slavnim. Manson, Dahmer i Gacy, svi su dobivali pisma obožavatelja. Naši zatvorenici dobivaju bračne ponude. Žene im šalju gotovinu, ili svoje fotografije u bikiniju. Muškarci pišu i raspituju se kakav je osjećaj počiniti umorstvo. Svijet je pun bolesnih sjebanih ljudi, da prostitute na mom francuskom, kojima se diže zbog toga što poznaju pravog živog ubojicu.

Ali, jedan od njih je otišao i dalje od pukog pisanja Hoytu. Jedan se doslovce pridružio Hoytovom ekskluzivnom klubu. Zurila je u svežanj pisama, razbješnjena ovim opipljivim dokazom Kirurgove slave. Ubojica kao rock zvijezda. Pomislila je na ožiljke koje joj je urezao u ruke i svako od ovih pisama obožavatelja bilo je kao još jedan ubod njegovog skalpela.

– A što je s povlaštenom poštom? – upitao je Dean. – Rekli ste da se ona ne čita i ne cenzurira. Što određuje pismo povlaštenim?

– To je povjerljiva pošta koja dolazi od određenih državnih ili federalnih službenika. Sudskih službenika naprimjer, ili državnog tužioca. Pošta od predsjednika, guvernera ili zakonskih agencija.

– Je li Hoyt dobivao takvu poštu?

– Možda i jest. Ne zapisujemo svaku pošiljku koja stigne.

– Kako onda znate kad je neko pismo doista povlašteno? – upitala je Rizzolijeva.

Oxton ju je nestrpljivo pogledao. – Upravo sam vam rekao. Ako je od nekog državnog ili federalnog službenika...

– Ne. Mislim, kako znate da pisao potrepštine nisu ukrade ne ili krivotvorene? Mogla sam napisati planove za bijeg jednom od vaših zatvorenika i poslati ih u kuverti iz, recimo, ureda senatora

Conwaya. – Primjer koji je odabrala nije bio slučajan. Gledala je Deana i vidjela kako mu se brada trznula na spomen Conwayovog imena.

Oxton je oklijevao. – Nije nemoguće. Ali, za to postoje kazne...

– Dakle, događalo se i ranije.

Nevoljko, Oxton je kimnuo glavom. – Bilo je nekoliko slučajeva. Zločinačke informacije su slane pod krinkom službenog posla. Pokušavamo ostati na oprezu, ali povremeno nam nešto promakne.

– A što je s izlaznom poštom? Pismima koja je Hoyt poslao? Jeste li njih provjeravali?

– Ne.

– Nijedno?

– Nismo imali razloga. Nikad ga nismo smatrali problematičnim zatvorenikom. Uvijek je bio sklon suradnji. Veoma tih i pristojan.

– Uzoran zatvorenik – rekla je Rizzolijeva. – Baš.

Oxton ju je probio ledenim pogledom. – Ovdje imamo muškaraca koji bi vam otrgnuli ruke i još se pritom smijali, istražiteljice. Muškaraca koji bi čuvaru slomili vrat samo zato što im obrok nije bio po volji. Zatvorenik kao što je Hoyt nije bio visoko na našem popisu briga.

Dean je mirno preusmjerio razgovor natrag na prvobitno pitanje. – Dakle, ne znamo kome je mogao pisati?

To praktično pitanje kao da je ugasilo upraviteljevu sve veću razdraženost. Oxton se okrenuo od Rizzolijevoj i usredotočio na Deana, kao muškarac na muškarca. – Ne, ne znamo – rekao je. – Zatvorenik Hoyt je mogao pisati bilo kome.

U sobi za sastanke malo niže niz hodnik od Oxtonovog ureda, Rizzolijeva i Dean su navukli rukavice od lateksa i rasprostrli po stolu kuverte upućene Warrenu Hoytu. Vidjela je

raznolike pisaće potrepštine, nekoliko koverti pastelnih boja i cvjetnog uzorka, i jednu na kojoj je bilo otisnuto Isus spašava. Najapsurdnija od svih bila je kuverta ukrašena crtežima skakutavih mačića. Da, baš prava stvar da je pošalješ Kirurgu. Mora da se doista razveselio kad ju je dobio.

Otvorila je kuvertu s mačićima i u unutrašnjosti pronašla fotografiju nasmiješene žene s očima punim nade. U kuverti je bilo i pismo, napisano djevojačkim rukopisom, sa slovima i na kojima je točkica bila napisana vedrim kružićima:

Za: Gospodina Warrena Houta, zatvorenika

Kaznena ustanova Massachusetts

Dragi gospodine Hoyt,

Danas sam vas vidjela na televiziji dok su vas vodili u sudnicu. Vjerujem da odlično procjenjujem karaktere, i kad sam pogledala vaše lice, na njemu sam vidjela mnogo tuge i boli. Oh, koliko mnogo boli! U vama ima dobrote; znam daje ima. Kad biste barem imali nekoga tko bi vam pomogao da je u sebi nađete...

Rizzolijeva je iznenada shvatila da od bijesa gužva pismo. Željela je ispružiti ruku i protresti glupu ženu koja je napisala ove riječi. Željela je prisiliti tu ženu da pogleda fotografije s obdukcija Hoytovih žrtava, da pročita zapis mrtvozornika o agoniji koju su pretrpjele prije nego što je smrt milosrdno okončala njihove muke. Morala se prisiliti da pročita ostatak pisma, slatunjav apel na Hoytovu ljudskost i »dobrotu koja je u svima nama«.

Posegnula je za sljedećom kuvertom. Na njoj nije bilo nikakvih mačića; bila je to obična bijela kuverta s pismom napisanim na papiru s crtama. I ovo je bilo od neke žene, koja je poslala i svoju fotografiju, polaroidni snimak škiljave pobljahane plavuše.

Dragi gospodine Hoyt,

Mogu V dobiti vaš avtoigram? Već sam sakupla puno potpisa od ljudi ko što ste vi. Imam i od Jeffryja Dahmera. Ako se oćete dopisivati samnom, to bi bilo super.

Vaša prijateljica, Gloria.

Rizzolijeva je zurila u riječi za koje nije mogla vjerovati da bi ih napisalo ijedno ljudsko biće pri zdravoj pameti. To bi bilo super. Vaša prijateljica. – Isuse Kriste – rekla je. – Ove žene su lude.

– To je čar slave – rekao je Dean. – One nemaju vlastitih života. Osjećaju se bezvrijedne, bezimene. I zato se nastoje zbližiti s nekim tko ima ime. Žele da se čarobni prah prenese i na njih.

– Čarobni prah? – pogledala je Deana. – Tako ti to zoveš?

– Znaš što želim reći.

– Ne, ne razumijem ni riječi. Ne razumijem zašto žene pišu čudovištima. Traže ljubav? Ludi provod s tipom koji će se okrenuti i izvaditi im utrobu? Zar bi to trebalo donijeti malo uzbuđenja u njihove jadne živote? – Odgurnula je stolac na kojem je sjedila, ustala i prišla zidu prekrivenom prozorima u obliku pukotina. Stajala je čvrsto prekriženih ruku i promatrala usku traku sunčevog svjetla, modru rešetku neba. Svaki je pogled, čak i ovako oskudan, bio bolji od gledanja u pisma obožavateljica Warrena Hoyta. Hoyt je zacijelo uživao u njihovoj pozornosti. Mora da je svako od tih pisama smatrao svježim dokazom da još uvijek ima moć nad ženama, da čak i ovdje, iza rešetaka, može utjecati na njihove misli, manipulirati njima. Pretvoriti ih u

svoje vlasništvo.

– Ovo je gubitak vremena – ogorčeno je rekla promatrajući kako neka ptica prolijeće pokraj zgrada u kojima su muškarci bili ti koji su u kavezima, gdje rešetke čuvaju čudovišta, a ne pjev ptica. – Nije on glup. Zacijelo je uništio sve što bi ga moglo povezati s Dominatorom. Zacijelo je zaštitio svog novog partnera. Ne bi iza sebe ostavio nijedan koristan trag.

– Možda ne koristan – rekao je Dean, šušajući papirima iza nje. – Ali, zacijelo takav da nam malo razjasni stvari.

– Baš. Misliš da želim pročitati što su mu te luđakinje napisale? Zlo mi je od toga.

– Možda je baš u tome poanta?

Okrenula se i pogledala ga. Rešetka svjetla kroz uski prozor presijecala mu je lice i osvjetljavala jedno sjajno modro oko. Oduvijek ga je smatrala izuzetno zgodnim, ali nikad više nego ovog trenutka dok ga je promatrala s druge strane stola. – Kako to misliš?

– Uzrujava te čitanje pošte njegovih obožavateljica.

– Poludim od toga. Nije li to očito?

– I njemu, također. – Dean je kimnuo glavom prema hrpi pisama. – Znao je da će te ova pisma uzrujati.

– Ti misliš da je to samo zato da bi se zajebavao s mojom glavom? Ova pisma?

– To je igra uma, Jane. Ova je pisma ostavio iza sebe za tebe. Ovu zgodnu zbirku pošiljaka od svojih najvatrenijih obožavateljica. Znao je da ćeš prije ili kasnije doći upravo ovdje, gdje si sad, i da ćeš čitati ono što su mu one imale reći. Možda ti je želio pokazati da on doista ima obožavatelje. Da, iako ga ti prezireš, postoje žene koje ga ne preziru, žene koje on privlači. On je kao prezreni ljubavnik koji te pokušava učiniti ljubomornom. Pokušava ti poljuljati ravnotežu. .

– Nemoj me jebati u mozak.

– I to pali, zar ne? Pogledaj se. To te toliko nabrusilo da ne možeš čak ni sjediti mirno. Zna kako može manipulirati tobom, kako ti može napraviti zbrku u glavi.

– Pripisuješ mu preveliku moć.

– Doista?

Mahnula je rukom prema pismima. – Sve ovo bi trebalo biti zbog mene? Što, zar sam ja središte njegovog svemira?

– Nije li on središte tvojeg? – tiho je upitao Dean.

Zurila je u njega, nemoćna smisliti neki odgovor, jer ju je ono što je rekao u tom trenutku pogodilo kao nepobitna istina. Warren Hoyt je doista bio središte njezinog svemira. Vladao je kao mračni gospodar njezinim noćnim morama i dominirao njezinim satima budnosti, uvijek spreman izići iz svog ormara i vratiti se u njezine misli. U onom je podrumu ona označena kao njegovo vlasništvo, na način na koji je svaka žrtva označena od svog napadača, i nije mogla izbrisati pečat njegovog vlasništva. Bio je urezan u njezine dlanove, žigom utisnut u njezinu dušu.

Okrenula se prema stolu i sjela. Očeličila se za ostatak zadatka.

Na sljedećoj je kuverti bila i adresa pošiljatelja: Dr. J.P O'Donnell, 1634 Brattle Street, Cambridge, MA 02138. U blizini Sveučilišta Harvard, Brattle Street bio je susjedstvo finih kuća i obrazovane elite, u kojem su sveučilišni profesori i umirovljeni industrijalci džogirali po istim pločnicima i mahali jedni drugima preko podreznih živica. Nije to bio kvart u kojem bi čovjek očekivao da će pronaći pomagača jednog čudovišta.

Razmotala je pismo. Na njemu je bio datum od prije šest tjedana.

Dragi Warren,

Hvala ti za tvoje zadnje pismo i potpisivanje ona dva obrasca. Pojedinosti koje si mi ispričao uvelike mi pomažu shvatiti poteškoće s kojima si se suočio. Imam još mnogo pitanja

koja bih ti željela postaviti i drago mi je što si još uvijek voljan naći se sa mnom kako je dogovoreno. Ako nemaš primjedbi, rado bih snimila naš razgovor. Znaš, naravno, daje tvoja pomoć apsolutno neophodna za moj projekt.

S poštovanjem Dr. O'Donnell

– Tko je, dovraga, J.B O'Donnell? – upitala je Rizzolijeva.

Dean je iznenađeno podigao pogled. – Joyce O'Donnell?

– Na kuverti piše samo Dr. J.E O'Donnell. Cambridge. Massachusetts. Razgovarala je s Hoytom.

On se namrštio prema kuverti. – Nisam znao da se preselila u Boston.

– Ti je poznaješ?

– Ona je neuropsihijatrica. Recimo samo da smo se sreli pod neprijateljskim okolnostima, u sudnici. Odvjetnici obrane je obožavaju.

– Nemoj mi reći. Stručni svjedok. Ona pomaže lošim dečkima.

Kimnuo je glavom. – Bez obzira što je tvoj klijent učinio, koliko ljudi je ubio, O'Donnellica će rado dati ublažavajuće svjedočenje.

– Pitam se zašto piše Hoytu. – Ponovno je pročitala pismo.

Bilo je napisano s krajnjim poštovanjem, hvalilo ga zbog suradnje.

O'Donnellova joj se već nije svidjela.

Sljedeća kuverta na hrpi također je bila od O'Donnellove, ali u njoj nije bilo pisma. Umjesto pisma, Rizzolijeva je iz nje izvukla tri polaroidne snimke – strogo amaterske fotografije. Dvije su snimljene napolju na dnevnom svjetlu; treća je snimljena u kući. Na trenutak je samo promatrala fotografije, a dlačice na vratu su joj se nakostrijesile, dok su joj oči zamjećivale ono što je njezin mozak odbijao prihvatiti. Naglo se trznula i fotografije su joj poput užarenog ugljena ispale iz ruke.

– Jane? Što je bilo?

– Ovo sam ja – šapnula je.

– Molim?

– Pratila me je. Slikala me. Ona mu ih je poslala.

Dean je ustao sa svog stolca i obišao stol kako bi joj stao iza leđa i pogledao preko ramena.

– Ja ovdje ne vidim tebe...

– Pogledaj. Pogledaj. – Pokazala je fotografiju s tamnozelenom hondom parkiranom na ulici. – To je moj automobil.

– Ne vide se registarske tablice.

– Valjda prepoznajem vlastiti automobil!

Dean je okrenuo fotografiju. Na poledini je netko nacrtao apsurdno nasmiješeno lice i modrim flomasterom napisao: Moj automobil. U prsima joj je bubnjao strah. – Pogledaj sljedeću – rekla je.

Podigao je drugu fotografiju. I ova je snimljena na dnevnom svjetlu, a prikazivala je pročelje jedne zgrade. Nije mu trebala reći koja je to zgrada: sinoć je bio u njoj. Okrenuo je i tu fotografiju i na njoj vidio riječi: Moj dom. Ispod riječi bilo je još jedno nasmiješeno lice.

Dean je uzeo i treću fotografiju, koja je snimljena u unutrašnjosti nekog restorana.

Na prvi pogled se činilo daje riječ tek o jednoj sastavljenoj slici gostiju za stolovima, s konobaricom kao nejasnom mrljom u pokretu, dok prelazi prostoriju noseći vrč za kavu. Rizzolijevoj je trebalo nekoliko sekundi da se usredotoči na lik koji je sjedio nalijevo od središta fotografije, ženu s tamnom kosom, kojoj se vidio samo profil, a crte lica bile nejasne na odbljesku od prozora. Čekala je da i Dean prepozna ženu na slici.

Tiho je upitao: – Znaš li gdje je ovo snimljeno?

– U Starfish Cafeu.

– Kad?

– Ne znam...

– Cesto tamo ideš?

– Nedjeljom. Na doručak. To je jedini dan u tjednu kad... – Glas joj je uminuo. Zurila je u fotografiju vlastitog profila, opuštenih ramena, pognute glave, pogleda uperenog u otvorene novine. Mora da su to bile nedjeljne novine. Nedjeljom bi se počastila doručkom u Starftshu. Jutrom pohanog kruha, slanine i stripova.

I uhode. Nije znala daje netko promatra. Daje netko fotografira. Da te fotografije šalje upravo onom muškarcu koji je progoni u noćnim morama.

Dean je okrenuo polaroidnu snimku.

Na poleđini je bilo nacrtano još jedno nasmiješeno lice. A ispod njega, u unutrašnjosti srca, bila je jedna jedina riječ:

Ja.

ŠESNAEST

Moj automobil. Moj dom. Ja.

Rizzolijeva se u Boston vraćala želuca skvrčenog od bijesa. Iako je Dean sjedio tik pokraj nje, nije ga ni pogledala; bila je previše usredotočena na gajenje svoje ljutnje, na osjećanje žestine njezinog plamena.

Njezin se bijes samo produbio kad je Dean zaustavio automobil ispred O'Donnelline kuće u ulici Brattle. Rizzolijeva je netremice promatrala veliku kuću u kolonijalnom stilu, s oplatama obojenim u blistavo bijelu boju, naglašenu škrljevački sivim kopcima prozora. Ograda od kovanog željeza okruživala je prednje dvorište s uredno podšišanim travnjakom i prilazom kući od granitnih ploča. Čak i prema visokim kriterijima Brattle Streeta, ovo je bila zgodna kuća kakvu jedan državni službenik ne bi mogao ni sanjati da će ikad imati. A ipak su državni službenici kao što sam ja upravo oni koji pobjeđuju Warrenu Hoyte ovoga svijeta i pate od posljedica tih bitaka, pomislila je. Ona je bila ta koja je noću povlačila zasune na vratima i prozorima, koja se trzala iz sna na jeku fantomskih koraka koji se približavaju njezinom krevetu. Ona se borila protiv čudovišta i trpila posljedice, dok je ovdje, u ovoj veličanstvenoj kući živjela žena koja je za ta ista čudovišta imala razumijevanja, koja je ulazila u sudnice i branila neobranjivo. Njezina je kuća bila izgrađena na kostima žrtava.

Žena pepeljasto plave kose koja je otvorila vrata bila je jednako pedantno njegovana kao i njezina kuća – kosa joj je izgledala kao svjetlucava kaciga, a na sebi je imala svježije izglaćanu košulju Brooks Brothers i sportske hlače. Imala je četrdesetak godina, i mliječnobijelo lice poput alabastera. No, kao ni pravi alabaster, ni njezino lice nije otkrivalo nimalo topline. Iz očiju je zračio samo ledenohladni intelekt.

– Doktorica O'Donnell? Ja sam istražiteljica Jane Rizzoli. A ovo je agent Gabriel Dean.

Ženin se pogled susreo s Deanovim. – Agent Dean i ja se već poznajemo.

I očito su jedno na drugoga ostavili snažan dojam – i to ne pozitivan, pomislila je Rizzolijeva.

Očito nimalo zadovoljna njihovom posjetom, O'Donnell ih je mehanički, i bez osmijeha, uvela kroz veliko predsoblje u veoma službeni dnevni boravak. Kauč je bio presvučen bijelom svilom s okvirom od ružinog drveta, a pod od tikovine naglašavali su orijentalni sagovi u bogatim nijansama crvene boje. Rizzolijeva nije znala mnogo o umjetnosti, ali čak je i ona prepoznala da su slike na zidu originali, i vjerojatno poprilično vrijedne. Još kostiju žrtava, pomislila je. Ona i Dean su sjedili na kauču, nasuprot O'Donnellove. Nije im ponudila ni čaj, ni kavu, čak ni vodu, što je bio ne baš suptilan znak da njihova domaćica želi da razgovor bude

kratak.

O'Donnellova je odmah prešla na stvar i obratila se Rizzolijevoj. – Rekli ste da dolazite zbog Warrena Hoyta.

- Dopisivali ste se s njim.
- Da. Ima li kakvih problema u tome?
- Kakva je bila priroda vaše prepiske?
- Budući da znate za nju, pretpostavljam da ste je pročitali.
- Kakva je bila priroda vaše prepiske? – ponovila je Rizzolijeva, nepopustljivog tona.

O'Donnellova ju je časak netremice promatrala, u šutnji procjenjujući protivnicu. Dosad je već shvatila da je Rizzolijeva protivnica i reagirala je u skladu s time, ukočivši tijelo u viteški oklop.

– Najprije bih vas trebala pitati jedno pitanje, istražiteljice – odgovorila je O'Donnellova. – Zbog čega policiju zanima moja prepiska s gospodinom Hoytom?

- Znate da je pobjegao iz zatvora?
- Znam. Vidjela sam to na vijestima, naravno. A onda mi se obratila i državna policija i pitala je li pokušao doći u kontakt sa mnom. Obratili su se svima koji su se dopisivali s Warrenom.

Warrenom. Oni se oslovljavaju imenom. Rizzolijeva je otvorila veliku smeđu omotnicu koju je donijela sa sobom i izvukla tri polaroidne fotografije u vrećici s patentnim zatvaračem. Pružila je fotografije doktorici O'Donnell. – Jeste li vi poslali ove fotografije gospodinu Hoytu?

O'Donnell je jedva pogledala fotografije. – Nisam. Zašto?

- Jedva da ste ih i pogledali.
- Ne moram ih gledati. Nikad nisam gospodinu Hoytu poslala nijednu fotografiju.
- Ove su pronađene u njegovoj ćeliji. U kuverti s vašom povratnom adresom.
- Onda je zacijelo iskoristio moju kuvertu da ih pospremi. – Vratila je fotografije Rizzolijevoj.

- Što ste mu točno poslali?
- Pisma. Obrasce koje mi je trebao potpisati i vratiti.
- Obrasce za što?
- Za dobivanje preslika njegovih svjedodžbi. Zdravstvenog kartona. Bilo kakve informacije koja bi mi mogla pomoći da procijenim njegov slučaj.

- Koliko puta ste mu pisali?
- Vjerujem četiri ili pet puta.
- I on vam je odgovorio?
- Da. Imam spremljena njegova pisma. Možete dobiti presliku.
- Je li vas pokušao kontaktirati otkad je pobjegao?
- Zar ne mislite da bih vlastima rekla da jest?
- Ne znam, doktorice O'Donnell. Ne znam prirodu vašeg odnosa s gospodinom Hoytom.
- To je bilo dopisivanje, a ne odnos.
- A ipak ste mu pisali. Četiri ili pet puta.
- I posjetila sam ga. Razgovor s njim je snimljen na video-kaseti, ako biste je željeli imati.
- Zašto ste razgovarali s njim?
- On ima priču koju treba ispričati. Lekcije koje nas može naučiti.
- Kao, na primjer, kako zaklati žene? – Te su riječi izletjele iz Rizzolijinih usana i prije nego što je uspjela razmisliti o njima, kao strelica ogorčenja koja nije uspjela probiti oklop druge žene.

Posve hladnokrvna, O'Donnell je odgovorila: – Kao osoba koja provodi zakon, vi vidite samo krajnji rezultat. Brutalnost, nasilje. Užasne zločine koji su prirodna posljedica onoga što su ti muškarci doživjeli.

- A što vi vidite?

- Ono što se dogodilo prije toga, u njihovim životima.
- I sad ćete mi reći da je sve to zbog njihovog nesretnog djetinjstva.
- Zna li vi išta o Warrenovom djetinjstvu?

Rizzolijeva je osjetila kako joj skače tlak. Nije nimalo željela razgovarati o korijenima Hoytovih opsesija. – Njegove žrtve boli briga za njegovo djetinjstvo. A isto tako i mene.

- Ali, znate li što o njemu?

– Rečeno mi je da je imao savršeno normalno djetinjstvo. Znam daje imao bolje djetinjstvo od mnogih muškaraca koji nisu rezali žene.

– Normalno. – O'Donnellovoj kao daje ta riječ bila zabavna. Pogledala je Deana po prvi put otkad su svi sjeli. – Agente Dean, zašto nam vi ne kažete svoju definiciju normalnog?

Izmijenili su pogled, neprijateljski odjek neke stare bitke koja još nije u cijelosti riješena. Međutim, bez obzira što je Dean u tom trenutku osjećao, to se u njegovom glasu nije zamjećivalo. Smireno je rekao: – Istražiteljica Rizzoli postavlja pitanja. Ja vam, doktorice, savjetujem da odgovorite na njih.

Rizzolijevu je iznenadilo da joj već nije oteo nadzor nad razgovorom. Dean se doimao kao muškarac koji je naviknut preuzimati nadzor, a ipak gaje ovdje prepustio njoj i odabrao ulogu promatrača.

Dopustila je svom gnjevu da rasprši razgovor. Sad je bilo vrijeme da ponovno preuzme vlast, a za to će morati držati bijes pod kontrolom. Nastaviti smireno i metodično.

- Upitala je: – Kad ste se počeli dopisivati?

O'Donnellova je odgovorila jednako poslovno: – Prije otprilike tri mjeseca.

- Zašto ste odlučili pisati mu?

– Samo malo. – O'Donnellova se preplašeno nasmijala. – Pogrešno ste shvatili. Nisam ja započela našu prepisku.

- Želite reći da je Hoyt vama prvi pisao?

– Da. On je meni pisao prvi. Rekao je daje čuo za moj rad na neurologiji nasilja. Znao je da sam bila svjedok obrane na drugim suđenjima.

- Želio vas je angažirati?

– Ne. Znao je da nema šanse da se njegova presuda promijeni. Ne ovako kasno. Ali, mislio je da ću biti zainteresirana za njegov slučaj. I bila sam.

- Zašto?

- Pitate li me zašto sam bila zainteresirana?

- Zašto biste tratali vrijeme na pisanje o nekom kao što je Hoyt?

- On je upravo tip osobe o kojem želim saznati više.

– Pregledalo ga je pet-šest psihijatara. S njim je sve u redu. On je savršeno normalan, osim činjenice da voli ubijati žene. Voli ih vezati i razrezati im trbuh. Pali ga igrati se kirurga. Samo što on to radi dok su one posve budne i svjesne. Kad točno znaju što im čini.

- A ipak ste ga nazvali normalnim.

- On nije lud. On je znao što čini i uživao je u tome.

- Dakle, vi vjerujete da se jednostavno rodio zao.

- Upravo tu riječ bih upotrijebila za njega – rekla je Rizzolijeva.

O'Donnellova ju je kratko promatrala pogledom koji kao daje prodirao ravno u nju. Koliko je vidjela? Je li joj psihijatrijsko školovanje omogućavalo da proviri kroz nečiju javnu masku i vidi traumatizirano meso ispod nje?

O'Donnellova je naglo ustala. – Zašto ne dođete u moj ured? – rekla je. – Nešto biste trebali vidjeti.

Rizzolijeva i Dean su je slijedili hodnikom po sagu boje crnog vina koji se prostirao čitavom dužinom hodnika i koji je prigušio njihove korake. Prostorija u koju ih je uvela bila je pravi kontrast bogato ukrašenom dnevnim boravku. O'Donnellovačin ured bio je posvećen isključivo poslu: bijeli zidovi, police za knjige prekrivene stručnom literaturom i standardni

metalni ormarići za spise. Ulazak u ovu sobu, pomislila je Rizzolijeva, čovjeka bi odmah ubacio u radni zanos. I činilo se da i na O'Donnellovu ima točno takav učinak. Nepokolebljivo odlučna, prišla je svom radnom stolu i s njega zgrabila jednu rendgensku kuvertu te je odnijela do svjetlosne kutije na zidu. Gurnula je film u okvir i pritisnula prekidač.

Svjetlosna kutija je zatreperila i obasjala sliku ljudske lubanje.

– Pogled sprijeda – rekla je O'Donnellova. – Dvadesetosmogodišnji bijelac, građevinski radnik. Bio je građanin koji je poštivao zakone, opisan kao pažljiv, dobar suprug. I nježan otac svoje šestogodišnje kćerke. Zatim je ozlijeđen na radu kad mu je greda pala na glavu. – Pogledala je svoje dvoje posjetitelja. – Agent Dean možda već shvaća. A vi, istražiteljice?

Rizzolijeva se približila svjetlosnoj kutiji. Nije prečesto proučavala rendgenske snimke i mogla se usredotočiti samo na širu sliku: kupolu lubanje, rupe očnih duplji, klinastu ogradu zubiju.

– Sad ću staviti bočnu snimku – rekla je O'Donnell i gurnula drugu rendgensku sliku na kutiju. – Vidite li sad?

Drugi je film prikazivao lubanju u profilu. Rizzolijeva je sad primijetila finu mrežu linija frakture koje su se protezale od prednje strane lubanje prema stražnjoj. Pokazala je na njih.

O'Donnellova je kimnula glavom. – Kad su ga dovezli na hitan prijem, bio je u nesvijesti. CT mozga pokazivao je krvarenje, s velikim subduralnim hematomom – nakupinom krvi – koji mu je pritiskao prednje režnjeve mozga. Krv je kirurški izvučena i čovjek se počeo oporavljati. Ili, bolje rečeno, činilo se da se oporavlja. Otišao je kući i nakon nekog vremena vratio se na posao. Ali, više nije bio isti muškarac. Na poslu je stalno gubio strpljenje i dobio je otkaz. Počeo je seksualno napastvovati svoju kćer. Zatim je, nakon jedne svađe, tako brutalno pretukao svoju suprugu daje njezin leš bio neprepoznatljiv. Počeo je udarati i nije mogao prestati. Čak ni nakon što joj je razbio većinu zubi. Čak ni nakon što joj je lice sveo na kašu i komadiće kostiju.

– A vi ćete mi sad reći da se za sve to može otkinuti ono što – upitala je Rizzolijeva, pokazujući na slomljenu lubanju.

– Da.

– Nemojte me zafrkavati.

– Pogledajte ovu snimku, istražiteljice. Vidite li gdje je smještena fraktura? Razmislite koji dio mozga leži tik ispod nje. – Okrenula se i pogledala Deana.

On je njezin pogled dočekao bez ikakvog izraza na licu. – Prednji režnjevi – rekao je.

O'Donnelličine usne su se trznule s blagim osmijehom. Očito je uživala u prilici da izazove starog protivnika.

Rizzoli je upitala: – U čemu je smisao ove rendgenske snimke?

– Mene je branitelj tog muškarca pozvao da obavim neuropsihijatrijske vještačenje. Upotrijebila sam ono što mi nazivamo Testom Wisconsin karata i Testom kategorija Halstead-Reitan Battervja. Također sam naručila MRI – magnetsku rezonanciju – snimku njegovog mozga. Sve je ukazivalo na isti zaključak: taj je muškarac pretrpio ozbiljno oštećenje oba prednja režnja.

– Ali, sami ste rekli da se u cijelosti oporavio od ozljede.

– Činilo se da se oporavio.

– Je li imao oštećenje mozga ili nije?

– Čak i uz opsežno oštećenje prednjih režnjeva, čovjek može hodati, govoriti i obavljati svakodnevne funkcije. Mogli biste razgovarati s nekim tko je imao lobotomiju i možda ne biste uočili ništa neobično. Ali, on je bez ikakve dvojbe oštećen. – Pokazala je na rendgensku snimku. – Ono što ovaj čovjek ima naziva se sindromom frontalne disinhibicije. Prednji režnjevi utječu na naša predviđanja i procjene. Na našu sposobnost da kontroliramo nepogodne porive. Ako su prednji režnjevi oštećeni, čovjek postaje društveno disinhibiran. Neprikladno se ponaša, bez ikakvog osjećaja krivice ili emotivne boli. Gubi sposobnost kontroliranja nasilnih

poriva. A svi ih imamo, te trenutke bijesa, kad želimo uzvratiti udarac. Zabiti se automobilom u nekoga tko nam je u prometu oduzeo prednost. Sigurna sam da znate kakav je to osjećaj, istražitelji-ce. Biti tako ljut da želiš nekoga povrijediti.

Rizzolijeva nije rekla ništa, ušutkana istinom O'Donnelličinih riječi.

– Društvo nasilna djela smatra manifestacijama zla ili nemorala. Govore nam da imamo krajnji nadzor nad vlastitim ponašanjem, da svatko od nas ima slobodnu volju odabrati da ne povrijedi drugo ljudsko biće. Ali, nas ne vodi samo moral. Vodi nas i biologija. Prednji nam režnjevi pomažu integrirati misli i djela. Pomažu nam odvagnuti posljedice tih djela. Bez takvog nadzora, popustili bismo pred svakim divljim porivom. Upravo to se dogodilo ovom muškarcu. Izgubio je sposobnost kontrole vlastitog ponašanja. Osjetio je seksualnu želju prema svojoj kćeri pa ju je napastvovao. Žena ga je razbjesnila, pa ju je nasmrtno premlatio. S vremena na vrijeme, svi mi imamo uznemirujuće ili neprikladne misli, bez obzira koliko prolazne bile. Vidimo privlačnog neznanca i glavom nam proleti pomisao na seks. To je sve – samo kratka pomisao. Ali, što ako se predamo porivu? Što ako se ne možemo zaustaviti? Tada taj seksualni poriv može dovesti do silovanja. Ili nečeg goreg.

– I to je bila njegova obrana? »Moj me mozak prisilio da to učinim«?

U O'Donnellinih očima je zaiskrila dosada. – Sindrom frontalne disinhibicije je među neurolozima prihvaćena dijagnoza.

– Da, ali je li upalila na sudu?

Hladna stanka. – Naš zakonski sistem još uvijek radi s definicijom ludila iz devetnaestog stoljeća. Je li stoga čudno da sudovi ne poznaju neurologiju? Ovaj muškarac sad čeka smrtnu presudu u Oklahomi. – O'Donnell je mrko istrigla filmove sa svjetlosne kutije i gurnula ih u kuvertu.

– Kakve to ima veze s Warrenom Hoytom?

O'Donnell je prišla svom stolu, uzela drugu kuvertu s rendgenskim snimkama i izvukla dva nova filma, koja je pričvrstila na kutiju. Na njima je bila druga lubanja, snimljena sprijeda i sa strane, ali manja od one prethodne. Bila je to lubanja nekog djeteta.

– Ovaj je dečko pao dok se penjao na ogradu – rekla je O'Donnell. – Prizemljio je na glavu i udario njome o pločnik. Pogledajte ovdje, na frontalnoj snimci. Vidite sićušnu raspuklinu, negdje na razini njegove lijeve obrve. Fraktura.

– Vidim je – rekla je Rizzolijeva.

– Pogledajte pacijentovo ime.

Rizzolijeva se usredotočila na maleni kvadratić na rubu filma, na kojem su bili podaci o pacijentu. Od onoga što je vidjela posve se ukočila.

– U vrijeme ove ozljede imao je deset godina – rekla je O'Donnell. – Normalan, aktivan dječak koji odrasta u imućnom predgrađu Houstona. Na to, barem, upućuje njegov zdravstveni karton kod pedijatra i izvješća iz osnovne škole. Zdravo dijete, natprosječne inteligencije. Lijepo se igrao s drugom djecom.

– Dok nije odrastao i počeo ih ubijati.

– Da, ali zašto je Warren počeo ubijati? – O'Donnell je pokazala na filmove. – Ova bi ozljeda mogla biti uzročnik.

– Hej, i ja sam pala s penjalice kad sam imala sedam godina. I bubnula glavom o jednu od prečki. Pa svejedno ne komadam ljude.

– Ali ih lovite. Jednako kao i on. Vi ste, zapravo, profesionalni lovac.

Od bijesa se Rizzoličino lice zažarilo. – Kako me možete usporediti s njim?

– Ne uspoređujem vas s njim, istražiteljice. Ali, razmislite o svojim osjećajima u ovom trenutku. Vjerojatno biste me voljeli ošamariti, zar ne? Što vas, onda, sprečava? Što vas zadržava? Moralnost? Odgoj? Ili je to samo hladna logika, koja vas obavještava da ćete snositi posljedice? Izvjesnost da ćete biti uhapšeni? Sve vas ove stvari zajedno sprečavaju da me napadnete. A taj se mentalni proces odvija u vašim prednjim režnjevima. Zahvaljujući tim

netaknutim neuronima, vi ste kadra kontrolirati svoje destruktivne porive. – O'Donnell je zastala. I sa znalačkim pogledom dodala: – Većinu vremena.

Ove zadnje riječi, uperene kao koplje, pronašle su svoju metu. Bila je to ona nježna točka ranjivosti. Tek godinu dana ranije, tijekom istrage Kirurgovog slučaja, Rizzolijeva je učinila užasnu pogrešku zbog koje će se uvijek stidjeti. Usred potjere, pucala je i ubila nenaoružanog muškarca. Zurila je u O'Donnell i u njezinim je očima vidjela bljesak zadovoljstva.

Dean je prekinuo šutnju. – Rekli ste nam da se Hoyt prvi obratio vama. Što se nadao da će time dobiti? Pozornost? Sućut?

– Što kažete na obično ljudsko razumijevanje? – upitala je O'Donnell.

– Je li to sve što je tražio od vas?

– Warren se bori da pronađe odgovore. Ne zna što ga nagoni da ubija. Zna da je drukčiji. I želi znati zašto.

– To vam je sam rekao?

O'Donnell je prišla stolu i sa njega uzela jedan fascikl. – Ovdje imam njegova pisma. I video-kasetu našeg razgovora.

– Išli ste u Souza-Baranowskil

– Da.

– Na čiji prijedlog?

O'Donnell je oklijevala. – Oboje smo mislili da bi to moglo biti od koristi.

– Ali, tko je predložio da se sastanete?

Rizzolijeva je odgovorila na to pitanje umjesto O'Donnellove.

– On. Zar ne? Hoyt je tražio sastanak.

– Možda je to on predložio, ali oboje smo to željeli učiniti.

– Nemate blagog pojma zašto vas je doista pozvao da dođete

– rekla je Rizzolijeva. – Je li tako?

– Morali smo se vidjeti. Ne mogu procijeniti pacijenta, a da ga ne vidim licem u lice.

– I dok ste vi tamo sjedili, licem u lice, što mislite, o čemu je on razmišljao?

Izraz O'Donnellinog lica je bio omalovažavajući. – Vi kao znate?

– O, da. Ja znam točno što se događa u Kirurgovoj glavi. – Rizzolijeva je ponovno pronašla svoj glas i ove su riječi izišle hladne i nemilosrdne. – Zamolio vas je da dođete jer vas je želio odmjeriti. On to sa ženama čini. Smješka nam se, ljubazno nam se obraća. I to je u njegovoj školskoj svjedodžbi, zar ne? »Pristojan mladić«, rekli su nastavnici. Kladim se daje bio pristojan kad ste se sreli, nije li?

– Da, bio je...

– Običan tip, spreman na suradnju.

– Istražiteljice, ja nisam tako naivna da bih pomislila da je on normalan čovjek. Ali, bio je spreman na suradnju. I mučila su ga njegova djela. Želi shvatiti razloge svog ponašanja.

– A vi ste mu rekli da je to zbog onog pada na glavu.

– Rekla sam mu daje ozljeda glave zacijelo tome pridonijela.

– Mora da je bio sretan što to čuje. Što ima izliku za ono što je učinio.

– Dala sam mu svoje iskreno mišljenje.

– Znate li zbog čega je još bio sretan?

– Zbog čega?

– Zbog toga što je u istoj prostoriji s vama. Sjedili ste u istoj prostoriji, zar ne?

– Našli smo se u sobi za razgovor. Imali smo stalni video nadzor.

– Ali, između vas nije bilo nikakve barijere. Nikakvog zaštitnog stakla. Nikakvog pleksiglasa.

– Ni u jednom trenutku mi nije prijetio.

– Mogao se nagnuti tik do vas. Proučavati vam kosu, omirisati kožu. Posebno voli osjetiti ženin miris. To ga uzbuđuje. Ali, ono što ga doista uzbuđuje jest miris straha. Psi mogu

nanjušiti strah, jeste li to znali? Kad se uplašimo, lučimo hormone koje životinje mogu nanjušiti. I Warren Hoyt ih može nanjušiti. On je kao i svako drugo stvorenje koje lovi. Osjeti miris straha, ranjivosti. I taj miris hrani njegove fantazije. A ja mogu zamisliti o čemu je maštao dok je sjedio s vama u onoj prostoriji. Vidjela sam do čega te maštarije vode.

O'Donnell se pokušala nasmijati, ali nije joj baš uspjelo. – Ako me pokušavate zaplašiti...

– Imate dugi vrat, doktorice O'Donnell. Pretpostavljam da bi ga neki nazvali labuđim vratom. On ga je zacijelo primijetio. Zar ga niste uhvatili, barem jednom, kako vam zuri u vrat?

– Ma dajte, molim vas.

– Nije li se njegov pogled, svako malo, nekako spuštao? Možda ste vi mislili da vam gleda grudi, onako kako to čine ostali muškarci. Ali ne Warren. Čini se da on ne mari mnogo za grudi. Njega privlače vratovi. On o ženskom vratu razmišlja kao o desertu. Onom dijelu kojeg jedva čeka zarezati. Nakon što završi s drugim dijelom njezine anatomije.

Crveneći se, O'Donnell se okrenula prema Deanu. – Vaša partnerica je doista pretjerala.

– Ne – tiho je rekao Dean. – Mislim da istražiteljica Rizzoli ima pravo.

– Ovo je puko zastrašivanje.

Rizzolijeva se nasmijala. – Bili ste u sobi s Warrenom Hoytom. I niste osjećali strah?

O'Donnell ju je prostrijelila hladnim pogledom. – Bio je to klinički pregled.

– To ste vi mislili. Ali, on gaje smatrao nečim drugim.

Rizzolijeva je krenula prema O'Donnellovoj, pokretom tihe agresije koja doktorici nije promaknula. Iako je O'Donnell bila viša i nadmoćnija i građom i društvenim položajem, nije se mogla nositi s Rizzolijinom nepopustljivom žestinom i još se jače zacrvenjela dok su je Rizzolijine riječi nastavljale udarati.

– Bio je pristojan, rekli ste. Spreman na suradnju. Pa naravno. Imao je točno ono što je želio: ženu s njim u sobi. Ženu koja mu sjedi dovoljno blizu da se on uzbuđi. On to, međutim, skriva; u tome je doista dobar. Dobar je u održavanju savršeno normalnog razgovora čak i dok razmišlja o tome kako bi vam prerezao vrat.

– Pretjerali ste – rekla je O'Donnell.

– Mislite da vas samo pokušavam uplašiti?

– Nije li to očito?

– Evo vam nešto što bi vas trebalo doista uplašiti. Warren Hoyt vas je dobro omirisao. Napalio se na vas. Sad je vani i ponovno lovi. I, pogodite što? On nikad ne zaboravlja ženin miris.

Doktorica O'Donnell ju je samo netremice promatrala i u njezinim se očima naposljetku počeo zamjećivati strah. Rizzolijeva je i protiv želje osjetila određeno zadovoljstvo ugledavši taj strah. Željela je da O'Donnellova bar malo okusi ono što je ona sama trpjela proteklih godinu dana.

– Bolje se naviknite da vas je strah – rekla je Rizzolijeva. – Jer vas i treba biti.

– Već sam radila s muškarcima kao što je on – rekla je O'Donnell. – Znam kad se treba bojati.

– Hoyt je drukčiji od svih muškaraca koje ste u životu upoznali.

O'Donnell se nasmijala. Hrabrost joj se vratila, učvršćena ponosom. – Svi su drukčiji. Svi su jedinstveni. I nijednom od njih nikad nisam okrenula leđa.

SEDAMNAEST

Moja draga doktorice O'Donnell,

Pitali ste me za moja najranija sjećanja iz djetinjstva. Čuo sam da se malo ljudi uopće

sjeća svog života iz dobi otprije treće godine života, jer nezreli mozak još nema sposobnost procesiranja jezika, a jezik nam je potreban da bismo protumačili ono što vidimo i čujemo dok smo male bebe. Bez obzira kakvo je objašnjenje amnezije u djetinjstvu, ono se ne odnosi na mene, budući da seja nekih pojedinosti iz djetinjstva prilično dobro sjećam. Mogu prizvati u sjećanje određene slike koje, vjerujem, datiraju iz razdoblja kad sam imao otprilike jedanaest mjeseci. Vi ćete ih nesumnjivo otpisati kao izmišljena sjećanja, izgrađena na pričama koje sam zacijelo čuo od roditelja. Uvjeravam vas, međutim, da su ta sjećanja posve stvarna, i da su moji roditelji živi rekli bi vam da su moje uspomene točne i da se ne mogu temeljiti ni na kakvim pričama koje sam možda čuo. Po samoj prirodi tih slika, radilo se o događajima o kojima moja obitelj baš i ne bi pričala.

Sjećam se svoje kolijevke, drvenih letvica obojanih u bijelo, ogradice izbrazdane tragovima glodanja koje sam ostavio kad sam dobivao zube. Modre dekice na kojoj su bila odštampana nekakva sitna stvorenja. Ptice ili pčele ili, možda, medvjedići. I iznad kolijevke, neka lebdeća naprava za koju sad znam daje bila ukras, ali mi se tada činila nečim posve čarobnim. Svjetlacava, u stalnom pokretu. Zvijezde, mjesec i planete, kasnije mi je rekao otac, upravo nešto što bi on objesio iznad kolijevke svog sina. On je bio zrakoplovni inženjer i vjerovao je da svako dijete možeš pretvoriti u genija ukoliko mu stimidiraš mozak u razvoju, bilo pomoću pokretnih igračaka ili šarenih kartica ili kazeta s kojih mu očevo glas recitira tablicu množenja.

Ja sam oduvijek bio dobar u matematici

Ali, to su sjećanja za koja sumnjam da vas baš zanimaju. Ne, vi tražite mračnije teme, a ne moja sjećanja na bijele kolijevke i lijepe igračke. Želite znati zašto sam takav kakav jesam.

Stoga pretpostavljam da bih vam trebao reći o Mairead Donohue.

Njezino sam ime saznao mnogo godina kasnije, kad sam jednoj tetki ispričao o svojim ranim uspomnama, a ona je rekla: – Oh, moj Bože. Ti se doista sjećaš Mairead? – Da, doista je se sjećam. Kad prizovem u sjećanje slike iz svoje dječje sobe, preko ogradice moje kolijevke u mene ne gleda lice moje majke, nego lice Mairead Donohue. Bijela koža, koju kvari samo jedan crni madež što joj, poput crne muhe, strši na obrazu. Zelene oči koje su istodobno lijepe i hladne. I njezin osmijeh – još kao tako maleno dijete, vidio sam ono na što su odrasli bili slijepi: da u tom osmijehu ima mržnje. Da ona mrzi kućanstvo u kojem radi. Da mrzi smrad pelena. Da mrzi gladne jecaje koji joj prekidaju san. Da mrzi okolnosti koje su je dovele u ovaj vrući grad u Teksasu, toliko drukčiji od njezine rodne Irske.

I više od svega ostalog, da mrzi mene.

To znam zato što ona to pokazuje na desetak tihih i suptilnih načina. Ne ostavlja nikakav trag svog zlostavljanja; oh, ne, previše je ona pametna da bi to učinila. Umjesto toga, njezina mržnja poprima oblik bijesnih šapata, tihih kao zmijsko siktanje, dok se naginje nad moju kolijevku. Ne razumijem riječi, ali čujem njihov otrov i u njezinim stisnutim očima vidim bijes. Ona ne zanemaruje moje tjelesne potrebe; moja pelena je uvijek čista, a moje mlijeko uvijek ugrijano. Ali, uvijek me kradomice štipa, grubo trlja kožu, vaticu s alkoholom prislanja ravno na uretru. Naravno da vrištim, ali na meni nikad nema nikakvih ožiljaka ni modrica. Ja sam jednostavno beba koja ima grčeve, kaže ona mojim roditeljima, rođen razdražljiv. I jedna, napaćena Mairead! Ona je ta koja se mora pozabaviti s drečavim derištem, dok se moja majka posvećuje svojim društvenim obvezama. Moja majka, koja miriše na parfem i nerc.

Dakle, evo čega seja sjećam. Iznenadnih navala bola. Odjeka vlastitih vriskova. A iznad mene, bijele kože Maireadinog vrata dok se naginje dublje u kolijevku kako bi me uštipnula ili ubola moju nježnu kožu.

Ne znam je li moguće da tako malo dijete kao što sam tad bio ja, osjeti mržnju. Mislim daje vjerojatnije da smo jednostavno zbunjeni takvom kaznom. Bez sposobnosti rasuđivanja, najbolje što možemo učiniti jest povezati uzrok i posljedicu. I mora da sam ja, već tad, shvatio daje izvor moje muke žena hladnih očiju i mliječnobijelog vrata.

Rizzolijeva je sjedila za svojim radnim stolom i zurila u pedantan rukopis Warrena Hoyta, poravnatih rubova, malih, ukočenih riječi koje su marširale u ravnoj liniji preko stranice. Iako je pismo napisao tintom, nijedna riječ nije bila ispravljena, niti precrtana. Svaka je rečenica već bila pomno smišljena prije nego što je njegova kemijska dotaknula papir. Zamišljala gaje pognutog nad ovom stranicom, vitkih prstiju ovijenih oko kemijske olovke, dok mu koža klizi preko papira, i iznenada je osjetila gotovo očajničku potrebu da opere ruke.

Stajala je u ženskom toaletu ribajući sapunom i vodom ruke, nastojeći izbrisati svaki njegov trag, ali čak i nakon što je oprala i osušila ruke, i nadalje se osjećala zaraženom, kao da su joj njegove riječi poput otrova prodrle kroz kožu. A bilo je još riječi koje je trebala pročitati, još otrova kojeg tek mora upiti.

Ukočila se od kucanja na vrata toaleta.

– Jane? Jesi li unutra? – Bio je to Dean.

– Jesam – viknula je.

– Namjestio sam video u sobi za sastanke.

– Dolazim.

Pogledala se u zrcalo i nije bila sretna s onim što je vidjela. Umorne oči, pogled uzdrmanog samopouzdanja. Nemoj mu dopustiti da te vidi ovakvu, pomislila je.

Odvrnula je slavinu, umila se hladnom vodom i osušila papirnatim ručnikom. Zatim se uspravila i duboko udahнула. Sad je bolje, pomislila je, zureći u svoj odraz. Nikad im nemoj dopusti da te vide kako se znojíš.

Ušla je u sobu za sastanke i kratko kimnula Deanu. – Dobro. Jesmo li spremni?

On je već uključio televizor, a svjetlucala je i žaruljica video uređaja. Uzeo je smeđu kuvertu koju im je dala O'Donnellova i izvukao iz nje video-kasetu. – Datum na njoj je sedmi kolovoza – rekao je.

Prije samo tri tjedna, pomislila je, nemirna zbog toga koliko će ove riječi, ove slike biti svježije.

Sjela je za konferencijski stol, sa spremnom olovkom i blokom da zapiše bilješke. – Krenimo.

Dean je ubacio kasetu i pritisnuo PLAY.

Prva slika koju su vidjeli bila je uredno počešljana O'Donnellova, koja je stajala ispred bijelog zida od troske i izgledala neprimjereno otmjena u modrom vunenom odijelu. – Danas je sedmi kolovoza. Nalazim se u zatvoru Souza-Baranowski u Shirlevju, Massachusetts. Subjekt je Warren D. Hoyt.

Ekran se zacrnio, a zatim je na zaslonu zabljesnula nova slika, lice koje je Rizzolijeva bilo toliko odvratno da se zaljuljala na stolcu. Svakom drugom bi se Hoytovo lice učinilo posve običnim, čak i takvim koje se može zaboraviti. Njegova svijetlosmeđa kosa bila je uredno podšišana, a lice blijedo od zatočeništva. Traper košulja, zatvorski modre boje, visila je za jedan broj prevelika na njegovom vitkom tijelu. Oni koji su ga poznavali u njegovom svakodnevnom životu, opisali su ga kao ugodnog i ljubaznog, i to je bila slika koju je projicirao na video-kaseti. Simpatičan, bezopasan mladić.

Skrenuo je pogled s kamere i usredotočio se na nešto što se nalazilo izvan ekrana. Čuli su škripu stolca, a zatim O'Donnellin glas.

– Warrene, je li vam udobno?

– Da.

– Onda, da počnemo?

– Kad god vi želite, doktorice O'Donnell. – Nasmiješio se. – Ja nikamo ne idem.

– Dobro. – Začulo se škripanje O'Donnellinog stolca, a zatim je pročitila grlo. – U vašim ste mi pismima već rekli dosta toga o vašoj obitelji i djetinjstvu.

– Nastojao sam biti potpun. Mislim daje važno da vi shvatite sve vidove onoga što ja jesam.

– Da, zahvalna sam vam na tome. Nemam baš često priliku razgovarati s nekim tko je

toliko rječit kao što ste vi. A zacijelo ne s nekim tko je pokušao tako analitički razložiti svoje ponašanje kao što ste to učinili vi.

Hoyt je slegnuo ramenima. – Pa, znate što kažu o životu koji nije ispitan. Da nije vrijedan da ga se živi.

– Ponekad, međutim, možemo pretjerati sa samoanalizom. I pretvoriti je u obrambeni mehanizam. Intelektualizam kao način da se distanciramo od svojih sirovih osjećaja.

Hoyt je zastao. Zatim je, lagano podrugljivim glasom, rekao: – Želite da govorim o osjećajima.

– Da.

– O nekim određenim osjećajima?

– Želim znati što tjera ljude da ubijaju. Što ih privlači nasilju.

Želim znati što vam prolazi glavom. Što osjećate kad ubijate drugo ljudsko biće.

Na trenutak nije odgovorio ništa; razmišljao je o njezinom pitanju. – To nije jednostavno opisati.

– Pokušajte.

– Za dobro znanosti? – U glasu mu je ponovno bilo zadirkivanje.

– Da. Za dobro znanosti. Što osjećate? Duga stanka. – Zadovoljstvo.

– Dakle, osjećaj je dobar?

– Da.

– Opišite mi ga.

– Da li doista želite znati?

– To je srž mog istraživanja, Warren. Želim znati što doživljavate kad ubijate. Nije tu riječ o morbidnoj znatiželji. Moram znati da li doživljavate ijedan simptom koji bi mogao ukazivati na neurološke nepravilnosti. Glavobolje, naprimjer. Čudne okuse ili mirise.

– Miris krvi je prilično lijep. – Zastao je. – Oh. Mislim da sam vas šokirao.

– Nastavite. Pričajte mi o krvi.

– Znate, nekoć sam radio s njom.

– Da, znam. Bili ste laboratorijski tehničar.

– Ljudi razmišljaju o krvi samo kao o crvenoj tekućini koja kruži našim venama. Kao motorno ulje. Ali, krv je prilično složena i osebujna. Svačija krv je jedinstvena. Jednako kao što je svako ubojstvo jedinstveno. Ne postoji nijedno tipično koje bi se moglo opisati.

– Ali, prilikom svih ste osjetili zadovoljstvo?

– Kod nekih više nego kod ostalih.

– Pričajte mi o onom koje se posebno ističe. Onom kojeg se najviše sjećate. Postoji li takvo?

Kimnuo je glavom. – Postoji jedno o kojem stalno razmišljam.

– Više nego o ostalima?

– Da. Stalno mi je na pameti.

– Zašto?

– Zato što ga nisam dovršio. Zato što nikad nisam imao prilike uživati u njemu. Kao kad te nešto svrbi, a ne možeš se počesati.

– Sad zvuči grozno otrcano.

– Doista? Ali, s vremenom čak i obični svrbež počinje privlačiti sve više pozornosti. Uvijek je prisutan, uvijek vam bocka kožu. Znate, jedan oblik mučenja je škakljanje po tabanima. Ispočетка se može činiti kao da to nije ništa strašno. Ali, zatim to traje daniima bez prestanka. I postaje najokrutniji oblik mučenja. Mislim da sam u svojim pismima spomenuo da znam ponešto o povijesti ljudske neljudskosti prema ljudima. O umjetnosti nanošenja boli.

– Da. Pisali ste mi o svom, ovaj, zanimanju za tu temu.

– Mučitelji su kroz vijekove uvijek znali da i najmanja neugoda s vremenom postaje

prilično nepodnošljiva.

– A onaj svrbež koji ste spomenuli, je li i on postao nepodnošljiv?

– Zbog njega noću ne mogu spavati. Razmišljam o onome što je moglo biti. O zadovoljstvu koje mi je uskraćeno. Čitavog života sam brižno pazio da dovršim ono što sam započeo. I zato me ovo uznemiruje. Stalno mislim o tome. Slike mi se uporno vrte po glavi.

– Opišite ih. Što vidite, što osjećate.

– Vidim nju. Ona je drukčija, nimalo nalik ostalima.

– Na koji način?

– Ona me mrzi.

– Ostale vas nisu mrzile?

– Ostale su bile nage i uplašene. Svladane. Ali, ova mi se još opire. Osjećam to kad je dodirnem. Koža joj je naelektrizirana bijesom, iako zna da sam je porazio. – Nagnuo se naprijed, kao da se sprema podijeliti svoje najintimnije misli. Pogled mu više nije bio na O'Donnellovoj, nego na kameri, kao da može vidjeti kroz leće i gledati izravno u Rizzolijevu. – Osjećam njezin bijes – rekao je. – Upijam njezinu ljutnju, pukim dodirivanjem njezine kože. Kao da je usijana. Kao da je nešto tekuće i opasno. Čista energija. Nikad se nisam osjećao tako moćno. Želim se ponovno tako osjećati.

– Da li vas to uzbuđuje?

– Da. Razmišljam o njezinom vratu. Veoma tankom. Ima lijepi, bijeli vrat.

– O čemu još razmišljate?

– Razmišljam o tome da je razodjenem. O tome kako su joj čvrste grudi. I trbuh. Lijep, ravan trbuh...

– Dakle, vaše maštarije o doktorici Cordell – to su seksualne maštarije?

Zastao je. Trepnuo, kao da je probuđen iz transa. – Doktorici Cordell?

– O njoj razgovaramo, zar ne? Žrtvi koju nikad niste ubili, Catherine Cordell.

– Oh. Mislim i na nju. Ali, nije ona ta o kojoj govorim.

– O kome onda govorite?

– O onoj drugoj. – Zurio je u kameru tako intenzivno da je Rizzolijeva mogla osjetiti vrelinu njegovog pogleda. – O policajki.

– Mislite, o onoj koja vas je pronašla? To je žena o kojoj maštate?

– Da. Ime joj je Jane Rizzoli.

OSAMNAEST

Dean je ustao i stisnuo STOP na videu. Ekran se zacrnio. Zadnje riječi Warrena Hoyta kao da su lebdjele poput trajne jeke u tišini. U njegovim maštarijama, lišio ju je i odjeće i dostojanstva i sveo na nage dijelove tijela. Vrat, grudi i trbuh. Pitala se da li je tako i Dean sad vidi, jesu li sad erotske vizije koje je Hoyt prizvao utisnute i u Deanov um.

Okrenuo se i pogledao je. Nikad joj nije bilo lako pročitati izraz na njegovom licu, ah u tom se trenutku iz njegovih očiju nepogrešivo čitao bijes.

– Razumiješ, zar ne? – upitao je. – Planirao je da vidiš ovu vrpcu. Ostavio ti je stazu od krušnih mrvica da ih slijediš. Kuverta s O'Donnellinom povratnom adresom dovela nas je do same O'Donnell. Do njegovih pisama, do ove video-kasete. Znao je da ćeš, prije ili kasni je, sve to vidjeti. Zurila je u prazan televizor. – On se obraća meni.

– Točno tako. I O'Donnell koristi kao posrednika. Kad Hoyt govori njoj, u ovom razgovoru, zapravo govori tebi. Govori ti svoje fantazije. Koristi ih da te preplaši i ponizi. Slušaj što kaže. – Dean je pre motao kasetu.

Hoytovo lice se ponovno pojavilo na zaslonu. – Zbog njega noću ne mogu spavati.

Razmišljam o onome što je moglo biti. O zadovoljstvu koje mi je uskraćeno. Čitavog života sam brižno pazio da dovršim ono što sam započeo. I zato me ovo uznemiruje. Stalno mislim o tome...

Dean je zaustavio vrpču i pogledao je. – Kako se sad osjećaš? Kad znaš da on stalno misli o tebi?

– Prokleta dobro znaš kako se osjećam.

– A to zna i on. Zato je i želio da ti to čuješ. – Dean je još malo premotao vrpču i pritisnuo PLAY.

Hoytove oči su bile sablasno usredotočene na publiku koju nije mogao vidjeti. – Razmišljam o tome daje razodjenem. O tome kako su joj čvrste grudi. I trbuh. Lijep, ravan trbuh...

Agent Dean je zaustavio vrpču. Od njegovog pogleda je pocrvenjela.

– Nemoj mi ni reći – rekla je. – Želiš znati kako se zbog toga osjećam.

– Izloženo?

– Da.

– Ranjivo.

– Da.

– Oskvrnjeno.

Progutala je slinu i skrenula pogled. A zatim tiho rekla: – Da.

– Upravo onako kako on želi da se osjećaš. Rekla si mi da ga privlače oštećene žene. Žene koje su bile silovane. A to je upravo ono kako se ti sad zbog njega osjećaš. Zbog njegovih riječi na ovoj video-kaseti. Upravo kao žrtva.

Naglo ga je pogledala. – Ne – rekla je. – Ne kao žrtva. Želiš li znati što u ovom trenutku doista osjećam?

– Što?

– Spremna sam tog kurvinog sina rastrgati na komadiće. – Bio je to odgovor koji je ispalila iz pukog razmetanja hrabrošću, riječi lansirane u zrak. Zbunile su ga i na trenutak se samo namrštilo. Je li shvatio koliko se silno trudila zadržati hrabrost? Je li u njezinom glasu osjetio hinjenost?

Gurala se naprijed, ne dajući mu priliku da pronikne njezin blef. – Kažeš da je još tada znao da ću ja prije ili kasnije vidjeti ovu vrpču? Daje ona bila namijenjena meni?

– Zar tebi to nije tako zvučalo?

– Zvučalo je kao maštarija bilo kojeg luđaka.

– Ne baš bilo kojeg. I ne baš bilo koja žrtva. On govori o tebi, Jane. Govori o tome što bi volio učiniti tebi.

Kroz završetke njezinih živaca zapucketali su signali upozorenja. Dean je to ponovno pretvorio u nešto osobno i uperio poput strijele ravno u nju. Da li uživa u tome da je vidi kako se praćaka? Ima li njegovo ponašanje ikakvu drugu svrhu osim da pojača njezine strahove?

– U vrijeme kad je ovo snimljeno, već je smislio svoj bijeg –

rekao je Dean. – Sjećaš se, on je kontaktirao O'Donnellovu. Znao je da će ona razgovarati s njim. Nije mogla odoljeti njegovoj ponudi. Ona je bila otvoreni mikrofoni koji je snimao sve što je on rekao, sve što je želio da ljudi čuju. A posebno ti. Zatim je oslobodio logičan slijed događaja koji su doveli ravno do ovoga trenutka, kad si ti gledala tu video-kasetu.

– Je li itko tako briljantan?

– Zar Warren Hoyt nije? – upitao je. Bila je to još jedna strijela ispaljena kako bi probila njezinu obranu. I iznijela na vidjelo ono očito.

– Proveo je godinu dana iza rešetaka. Imao je čitavu godinu za gajenje svojih maštarija – rekao je Dean. – A sve one su bile o tebi.

– Nisu, Catherine Cordell je bila ta koju je želio. Uvijek je to bila Cordellica...

– To nije ono što je rekao O'Donnellovoj.

– Znači da je lagao.

– Zašto?

– Da me sredi. Da me uzdrma...

– Onda se slažeš. Ova je vrpca i trebala završiti u tvojim rukama. Ona je poruka upućena tebi.

Zurila je u prazan ekran. Duh Hoytovog lica kao da je i nadalje zurio u nju. Sve što je učinio trebalo je uzdrmati njezin svemir i uništiti njezin mir. Upravo to je učinio i Cordellovoj prije nego što je krenuo da je ubije. Želio je da njegove žrtve budu prestravljene, posve slomljene od iscrpljenosti i svoj bi plijen ubrao tek nakon što je posve sazorio od straha. Više nije mogla poricati, nije imala nikakvu obranu protiv očitog.

Dean je sjeo nasuprot njoj i promatrao je. – Mislim da bi se trebala povući iz ove istrage – tiho je rekao.

Uplašena, zurila je u njega. – Povući?

– Postalo je osobno.

– Između mene i počinitelja uvijek je osobno.

– Ali ne ovoliko. On želi da ti radiš na ovom slučaju, tako da može igrati svoje igrice. Zaući se u sve vidove tvog života. Kao glavna istražiteljica, vidljiva si i dostupna. Posve uronjena u lov. A sad je počeo i namještati mjesta zločina zbog tebe. Kako bi komunicirao s tobom.

– Što je samo još jedan razlog da ostanem na slučaju.

– Ne. Nego samo još jedan razlog da odeš. Da između sebe i Hoyta napraviš distancu.

– Ja nikad ni od čega ne odlazim, agente Dean – uzvratila mu je.

Nakon stanke, suho je rekao: – Ne. Ne mogu te zamisliti da to činiš.

Sad je ona bila ta koja se naginjala prema njemu, u stavu sučeljavanja. – Uostalom, u čemu je tvoj problem sa mnom? Od početka mi to spremaš. Razgovarao si s Marquetteom iza njihovih leđa. Poticao si sumnje prema meni...

– Nikad nisam dovodio u pitanje tvoju stručnost.

– U čemu je onda tvoj problem sa mnom?

Na njezin je bijes odgovorio glasom koji je bio smiren i razuman. – Razmisli o tome s kim imamo posla. S muškarcem kojeg si upravo ti prošle godine pronašla. S muškarcem koji tebe okrivljava zbog svojeg uhićenja. Još uvijek razmišlja o tome što bi ti volio učiniti. A ti si tu istu godinu provela nastojeći zaboraviti ono što ti je učinio. On žudi za drugim činom, Jane. I sad polaže temelje i vuče te točno tamo gdje želi da budeš. A to nije sigurno mjesto.

– Da li te doista brine moja sigurnost?

– Želiš li reći da imam neki drugi razlog? – upitao je.

– Ne bih znala. Još te nisam dokučila.

Ustao je i prišao video uređaju. Izvukao je kasetu i vratio je u kuvertu. Kupovao je vrijeme, nastojao smisliti uvjerljiv odgovor..

Ponovno je sjeo i pogledao je. – Istina je – rekao je – da ni ja tebe još nisam dokučio.

Nasmijala se. – Mene? Ono što vidiš jest ono što ćeš i dobiti.

– Ti mi dopuštaš da vidim samo policajku. Što je s Jane Rizzoli, ženom?

– Njih dvije su isto.

– Znaš da to nije istina. Ti jednostavno nikome ne dopuštaš da vidi što se krije iza policijske značke.

– Što bih im trebala dopustiti da vide? Da mi nedostaje onaj dragocjeni kromosom Y? Moja značka je jedino što želim da oni vide.

Nagnuo se prema njoj, a lice mu je bilo dovoljno blizu da proдре u njezin privatni prostor. – Riječ je o tvojoj ranjivosti kao mete. Riječ je o počinitelju koji već zna kako će te prišarafiti. O muškarcu koji ti se uspio približiti na udaljenost s koje može napasti. A ti čak nisi ni znala da je tamo.

- Sljedeći put ću znati.
- Hoćeš li?

Zurili su jedno u drugo, a lica su im bila blizu kao u ljubavnika. Nalet seksualne želje koji joj je prostrujao tijelom bio je tako iznenađan i neočekivan da joj se istodobno učinio i bolnim i ugodnim. Naglo se trgnula, zažarenog lica, i iako se sad njezin pogled susretao s njegovim sa sigurnije udaljenosti, i nadalje se osjećala izloženom. Nije baš bila vješta u prikrićivanju osjećaja i uvijek se osjećala beznadežno manjkavom kad je bila riječ o očijukanju ili upuštanju u one druge igrice koje se odigravaju između muškaraca i žena. Trudila se da joj izraz lica ostane nepromijenjen, ali je shvatila da ga ne može nastaviti gledati, a da se pritom ne osjeća prozirnom pred njegovim pogledom.

– Ti shvaćaš da će doći do sljedećeg puta – rekao je. – A sad to nije samo Hoyt. Sad su dvojica. Ako se zbog toga već nisi usrala od straha, trebala bi.

Pogledala je kuvertu u kojoj je bila video-kaseta koju je Hoyt želio da ona vidi. Igra je tek započinjala, Hoyt je imao prednost i da, bila je prestrašena.

U tišini je skupila svoje papire.

- Jane?
- Čula sam sve što si rekao.
- Nije ti svejedno. Zar ne?

Pogledala gaje. – Znaš što? Mogao bi me autobus udariti dok prelazim cestu. Ili bih se mogla izvrnuti na radni stol zbog infarkta. Ali, ja ne razmišljam o tome. Ne mogu dopustiti da me to nadvlada. Umalo jesam, znaš. Noćne more – one su me umalo dokrajčile. Ali, sad sam ponovno došla do daha. Ili sam možda jednostavno otupjela i više ništa ne osjećam. Stoga je najbolje što mogu učiniti da stavim nogu pred nogu i nastavim marširati. To je način da ovo preživim, da jednostavno nastavim marširati. To je sve što itko od nas može učiniti.

Gotovo joj je laknulo kad se oglasio njezin dojavljivač. Pružio joj je razlog da prekine kontakt očima i da pogled skrene prema digitalnom ispisu na dojavljivaču. Osjećala je kako je promatra dok je prilazila telefonu u dvorani za sastanke i birala broj.

- Vlasi i vlakna. Volchko – odgovorio je glas s druge strane.
- Rizzoli. Nazvala si.

– Riječ je o onim zelenim najlonskim vlaknima. Onima koje smo pronašli na koži Gail Yeager. Identična vlakna smo pronašli na koži Karenne Ghent.

- Dakle, koristi istu tkaninu za zamatanje svih svojih žrtava. To nije nikakvo iznenađenje.
- Oh, ali ja imam jedno malo iznenađenje za tebe.
- Kakvo?
- Znam koju tkaninu koristi.

Erin je pokazala na mikroskop. – Pločice su spremne za vas. Pogledajte.

Rizzolijeva i Dean su sjedili jedno nasuprot drugome, očiju pritisnutih uz dvostruku glavu mikroskopa. Kroz leće su vidjeli isto: dvije niti, položene jedna uz drugu za usporedbu.

– Vlakno s lijeve strane pronađeno je na tijelu Gail Yeager. Ovo na desnoj strani je s Karenne Ghent – rekla je Erin. – Što mislite?

- Izgledaju posve jednako – rekla je Rizzolijeva.

– I jesu. Obje niti su Dupont najlon tip šest zarez šest, smeđezelena. Vlakanca su od trideset dena, izuzetno fina. – Erin je posegla u fascikl i izvukla dva grafikona koja je položila na površinu stola. – A ovdje su ponovno OTR slike. Broj jedan je od Yeagerove, broj dva od Ghentove. – Pogledala je Deana. – Vama su, agente Dean, poznate tehnike oslabljene totalne refleksije?

- To je infracrveni način, zar ne?

– Točno. Koristimo ga za razlikovanje površinske obrade i samog vlakna. Za pronalaženje svih kemikalija koje su nakon tkanja primijenjene na vlakno.

- I, jeste li što pronašli?

– Da, silikonski premaz. Prošlog tjedna smo istražiteljica Rizzoli i ja nabrajale moguće razloge takvog površinskog tretmana. Nismo znale za što je namijenjena ova tkanina. Ono što jesmo znale jest da su ove niti otporne na vrućinu i svjetlo. I da su niti toliko fine da bi, spletene zajedno, bile nepromočive.

– Mislile smo da bi mogla biti riječ o šatoru ili ceradi – rekla je Rizzolijeva.

– A što bi silikon dodao? – upitao je Dean.

– Antistatička svojstva – rekla je Erin. – I određenu otpornost na deranje i vodu. Osim toga, ispada da on poroznost tkanine smanjuje gotovo na nulu. Drugim riječima, kroz nju ne prolazi ni zrak. – Erin je pogledala Rizzolijevu. – Možeš li pogoditi što je to?

– Rekla si da već znaš odgovor.

– Pa, imala sam malu pomoć. Iz laboratorija Državne policije u Connecticutu. – Erin je na stol položila i treći grafik. – Ovo su mi faksirali danas poslijepodne. To je OTR spektrogram vlakana pronađenih u jednom slučaju umorstva u seoskom Connecticutu. Vlakna su pronađena na rukavicama i filcanoj jakni osumnjičenog. Usporedi ga s vlaknima s Karenne Ghent.

Rizzolijin pogled je išao od jednog do drugog grafikona. – Spektri se podudaraju. Vlakna su identična.

– Točno. Samo je boja drukčija. Vlakna iz naša dva slučaja su smeđezelena. Vlakna iz umorstva u Connecticutu bila su u dvije različite boje. Neka su bila neonski narančasta, druga limeta svijetlozelena.

– Šališ se.

– Zvuči prilično kričavo, zar ne? Ali, osim boje, vlakna iz Connecticuta se podudaraju s našima. Dupont najlon tip šest, šest. Niti od trideset dena, premazane silikonom.

– Reci nam o tom slučaju u Connecticutu – rekao je Dean.

– Padobranska nesreća. Žrtvin padobran nije se pravilno otvorio. Tek kad su se na odjeći osumnjičenoga pojavile ove narančaste i limeta zelene niti, to se pretvorilo u istragu umorstva.

Rizzolijeva je zurila u OTR spektre. – Padobran.

– Točno tako. Osumnjičeni u connecticutškom umorstvu noć ranije nešto je prtljao sa žrtvinim padobranom. Ovakav OTR je karakterističan za tkaninu koja se koristi za izradu padobrana. Otporna je na deranje, otporna na vodu. Jednostavno se slaže i posprema između korištenja. To vaš nepoznati počinitelj koristi za zamatanje svojih žrtava.

Rizzolijeva ju je pogledala. – Padobran – rekla je. – Padobran je savršeni mrtvački pokrov.

DEVETNAEST

Papiri su bili posvuda, fascikli raznih slučajeva ležali su otvoreni na stolu u sobi za sastanke, fotografije s mjesta zločina poslagane kao svjetlucava šindra. Olovke su škripale po žutim blokovima. Iako je ovo bilo doba računala – nekoliko je prijenosnih računala bilo uključeno, sa zaslonima koji su svijetlili – kad se informacije burno prenose, policajci još uvijek posežu za udobnošću papira. Rizzolijeva je svoje prijenosno računalo ostavila na radnom stolu i radije odabrala črčkati bilješke svojim tmurnim sigurnim švrakopisom. Stranica je bila klupko riječi, savijenih strelica i kvadratića koji su naglašavali bitne pojedinosti. Ali, u tom neredu bilo je reda, i sigurnosti u trajnosti tinte. Okrenula je novu stranicu, nastojeći se usredotočiti na šaputav glas doktora Zuckera. Nastojeći da joj pozornost ne odvuče prisustvo Gabriela Deana koji je sjedio tik pokraj nje i također zapisivao bilješke, ali mnogo urednijim rukopisom. Pogled joj je odlutao na njegovu ruku, jake žile su mu iskočile na koži kad je čvrsto primio kemijsku olovku, manšeta njegove košulje virila je bijela i savršeno izglacana ispod rukava sivog sakoa. Na sastanak je došao nakon nje i odabrao sjesti pokraj nje. Je li to nešto značilo? Ne, Rizzoli To samo znači daje pokraj tebe bio prazan stolac. Bio je to gubitak

vremena, razonoda, baviti se takvim mislima. Osjećala se raspršenom, pozornost joj se lomila u raznim smjerovima, čak su i njezine bilješke počele koso lutati preko stranice. U prostoriji su bila još petorica muškaraca, ali samo je Dean privlačio njezinu pozornost. Sad je već poznavala njegov miris i mogla ga je razabrati, hladan i čist, u olfaktornoj simfoniji mirisa losiona nakon brijanja muškaraca oko sebe. Rizzolijeva, koja nikad nije stavljala parfem, bila je okružena muškarcima koji su to činili.

Spustila je pogled prema onome što je upravo napisala: Mutualizam: simbioza s uzajamnom prednošću za oba ili sve uključene organizme.

Riječ koja je definirala pakt Warrena Hoyta s njegovim novim partnerom. Kirurg i Dominator, koji rade kao tim. Zajedno love i hrane se strvinom.

– Warren Hoyt uvijek je najbolje radio s nekim partnerom – rekao je doktor Zucker. – Tako on voli loviti. Onako kako je lovio s Andrewom Caprom, dok Capra nije umro. Doista, Hoyt zahtijeva sudjelovanje drugog muškarca kao dio svog obreda.

– Ali, prošle je godine lovio sam – rekao je Barry Frost. – Tada nije imao partnera.

– Na određeni način, jest – rekao je Zucker. – Sjetite se žrtava koje je odabirao, ovdje u Bostonu. Sve one su bile žene koje su bile seksualno napastvovane – i to ne od Hoyta, nego od drugih muškaraca. Njega privlače oštećene žene, žene koje su označene silovanjem. U njegovim ih je očima to činilo prljavima, zaraženima. I stoga, pristupačnima. Duboko u sebi, Hoyt se boji normalnih žena i taj ga strah čini impotentnim. Sposoban se može osjećati samo kad o ženama misli kao o podređenima. Simbolički uništenim. Dok je lovio s Caprom, Capra je bio taj koji je silovao. Tek tada bi Hoyt koristio svoj skalpel. Tek tada je mogao izvući puni užitek iz obreda koji bi uslijedio. – Zucker se ogledao po prostoriji i vidio kako prisutni kimaju glavama. Ovo su bile pojedinosti koje su policajci u sobi već znali. Osim Deana, svi oni su radili na istrazi Kirurgovog slučaja; svima im je bio poznat ručni rad Warrena Hoyta.

Zucker je otvorio fascikl na stolu. – A sad dolazimo do našeg drugog ubojice. Dominatora. Njegov je obred gotovo zrcalna slika obreda Warrena Hoyta. On se ne boji žena. Niti se boji muškaraca. Zapravo, on odabire napasti one žene koje žive sa svojim muškim partnerima. Nije ovdje riječ o tome da je suprug ili dečko u kući u nezgodno vrijeme. Ne, Dominator kao da želi da muškarac bude prisutan i on ulazi spreman da se obračuna s njim. Električni pištolj i ljepljiva vrpca kojima onesposobljava muža. Namještanje muške žrtve u položaj iz kojeg je prisiljen gledati što se dalje događa. Dominator ne ubija muškarca odmah, što bi bio praktičan potez. On se naslađuje time da ima publiku. Spoznajom da je tu još jedan muškarac koji ga promatra dok on uzima svoju nagradu.

– A Warren Hoyt se naslađuje gledajući – rekla je Rizzolijeva.

Zucker je kimnuo glavom. – Točno tako. Jedan ubojica voli nastupati. Drugi voli gledati. To je savršen primjer mutualizma. Ova dvojica muškaraca su prirodni partneri. Njihove žudnje se međusobno nadopunjavaju. Zajedno su učinkovitiji. Mogu bolje kontrolirati svoj plijen. Mogu kombinirati svoje vještine. Još dok je Hoyt bio u zatvoru, Dominator je oponašao njegove tehnike. Već je posuđivao elemente Kirurgovog potpisa.

To je bila činjenica koju je Rizzolijeva uočila prije nego itko drugi, ali nitko u prostoriji nije priznao tu određenu pojedinost. Možda su oni zaboravili, ali ona nije.

– Znamo da je Hoyt dobio određeni broj pisama od javnosti. Čak je i iz zatvora uspio unovačiti jednog obožavatelja. Uzgojio ga je, možda ga je čak i podučio.

– Šegrt – tiho je rekla Rizzolijeva.

Zucker ju je pogledao. – Zanimljiva je ta riječ koju ste upotrijebili. Šegrt. Netko tko zadobiva vještinu ili zanat pod staratelj stvom majstora. U ovom slučaju, riječ je o umijeću lo-va.

– Međutim, koji je od njih šegrt? – upitao je Dean. – A koji je majstor?

Deanovo pitanje je obeshrabrilo Rizzolijevu. Proteklih je godinu dana Warren Hoyt predstavljao najgore zlo koje je mogla zamisliti. U svijetu u kojem lovci vrebaju, nitko mu nije

bio ravan. A sad je Dean spomenuo mogućnost koju ona nije željela uzeti u obzir: daje Kirurg bio tek pomoćnik nekome još čudovišnijem.

– Bez obzira na to kakav je njihov odnos – rekao je Zucker, – mnogo su učinkovitiji kao tim, nego kao pojedinci. A kao tim, moguće je da će se obrazac njihovih napada promijeniti.

– Kako to? – upitao je Sleeper.

– Dosad je Dominator birao parove. Muškarca bi podupro da mu bude publika, da gleda silovanje. On želi da bude prisutan još jedan muškarac, da ga vidi kako uzima svoju nagradu.

– Ali sad ima partnera – rekla je Rizzolijeva. – Muškarca koji će gledati. Muškarca koji želi gledati.

Zucker je kimnuo glavom. – Hoyt bi mogao ispuniti važnu ulogu u Dominatorovoj maštariji. Ulogu promatrača. Publike.

– Što znači da sljedeći put možda neće odabrati par – rekla

je Rizzolijeva. – Odabrat će... – Zaustavila se, ne želeći dovršiti tu misao.

Ali Zucker je čekao da čuje njezin odgovor, odgovor do kojeg je već i sam došao. Sjedio je nakošene glave, a njegove blijede oči su je promatrale sa sablasnim intenzitetom.

Naposljetku je to izrekao Dean. – Odabrat će ženu koja živi sama – rekao je.

Zucker je kimnuo glavom. – I koju je lako savladati, lako nadzirati. Bez supruga zbog kojega trebaju brinuti, svu svoju pozornost mogu usredotočiti na ženu.

Moj automobil. Moj dom. Ja.

Rizzolijeva je zaustavila automobil na parkiralištu bolnice Pilgrim i ugasila motor. Na trenutak nije izlazila iz automobila, nego je sjedila sa zaključanim vratima i promatrala garažu. Kao policajka, uvijek se smatrala ratnicom, lovcem. Nikad o sebi nije pomislila kao plovini. Ali, sad se zatekla kako se ponaša kao lovina, oprezna kao zec koji se sprema napustiti sigurnost svog brloga. Ona, koja je uvijek bila neustrašiva, sad je bila svedena na nervozno pogledavanje kroz prozor automobila. Ona, koja je provaljivala vrata, koja se uvijek pridruživala prvom valu policajaca koji bi nadirali u dom osumnjičenoga. Uхватила je svoj odraz u retrovizoru i ugledala beskrvno lice, izbezumljene oči žene koju je jedva poznavala. Ne osvajačice, nego žrtve. Žene koju je prezirala.

Naglo je otvorila vrata automobila i zakoračila napolje. Uspravila se, ohrabrena težinom svog pištolja, koji joj je bio udobno smješten u futrolu na boku. Neka gadovi samo dođu; spremna je za njih.

Sama se vozila u dizalu garaže, ravnih ramena, s ponosom koji je istisnuo strah. Kad je ponovno izišla iz dizala, ugledala je druge ljude i sad joj se njezino oružje učinilo nepotrebnim, čak suvišnim. Povukla je sako kako bi prekrila futrolu pištolja dok je ulazila u bolnicu, a zatim je ušla u dizalo, pridružujući se trojici studentata medicine svježih lica, sa stetoskopima koji su im virili iz džepova kuta. Oni su razmjenjivali medicinske izraze, razmećući se svojim netom skovanim vokabularom, i nisu se obazirali na ženu umornog izgleda koja je stajala pokraj njih. Da, onu sa sakrivenim oružjem na boku.

Na intenzivnoj njezi je prošla ravno pokraj službenice na odjelu i uputila se prema pregratku broj 5. Tamo je zastala, mršteći se kroz staklenu pregradu.

U Korsakovom krevetu ležala je neka žena.

– Oprostite, gospođo – rekla je bolničarka. – Posjetitelji se moraju prijaviti.

Rizzolijeva se okrenula. – Gdje je on?

– Tko?

– Vince Korsak. Trebao bi biti u onom krevetu.

– Žao mi je; došla sam na dužnost u tri sata i...

– Trebali ste me nazvati ako se bilo što dogodi!

Sad je njezina uzrujanost već privukla pozornost još jedne bolničarke koja se brzo umiješala, govoreći umirujućim tonovima nekoga tko je često imao posla s uzrujanim

rođacima.

– Gospodin Korsak je jutros ekstubiran, gospodo.

– Što želite reći?

– Ona cjevčica u njegovom vratu – ona koja mu je pomagala disati – izvadili smo je. Sad mu je dobro pa smo ga premjestili na drugi odjel, malo niže u hodniku. – Dodala je, u obranu: – Zna, nazvali smo suprugu gospodina Korsaka.

Rizzolijeva se sjetila Diane Korsak i njezinog praznog pogleda i pitala se je li uopće zamijetila poziv ili je ova informacija jednostavno potonula kao novčić u tamni bunar.

Kad je došla do Korsakove sobe već je bila mirnija i ponovno pribrana. Tiho je provirila glavom u sobu.

Bio je budan i zurio je u strop. Trbuh mu je stršao ispod plahti. Ruke su mu ležale savršeno nepomične uz tijelo, kao da ih se boji pomaknuti da ne bi poremetio zbrku žica i cjevčica.

– Hej – tiho je rekla.

Pogledao ju je. – Hej – kreštavo joj je uzvratio.

– Jesi li za posjetu?

Umjesto odgovora, potapšao je krevet, kao poziv njoj da se smjesti. Da ostane.

Privukla je stolac njegovom krevetu i sjela. On je ponovno podigao pogled, ne prema stropu, kao što je ispočetka mislila, nego prema monitoru koji je pratio rad srca, a koji je bio obješen u kutu sobe. Preko zaslona su svjetlile točkice EKG-a.

– To je moje srce – rekao je. Od cjevčice mu je glas bio hrapav i ono što je iz njegovog grla izišlo bio je jedva šapat.

– Izgleda kao da kuca sasvim u redu – rekla je.

– Da. – Uslijedila je tišina, dok je njegov pogled i nadalje bio uperen u monitor.

Vidjela je buket cvijeća koje je tog jutra poslala u vazi na noćnom ormariću pokraj kreveta. Bila je to jedina vaza u sobi. Zar se nitko drugi nije sjetio da mu pošalje cvijeće? Čak ni njegova žena?

– Jučer sam upoznala Diane – rekla je.

Pogledao ju je, a zatim brzo skrenuo pogled, ali ne prije nego što je u njegovim očima zamijetila očaj.

– Pretpostavljam da ti nije rekla. Slegnuo je ramenima. – Danas nije dolazila.

– Oh. Onda će vjerojatno doći kasnije.

– Otkud ja znam.

Njegov ju je odgovor iznenadio. Možda je i samoga sebe iznenadio; iznenada mu je lice pocrvenjelo.

– Nisam to smio reći – rekao je.

– Meni smiješ reći štogod želiš.

Ponovno je pogledao prema monitoru i uzdahnuo. – Onda dobro. Nije fer.

– Što nije fer?

– Sve. Tip kao ja ide kroz život i radi ono što treba činiti. Donosi kući plaću. Daje kćeri sve što poželi. Nikad ne uzme mito, nijednom. A onda najednom imam pedeset i pet godina i bam!, moja se vlastita čuka okrene protiv mene. I ležim na leđima i razmišljam: Zašto sam, dovraga, sve to radio? Poštujem pravila, a završim s kćerkom koja je prava gubitnica i koja još uvijek nazove svog taticu kadgod joj treba novac. I ženom koja se odvali od svakog sranja koje uspije dobiti u ljekarni. Ja se ne mogu takmičiti s princom Valijumom. Ja sam samo frajer koji joj drži krov nad glavom i plaća za sve njezine jebene recepte. – Nasmijao se, rezignirano i ogorčeno.

– Zašto si još uvijek u braku?

– Koja je alternativa?

– Biti samac.

– Misliš, biti sam. – Riječ sam je izrekao kao daje to najgora od svih mogućnosti. Neki ljudi odabiru nadajući se najboljem; Korsak je odabrao samo kako bi izbjegao najgore. Podigao

je pogled prema slici rada svog srca, treperavom zelenom simbolu svoje smrtnosti. Loši odabiri ili dobri, sve zajedno ga je dovelo do ovog trenutka, u ovoj bolničkoj sobi, u kojoj se strah udružio s kajanjem.

A gdje ću ja biti u njegovim godinama? Pitala se ona. Na leđima u nekoj bolnici, kajući se zbog svojih odabira, čeznući za putem kojim nikad nisam krenula? Sjetila se svog tihog stana s njegovim praznim zidovima, njegovim samotnim krevetom. Na koji je način njezin život bio imalo bolji od Korsakovog?

– Stalno se brinem da će prestati – rekao je. – Znaš, da će se najednom pojaviti ravna linija. To bi me nasmrt prepalo.

– Prestani ga gledati.

– Ako ja prestanem gledati, tko će onda paziti na njega?

– Bolničarke ga prate u svojoj sobi. Znaš, i one tamo imaju monitore.

– Ali, da li ga doista gledaju? Ili samo zabušavaju, razgovaraju o kupovini, dečkima i sličnim glupostima? Mislim, tamo gore je moje jebeno srce.

– Imaju one i alarmne sustave. Već i na najmanju nepravilnost, njihov aparat počne cviliti.

Pogledao ju je. – Sreš?

– Zašto, ne vjeruješ mi?

– Ne znam.

Na trenutak su se promatrali i nju je obuzeo stid. Nije imala nikakvog prava očekivati njegovo povjerenje, ne nakon onoga što se dogodilo na groblju. Ta ju je slika još uvijek proganjala, pogođeni Korsak leži sam i napušten u mraku. A ona – usmjerena samo na jedno, tako nesvjesna svega osim potjere. Nije ga mogla pogledati u oči, pa je spustila pogled, zadovoljavajući se umjesto očiju njegovom mesnatom rukom na kojoj je cjevčica za infuziju bila priljepljena prekrizhenom ljepljivom vrpcom.

– Užasno mi je žao – rekla je. – Bože, kako mi je žao.

– Zbog čega?

– Što te nisam pazila.

– O čemu ti govoriš?

– Zar se ne sjećaš?

Odmahnuo je glavom.

Zastala je, iznenada shvaćajući da se on doista nije sjećao. Da bi mogla prestati govoriti upravo tog trenutka i da on nikad ne bi saznao kako ga je iznevjerila. Tišina bi mogla biti lak način da se izvuče, ali ona je znala da ne bi mogla živjeti s tim teretom.

– Čega se sjećaš, od one noći na groblju? – upitala je. – Što je zadnje čega se sjećaš?

– Zadnje? Trčao sam. Pretpostavljam da smo trčali, zar ne? Ganjali smo počinitelja.

– Što još?

– Sjećam se da sam bio doista ljut.

– Zašto?

Prezrivo je puhnuo. – Zato što nisam mogao držati korak s jebenom ženskom.

– A onda?

Slegnuo je ramenima. – To je to. To je zadnje čega se sjećam. Dok mi ove ovdje bolničarke nisu počele gurati onu prokletu cijev u... – Prekinuo je. – Naravno da sam se probudio. I budi sigurna da sam im to dao do znanja.

Uslijedila je tišina, u kojoj je Korsak čvrsto stisnute vilice netremice tvrdoglavo promatrao EKG monitor. Zatim je rekao, s laganim gađenjem: – Pretpostavljam da sam zajebao potjeru.

To ju je iznenadilo. – Korsak...

– Pogledaj ovo. – Mahnuo je prema svom nabrekliom trbuhu. – Kao da sam progutao prokletu košarkašku loptu. Tako izgleda. Ili sam trudan petnaest mjeseci. Ne mogu se čak ni utrkivati s jednom djevojkom. Nekoć sam bio brz, znaš. Bio sam građen kao trkaći konj. Nisam bio kakav sam sad. Trebala si me onda vidjeti, Rizzoli. Ne bi me prepoznala. Kladim se da mi

ne vjeruješ ni riječ, zar ne? Zato što me ti vidiš samo kakav sam sad. Propalog seronju. Koji previše puši i previše jede.

– I previše pije, nijemo je dodala.

– ... samo ružnu bačvu sala. – Ljutito se pljesnuo po trbuhu.

– Korsak, slušaj me. Ja sam zajebala, ne ti.

Pogledao ju je, očito zbunjen.

– Na groblju. Oboje smo trčali. Za nekim koga smo smatrali počiniteljem. Ti si bio tik iza mene. Čula sam te kako dišeš, pokušavaš održati korak.

– Kao da mi moraš trljati sol na ranu.

– A onda te najednom više nije bilo. Jednostavno te nije bilo. Ali, ja sam nastavila trčati i to je sve bio čisti gubitak vremena. Jer, nisam trčala za počiniteljem. Trčala sam za agentom Deanom, koji je obilazio teren. Počinitelj je davno otišao. Jurili smo ni za čim, Korsak. Za nekoliko sjena. To je sve.

Šutio je i čekao ostatak priče.

Prisilila se da nastavi. – Tad sam te trebala potražiti. Trebala sam shvatiti da te nema. Ali, sve je postalo nekako ludo. I ja jednostavno nisam mislila. Nisam stala i zapitala se gdje si... – Uzdahnula je. – Ne znam koliko mi je dugo trebalo da se sjetim. Možda samo nekoliko minuta. Ali mislim – bojim se – da mi je trebalo mnogo dulje. A čitavo to vrijeme, ti si tamo ležao, iza jednog nadgrobnog spomenika. Trebalo mi je toliko dugo da te počnem tražiti. Da se sjetim.

Usljedita je tišina. Pitala se je li on uopće shvatio što mu je rekla jer je počeo prtljati sa cjevčicom infuzije i iznova namještati njezine petlje. Izgledalo je kao daje on ne želi pogledati i umjesto toga se pokušava usredotočiti na bilo što drugo.

– Korsak?

– Da.

– Zar mi ništa nemaš reći?

– Da. Zaboravi. To ti imam reći.

– Osjećam se kao pravi kreten.

– Zašto? Zato što si radila svoj posao?

– Zato što sam trebala paziti na svog partnera.

– Kao da sam ti ja partner?

– Te noći si mi bio.

Nasmijao se. – Te noći sam ti bio jebena obaveza. Okov od dvije tone, koji te sputavao. Ti se tu ždereš zato što nisi pazila na mene. Ja, ja ovdje ležim i bijesan sam jer sam pao na poslu. Mislim, doslovno. Buć. Razmišljao sam o svim glupim lažima koje si uporno ponavljam. Vidiš li ovu mješinu? – Ponovno se pljesnuo po trbuhu. – Trebala je nestati. Da, i to sam vjerovao. Da ću jednog od ovih dana otići na dijetu i riješiti se ove napasti. Umjesto toga, samo sam kupovao sve veće i veće hlače. I samom sebi govorio da se proizvođači odjeće zajebavaju s veličinama. Za nekoliko godina odsad, možda bih završio noseći klaunovske hlače. Bozo hlače. I ni tona laksativa i diuretika ne bi mi pomogla da prođem na liječničkom pregledu.

– Doista si to učinio? Popio tablete da prođeš na liječničkom?

– Ne kažem ni da jesam, ni da nisam. Samo ti govorim da se ova stvar s mojim srcem već dugo spremala. Nije da nisam znao da bi se to moglo dogoditi. Ali, sad kad se doista dogodilo, sad me razbjesnilo. – Bijesno je frknuo nosom. Ponovno je podigao pogled prema monitoru, na kojem su otkucaji njegovog srca brže titrali preko ekrana. – Sad mi se čuka uznemirila.

Na trenutak su sjedili i promatrali EKG, čekajući da se otkucaji njegovog srca uspore. Ona nije nikad posvećivala mnogo pozornosti na srce koje je kucalo u njezinim vlastitim grudima. Dok je promatrala uzorak koji je ostavljalo Korsakovo srce, postala je svjesna vlastitog pulsa. Uvijek je kucanje svog srca uzimala zdravo za gotovo i pitala se kako bi to bilo ovisiti o svakom otkucaju, u strahu da sljedećeg možda neće biti. Da će se bilo života u njezinim grudima iznenada umiriti.

Pogledala je Korsaka, koji je ležao pogleda još uvijek priljepljenog za monitor i pomislila: On je više nego ljut; on je prestravljen.

Iznenada se on uspravo u krevetu, ruka mu je poletjela prema grudima, a oči se razrogačile u panici: – Zovi bolničarku! Zovi bolničarku!

– Što? Štoje?

– Zar ne čuješ alarm? To je moje srce...

– Korsak, to je moj dojavljivač.

– Molim?

Otkvačila je dojavljivač s remena i isključila zvuk. Podigla ga je da Korsak vidi digitalni ispis telefonskog broja. – Vidiš? Nije to bilo tvoje srce.

Potonuo je natrag na jastuke. – Isuse. Nosi tu stvar odavde. Skoro sam dobio srčani udar.

– Smijem li se poslužiti telefonom?

Ležao je s rukom i nadalje pritisnutom o grudi, a čitavo tijelo mu je bilo mlitavo od olakšanja. – Da, da. Svejedno mi je.

Podigla je slušalicu i nazvala broj.

Odgovorio joj je poznati prigušen glas. – Ured mrtvozornika, doktorica Isles pri aparatu.

– Rizzolijevaje.

– Istražitelj Frost i ja sjedimo ovdje i promatramo komplet rendgenskih snimki zubiju na mom računalu. Pregledavali smo onaj popis nestalih žena na području Nove Engleske, koji nam je poslao NCIC. Dosje mi je poslan elektronskom poštom iz Državne policije Mainea.

– O kakvom slučaju je riječ?

– Otmica i umorstvo od drugog lipnja ove godine. Žrtva umorstva je bio Kenneth Waite, tridesetšestogodišnjak. Oteta je bila njegova supruga, Marla Jean, tridesetčetverogodišnjakinja. Upravo gledam u rendgenske snimke Marle Jean.

– Pronašli smo Damu s rahitisom?

– Podudaraju se – odgovorila je Isles. – Vaša cura sad ima ime: Marla Jean Waite. Upravo nam šalju podatke telefaksom.

– Čekaj malo. Nisi li rekla da se ova otmica-umorstvo dogodila u Maineu?

– U gradiću po imenu Blue Hill. Frost kaže da je bio tamo. Udaljen je nekih pet sati vožnje.

– Naš nepoznati počinitelj ima veće područje lova nego što smo mislili.

– Evo, Frost želi razgovarati s tobom.

Začuo se Frostov vedri glas. – Hej, jesi li ikad jela svitak od jastoga?

– Molim?

– Putem možemo pojesti svitak od jastoga. Na Lincolnville Beachu postoji odlična zalagajnica. Ako odavde krenemo u osam sati sutra ujutro, stići ćemo upravo na vrijeme za ručak. Moj automobil ili tvoj?

– Možemo ići mojim. – Zastala je. I nije mogla ne dodati: – Dean će vjerojatno željeti poći s nama.

Usljedila je stanka. – Dobro – naposljetku je rekao Frost, bez imalo oduševljenja. – Ako ti tako misliš.

– Nazvat ću ga.

Kad je prekinula vezu, osjetila je Korsakov pogled na sebi.

– Dakle, gospodin FBI je sad dio tima – rekao je.

Nije se obazirala na njega, nego je otipkala Deanov broj mobitela.

– Kad se to dogodilo?

– On je kao i svaki drugi član ekipe.

– Ranije nisi tako mislila.

– Od tada smo imali prilike raditi zajedno.

– Ma nemoj mi reći. Vidjela si i njegovu drugu stranu.

Mahnula je Korsaku da zašuti kad je dobila vezu. Ali, nije joj se javio Dean. Umjesto toga

se začula snimljena poruka: – Pretplatnik trenutačno nije dostupan.

Spustila je slušalicu i pogledala Korsaka. – Imaš li kakvih problema?

– Ti si ta koja izgledaš kao da imaš problema. Imaš svježi trag i ne možeš dočekati da to kažeš svom novom kompiću iz FBI-a. Što se događa?

– Ništa se ne događa.

– Meni ne izgleda da je tako.

Lice joj je oblila vrelina. Nije bila iskrena prema njemu i oboje su to znali. Još dok je birala Deanov broj, osjetila je kako joj se puls ubrzava i znala je točno što to znači. Osjećala se kao narkoman koji žudi za šutom, nemoćna zaustaviti se da ne nazove njegov hotel. Okrenuvši leđa Korsakovom žalosnom pogledu, gledala je kroz prozor kad je telefon zazvonio.

– Kolonada.

– Možete li me, molim vas, spojiti s jednim vašim gostom. Ime mu je Gabriel Dean.

– Trenutak, molim.

Dok je čekala, pokušala je pronaći prave riječi koje bi mu rekla, pravi ton glasa. Odmjeren. Poslovan. Policajka. Ti si policajka.

Na liniji se ponovno začuo hotelski službenik. – Zao mi je, ali gospodin Dean više nije naš gost.

Rizzolijeva se namrštila i čvršće stisnula slušalicu. – Je li ostavio broj na kojem ga se može dobiti?

– Nemamo ništa zapisano.

Rizzolijeva je zurila kroz prozor, očiju nenadano zaslijepljenim suncem koje je zalazilo. – Kad se je odjavio? – upitala je.

– Prije sat vremena.

DVADESET

Rizzolijeva je sklopila fascikl u kojem su bile stranice koje im je poslala Državna policija Maine a usredotočila se kroz prozor na šumu kraj koje su prolazili, na povremeni vidik kakve bijele seoske kuće kroz stabla. Od čitanja u automobilu uvijek bi joj se zavrtjelo u glavi, a pojedinosti o nestanku Marle Jean Waite samo su pojačale njezinu nelagodu. Ručak koji su putem pojeli u tome nije nimalo pomogao. Frost je silno želio probati smotke od jastoga iz jedne od kolibica uz cestu i, iako je uživala u tom obroku dok ga je jela, majoneza joj se sad pjenila u želucu. Zurila je u cestu ispred sebe i čekala da mučnina prođe. Pomoglo joj je što je Frost smiren i promišljen vozač koji nije činio neočekivanih pokreta, čije je stopalo postojano ležalo na papučici gasa. Oduvijek je cijenila njegovu posvemašnju predvidljivost, ali nikad više nego sad, kad se sama osjećala tako uznemirenom.

Kad joj je počelo biti bolje, počela je primjećivati prirodne ljepote kroz prozor automobila. Nikad ranije se nije odvažila otići ovako daleko u državu Maine. Najsjevernije što je ikad došla bilo je kad je imala deset godina i kad se njezina obitelj ljeti odvezla u Old Orchard. Sjećala se drvene promenade i karnevalskih vožnji, modre ušećerene vate i kukuruza na štapiću. I sjetila se da je ušla u more i da je more bilo tako hladno da ju je probolo ravno do kostiju poput siga. A ipak je i dalje gacala, upravo zato što ju je majka upozorila da to ne čini. – Prehladno je za tebe, Janie – povikala joj je Angela. – Ostani na lijepom toplom pijesku. – A onda su se ubacila i Janiena braća: – Da, nemoj ići u more, Janie; smrznut će ti se i otpasti tvoje ružne pileće nožice! – Stoga je ona naravno ušla, hodajući mrkog lica po pijesku do mjesta gdje je more zapljuskivalo obalu i pjenilo se, i zagazila u vodu od koje je ostala bez daha. Ali, hladna žaoka morske vode nije bila ono čega se ona nakon svih ovih godina sjećala; ne, bila je to vrelina pogleda njezine braće dok su je promatrali s plaže, bockali je, izazivali je da zagazi još dublje u

hladnoću od koje zastaje dah. I ona je ušla, voda joj se digla do bedara, do struka, do ramena, hodala je bez oklijevanja, bez trenutka stanke da se pripremi. Nastavljala je zato što bol nije bila ono čega se najviše bojala; bilo je to poniženje.

Sad je plaža Old Orchard bila dvjesto kilometara iza njih i pogled koji je imala iz automobila nije nimalo nalikovao Maineu kojeg se sjećala iz djetinjstva. Ovako daleko uz obalu, nije bilo drvenih promenada ni karnevalskih vožnji. Umjesto toga je vidjela stabla, zelena polja i, povremeno, poneko selo, svako usidreno oko bijelog crkvenog tornja.

– Alice i ja se svakog srpnja dovezemo ovamo – rekao je Frost.

– Nikad nisam bila ovdje.

– Nikad? – Pogledao ju je s iznenađenjem koje ju je živciralo. Pogledom koji je govorio, Pa gdje si ti dosad?

– Nisam vidjela razloga za to – rekla je.

– Alicini starci imaju kamp kućicu na otoku Little Deer. Tamo odsjedamo.

– Čudno. Nikad nisam doživljavala Alice kao tip za kampiranje.

– Oh, oni to samo zovu kamp kućica. Zapravo je to prava kuća. S pravim kupaonicama i toplom vodom. – Frost se nasmijao. – Alice bi poludjela da mora piškiti u šumi.

– Samo bi životinje trebale piškiti u šumi.

– Ja volim šumu. Rado bih živio ovdje, da mogu.

– I propustio sva uzbuđenja velikog grada?

Frost je odmahnuo glavom. – Reći ću ti što mi ne bi nedostajalo. Ružne stvari. Stvari zbog kojih se pitaš koji vrug ne valja s ljudima.

– Misliš da je ovdje gore bolje?

Ušutio je, pogleda uperenog u cestu, stalnu tapiseriju stabala koja se je razmatala uz prozore automobila.

– Nije – naposljetku je rekao. – Budući da smo zato ovdje.

Pogledala je stabla napolju i pomislila: I počinitelj je došao ovamo. Dominator, u potrazi za plijenom. Možda se vozio ovom istom cestom, možda je promatrao ova ista stabla ili stao nešto pojesti u onoj daščari uz autocestu gdje prodaju jastoge. Ne pronalaze se svi grabežljivci u velikim gradovima. Neki lutaju sporednim ulicama ili krstare kroz male gradove, zemlju povjerljivih susjeda i nezaključanih vrata. Jeli došao ovamo na odmor i jednostavno uočio priliku koju nije mogao propustiti? I grabežljivci idu na odmor. I oni odlaze u prirodu i uživaju u mirisu mora, baš kao i svi drugi. Oni su posve ljudska bića.

Napolju je, kroz stabla, počela primjećivati more i granitne rtove, bregovit krajolik koji bi joj se više svidio da nije znala da je ovdje bio i počinitelj.

Frost je usporio i istegnuo vrat proučavajući cestu. – Jesmo li propustili skretanje?

– Kakvo skretanje?

– Trebali smo skrenuti desno na Cranberry Ridge Roadu.

– Nisam ga vidjela.

– Predugo se vozimo. Već smo trebali doći do njega.

– Već kasnimo.

– Znam; znam.

– Bolje da se javimo Gormanu. Da mu kažemo da su se glupi gradski šminkeri izgubili u šumi. – Otvorila je svoj mobitel i namrštila se na slab signal. – Misliš li da će njegov dojavljivač raditi ovako daleko napolju?

– Čekaj – rekao je Frost. – Mislim da nam se upravo posrećilo.

Malo dalje uz cestu bilo je pakirano neko vozilo sa službenim registarskim oznakama države Maine. Frost je zaustavio automobil pokraj tog vozila i Rizzolijeva je spustila prozor da popriča s vozačem. Prije nego što se je uspjela predstaviti, muškarac im se obratio:

– Vi ste iz Bostonske policije?

– Kako ste pogodili? – upitala je.

– Po massachusettskim tablicama. Pretpostavio sam da ste se izgubili. Ja sam istražitelj Gorman.

– Rizzoli i Frost. Upravo smo vas namjeravali nazvati da nam date upute.

– Mobitel ovdje u podnožju brda ničemu ne služi. Nema signala. Zašto ne pođete za mnom na planinu? – Upalio je svoj automobil.

Bez Gormanova da im pokaže put, posve bi promašili Cranberry Ridge. Bila je to tek zemljana stazica utabana kroz drveće i označena samo jednim znakom pričvršćenim na stup: PLAMENA CESTA 24. Poskakivali su po brazdama, kroz gusti tunel stabala koja su skrivala svaki pogled dok su se uspinjali cestom koja je zavijala serpentinama. Zatim je šuma ustupila mjesto eksploziji sunčevog svjetla i oni su ugledali terasaste vrtove i zelena polja koja su vodila do kuće ispružene na vrh brda. Taj je pogled toliko uplašio Frosta da je naglo usporio dok su oboje netremice promatrali kuću.

– Nikad ne bih pretpostavio – rekao je. – Vidiš onaj bijedni zemljani puteljak i zaključiš da vodi do neke kolibe ili prikolice. Ali nikad do nečeg nalik ovome.

– Možda u tome i jest smisao bijednih puteljaka.

– Da te sačuvaju podalje od fukare?

– Da. Samo što to nije upalilo, zar ne?

Kad su se zaustavili iza Gormanovog automobila, on je već stajao na prilazu kući i čekao da se rukuje s njima. Kao i Frost, i on je bio odjeven u odijelo, ali mu to odijelo nije pristajalo, kao da je izgubio mnogo kilograma otkad ga je kupio. I lice mu je odražavalo sjenu neke stare bolesti, a koža bila pepeljasta i ovješena.

Pružio je Rizzolijevoj fascikl i video-kasetu. – Video s mjesta zločina – rekao je. – Ostatak dokumenata vam kopiramo. Neki od njih su u mojem prtljžniku – možete ih uzeti kad budete odlazili.

– Doktorica Isles će vam poslati konačno izvješće o ostacima tijela – rekla je Rizzolijeva.

– Uzrok smrti?

Odmahnula je glavom. – Imamo samo kostur. Ne može se utvrditi.

Gorman je uzdahnio i pogledao prema kući. – Sad barem znamo gdje je Marla Jean. To je ono što me izluđivalo. – Pokazao je prema kući. – Unutra se nema baš mnogo vidjeti. Sve je očišćeno. Ali, tražili ste.

– Tko sad živi ovdje? – upitao je Frost.

– Nitko. Od umorstva, nitko.

– Strašno zgodna kuća da bi bila prazna.

– Zapelo je na ostavinskoj, čak i da je mogu staviti na tržište, teško bi se prodala.

Uspeli su se stepenicama do trijema na kojem se skupilo vjetrom doneseno lišće i gdje su sa streha visile teglice uvelih geranija. Činilo se da nitko već tjednima nije pomeo trijem ni zalio cvijeće, i na kuću se već poput paučine spustila atmosfera zapuštenosti.

– Nisam bio ovdje od srpnja – rekao je Gorman dok je izvlačio kolut za ključeve i na njemu tražio onaj pravi. – Tek sam se prošli tjedan vratio na posao i još uvijek pokušavam uhvatiti onu staru brzinu. Kažem vam, hepatitis vas može zauvijek izbaciti iz stroja. A ja sam imao blaži oblik, tip A. Barem me neće ubiti... – Podigao je pogled prema svojim posjetiteljima. – Mali savjet: Ne jedite školjke u Meksiku.

Naposljetku je pronašao pravi ključ i otključao vrata. Ulazeći u kuću, Rizzolijeva je udahnula mirise svježeg boja i voska za pod, mirise kuće koja je dobro izribana i dezinficirana. A zatim napuštena, pomislila je, pogledavajući sablasne oblike plahtom prekrivenog pokućstva u dnevnom boravku. Bijeli hrastovi podovi blistali su kao ulašteno staklo. Sunčevo svjetlo dopiralo je kroz prozore koji su se protezali od poda do stropa. Ovdje, na vrhu planine, bili su smješteni iznad klaustrofobičnog stiska šume i pogled se protezao sve do zaljeva Blue Hill. Mlažnjak je urezao bijelu crtu na modrom nebu, a tamo dolje je neki čamac ostavljao brazdu na površini vode. Na trenutak je stajala uz prozor i zurila u isti pogled u kojem je zacijelo uživala

Marla Jean Waite.

- Pričajte nam o ovim ljudima – rekla je.
- Jeste li pročitali dosje koji sam vam faksirao?
- Jesam. Ali, nisam dobila sliku o tome tko su oni bili. Zašto su bili kakvi su bili.
- Zar to ikad doista znamo?

Okrenula se prema njemu i osupnula ugledavši lagani žućkasti odsjaj njegovih očiju. Poslijepodnevno sunce kao daje naglašavalo bolesnu boju njegovog lica. – Počnimo s Kennethom. Ovo sve je od njegovog novca, zar ne?

Gorman je kimnuo glavom. – Bio je obični seronja.

– To u izvješću nije pisalo.

– Neke stvari u izvješća jednostavno ne možeš napisati. Ali, to je opće mišljenje u gradu. Znači, mi ovdje imamo mnogo osnivača raznih zaklada kao što je Kenny. Blue Hill je sad popularno mjesto za bogate pridošlice iz Bostona. Većina ih se dobro slaže sa susjedima. Ali, svako toliko, naletite na nekog Kennvja Waitea, koji igra onu znate-li-vi-tko-sam-ja? igricu. Da, svi su znali tko je on. On je bio netko s novcem.

– Odakle mu novac?

– Od bake i djeda. Mislim da su se bavili špedicijom. Kenny ga zacijelo nije sam zaradio. Ali, volio ga je trošiti. Dolje u luci imao je krasan Hinckley. I običavao je juriti do Bostona i natrag u svom crvenom ferrariju. Dok nije izgubio vozačku dozvolu i dok mu nije zaplijenjen automobil. Previše kazni za vožnju u alkoholiziranom stanju. – Gorman je progundao. – Mislim da to poprilično dobro opisuje Kennetha Waitea Trećeg. Gomila para i ne baš mnogo mozga.

– Kakva šteta – rekao je Frost.

– Imate li vi djece?

Frost je odmahnuo glavom. – Ne još.

– Ako želite podignuti gomilu beskorisne djece – rekao je Gorman –jedino što morate učiniti jest ostaviti im novac.

– A kakva je bila Marla Jean? – upitala je Rizzolijeva. Sjetila se ostataka tijela Dame s rahitisom položenih na stol za obdukciju. Savijenih tibija i deformirane prsne kosti – kosturskih dokaza siromašnog djetinjstva. – Ona nije rođena s novcem, zar ne?

Gorman je odmahnuo glavom. – Ona je odrasla u jednom rudarskom gradiću u Zapadnoj Virginiji. Ovamo je došla raditi preko ljeta kao konobarica. Tako je upoznala Kennvja. Mislim da ju je oženio zato što je ona bila jedina koja je željela podnositi njegova sranja. Ali, čini se da nisu imali sretan brak. Posebice nakon nezgode.

– Nezgode?

– Prije nekoliko godina. Kenny je vozio, pod gasom kao i obično. Zabio se automobilom u stablo. On se izvukao bez ijedne ogrebotine – pravi srećković, zar ne? Ali je Marla Jean tri mjeseca provela u bolnici.

– Mora da je tada slomila bedrenu kost.

– Molim?

– U njezinom je femuru pronađena kirurška šipka. I dva spojena kralj eška.

Gorman je kimnuo glavom. – Čuo sam da je šepala. Što je prava šteta, jer je bila doista zgodna žena.

A ružnim ženama šepanje ne smeta, pomislila je Rizzolijeva, ali je zauzdala jezik. Prišla je zidu ugrađenih polica i proučavala fotografiju para u kupaćim kostimima. Stajali su na plaži, tirkizna voda im je zapljuskivala gležnjeve. Žena je bila veoma niska, gotovo poput djeteta, a tamnosmeđa kosa joj je padala na ramena. Sad je to kosa lesa, morala je pomisliti Rizzolijeva. Muškarac je bio svjetlokos i već se počeo debljati oko struka, gdje su se mišići pretvarali u salo. Ono što bi možda i bilo privlačno lice upropaštavao je neodređeni izraz prezira.

– Brak je, dakle, bio nesretan? – upitala je Rizzolijeva.

– Tako mi je rekla njihova domaćica. Nakon nesreće, Marla Jean nije željela mnogo

putovati. Kenny ju je mogao odvući samo do Bostona. Ali Kenny, on je bio naviknut svakog siječnja otići u St Bart's, tako da bi nju jednostavno ostavio ovdje.

– Samu?

Gorman je kimnuo glavom. – Simpatičan tip, zar ne? Imala je domaćicu koja je za nju obavljala sitne poslice. Čistila. Vodila je u kupovinu, budući da Marla Jean nije voljela voziti. Ovdje gore je poprilično samotno, ali domaćica je smatrala da se Marla Jean zapravo čini sretnijom kad Kenny nije u blizini. – Gorman je zastao. – Moram priznati, nakon što smo pronašli Kennya, pala mi je na um mogućnost da...

– Da je to učinila Marla Jean – rekla je Rizzolijeva.

– To je uvijek prva pomisao. – Posegnuo je u svoju jaknu po maramicu i obrisao lice. – Da li vam se čini daje ovdje vruće?

– Toplo je.

– Ovih dana vrućinu baš ne podnosim dobro. Tijelo mi još uvijek nije u dobrom stanju. Eto što sam dobio zato što sam jeo školjke u Meksiku.

Prošli su kroz dnevni boravak, pokraj sablasnih oblika plahtama prekrivenog pokućstva, pokraj masivnog kamenog ognjišta s urednom hrpom nacijepanih klada poslaganih pokraj kamina. Gorivo kojim će se nahraniti plamen za studenih noći u Maineu. Gorman ih je poveo do jednog dijela prostorije u kojem se nalazio samo goli pod i komad praznog bijelog zida, bez ijednog ukrasa. Rizzolijeva je netremice promatrala svježi sloj boje i dlačice na njezinom vratu su se nakostriješile. Spustila je pogled prema podu i vidjela da je ovdje hrast bljeđi, izbrušen i nanovo prelakiran. Krv se, međutim, ne može jednostavno izbrisati i kad bi zamračili prostoriju i pošpricali je luminolom, pod bi i nadalje vriskao krvlju jer su njezini kemijski tragovi bili preduboko usađeni u pukotine i građu drveta da bi se ikad mogli u cijelosti izbrisati.

– Kenny je bio podbočen ovdje – rekao je Gorman, pokazujući svježe obojeni zid. – S nogama ispruženim ispred tijela i rukama na leđima. Gležnjeva i zglobova vezanih ljepljivom vrpcom. Vrat prerezan jednim pokretom, nožem tipa Rambo.

– Nije bilo drugih rana? – upitala je Rizzolijeva.

– Samo vrat. Kao da je riječ o smaknuću.

– Je li bilo tragova pištolja za omamljivanje?

Gorman je zastao. – Znaite, ležao je ovdje već skoro dva dana kad ga je domaćica pronašla. Dva topla dana. Tad mu već koža nije izgledala previše dobro. Da ne spominjemo miris. Lako se moglo dogoditi na nam je promaknuo otisak od pištolja za omamljivanje.

– Jeste li pod ikad pretražili alternativnim izvorom svjetla?

– Ovdje je uglavnom bio grozan nered. Nisam siguran što bismo vidjeli pod Luma svjetiljkom. Ali, sve vam je snimljeno na videu.

– Osvrnuo se po sobi i ugledao televizor i video uređaj. – Zašto ga ne pogledamo? Trebao bi odgovoriti na većinu vaših pitanja.

Rizzolijeva je prišla televizoru, uključila ga i ubacila kasetu u prorez videa. S televizora je tutnjao propagandni program televizijske prodaje, nudeći ogrlicu s privjeskom od cirkona za samo 99.95 dolara, koja je blistala na labudolikom vratu modela.

– Ove stvari me izluđuju – rekla je Rizzolijeva, prtljajući s dva daljinska upravljača. – Nikad nisam naučila kako se programiraju.

– Pogledala je Frosta.

– Hej, nemoj pitati mene.

Gorman je uzdahnio i uzeo daljinski upravljač. Cirkonom ukrašena manekenka iznenada je nestala, a zamijenio ju je pogled na prilaz kući Waitesovih. Vjetar je zviždukao u mikrofon, izobličujući glas snimatelja dok je izjavljivao svoje ime, istražitelj Pardee, vrijeme, datum i mjesto. Bilo je pet sati poslijepodne, drugog lipnja, vjetrovit dan, stabla su se njihala. Pardee je okrenuo kameru prema kući i krenuo uz stepenice, a slika na televizoru se počela tresti. Rizzolijeva je ugledala rascvjetale geranije u teglama, one iste geranije koje su sad bile mrtve

zbog nebrige. Cuo se jedan glas, koji je dozivao Pardeeja, i ekran se na nekoliko sekundi zacrnio.

– Ulazna vrata nisu bila zaključana – rekao je Gorman. – Domaćica je rekla da to nije bilo neobično. Ljudi u ovom kraju često ostavljaju svoja vrata nezaključana. Ona je pretpostavila da je netko kod kuće budući da Marla Jean nikad nikamo ne ide. Najprije je pokucala, ali nije bilo odgovora.

Na ekranu se iznenada pojavila nova slika, kad je Pardee usmjerio kameru kroz otvorena vrata ravno u dnevni boravak. Ovo je domaćica zacijelo vidjela kad je otvorila vrata. Kad ju je zapljusnuo smrad i užas.

– Zakoračila je tek korak u kuću – nastavio je Gorman. – I ugledala Kennvja podbočenog uz suprotni zid. I svu tu krv. Ne sjeća se da je vidjela ista drugo. Samo je željela pobjeći iz kuće. Uskočila je u svoj automobil i nagazila gas tako žestoko da su na šljunku ostali tragovi njezinih guma.

Kamera se preselila u sobu, pomicala preko pokućstva, da bi se približila glavnom događaju: Kennethu Waiteu Trećem, odjevenom samo u bokserice, s glavom koja mu je visila na prsima. Rano raspadanje već je nadulo njegovo lice. Trbuh pun plina stršao je na tijelu, a lice mu je bilo do natečeno do te mjere da nije nalikovalo ljudskom. Ali, ona se nije usredotočila na lice; usredotočila se na predmet neprimjerene finoće koji mu je bio položen na bedra.

– Nismo znali kako bismo to protumačili – rekao je Gorman.

– Meni je to izgledalo kao nekakav simbolični čin. Tako sam ja to shvatio. Kao način da se naruga žrtvi. »Pogledaj me, sav sam vezan, s ovom glupom šalicom u krilu.« Upravo nešto što bi žena mogla napraviti svome mužu da pokaže koliko ga prezire. – Uzdahnuo je. – Ali, tada sam mislio da je to možda učinila Marla Jean.

Kamera se okrenula od lesa i sad je napredovala hodnikom. Vraćala se ubojičnim koracima prema spavaćoj sobi u kojoj su spavali Kennv i Marla Jean. Slika se ljuljala kao pogled kroz prozorčić broda na uzbibanom moru, od kojeg nam se diže želudac. Kamera je zastajala na svim vratima kako bismo vidjeli što je u prostoriji. Najprije kupaonica, zatim gostinjska soba. Kako je nastavljala hodnikom, Rizzolijin puls se ubrzao. Da toga nije ni bila svjesna, približila se televizoru, kao daje ona, a ne Pardee, ta koja prolazi tim dugim hodnikom.

Izenada se na ekranu pojavila slika spavaće sobe Waitesovih. Prozori sa zelenim damastnim zastorima. Komoda i garderobni ormar, oboje obojeni u bijelo, i vrata garderobe. Krevet na četiri noge, s razgrnutim, gotovo skinutim pokrivačima.

– Izenadio ih je na spavanju – rekao je Gorman. –

Kennvjev želudac je gotovo bio prazan. U vrijeme kad je ubijen, ništa nije pojeo barem osam sati.

Rizzolijeva se još više približila televizoru, pogledom brzo pretražujući ekran. Sad se Pardee okrenuo leđima hodniku.

– Premotajte kasetu – rekla je Gormanu.

– Zašto?

– Samo je vratite natrag. Do onog trenutka kad prvi put vidimo spavaću sobu.

Gorman joj je pružio daljinski upravljač. – Vaš je.

Pritisnula je gumb i vrpca je zacviljela premotavajući se. Pardee je ponovno bio u hodniku i približavao se spavaćoj sobi Waitesovih. Kamera je ponovno krenula na desnu stranu, polako prelazeći preko komode, garderobnog ormara, vrata garderobe, a zatim se usredotočila na krevet. Frost je sad stajao tik pokraj nje i tražio isto što i ona.

Pritisnula je gumb za stanku. – Nema je.

– Čega nema? – upitao je Gorman.

– Uredno složene odjeće za spavanje. – Okrenula se prema njemu. – Niste ništa našli?

– Nisam znao da bih trebao.

– To je dio Dominatorovog potpisa. On uredno složi ženinu odjeću za spavanje. I ostavi je

na vidjelu u spavaćoj sobi kao simbol svoje nadmoći.

– Ako je to bio on, ovdje to nije učinio.

– Sve ostalo u ovom slučaju odgovara njegovom načinu rada. Ljepljiva vrpca, šalica na krilu. Položaj muške žrtve.

– Ovo što vidite ono je što smo zatekli.

– Jeste li sigurni da ništa nije pomaknuto prije nego što je snimljena ova kaseta?

To nije bilo taktično pitanje i Gorman se ukočio. – Pa, vjerujem da je uvijek moguće da je prvi policajac koji je stigao ovamo ušao u kuću i odlučio da će malo prerasmjestiti stvari, samo kako bi nam bilo zanimljivije.

Frost, vječiti diplomat, ubacio se kako bi izgadio neugodnu situaciju koju je Rizzolijeva i prečesto uzrokovala. – Nije riječ o tome da ovaj počinitelj ima nepromjenjivi kontrolni popis. Izgleda daje ovaj put malo promijenio način rada.

– Ako je riječ o istom tipu – rekao je Gorman.

Rizzolijeva se okrenula od televizora i ponovno pogledala zid

uz koji je Kenny umro i polako se napuhivao na vrućini. Pomislila je na Yeagerove i Ghentove, na ljepljivu vrpcu i zaspale žrtve, na razgranatu mrežu pojedinosti koja je te slučajeve tako čvrsto međusobno povezivala.

Ali ovdje, u ovoj kući, Dominator je izostavio jedan korak. Nije složio spavaćicu. Jer on i Hoyt još nisu bili tandem.

Sjetila se onog poslijepodneva u kući Yeagerovih, svog pogleda prikovanog na spavaćicu Gail Yeager i sjetila se osjećaja poznatosti od kojeg su joj se ledile kosti.

Savez između Kirurga i Dominatora započeo je tek s Yeagerovima. Tog su me dana namamili u svoju igru, sa složenom spavaćicom. Čak i iz zatvora, Warren Hoyt mijе uspio poslati svoju pozivnicu.

Pogledala je Gormana koji se smjestio na jedan od plahtama prekrivenih stolaca i ponovno brisao znoj s lica. Ovaj ga je susret već iscrpio i venuo je pred njihovim očima.

– Nikad niste imali osumnjičenih? – upitala je.

– Nikog konkretnog. I to nakon četiristo, petsto obavljenih razgovora.

– A Waitesovi, koliko je vama poznato, nisu poznavali ni Yeagerove ni Ghentove?

– Ta se imena nikad nisu spomenula. Slušajte, za dan-dva, dobit ćete preslike svih naših izvješća. – Gorman je složio svoj rupčić i gurnuo ga natrag u džep jakne. – Možda biste trebali provjeriti i s FBI-em – dodao je. – Vidjeti imaju li oni što za dodati.

Rizzolijeva je zastala. – S FBI-em?

– Poslali smo VICAP-ovo izvješće i zatim se pojavio neki agent iz njihovog Behaviorističkog odjela. Nekoliko tjedana je nadzirao našu istragu, a zatim se vratio u Washington. Otad nam se nije javio.

Rizzolijeva i Frost su se pogledali. Svoju vlastitu zapanjenost vidjela je odraženu u njegovim očima.

Gorman je polako ustao sa stolca i izvadio ključeve, što je bio mig da bi on volio okončati ovaj sastanak. Tek kad je on već hodao prema vratima Rizzolijeva je uspjela progovoriti i postaviti mu očito pitanje. Iako nije željela čuti odgovor.

– Agent FBI-a koji je došao ovamo – rekla je. – Sjećate li se njegovog imena?

Gorman je zastao na vratima, s odjećom koja mu je visjela sa suhonjavog tijela. – Da. Zvao se Gabriel Dean.

DVADESET JEDAN

Vozila je cijelo poslijepodne i večer, očiju usredotočenih na mračnu autocestu, razmišljajući o Gabrielu Deanu. Prost je zadrijemao pokraj nje i ona je ostala sama sa svojim mislima, svojim bijesom. Što je Dean još zatajio pred njom? Pitala se. Koju je još informaciju zgrnuo dok ju je promatrao kako se koprca tražeći odgovore? Od samog početka bio je nekoliko koraka ispred nje. Prvi je došao do mrtvog čuvara na groblju. Prvi je uočio tijelo Karenne Ghent položeno preko groba. Prvi je predložio vlažnu pripremu tijekom obdukcije Gail Yeager. Već je znao, prije ikoga od njih, da će u brišu biti sperme. Zato što se s Dominatorom susreo već ranije.

Ali, ono što Dean nije predvidio bilo je da će Dominator uzeti partnera. Tad se Dean pojavio u mom stanu. Tad se počeo zanimati za mene. Zato što sam imala nešto stoje on želio, što mu je bilo potrebno. Ja sam bila njegov vodič u um Warrena Hoyta.

Pokraj nje, Frost je glasno dahnuo u snu. Pogledala ga je i vidjela da mu vilica opušteno visi; bio je oličenje nezaštićene nevinosti. Niti jednom tijekom čitavog vremena što rade zajedno nije vidjela mračnu stranu Barrvja Frosta. Ali, Deanova prevara toliko ju je duboko potresla da se sad, promatrajući Frosta, pitala što i on skriva od nje. Kakve okrutnosti čak i on posjeduje, a koje se ne vide.

Bilo je gotovo devet sati kad je napokon ušla u svoj stan. Kao i obično, i sad si je dala truda provjeriti i zaključati sve brave na vratima, ali ovaj je put, dok je navlačila lanac i zasune, nije obuzeo strah, nego bijes. Zadnji je zasun navukla uz snažan prasak, a zatim otišla ravno u spavaću sobu, ne zadržavajući se kako bi izvela svoj uobičajeni obred provjeravanja ormara i zavirivanja u svaku prostoriju. Deanova izdaja privremeno je istjerala svaku pomisao na Warrena Hoyta. Otkopčala je futrolu pištolja, gurnula oružje u ladicu noćnog ormarića i s treskom zatvorila ladicu. Zatim se okrenula i pogledala u zrcalu na komodi, zgađena onim što je vidjela. Meduzinu kapu neposlušne kose. Ranjeni pogled. Lice žene koja je dopustila daje muškarčeva privlačnost zaslijepi pred onim očitim.

Zvonjava telefona ju je uplašila. Zurila je u displej na kojem se očitavao pozivni broj: WASHINGTON D.C.

Telefon je zazvonio dva puta, tri puta, dok je ona pokušavala obuzdati svoje osjećaje. Kad se naposljetku javila, pozivatelja je pozdravila s hladnim: – Rizzoli.

– Čujem da me pokušavaš dobiti – rekao je Dean.

Zatvorila je oči. – U Washingtonu si – rekla je i, iako se trudila da joj se u glasu ne osjeti neprijateljstvo, te su riječi zazvučale kao optužba.

– Sinoć su me pozvali da se vratim. Zao mi je što nismo imali prilike razgovarati prije mog odlaska.

– I što bi mi rekao? Istinu, za promjenu?

– Moraš shvatiti daje ovo izrazito osjetljiv slučaj.

– I zato mi nikad nisi rekao za Marlu Jean Waite?

– To nije bilo od neposredne važnosti za tvoj dio istrage.

– Tko si, dovraga, ti da o tome odlučuješ? Oh, čekaj malo! Zaboravila sam. Ti si jebeni FBI.

– Jane – tiho je rekao. – Želim da dođeš u Washington. Zastala je, zaplašena naglim obratom u razgovoru. – Zašto?

– Zato što o ovome ne možemo razgovarati telefonski.

– Očekuješ da ću uskočiti u zrakoplov ne znajući zašto?

– Ne bih to tražio od tebe da ne mislim da je neophodno. Već je dogovoreno s poručnikom

Marquetteom, kroz komandirov ured. Netko će te nazvati da ti kaže pojedinosti puta.

– Čekaj. Ne razumijem...

– Razumjet ćeš. Kad dodeš ovamo. – Prekinuo je vezu.

Polako je spustila slušalicu. Stajala je i zurila u telefon, ne vjerujući onome što je upravo čula. Kad je telefono ponovno zazvonio, smještaje podigla slušalicu.

– Istražiteljica Jane Rizzoli? – upitao je ženski glas.

– Pri aparatu.

– Zovem vas da se dogovorimo oko vašeg sutrašnjeg leta za Washington. Mogla bih vam rezervirati kartu za US Airways, let šest-pet-dva-jedan, koji polijeće iz Bostona u podne i stiže u Washington u jedan sat i trideset i šest minuta. Je li vam to u redu?

– Samo sekundu. – Rizzolijeva je zgrabila olovku i blok i počela zapisivati informacije o letu. – Zvuči u redu.

– A za p o vatak u B o s t o n u četvrtak, imate US Airways let šest-četiri-nula-šest, koji polijeće iz Washingtona u devet i trideset ujutro, i slijeće u Boston u deset i pedeset tri.

– Zar ću prespavati u Washingtonu?

– Tako je agent Dean zatražio. Rezervirali smo vam sobu u hotelu Watergate, osim ako biste radije išli u neki drugi.

– Ne bih. Ovaj... Watergate će biti u redu.

– Limuzina će doći po vas pred vaš stan sutra u deset sati ujutro i odvest će vas u zračnu luku. U Washingtonu će vas dočekati druga limuzina. Možete li mi, molim vas, dati svoj broj telefaksa?

Nekoliko trenutaka kasnije, Rizzoličin telefaks je počeo ispisivati stranice. Sjela je na krevet, zureći u uredno otipkan itinerer, zapanjena brzinom kojom su se događaji odvijali. U tom je trenutku, više od ičeg drugog, čeznula razgovarati s Thomasom Mooreom, zatražiti njegov savjet. Posegnula je za telefonom, a zatim polako spustila slušalicu. Deanov oprez ju je posve prestravio i više nije vjerovala ni da je njezina vlastita telefonska linija sigurna.

Iznenada se sjetila da nije obavila svoj noćni obred provjere stana. Sad se osjetila potaknutom da se uvjeri daje u njezinoj utvrdi sve sigurno. Otvorila je ladicu noćnog ormarića i izvukla svoj pištolj. Zatim je, jednako kao što je to činila svake noći proteklih godinu dana, išla iz jedne sobe u drugu, u potrazi za čudovištima.

Draga doktorice O'Donnell,

U svom zadnjem pismu ste me pitali kad sam shvatio da sam drukčiji od svih ostalih. Da budem iskren, nisam siguran da sam drukčiji. Mislim da sam jednostavno iskreniji, svjesniji. Više u dodiru s onim istim primitivnim porivima koji šapuću svima nama. Siguran sam da i vi čujete taj šapat, da zabranjene slike zacijelo ponekad zabljesnu i u vašim mislima poput munje i osvijetljavaju, tek na djelić sekunde, krvavi krajolik vaše mračne podsvijesti. Ili šćete kroz šumu i kad uočite neku neobičnu pticu jarkih boja, vaš je prvi poriv, prije nego što ga zgnječi peta čizme više moralnosti, daje uhvatite. I ubijete.

To je instinkt unaprijed određen našim DNK-om. Svi smo mi lovci, sazreli kroz eone krvave kušnje prirode. U ovome ja nisam nimalo drukčiji od vas ili ikog drugog, i na određeni način me zabavlja velik broj psihologa i psihijatara koji su u proteklih dvanaest mjeseci proparadirali kroz moj život, nastojeći me razumjeti, ispitujući moje djetinjstvo, kao daje negdje u mojoj prošlosti postojao neki trenutak, neki događaj koji me pretvorio u stvorenje kakvo sam danas. Bojim se da sam ih sve razočarao, zato što u mojem životu ne postoji takav odsudni trenutak. Dapače, ja sam izokrenuo njihova pitanja. Sad ja njih pitam zašto oni misle da su imalo drukčiji? Naravno da su i sami imali slike kojih se srame, slike koje ih užasavaju, slike koje ne mogu potisnuti?

Promatram ih kako to poriču i zabavljam se. Lažu mi, jednako kao što lažu sami sebe, ali u njihovim očima primjećujem nesigurnost. Volim ih natjerati do ruba, prisiliti ih da pogledaju preko ponora, u mračni bunar svojih fantazija.

Jedina razlika između mene i njih jest u tome što seja svojih fantazija niti sramim, niti užasavam.

Ali, ja sam klasificiran kao onaj tko je bolestan. Ja sam taj kojeg treba analizirati. Stoga im govorim sve one stvari koje potajno žele čuti, stvari za koje znam da će ih fascinirati. Tijekom otprilike sat vremena koliko traje njihov posjet, udovoljavam njihovoj znatiželji, zato stoje to pravi razlog iz kojeg su me došli vidjeti. Nitko drugi neće podržati njihove maštanje onako kako to mogu učiniti ja. Nitko drugi ih neće odvesti u tako zabranjeno područje. I dok oni pokušavaju analizirati mene, ja analiziram njih, mjereći njihov tek za krvlju. Dok govorim, promatram njihova lica ne bih li na njima otkrio izdajničke znakove uzbuđenja. Proširene zjenice. Izvijanje vrata. Zarumenjene obraze, suspregnut dah.

Pričam im o svom posjetu San Gimignano, gradiću smještenom na vrhu jednog toskanskog brežuljka. Sećući između trgovina sa suvenirima i kafića s vanjskim terasama, naišao sam na muzej u cijelosti posvećen tematici mučenja. Kao što znate, upravo ono što volim. Unutra je mračno, škrtu osvjjetljenje trebalo bi reproducirati ozračje srednjevjekovne tamnice. Polumrak također zasjenjuje izraze lica turista i pošteđuje ih sramote otkrivanja njihovog gorljivog promatranja izložaka.

Jedan izložak posebice privlači svačiju pozornost: venecijanska naprava, povijest koje seže sve do 1600. godine, namijenjena kažnjavanju žena koje su proglašene krivima zbog seksualnog saveza sa Sotonom. Načinjena od željeza i oblikovana u obliku kruške, uvodi se u vaginu optužene nesretnice. Sa svakim okretom vijka, kruška se povećava, dok se šupljina ne raspukne s kobnim posljedicama. Vaginalna kruška tek je jedna od naprava u čitavom nizu drevnih instrumenata smišljenih da unakaze grudi i genitalije u ime svete crkve, koja nije mogla podnijeti seksualnu moć žena. Savršeno sam realističan dok opisujem te naprave svojim liječnicima, većina kojih nikad nije posjetila takav muzej i koji bi se nesumnjivo nelagodno osjećali priznati želju da takav muzej posjete. Ali, još dok im pričam o napravama za razdiranje dojki i unakazujućim pojasevima nevinosti, promatram njihove oči. Tražim ispod njihove površinske užasnutosti i gađenja, ne bih li ugledao podzemnu struju uzbuđenja. Uzbuđenosti. Oh, da, svi oni žele čuti pojedinosti.

Kad je zrakoplov sletio, Rizzolijeva je zatvorila fascikl s pismom Warrena Hoyta i pogledala kroz prozor. Ugledala je sivo nebo, teško od kiše, i znoj koji je svjetlucaao na licima radnika koji su stajali na asfaltu. Napolju je vjerojatno sauna, ali ona je s radošću očekivala vrućinu, jer su je Hoytove riječi sledile do kostiju.

Tijekom vožnje limuzinom do hotela, zurila je kroz zatamnjena stakla u grad koji je posjetila samo dvaput ranije, zadnji put kad je došla na neki međuagencijski skup u Hoover Building FBI-a. Tad je noću stigla u grad i sjetila se kakvo je strahopoštovanje osjetila ugledavši spomenike rumene od svjetla reflektora. Sjetila se tjedna žestokog tulumarenja i kako je nastojala održati korak s muškarcima ne propuštajući nijednu rundu piva, odgovarajući neslanom šalom na njihove neslane šale. Kako su je cuga, adrenalin i nepoznat grad doveli do noći očajničkog seksa s kolegom sa skupa, nekim policajcem iz Providencea – naravno, oženjenim. To je njoj Washington bio: Grad kajanja i zaprljanih plahta. Grad koji ju je naučio da nije imuna na iskušenja lošeg klišeja. Da, iako možda misli da je ravnopravna sa svakim muškarcem, kad je riječ o jutru nakon, ona je bila ta koja se osjećala ranjivom.

Čekajući da se prijavi na recepciji hotela Watergate, odmjerila je otmjenu plavušu ispred sebe. Savršena frizura, crvene cipele vrtoglavo visokih peta. Žena koja je izgledala kao da doista pripada u Watergate. Rizzolijeva je bila bolno svjesna svojih oguljenih, nezgrapnih niskih cipela. Cipela za policajke, cipela koje su bile stvorene za hodanje, i u kojima se mnogo hodalo. Nema potrebe da tražim izlike, pomislila je. To sam ja; takva sam. Djevojka iz Revere koja za život zarađuje loveći čudovišta. Visoke pete nisu nešto što lovci nose.

– Mogu li vam pomoći, gospođo – obratio joj se službenik na recepciji.

Rizzolijeva je dogurala torbu do pulta. – Trebala bih imati rezervaciju. Rizzoli.

– Da, evo vašeg imena. A imate i poruku od gospodina Deana. Vaš sastanak je dogovoren za tri i trideset.

– Sastanak?

Podigao je pogled sa zaslona računala. – Niste znali za sastanak?

– Pretpostavljam da sad znam. Piše li gdje?

– Ne, gospođo. Ali, automobil će u tri sata doći po vas. – Pružio joj je karticu-ključ i nasmijeo se. – Izgleda da ste zbrinuti.

Crni su oblaci zamrljali nebo i od slutnje nadolazeće oluje naježile su joj se dlačice na rukama. Stajala je ispred predvorja hotela, znojila se na zraku otežalom od predstojeće kiše i čekala da stigne limuzina. Ali, umjesto nje je ispred ulaza u hotel skrenuo tamnomodri volvo i stao pokraj nje.

Provirila je kroz suvozački prozor i vidjela da je za volanom Gabriel Dean.

Bravica je škljocnula i otključala se i Rizzolijeva je kliznula na sjedalo pokraj njega. Nije očekivala da će se tako brzo naći licem u lice s njim i osjećala se nespremnom. Srdila se na njega što izgleda tako smiren i staložen, dok je ona još uvijek bila dezorijentirana jutrošnjim putovanjem.

– Dobrodošla u Washington, Jane – rekao je. – Kako si putovala?

– Prilično dobro. Mogla bih se naviknuti na vožnju limuzinama.

– A soba?

– Mnogo bolja nego što sam navikla.

Tračak osmijeha mu je dotaknuo usne kad je pozornost usmjerio natrag na vožnju. – Znači nije samo mučenje.

– Jesam li ja rekla da jest?

– Ne izgledaš posebno sretna što si ovdje.

– Bila bih mnogo sretnija da znam zašto sam ovdje.

– Sve će ti biti jasno kad stignemo.

Pogledala je imena ulica i shvatila da su krenuli prema sjeverozapadu, u smjeru suprotnom od sjedišta FBI-a. – Zar ne idemo u Hoover Building?

– Ne. Idemo u Georgetown. Želi se s tobom naći u vlastitoj kući.

– Tko to?

– Senator Conway. – Dean ju je pogledao. – Nisi naoružana, zar ne?

– Pištolj mi je još uvijek spakiran u kovčegu.

– Dobro. Senator Conway ne dopušta vatreno oružje u svojoj kući.

– Strah ga je za vlastitu sigurnost?

– Ne, zbog duševnog mira. Služio je u Vijetnamu. Više nikad u životu ne mora vidjeti nikakvo oružje.

Prve kapi kiše počele su škropiti po prednjem staklu. Uzdahnula je. – Voljela bih da ja mogu reći to isto.

Radna soba senatora Conwaya bila je namještena pokućstvom od tamnog drveta i kože – muška soba, s muškom zbirkom predmeta, pomislila je Rizzolijeva, primjećujući niz japanskih mačeva obješenih na zid. Sjedokosi vlasnik te zbirke pozdravio ju je toplim stiskom ruke i tihim glasom, ali njegove su ugljenocrne oči bile izravne poput lasera i osjetila je kako ju neskriveno odmjerava. Izdržala je njegovo pomno ispitivanje, samo zato što je shvatila da se ništa ne može nastaviti ne bude li zadovoljan onim što vidi. A ono što je vidio bila je žena koja ga je ne trepući mirno promatrala. Žena koja nije marila za prepredenost politike, ali koja je uvelike držala do istine.

– Molim vas, sjednite, istražiteljice – rekao je. – Znam da ste tek doletjeli iz Bostona. Vjerojatno trebate vremena da se naviknete.

Tajnica je donijela pladanj s vrčem kave i porculanskim šalicama. Rizzolijeva je suzdržavala nestrpljenje dok je žena točila kavu i dodavala vrhnje i šećer. Naposljetku se tajnica

povukla, zatvarajući za sobom vrata.

Conway je odložio svoju šalicu, nedirnutu. Zapravo i nije želio kavu, i sad kad je taj obred obavljen, svoju je pozornost usredotočio na nju. – Lijepo je od vas što ste došli.

– Jedva da sam i imala izbora.

Nasmiješio se na njezinu netaktičnost. Iako je Conway poštivao sve društvene norme rukovanja i gostoljubivosti, pretpostavljala je da i on, kao većina rođenih Novoengleza, cijeni izravni razgovor jednako kao i ona. – Hoćemo li onda prijeći na posao?

I ona je odložila svoju šalicu. – Drage volje.

Dean je bio taj koji je ustao i prišao radnom stolu. Vratio se s prepunim harmonika-fasciklom i izvadio iz njega fotografiju koju je položio na stolić za kavu ispred nje.

– 25. lipnja, 1999. godine – rekao je.

Zurila je u sliku bradatog muškarca, koji je pognuto sjedio, s mlazom krvi na obijeljenom zidu iza njegove glave. Bio je odjeven u tamne hlače i razderanu bijelu košulju. Stopala su mu bila gola. Na krilu su mu stajali porculanska šalica i tanjurić.

Još uvijek je proučavala fotografiju i nastojala je pojmiti, kad je Dean pokraj nje položio drugu fotografiju. – 15. srpnja, 1999. godine – rekao je.

Ponovno je žrtva bila muškarac, ovaj put uredno obrijan. Ponovno je umro sjedeći oslonjen o krvlju poprskani zid.

Dean je položio i treću fotografiju još jednog muškarca. Ali, ovaj je bio napuhnut, a trbuh mu je bio napet od sve snažnijih dekompozicijskih plinova. – 12. rujna – rekao je. – Iste godine.

Sjedila je zapanjena ovom galerijom mrtvaca, tako uredno posloženom na stoliću od trešnjinog drveta. Dokaz užasa neumjesno se smjestio među uljuđeno zveckanje šalica za kavu i žličica. Dok su Dean i Conway nijemo čekali, podigla je jednu za drugom sve tri fotografije, prisiljavajući samu sebe da uoči pojedinosti po kojem je svaki od ovih slučajeva bio jedinstven. Ali, sve to su bile varijacije na istu temu koju je već vidjela izvedenu u kući Yeagerovih i Ghentovih. Nijemi svjedok. Poražen, prisiljen gledati neizrecivo.

– Što je sa ženama? – upitala je. – Mora da je bilo žena.

Dean je kimnuo glavom. – Samo je jedna pozitivno identificirana. Žena slučaja broj tri. Pronađena je djelomično zakopana u šumi nekih tjedan dana nakon što je snimljena ova fotografija.

– Uzrok smrti?

– Davljenje.

– Seksualno napastvovana nakon smrti?

– U njezinim je ostacima pronađena svježa sperma. Rizzolijeva je duboko uzdahnula, a zatim tiho upitala: – A

druge dvije žene?

– Zahvaljujući naprednom stadiju raspadanja, njihov identitet nije mogao biti potvrđen.

– Ali, pronašli ste ostatke?

– Da.

– Zašto ih niste mogli identificirati?

– Zato što smo imali više od dva tijela. Mnogo, mnogo više.

Podigla je pogled i zatekla se kako zuri ravno u Deanove oči.

Je li je promatrao čitavo vrijeme, očekujući njezinu preplašenu reakciju? U odgovor na njezino nijemo pitanje, pružio joj je tri dosjea.

Otvorila je prvi fascikl i u njemu pronašla izvješće s obdukcije jedne od muških žrtava. Automatski je okrenula zadnju stranicu i pročitala zaključke:

Uzrok smrti: masivno krvarenje zbog rane nanesene jednim potezom, kojim je posve presječena lijeva karotida i lijeva jugularna vena.

Dominator, pomislila je. Tako on ubija.

Pustila je da stranice padnu na mjesto. Iznenada je zurila u prvu stranicu izvješća. U

pojednost koja joj je promakla u žurbi da pročita zaključak.

Nalazila se u drugom odlomku: Obdukcija je obavljena 16. lipnja, 1999, u 22:15, u pokretnoj bolnici smještenoj u Đakovici, Kosovo.

Posegnula je za sljedeća dva obdukcijiska izvješća i odmah se usredotočila na mjesto na kojem su izvršene obdukcije.

Peć, Kosovo.

Đakovica, Kosovo.

– Obdukcije su načinjene na terenu – rekao je Dean. – I ponekad izvedene u primitivnim uvjetima. U šatorima, uz svjetlo fenjera. Bez tekuće vode. A imali smo gomilu ostataka koje je trebalo obraditi, tako da smo bili zatrpani.

– To su bila istraživanja ratnih zločina – rekla je.

Kimnuo je glavom. – Ja sam bio dio prvog FBI-evog tima koji je tamo stigao u lipnju 1999. Otišli smo na zahtjev Međunarodnog tribunala za istraživanje ratnih zločina u bivšoj Jugoslaviji. Nas šezdeset i pet bilo je raspoređeno na tu prvu misiju. Naš je posao bio locirati i sačuvati dokaze na jednom od najvećih mjesta zločina u povijesti. Skupljali smo balističke dokaze s mjesta na kojima su počinjeni masakri. Ekshumirali smo i izvršili obdukcije na više od stotinu albanskih žrtava i vjerojatno nam je promaklo još stotinu koje nismo mogli pronaći. A čitavo vrijeme dok smo bili tamo, ubijanje je trajalo.

– Ubojstva iz osвете – rekao je Conway. – Posve predvidljivo, s obzirom na kontekst tog rata. Ili bilo kojeg rata, kad je već o tome riječ. I agent Dean i ja smo bivši marinci. Ja sam služio u Vijetnamu, a agent Dean je bio u Pustinjskoj oluji. Vidjeli smo stvari o kojima ne možemo ni govoriti, a koje nas tjeraju da se upitamo zašto se mi, ljudska bića, smatramo imalo boljima od životinja. Tijekom rata, Srbi su ubijali Albance, a nakon rata, albanske su jedinice ubijale srpske civile. Na rukama obje strane poprilično je krvi.

– Ispočetka smo mislili da su to i ova umorstva – rekao je Dean, pokazujući na fotografije s mjesta zločina rasprostrte na stoliću za kavu. – Umorstva iz osвете nakon rata. A naša misija nije bila pozabaviti se s bezakonjem koje je vladalo. Mi smo tamo bili posebno na zahtjev Tribunala, kako bismo procesuirali dokaze ratnih zločina. Ali, ne ove.

– A svejedno ste ih procesuirali – rekla je Rizzolijeva, gledajući na FBI-evo zaglavlje na obdukcijiskim izvješćima. – Zašto?

– Zato što sam prepoznao o čemu je doista riječ – rekao je Dean. – Ova umorstva se nisu temeljila na nacionalnosti. Dvojica muškaraca su bili Albanci; jedan je bio Srbin. Ali, svi su imali nešto zajedničko. Svi su bili oženjeni mladim ženama. Privlačnim ženama, koje su bile otete iz svojih domova. Kod trećeg napada, već sam poznao potpis ovog ubojice. Znao sam s čim imamo posla. Ali, ovi su slučajevi potpadali pod jurisdikciju lokalnog pravosudnog sistema, a ne Tribunala, koji nas je tamo doveo.

– Što je onda učinjeno?

– Jednom riječju? Ništa. Nije bilo uhićenja, jer nikad nije identificiran nijedan osumnjičeni.

– Naravno da je provedena istraga – rekao je Conway. – Ali, razmislite o toj situaciji, istražiteljice. Na tisuće žrtava rata zakopanih u više od stotinu i pedeset masovnih grobnica. Strane čete za čuvanje mira trude se održati red. Naoružani pobunjenici haraće po bombardiranim selima, jedino tražeći neki razlog da ubiju. A i sami civili njeguju stare bijesove. Tamo je bio Divlji zapad, s pucanjem do kojeg je dolazilo zbog droge, obiteljskih svađa ili osobnih osвета. I gotovo uvijek bi se za ubijanje okrivile etničke napetosti. Kako možeš razlikovati jedno umorstvo od drugog? Bilo ih je toliko mnogo.

– Za serijskog ubojicu – rekao je Dean – bio je to raj na zemlji.

DVADESET DVA

Pogledala je Deana. Nije je začudilo što je služio u vojsci. To je već zamijetila u njegovom držanju, njegovom zapovjednom stavu. On zacijelo poznaje ratna područja i poznat mu je scenarij koji vojni pobjednici uvijek izvede. Ponižavanje neprijatelja. Uzimanje plijena.

– Naš nepoznati počinitelj bio je na Kosovu – rekla je.

– Upravo na onakvom mjestu gdje bi imao mnogo uspjeha – rekao je Conway. – Gdje su nasilne smrti dio svakodnevnog života. Ubojica bi mogao doći na takvo mjesto i počiniti najveće strahote, a zatim otići, a da nitko ne primijeti razliku. Nema načina da saznamo koliko je mnogo ubojstava otpisano kao obična ratna nedjela.

– Dakle, možda imamo posla s nedavnim useljenikom – rekla je Rizzolijeva. – Izbjeglicom s Kosova.

– To je jedna mogućnost – rekao je Dean.

– Mogućnost za koju si ti čitavo vrijeme znao.

– Da. – Odgovorio je bez oklijevanja.

– Uskratio si mi informaciju od vitalnog značaja. Sjedio si i promatrao kako se glupi policajci vrte u krug.

– Dopustio sam ti da dođeš do vlastitih zaključaka.

– Da, ali bez cjelovitog poznavanja činjenica. – Pokazala je fotografije. – Ovo je moglo biti važno.

Dean i Conway su se pogledali. Zatim je Conway rekao: – Bojim se da ima još toga što vam nismo rekli.

– Još?

Dean je posegnuo u harmoniku-fascikl i izvadio još jednu fotografiju s mjesta zločina. Iako je Rizzolijeva mislila da je spremna suočiti se s tom četvrtom slikom, pogodila ju je ravno u želudac. Ugledala je mladog, svjetlokosog muškarca sa sitnim brčićima. Bio je više žilav, nego mišićav, s prsima nalik koštunjavom svodu rebara i tankim ramenima koja su mu stršala poput bijelih kvrga. Jasnije je vidjela umirući izraz lica tog muškarca, s mišićima zaleđenim u grimasi užasa.

– Ova je žrtva pronađena dvadeset i devetog listopada prošle godine – rekao je Dean. – Ženino tijelo nije nikad pronađeno.

Progutala je slinu i odvratila pogled od žrtvinog lica. – Ponovno na Kosovu?

– Ne. Fayetteville, Sjeverna Carolina.

Preplašena, podigla je pogled prema njemu. Izdržala njegov pogled dok joj je lice preplavljivala vrećina bijesa. – Za koliko još slučajeva mi niste rekli? Koliko ih uopće ima?

– Ovo su svi slučajevi za koje znamo.

– Što znači da bi moglo biti i drugih?

– Moglo bi. Ali, do te informacije ne možemo doći.

Uputila mu je pogled nevjerice. – FBI ne može?

– Agent Dean želi reći – ubacio se Conway – da bi moglo biti slučajeva koji su izvan naše jurisdikcije. U zemljama koje nemaju dostupne podatke o zločinima. Ne zaboravite, govorimo o ratnim područjima. Područjima političkih previranja. Upravo onakvim mjestima koja bi privukla našeg nepoznatog počinitelja. Mjestima na kojima bi se osjećao kao kod kuće.

Ubojica koji se slobodno kreće preko oceana. Čije područje lova ne poznaje državnih granica. Razmislila je o svemu što je saznala o Dominatoru. Brzini kojom je savladao svoje žrtve. Njegovoj žudnji za kontaktom s mrtvima. Njegovoj uporabi noža Rambo. I padobranskim vlaknima – smeđezelenim. Osjetila je kako je obojica muškaraca promatraju dok je razmišljala

o onom što je Conway upravo rekao. Iskušavali su je, čekajući da vide hoće li ispuniti njihova očekivanja.

Pogledala je zadnju fotografiju na stolicu za kavu. – Rekli ste daje ovaj napad bio u Favettevilleu?

– Da – rekao je Dean.

– U tom području je i neka vojna baza. Nije li?

– Fort Bragg. Nekih dvadesetak kilometara sjeverozapadno od Favettevillea.

– Koliko je ljudi stacionirano u toj bazi?

– Oko četrdeset i jedna tisuća aktivnih dužnosnika. Ta baza je dom osamnaestog zračnog korpusa, osamdeset i druge zračne divizije i armijske komande za specijalne operacije. – Činjenica da joj je Dean na pitanje odgovorio bez imalo oklijevanja rekla joj je da tu informaciju smatra važnom. Informaciju koja mu je već bila na vrhu jezika.

– Zato ste me i držali u mraku, zar ne? Imamo posla s nekim tko ima borbene vještine. Nekim tko je plaćen da ubija.

– I mi smo bili ostavljeni u mraku, baš kao i ti. – Dean se nagnuo prema njoj, a lice mu je bilo tako blizu njezinoga daje jedino na što se mogla usredotočiti bio on. Conway i sve ostalo u prostoriji nestalo je s vidika. – Kad sam pročitao izvješće koje je VICAP dobio od policije iz Favettevillea, pomislio sam da ponovno vidim Kosovo. Ubojica se mogao i potpisati, mjesto zločina bilo je tako prepoznatljivo. Položaj tijela muške žrtve. Tip oštrice korišten u smaknuću. Porculanski ili stakleni predmet položen na krilo žrtve. Otmica žene. Smjesta sam odletio u Favetteville i proveo dva tjedna s lokalnim vlastima, pomažući im u istrazi. Nikad nije identificiran nijedan osumnjičeni.

– Zašto mi to nisi ranije rekao? – upitala je.

– Zbog toga tko bi naš nepoznati počinitelj mogao biti.

– Nije me briga i da je general s četiri zvjezdice. Imala sam pravo znati za favettevillski slučaj.

– Da je to bilo neophodno kako bi identificirala bostonskog osumnjičenog, rekao bih ti.

– Rekao si da je četrdeset i jedna tisuća aktivnih vojnika stacionirana u Fort Braggu.

– Da.

– Koliko njih je služilo na Kosovu? Pretpostavljam da si to pitao.

Dean je kimnuo glavom. – Od Pentagona sam zatražio popis svih vojnika čiji se službeni podaci podudaraju s mjestima i datumima pokolja. Dominator nije na tom popisu. Samo nekolicina tih ljudi danas prebiva u Novoj Engleskoj, a nitko od njih nije ispaao naš čovjek.

– I ja bih ti to trebala vjerovati?

– Da.

Nasmijala se. – To zahtijeva prilično veliko povjerenje.

– Oboje ovdje ulažemo veliko povjerenje, Jane. Kladim se da ti mogu vjerovati.

– Vjerovati mi u čemu? Dosad mi nisi rekao ništa što bi opravdalo tajnost.

U tišini koja je uslijedila, Dean je pogledao Conwaya koji je gotovo neprimjetno kimnuo glavom. Tom su se komunikacijom bez riječi dogovorili da joj daju vitalni djelić slagalice.

Conway je rekao: – Jeste li ikad čuli za »dezinfekciju ovaca«, istražiteljice?

– Pretpostavljam da je riječ o izrazu koji nema nikakve veze s pravim ovcama.

Nasmiješio se. – Ne, nema. Riječ je o vojničkom slengu. Odnosi se na CIA-inu praksu da za određene misije povremeno posudi vojne specijalce. To se dogodilo u Nikaragvi i Afganistanu, kad su CIA-ine vlastite skupine za specijalne operacije trebale pojačanje u ljudstvu. U Nikaragvi su mornaričke specijalce posudili za miniranje luka. U Afganistanu su Zelene beretke posuđene za obučavanje mudžahedina. Dok rade za CIA, ti vojnici, u biti, postaju CIA-ini službenici na tom slučaju. Brišu se iz pentagonskih knjiga. Vojska nema nikakvih podataka o njihovim aktivnostima.

Pogledala je Deana. – Onda onaj popis koji ti je dao Pentagon. Imena vojnika iz

Favettevillea koji su služili na Kosovu...

- Popis nije bio cjelovit – rekao je.
- Koliko je bio necjelovit? Koliko imena je izostavljeno?
- Ne znam.
- Jesi li pitao CIA-u?
- Tad sam i naletio na zid.
- Nisu željeli reći imena?
- I ne moraju – rekao je Conway. – Ako je vaš nepoznati počinitelj bio uključen u tajne operacije u inozemstvu, oni to nikad neće priznati.

- Čak i ako njihov dečko sad ubija na domaćem terenu?
- Posebice ako ubija na domaćem terenu – rekao je Dean. – Bila bi to javna katastrofa. Što ako odluči svjedočiti? Kakva bi osjetljiva informacija mogla procuriti u medije? Misliš da Agencija želi da mi znamo da njihov dečko provaljuje u kuće i kolje poslušne građane? Seksualno iskorištava leševe žena? Nema šanse da to ne završi na naslovnicama.

- Što ti je onda rekla Agencija?
- Da nemaju nikakvih informacija koje bi bile od važnosti za istragu fayettevillskog umorstva.

- Zvuči kao standardna odbij enica.
- Bilo je to i mnogo više od toga – rekao je Conway. – Dan nakon upita CIA-i, agent Dean je povučen s favettevillske istrage i rečeno mu je da se vrati u Washington. Taj zapovijed došla ravno iz ureda zamjenika direktora FBI-ja.

Zurila je u njega, zapanjena koliko je duboko identitet Dominatora zakopan u šutnji.

- Tad se agent Dean obratio meni – rekao je Conway.
- Zato što ste vi u Odboru oružanih snaga?
- Zato što se nas dvojica godinama poznajemo. Marinci znaju pronaći jedni druge. I međusobno si vjerovati. Zamolio me da se malo raspitam za njega. Ali, bojim se da nisam imao nimalo uspjeha.

- Čak ni senator ne može doći do informacija?

Conway joj je uputio ironičan osmijeh. – Senator demokratske stranke u jednoj liberalnoj državi, trebao bih dodati. Možda sam ja svojoj domovini služio kao vojnik. Ali, određeni elementi unutar Ministarstva obrane nikad me neće u cijelosti prihvatiti. Ili mi vjerovati.

Pogled joj je pao na fotografije na stoliću za kavu. Na galeriju mrtvih muškaraca, odabranih za klanje ne zbog svojih političkih uvjerenja ili nacionalnosti, nego zato što su bili oženjeni lijepim ženama. – To si mi mogao reći još prije nekoliko tjedana – rekla je.

- Informacije iz policijskih istraga cure kao kroz sito – rekao je Dean.
- Iz mojih ne cure.
- Cure iz svake policijske istrage. Da sam ovu informaciju podijelio s tvojom ekipom, prije ili kasnije bi procurila u medije. A to bi tvoj posao dovelo u žižu pozornosti pogrešnih ljudi. Ljudi koji bi te nastojali spriječiti da nekoga uhapsiš.

- Doista misliš da bi ga zaštitili? Nakon svega što je učinio?
- Ne, mislim da bi ga i oni željeli maknuti jednako kao i mi. Ali, oni žele da to bude obavljeno tiho i izvan oka javnosti. Očito su mu izgubili trag. Nemaju nikakav nadzor nad njim. Ubija civile. Postao je hodajuća tempirana bomba i oni si ne mogu dopustiti ne obazirati se na taj problem.

- A ako ga uhvate prije nas?
- To nikad nećemo saznati, zar ne? Ubijanja će jednostavno prestati. A mi ćemo se zauvijek pitati.

- Ja to ne bih nazvala zadovoljavajućim svršetkom – rekla je ona.

- Ne, ti želiš pravdu. Uhićenje, suđenje, osudu. Sve od A do Z.

- Iz tvojih usta to zvuči kao da tražim nemoguće.

- U ovom slučaju, možda je doista tako.
- Jesi li me zato doveo ovamo? Da mi kažeš da ga nikad neću uhvatiti?

Nagnuo se prema njoj s pogledom iznenadnog intenziteta. – Želimo isto što i ti, Jane. Sve od A do Z. Progonim tog čovjeka od Kosova. Misliš li da bih se zadovoljio s ičim manjim od toga?

Conway je tiho rekao: – Sad shvaćate, istražiteljice, zašto smo vas doveli ovamo? Shvaćate potrebu za tajnovitošću?

- Meni se čini da je već ionako ima previše.
- Ali, za sad je to jedini način da postignemo eventualno i potpuno objelodanjenje. Što je, pretpostavljam, ono što svi mi želimo.

Na trenutak je promatrala senatora Conwaya. – Vi ste platili moj put, zar ne? Zrakoplovne karte, limuzine, otmjeni hotel. Ovo nije na račun FBI-a.

Conway je kimnuo glavom i kiselo se nasmiješio. – Stvari koje su doista bitne – rekao je – najbolje je obaviti neslužbeno.

DVADESET TRI

Nebo se otvorilo i kiša je bubnjala poput tisuću čekića po krovu Deanovog volva. Brisači na prednjem staklu šibali su po vlažnom pogledu na zaustavljeni promet i poplavljene ulice.

- Dobro je što se ne vraćaš večeras – rekao je. – U zrakoplovnoj luci vjerojatno je ludnica.
- Po ovakvom vremenu, radije bih držala noge na zemlji, hvala lijepa.
- Uputio joj je vragolasti pogled. – A ja sam mislio da si neustrašiva.
- Zbog čega si stekao takav dojam?
- Zbog tebe. Svojski se trudiš ostaviti takav dojam. Nikad ne skidaš oklop.
- Ponovno mi se pokušavaš uvući u glavu. To stalno činiš.
- Navika. To sam radio u Zaljevskom ratu. Psihološke operacije.
- Pa, ja nisam neprijatelj, dobro?
- Nikad ni nisam mislio da jesi, Jane.

Pogledala ga je i morala se diviti, kao što se uvijek divila, čistim, ostrim crtama njegova profila. – Ali mi nisi vjerovao.

- Tad te nisam poznavao.
- Onda, jesi li promijenio mišljenje?
- Zašto misliš da sam te pozvao u Washington?
- Oh, ne znam – rekla je i lakoumno se nasmijala. – Zato što sam ti nedostajala i nisi mogao dočekati da me vidiš?

Pocrvenjela je zbog njegove tišine. Iznenada se osjetila glupom i očajnom, što su bile upravo one crte karaktera koje je kod drugih žena prezirala. Zurila je kroz prozor i izbjegavala njegov pogled, dok joj je zvuk njezinog vlastitog glasa, njezine vlastite budalaste riječi, i nadalje odjekivao u ušima.

Na cesti ispred njih, automobili su se naposljetku pokrenuli, guma zapjenjenih u dubokim lokvama.

- Zapravo – rekao je – želio sam te vidjeti.
- Oh? – nesmotreno je dobacila. Već se osramotila; nije željela ponoviti istu pogrešku.
- Želio sam ti se ispričati. Zato što sam Marquetteu rekao da nisi dorasla tom poslu. Bio sam u krivu.
- Kad si to zaključio?
- Ne u nekom određenom trenutku. To se dogodilo... promatrao sam te na poslu, iz dana u dan. Vidio koliko si usredotočena. Koliko se trudiš da sve bude u redu. – Tiho je dodao: – A

onda sam saznao s čim si se sve morala nositi od prošlog ljeta. Stvarima kojih nisam bio svjestan.

– Ma nemoj. »A svejedno uspijeva obaviti svoj posao«.

– Misliš da te sažalijevam – rekao je.

– Pa, baš i nije posebice laskavo čuti: »Vidi koliko je postigla, kad se uzme u obzir s čim se sve mora nositi.« Daj mi medalju na Specijalnoj olimpijadi. Medalju za emotivno sjebane policajce.

Ogorčeno je uzdahnuo. – Da li uvijek iza svakog komplimenta, svake riječi pohvale tražiš neki skriveni motiv? Ponekad, Jane, ljudi misle točno ono što govore.

– Možeš razumjeti zašto bih bila i više nego malo skeptična o svemu što mi ti kažeš.

– Misliš da još uvijek imam neki skriveni razlog.

– Više ne znam.

– Ali, zacijelo ga imam, zar ne? Zato što ti zacijelo od mene ne zaslužuješ iskreni kompliment.

– Shvaćam što mi želiš reći.

– Možda i shvaćaš. Ali mi ne vjeruješ doista. – Zakočio je na crvenom svjetlu i pogledao je.

– Odakle dolazi sva ta sumnjičavost? Je li ti bilo tako teško, budući da si Jane Rizzoli?

Umorno se nasmijala. – Nemojmo o tome, Dean.

– Je li to zbog toga što si žena-policajac?

– Vjerojatno možeš sam popuniti prazna polja.

– Čini se da te kolege poštuju.

– Ima i zamjetljivih iznimaka.

– Uvijek ih ima.

Upalilo se zeleno svjetlo i on je vratio pogled na cestu.

– Riječ je o prirodi policijskog posla – rekla je. – Svom tom testosteronu.

– Zašto si ga onda odabrala?

– Zato što sam pala na kućanskim poslovima.

Na to su se oboje nasmijali. Bio je to prvi put da su se oboje iskreno nasmijali.

– Istina je – rekla je – da sam željela biti policajka još otkad sam imala dvanaest godina.

– Zašto?

– Svi poštuju policajce. Barem se djetetu tako čini. Željela sam značku, pištolj. Stvari zbog kojih će ljudi ustati i zamijetiti me. Nisam željela završiti u nekom uredu u kojem bih jednostavno nestala. Gdje bih se pretvorila u nevidljivu ženu. To je kao da si živ zakopan, kad si netko koga nitko ne sluša. Nitko ne primjećuje. – Oslonila se laktom o vrata i položila glavu na ruku. – A sad mi anonimnost počinje izgledati prilično dobro. – Tad barem Kirurg ne bi znao moje ime.

– Zvučiš kao da ti je žao što si odabrala policijski posao.

Pomislila je na duge noći provedene na nogama, na kofeinu i

adrenalinu. Na užase suočavanja s onim najgorim što jedno ljudsko biće može učiniti drugome. I pomislila je na Muškarca iz zrakoplova, čiji je dosje ostao na njezinom stolu, i koji je stajao kao trajni simbol uzaludnosti. Njegove vlastite, i njezine. Sanjamo svoje snove, pomislila je, i oni nas ponekad odvedu na mjesta koja ne očekujemo. U podrum seoske kuće sa smradom krvi u zraku. Ili, u slobodan let kroz modro nebo, s udovima koji mlataju privučeni silom teže. Ali, to su naši snovi i mi idemo kamo nas oni vode.

Naposljetku je rekla: – Ne, nije mi žao. To je ono što radim. To je ono do čega mi je stalo. To je ono zbog čega se ljutim. Moram priznati, velik dio tog posla je bijes. Ne mogu samo stajati postrani i gledati tijelo žrtvi, a da me to ne razljuti. Tad postajem njihov advokat – kad dopustim da me njihove smrti pogode. Možda ću znati da je vrijeme da prestanem kad se više ne budem ljutila.

– Nemaju svi tvoj žar. – Pogledao ju je. – Mislim da si ti najintenzivnija osoba koju sam

ikad sreo.

- To baš i nije pretjerano dobro.
- Ne, intenzitet je dobra stvar.
- Čak i ako to znači da si uvijek na rubu da ne uspiješ?
- Jesi li?
- Ponekad imam takav osjećaj. – Zurila je u kišu koja je ši
bala po prednjem staklu. – Trebala bih pokušati biti više nalik tebi.

Nije odgovorio i ona se pitala nije li ga uvrijedila svojom zadnjom izjavom. Svojom implikacijom daje on hladan i bez strasti. A ipak, takvim joj se uvijek činio: muškarac u sivom odijelu. Tjednima joj je izmicao i ona gaje sad, u svom očaju, željela izazvati, natjerati da pokaže neku emociju, ma koliko neugodnu, makar da dokaže da ona to može učiniti. Izazov neosvojivog.

Ali, upravo su takvi izazovi dovodili žene do toga da od sebe naprave budale.

Kad je naposljetku zaustavio automobil ispred hotela Watergate, ona je imala spremljen odrješit pozdrav. – Hvala ti na vožnji – rekla je. – I na otkrovenjima. – Okrenula se i otvorila svoja vrata, puštajući u automobil nalet toplog, vlažnog zraka. – Vidimo se u Bostonu.

- Jane?
- Da?
- I više među nama neće biti skrivenih motiva, dobro? Ono što kažem jest ono što mislim.
- Ako inzistiraš.
- Ne vjeruješ mi, zar ne?
- Zar je to doista važno?
- Da – tiho je rekao. – Meni je veoma važno.

Zastala je, a bilo joj se iznenada ubrzalo. Ponovno ga je pogledala. Toliko dugo su jedno pred drugime čuvali tajne, da sad nijedno od njih nije znalo pročitati istinu u očima ovog drugog. Bio je to trenutak u kojem se bilo što moglo izgovoriti sljedeće, bilo što dogoditi. Nijedno se nije usudilo povući prvi potez. Učiniti prvu pogrešku.

Preko otvorenih vrata automobila prešla je sjena. – Dobrodošli u Watergate, gospodo! Treba li vam pomoć s prtljagom?

Rizzolijeva je uplašeno podigla pogled i ugledala hotelskog vratara koji joj se smiješio. Vidio je njezina otvorena vrata i pretpostavio da izlazi iz automobila.

– Već sam se prijavila, hvala vam – rekla je i ponovno pogledala Deana. Ali, onaj trenutak je prošao. Vrtar je još uvijek stajao i čekao da ona izađe. I ona je izišla.

Pogled kroz prozor, mahanje rukom; to je bilo njihovo zbogom. Okrenula se i ušla u predvorje hotela, zastajkujući tek dovoljno dugo da vidi kako njegov automobil odlazi i nestaje u kiši.

U dizalu se naslonila na zid, zatvorenih očiju, i nijemo se prekorila zbog svake neskrivene emocije koju mu je možda otkrila, svega budalastog što je možda rekla u automobilu. Kad je došla do svoje sobe, više je od ičeg drugog željela odmah se odjaviti iz hotela i vratiti u Boston. Zacijelo postoji let koji bi mogla uhvatiti još večeras. Ili vlak. Uvijek se voljela voziti vlakom.

Sad je u žurbi da pobjegne i iza sebe ostavi Washington i svoju neugodu, otvorila kovčeg i počela pakirati stvari. Sa sobom je donijela veoma malo toga i nije joj trebalo dugo da svoju rezervnu bluzu i hlače izvuče iz ormara u koji ih je objesila, baci preko pištolja i futrole i ubaci četkicu za zube i češalj u toaletnu torbicu. Sve to je zatvorila u kovčeg koji je upravo gurala prema vratima kad je začula kucanje.

Dean je stajao u hodniku, sivo mu je odijelo bilo poprskano od kiše, a kosa mu je bila vlažna i svjetlucava. – Mislim da nismo završili naš razgovor – rekao je.

- Želio si mi još nešto reći?
- Zapravo, jesam. – Ušao je u njezinu sobu i zatvorio vrata. Namrštio se na njezin već spakirani kovčeg, koji je bio spreman za njezin odlazak.

Isuse, pomislila je. Netko ovdje mora biti hrabar. Netko mora zgrabiti bika za rogove.

Prije nego što je uspio reći i riječ, privukla ga je k sebi. Istodobno je osjetila kako je rukama hvata oko struka. Kad su im se usne srele, ni kod jednog, ni kod drugog nije bilo ni najmanje sumnje da je taj zagrljaj bio uzajaman i da su, ako je ovo pogreška, oboje jednako pogriješili. O njemu nije znala gotovo ništa, samo to da ga želi i da će se kasnije pozabaviti posljedicama.

Lice mu je bilo vlažno od kiše, a kad je skinuo odjeću, na njegovoj je koži ostao miris vlažne vune, miris koji je željno udisala dok je usnama istraživala njegovo tijelo, i dok je on jednakom gorljivošću potraživao njezino. Nije imala strpljenja za nježno vođenje ljubavi; željela je da bude mahnito i lakoumno. Osjetila je kako se on suzdržava, nastoji usporiti, zadržati nadzor. Borila se protiv njega, upotrijebila svoje tijelo da ga porazi. I u ovom, njihovom prvom seksualnom susretu, ona je bila pobjednica. On je bio taj koji se predao.

Drijemali su dok je poslijepodnevno svjetlo polako blijedilo s prozora. Kad se probudila, samo je tanki odsjaj sumraka osvjetljavao muškarca koji je ležao pokraj nje. Muškarca koji joj je, čak i sad, ostao zagonetkom. Iskoristila je njegovo tijelo, baš kao što je i on iskoristio njezino, i iako je znala da bi trebala osjećati određenu krivnju zbog zadovoljstva koje su doživjeli, jedino što je doista osjećala bilo je umorno zadovoljstvo. I neki osjećaj začuđenosti.

– Već si spakirala kovčeg – rekao je.

– Namjeravala sam se večeras odjaviti i otići kući.

– Zašto?

– Nisam vidjela smisla u ostanku. – Ispružila je ruku da dotakne njegovo lice, pomiluje grubost njegove brade. – Dok se nisi ti pojavio.

– Umalo da nisam. Nekoliko puta sam obišao kvart. Skupljao hrabrost.

Nasmijala se. – Zvuči kao da me se bojiš.

– Hoćeš istinu? Ti si veoma opasna žena.

– Zar se doista činim takvom?

– Žestoka. Strastvena. Zadihljuje me sav taj žar koji stvaraš. – Pomilovao joj je bedro i dodir njegovih prstiju poslao je novi trepet njezinim tijelom. – U automobilu si rekla da bi željela biti više nalik meni. Istina je, Jane, da bih ja želio da sam više poput tebe. Želio bih da imam tvoj intenzitet.

Stavila je ruku na njegova prsa. – Govoriš kao da ovdje ne kuca srce.

– Nisi li i ti upravo to mislila? Šutjela je. Muškarac u sivom odijelu.

– Jesi, zar ne? – rekao je.

– Nisam znala što bih mislila o tebi – priznala je. – Uvijek se činiš tako distanciranim. Ne posve ljudskim bićem.

– Umravljenim.

Tu je riječ rekao tako tiho da se pitala je li uopće želio da je ona čuje. Ili je to bila misao koju je tek samom sebi prošaputao.

– Reagiramo na različite načine – rekao je. – Na primjer, stvari za koje se od nas očekuje da se njima pozabavimo. Rekla si da te one ljute.

– Često puta me ljute.

– I ti se zato bacaš u borbu. Jurišaš i pucaš iz svih oružja. Onako kako jurišaš i na život. – Uz blagi osmijeh je dodao: – Zlovoljna i slično.

– Kako se ti možeš ne naljutiti?

– Ne dopuštam si da se naljutim. Tako se ja nosim s tim. Odmaknem se, udahnem. Svaki slučaj igram kao da slažem slagalicu. – Pogledao ju je. – Upravo si mi zato zanimljiva. Sav taj metež, emocije koje ulažeš u sve što radiš. To mi se čini nekako... opasnim.

– Zašto?

– Ne slaže se s onim što ja jesam. Što nastojim biti.

– Bojiš se da ću ti to prenijeti?

– To je kao kad se previše približiš vatri. Privlači te, iako prokleta dobro znaš da ćeš se opeći.

Pritisnula je usne uz njegove. – Malo opasnosti – šapnula je, – može biti veoma uzbudljivo.

Večer se pretvorila u noć. Istuširali su jedno s drugoga znoj i cerili se sami sebi stojeći pred zrcalom u identičnim hotelskim ogrtačima. Pojeli su večeru u sobi i popili vino u krevetu s upaljenim televizorom podešenim na program Comedy Channela. Večeras neće gledati CNN, neće biti loših vijesti koje bi im pogoršale raspoloženje. Večeras želi biti milijun kilometara daleko od Warrena Hoyta.

Međutim, ni udaljenost, ni utjeha muških ruku nije mogla isključiti Hoyta iz njezinih snova. Naglo se probudila u mraku, natopljena znojem straha, ne strasti. Kroz mahnito lupanje svog srca, čula je zvonjavu telefona. Trebalo joj je nekoliko sekundi da se ispetlja iz Deanovog zagrljaja, posegne preko njega prema noćnom ormariću s njegove strane kreveta i otvori svoj mobitel.

– Rizzoli.

Pozdravio ju je Frostov glas. – Pretpostavljam da sam te probudio.

Zaškiljila je prema radio-satu. – Pet ujutro? Da, to ti je prilično sigurna pretpostavka.

– Jesi li dobro?

– Dobro sam. Zašto?

– Slušaj, znam da danas letiš natrag. Ali, mislio sam da bi trebala znati prije nego što dođeš ovamo.

– Što?

Nije joj odmah odgovorio. Čula je kako ga netko s druge strane slušalice pita nešto o spremanju dokaza i u tom je trenutku shvatila da on obrađuje neko mjesto zločina.

Pokraj nje, Dean se pomaknuo, uzbunjen njezinom iznenadnom napetošću. Uspravio se u krevetu i upalio svjetlo. – Što se događa?

Frost se vratio na liniju. – Rizzoli?

– Gdje si? – upitala ga je.

– Pozvali su me zbog provale. Tu se i sad nalazim...

– Zašto se ti javljaš na pozive zbog provala?

– Zato što je provaljeno u tvoj stan.

Posve se ukočila, s telefonskom slušalicom pritisnutom uz uho, i čula je snažno kucanje vlastitog bila.

– Budući da nisi bila u gradu, privremeno smo obustavili nadzor tvoje zgrade – rekao je Frost. – Provalu je prijavila tvoja susjeda iz stana dvjesto i tri, gospođa..., ovaj...

– Spiegel – tiho je rekla. – Ginger.

– Da. Čini se doista bistrom djevojkom. Kaže da je šankerica u McGinty'su. Vraćala se kući s posla i ispod protupožarnih ljestvi primijetila staklo. Pogledala je prema gore i vidjela daje tvoj prozor razbijen. Odmah je nazvala policiju. Prvi policajac koji je došao, shvatio je da je riječ o tvom stanu i nazvao mene.

Dean joj je dotaknuo ruku u nijemom upitu. Nije se obazirala na njega. Pročistila je grlo i uspjela upitati s varavom smirenošću: – Je li išta uzeo? – Već je koristila riječ on. Ne izgovarajući njegovo ime, oboje su znali tko je to učinio.

– To ćeš nam ti morati reći kad dođeš – rekao je Frost.

– Sad si u stanu?

– Stojim u tvom dnevnom boravku.

Sklopila je oči i osjetila gotovo mučninu od bijesa dok je zamišljala neznance koji joj provaljuju u dom. Otvaraju njezine ormare, dodiruju njezinu odjeću. Oklijevaju iznad njezinih najintimnijih stvari.

– Meni se čini da ništa nije dirano – rekao je Frost. – Televizor i CD player su ovdje. Velika staklenka s kovanicama i nadalje stoji na kuhinjskom pultu. Ima li još što što bi poželjeli

ukrasti?

Moj duševni mir. Moj zdrav razum.

– Rizzoli?

– Ne mogu se ničeg sjetiti.

Stanka. Nježno je rekao: – Proći ćemo sve zajedno, centimetar po centimetar. Kad se vratiš kući, obaviti ćemo to zajedno. Kućevlasnik je već zabio daske na prozor, tako da ne ulazi kiša. Ako želiš neko vrijeme ostati u našoj kući, znam da Alice neće imati ništa protiv. Imamo rezervnu sobu koja se nikad ne koristi...

– Dobro sam – rekla je.

– Nije nikakav problem...

– Dobro sam.

U njezinom je glasu bilo bijesa, i ponosa. Ponajviše ponosa.

Frost ju je dobro poznao i znao je da treba popustiti i ne osjećati se uvrijeđen. Hladnokrvno je rekao: – Nazovi me čim stigneš.

Dean ju je promatrao dok je spuštala slušalicu. Iznenada nije mogla podnijeti da je promatra nagu i preplašenu. Da njezina ranjivost bude u cijelosti izložena. Izvukla se iz kreveta, otišla u kupaoonicu i zaključala vrata.

Trenutak kasnije, on je pokucao. – Jane?

– Još ću se jednom istuširati.

– Nemoj me isključivati. – Ponovno je pokucao. – Izađi i razgovaraj sa mnom.

– Kad budem gotova. – Pustila je vodu. Ušla u kadu, ne zato što se trebala oprati, nego zato što je voda koja je tekla priječila razgovor. Ona je bila bučna zavjesa privatnosti iza koje se mogla sakriti. Dok je voda bubnjala po njoj, ona je stajala pognute glave, s rukama spojenim na pločicama na zidu, i hrvala se sa svojim strahom. Zamišljala je kako joj klizi s kože poput prljavštine i odlazi klokoćući niz odvod. Sloj po sloj, skida se. Kad je naposljetku zatvorila vodu, osjećala se smirenom. Cistom. Obrisala se i u zamagljenom zrcalu ugledala na trenutak svoje lice, koje više nije bilo blijedo, nego rumeno od topline. Ponovno je bila spremna igrati javnu ulogu Jane Rizzoli.

Izišla je iz kupaoalice. Dean je sjedio u naslonjaču pokraj prozora. Nije ništa rekao, nego ju je samo promatrao kad se počela odijevati, podizala odjeću s poda kružeći oko kreveta, čije su zgužvane plahte bile nijemi dokaz njihove strasti. Jedan telefonski poziv to je okončao i sad se kretala prostorijom s neugodnom odlučnošću, zakapčala bluzu, povlačila patentni zatvarač hlača. Napolju je još uvijek bio mrak, ali za nju je noć prošla.

– Hoćeš li mi reći? – upitao je.

– Hoyt je bio u mom stanu.

– Znam da je to bio on?

Okrenula se prema njemu. – Tko bi drugi bio? Te je riječi izgovorila kreštavije nego što je kanila. Crvenjeći se, izvukla je cipele koje su se nalazile ispod kreveta. – Moram ići kući.

– Pet sati je ujutro. Tvoj zrakoplov polijeće u devet i trideset.

– Zar doista očekuješ da ću se vratiti u krevet i spavati? Nakon ovoga?

– U Boston ćeš doći izmoždena.

– Nisam umorna.

– Zato što si na adrenalinu.

Ugurala je stopala u cipele. – Prestani, Dean.

– Što da prestanem?

– Prestani pokušavati brinuti se za mene.

Usljedila je tišina. Zatim je on, s laganim sarkazmom, rekao: – Oprosti. Stalno zaboravljam da si ti savršeno sposobna brinuti se sama o sebi.

Zastala je s leđima okrenutim prema njemu, već se kajući zbog svojih riječi. Prvi put je poželjela da se on doista pobrine za nju. Da je zagrlji i nagovori da se vrati u krevet. Da spavaju

zagrljeni dok ne bude vrijeme da ona pođe.

Ali, kad se okrenula prema njemu, vidjela je daje već ustao iz naslonjača i da se odijeva.

DVADESET ČETIRI

U zrakoplovu je zaspala. Kad su počeli slijetati u Boston, probudila se s osjećajem opijenosti i očajničke žeđi. Ružno vrijeme ju je slijedilo iz Washingtona i turbulencija je tresla plitice na sjedalima i živce putnika dok su se spuštali kroz oblake. Kroz prozor je vidjela vrhove krila kako nestaju iza zastora sivila, ali bila je previše umorna da bi osjetila i tračak tjeskobe zbog leta. Još uvijek je mislila na Deana, skretao je njezine misli s onoga na što bi trebala biti usredotočena. Zurila je u maglicu i sjetila se dodira njegovih ruku, topline njegovog daha na svojoj koži.

I sjetila se njihovih zadnjih riječi uz ogradu zrakoplovne luke, hladnog i užurbanog pozdrava pod kišom koja je pljuštala. Nije to bio rastanak ljubavnika, nego poslovnih suradnika koji jedva čekaju da nastave sa svojim vlastitim poslovima. Optuživala je sebe zbog nove suzdržljivosti među njima, ali je optuživala i njega što joj je dopustio da ode. Washington se ponovno pretvorio u grad kajanja i zamrljanih plahti.

Pod teškom kišom zrakoplov je dotaknuo zemlju. Vidjela je osoblje rampe kako u nepromočivim kaputima s kapuljačama gaća po asfaltu i unaprijed se užasavala onoga što će uslijediti. Vožnje u stan u kojem se više nikad neće osjećati sigurnom, jer je on bio tamo.

Podigla je svoju prtljagu, izašla iz zgrade zrakoplovne luke i zapljusnuo ju je nalet vjetrom donesene kiše ispod nastrešnice. Dugi red obeshrabrenih ljudi stajao je i čekao taksije. Pretražujući pogledom niz limuzina parkiranih s druge strane ceste, osjetila je olakšanje ugledavši ime Rizzoli izloženo na prozoru jedne od limuzina.

Pokucala je na vozačevu stranu i prozor se spustio. Bio je to drugi vozač, ne onaj postariji crnac koji ju je dan ranije dovezao u zrakoplovnu luku.

– Da, gospođo?

– Ja sam Jane Rizzoli.

– Idete u ulicu Claremont, zar ne?

– Ta sam.

Vozač je izašao iz automobila i otvorio joj stražnja vrata. – Dobrodošli. Staviti ću vaš kovčeg u prtljažnik.

– Hvala.

Kliznula je u limuzinu i umorno uzdahnula, naslanjajući se na skupu kožu. Napolju su tutnjale automobilske trube, a gume se klizale na kiši koja je lijevala kao iz kabla, ali u unutrašnjosti limuzine je bilo blaženo mirno. Sklopila je oči dok su se polako udaljavali od zrakoplovne luke Logan i kretali prema bostonskoj autocesti.

Zazvonio je njezin mobitel. Otresajući umor, uspravila se i omamljeno čeprkala po torbici, ispuštajući olovke i kovanice na pod automobila u potrazi za telefonom. Naposljetku se uspjela javiti na poziv, kad je telefon zazvonio po četvrti put.

– Rizzoli.

– Ovdje je Margaret iz ureda senatora Conwaya. Ja sam vam dogovarala putovanje. Samo sam željela ponovno provjeriti imate li prijevoz kući iz zrakoplovne luke.

– Da. Upravo sam u limuzini.

– Oh. – Stanka. – Pa, drago mi je da je to riješeno.

– Što to?

– Služba limuzina me nazvala da potvrdi da ste otkazali prijevoz kući.

– Sve je u redu, čekao me je. Hvala vam.

Prekinula je poziv i sagnula se kako bi pokupila sve što joj je ispalo iz torbe. Kemijska olovka se otkotrljala ispod vozačevog sjedala. Dok ju je pokušavala dosegnuti, prstima pretražujući pod, iznenada je primijetila boju saga. Mornarsko modra.

Polako se uspravila.

Upravo su ušli u tunel Callahan, iskopan ispod rijeke Charles. Promet je usporio i sad su gmizali beskonačnom betonskom cijevi, unutrašnjost koje je bila osvijetljena bolesno žutim svjetlom.

Mornarsko modri najlon šest zarez šest Dupon Antron. Standardni sag u cadillacima i lincolnim.

Ostala je savršeno mirna, pogleda uperenog prema zidu tunela. Sjetila se Gail Yeager i pogrebne povorke, niza limuzina koje su polako zavijale prema vratima groblja.

Sjetila se Alexandra i Karenne Ghent, koji su stigli u zrakoplovnu luku Logan tek tjedan dana prije svoje smrti.

I sjetila se Kennetha Waitea i njegovih kazni zbog vožnje u alkoholiziranom stanju. Muškarac kojem nije bilo dopušteno da vozi, a ipak je odveo svoju ženu u Boston.

Da li ih ovako pronalazi?

Par uđe u njegov automobil. Ženino lijepo lice se odražava u zrcalu retrovizora. Ona se udobno smjesti u glatkom kožnom sjedalu tijekom vožnje kući i uopće ne primjećuje da je on promatra. Da muškarac čije je lice jedva i zamijetila upravo u tom trenutku odlučuje da je ona ta.

Žuta svjetla tunela klizila su pokraj nje dok je Rizzolijeva pokušavala izgraditi teoriju, ciglu po ciglu. Tako udoban automobil, mirna vožnja, kožna sjedala meka poput ljudske kože. Bezimeni muškarac iza volana. Sve je to smišljeno kako bi se putnik osjećao sigurnim i zaštićenim. Putnik ne zna ništa o muškarcu za volanom. Ali, vozač zacijelo zna putnikovo ime. Broj leta. Ulicu u kojoj on živi.

Promet je sad zastao. Daleko ispred njih, vidjela je otvor tunela, mali portal sivog svjetla. I nadalje je bila okrenuta licem prema prozoru, ne usuđujući se pogledati u vozača. Ne želeći da on vidi njezinu zabrinutost. Ruke su joj se znojile dok je posezala u torbicu i hvatala mobitel. Nije ga izvadila, nego je samo sjedila i držala ga u ruci, razmišljajući što će, ako išta, sljedeće učiniti. Dosad vozač nije učinio ništa što bi je uznemirilo, ništa zbog čega bi pomislila da je išta drugo osim onoga što je tvrdio da jest.

Polako je izvukla telefon iz torbice. Otvorila ga. U mračnom tunelu, napinjala se da vidi brojeve kako bi mogla nazvati. Neka bude ležerno, pomislila je. Kao da samo provjeravaš što Frost radi, a ne vrištiš u pomoć. Ali, što bi mogla reći? »Mislim da sam u nevolji, ali ne mogu biti sigurna?« Pritisnula je tipku za brzo biranje Frostovog broja. Začula je zvonjavu, zatim slabašni »halo«, nakon kojega je uslijedilo šumljenje.

Tunel. Nalazim se u prokletom tunelu.

Sklopila je telefon. Pogledala ispred sebe da vidi koliko im još treba do izlaza iz tunela. U tom je trenutku njezin pogled i protiv njezine volje poletio prema retrovizoru. Načinila je pogrešku i susrela njegov pogled, zamijetila činjenicu da je on promatra. Tad su oboje znali, oboje su shvatili.

Izlazi. Izlazi iz automobila!

Bacila se na kvaku automobila, ali je on već zaključao sva vrata. Nastojeći ih otključati, panično je grabila prema gumbu.

To mu je bilo dovoljno da se nagne preko sjedala, uperi u nju pištolj za omamljivanje i opali.

Sonda ju je pogodila u rame. Pedeset tisuća volti udarilo je u njezin torzo, električni udar koji je prasnuo poput groma kroz njezin nervni sustav. Pred očima joj se zamračilo. Klonula je na sjedalo, beskorisnih ruku, dok su joj se svi mišići na tijelu grčili u oluji trzaja, a tijelo, posve izvan nadzora, drhtalo u pokornosti.

Glasno bubnjanje, koje se čulo negdje iznad nje, izvuklo ju je iz mraka. Maglica sivog svjetla polako je obasjala njezine mrežnice. Osjetila je okus krvi, topao i metalni, i jezik joj je kuckao na mjestu gdje se ugrizla. Magla se polako otopila i ona je ugledala dnevno svjetlo. Izišli su iz tunela i išli prema... kamo? Vid joj je još uvijek bio zamagljen, ali kroz prozor je uspjela razabrati obrise visokih zgrada na pozadini od sivog neba. Pokušala je pomaknuti ruku, ali bila joj je teška i troma, budući da su joj mišići bili iscrpljeni grčenjem. A i od pogleda na zgrade i stabla koja su klizila pokraj automobila osjetila je takvu vrtoglavicu da je morala zatvoriti oči. Svu svoju snagu je usredotočila na to da bi svoje udove prisilila da se pokore njezinoj zapovijedi. Osjetila je kako joj se mišići trzaju i uspjela je stisnuti prste u šaku. Čvršće. Snažnije.

Otvori vrata. Otključaj vrata.

Otvorila je oči, boreći se protiv vrtoglavice, dok joj se u želucu komešalo od svijeta koji se promicao s druge strane prozora. Prisilila je svoju ruku da se ispravi i svaki je centimetar bio malena pobjeda. Ruka je sad posezala prema vratima, prema gumbu za otključavanje. Pritisnula gaje i začula glasno škljocanje kad se brava otključala.

Izenada je osjetila pritisak na bedru. Ugledala je njegovo lice koje ju je promatralo preko sjedala dok je upirao pištolj o njezinu nogu. Još jedna eksplozija energije udarila je u njezino tijelo.

Udovi su joj se zgrčili. Tama se spustila kao kapuljača.

Kapljica hladne vode koja joj pada na obraz. Škripanje ljepljive vrpce dok se odmata sa smotka. Došla je svijesti dok joj je vezivao ruke iza leđa, nekoliko puta omotavajući zglobove ljepljivom vrpcom prije nego što ju je odrezao sa smotka. Zatim joj je skinuo cipele i pustio ih da uz lupu padnu na pod. Skinuo joj obje sokne kako bi ljepljiva vrpca prionula uz голу kožu. Vid joj se polako razbistrio dok je on radio i ona je ugledala njegovo tjeme dok se naginjao u automobil, usredotočen na vezivanje njezinih gležnjeva. Iza njega, kroz otvorena vrata automobila, bilo je prostranstvo zelenila. Močvara i stabla. Nijedna zgrada. Močvarna nizina? Zar je stao u močvarama Back Baya?

Još jedno cviljenje ljepljive vrpce, a zatim miris ljepila kad ju je pritisnuo o njezina usta.

Netremice ju je promatrao i ona je zamijetila pojedinosti koje se nije ni trudila primijetiti kad se tek spustio prozor automobila. Pojedinosti koje su tad bile nevažne. Tamne oči, oštro lice, izraz životinjskog opreza. I uzbuđenje zbog onoga što će uslijediti. Lice koje nitko ne bi zamijetio sa stražnjeg sjedala automobila. Oni su ona bezlična vojska odjevena u uniforme, pomislila je. Ljudi koji čiste naše hotelske sobe, nose našu prtljagu i voze limuzine u kojima se vozimo. Oni se kreću u jednom paralelnom svijetu i rijetko su primijećeni ukoliko nisu potrebni.

Dok ne provale u naš.

Podigao je njezin mobitel s poda gdje je pao. Bacio ga je na cestu, snažno stao petom na njega i razmrskao telefon u gomilu zgnječene plastike i žica koju je šutnuo u grmlje. Nijedan precijenjeni poziv na 911 neće dovesti policiju do nje.

On se sad sav pretvorio u posao. Iskusni profesionalac, koji radi ono u čemu je najbolji. Nagnuo se u automobil, povukao je prema vratima, a zatim podigao u naručje bez i najmanjeg uzdaha napora. Vojnik za specijalne operacije koji može miljama marširati s paketom od pedeset kilograma privezanim na leđa zacijelo ne smatra izazovom nošenje žene od pedeset i tri kilograma. Kiša joj je zapljuskivala lice dok ju je prenosio u prtljažnik automobila. Na trenutak je ugledala stabla, srebrnasta u maglici, i gustu, isprepletenu šikaru. Ali, nije bilo drugih automobila, iako ih je čula negdje iza stabala, šum prometa, kao zvuk oceana kad uz uho drži školjku. Dovoljno blizu da probudi prigušen urlik očaja u njezinom grlu.

Prtljažnik je već bio otvoren, smeđezeleni padobran je prostrt čekao da primi njezino tijelo. Ubacio ju je unutra, vratio se u automobil po njezine cipele, a zatim i njih ubacio u prtljažnik. Zatvorio je prtljažnik i čula je kako okreće ključ u bravi. Čak i ako uspije osloboditi ruke, neće

uspjeti pobjeći iz ovog crnog lijesa.

Čula je kako se s treskom zatvaraju njegova vrata, a zatim se automobil pokrenuo. Kretao je prema susretu s muškarcem za kojeg je znala da će je čekati.

Pomislila je na Warrena Hoyta. Sjetila se njegovog bljutavog osmijeha, njegovih dugih prstiju u rukavicama od lasteksa. Pomislila je što će on držati u tim rukama i preplavio ju je užas. Disanje joj se ubrzalo i osjetila je da se davi i da ne može usisati zrak dovoljno duboko, dovoljno brzo, da se ne uguši. Okrenula se u panici, bacakala kao pomahnitala životinja koja očajnički želi živjeti. Licem je udarila o svoj kovčeg i taj ju je udarac na trenutak omamio. Ležala je iscrpljena, a obraz joj je pulsirao od boli.

Automobil je usporio i zaustavio se.

Ukočila se, srce joj je bubnjalo u prsima, dok je čekala ono što će uslijediti. Čula je kako neki muškarac kaže: – Lijepo se provedi. – Automobil se ponovno kretao i polako usporavao.

Naplatna kućica. Bili su na Turnpikeu.

Pomislila je na sve gradiće koji su ležali zapadno od Bostona, sva prazna polja i šumovite predjele, mjesta na kojima nikom drugom neće pasti na pamet da stanu. Mjesta na kojima tijelo može zauvijek ostati nepronađeno. Sjetila se lesa Gail Yeager, nadutog i prošaranog crnim žilama, i raštrkanih kostiju Marle Jean Waite, koje leže u tišini šume. Tako se umire.

Sklopila je oči i usredotočila se na klopotaње ceste pod kotačima. Išli su veoma brzo. Sad su već daleko izvan granica grada Bostona. Što će tek Frost misliti dok bude čekao njezin poziv? Koliko će vremena proteći dok ne shvati da nešto nije u redu?

Svejedno je. Neće znati gdje da me traži. Nitko neće.

Lijeva ruka joj je trnula od težine, a bockanje je bilo neizdrživo. Otkotrljala se na trbuh i lice joj se pritisnulo uz svilenkastu tkaninu padobrana. Onu istu tkaninu koja je omatala mrtva tijela Gail Yeager i Karenne Ghent. Zamislila je da u njegovim naborima može osjetiti miris smrti. Smrad raspadanja. S osjećajem gađenja, pokušala se podignuti u klečeći položaj i udarila je glavom o vrata prtljažnika. Bol joj je navrla kroz glavu. Kovčeg, onako malen kakav je bio, ostavljao joj je malo prostora za kretanje, a od klaustrofobije je počela ponovno paničariti.

Nadzor. K vragu, Rizzoli. Preuzmi nadzor.

Ali nije mogla isključiti viziju Kirurga. Sjetila se kako se njegovo lice naginjalo nad nju dok je ležala nepomična na podrumskom podu. Sjetila se kako je čekala rez njegovog skalpela i znala da mu ne može izbjeći. Daje najbolje čemu se može nadati brza smrt.

I da je alternativa beskrajno gora.

Natjerala se da diše polako i duboko. Niz obraz joj je kliznula kapljica topline, a zatiljak ju je bolio. Porezala je glavu i sad je ona krvarila upornim kapanjem i curila na padobran. Dokazni materijal, pomislila je. Moj put označen krvlju.

Krvarim. O što sam udarila glavom?

Podigla je ruke na leđima i prstima pretraživala krov prtljažnika, tražeći ono što joj je porezalo glavu. Osjetila je oblikovanu plastiku, glatku metalnu pločicu. Zatim ju je, iznenada, u kožu ubo oštar vrh čavla koji je virio iz krova.

Zastala je kako bi opustila bolne mišiće na rukama, treptanjem izbacila krv iz očiju. Slušala je ravnomjerno lupanje guma po cesti.

Još uvijek su išli brzo i ostavljali Boston daleko za sobom.

Divno je, ovdje u šumi. Stojim okružen krugom stabala, čije krošnje probijaju nebo poput tornjeva katedrale. Čitavo jutro je kišilo, ali sad kroz oblake probija zraka sunčanog svjetla i razlijeva se po zemlji u koju sam zabio naša četiri željezna kolca, uz koja sam privezao četiri komada užeta. Osim jednoličnog kapanja s lišća, sve je mirno.

Zatim čujem šuškanje krila i podižem pogled prema tri vrane koje sjede na granama iznad moje glave. One me promatraju s neobičnom gorljivošću, kao da s nestrpljenjem očekuju ono što slijedi. One već znaju što je ovo mjesto i sad čekaju, lepršajući svojim crnim krilima, privučene ovamo obećanjem strvine.

Sunčevo svjetlo zagrijava zemlju i para se podiže sa vlažnog lišća. Objesio sam ruksak na granu kako mi se ne bi smoćio i on na njoj visi kao neki teški plod, pretegnut težinom instrumenata u njemu.

Nije mi nužno da provjerim sadržaj; brižno sam ih složio, milujući njihov hladan čelik dok sam ih stavljao u ruksak. Ni godina dana zatvora nije otupjela moju vještinu i kad se moji prsti oviju oko skalpela, taj osjećaj mi je ugodan kao rukovanje sa starim prijateljem.

A sad ću ubrzo pozdraviti još jednu staru prijateljicu.

Izlazim na cestu da bih pričekao.

Oblaci su se stanjili do čuperaka i poslijepodne je postalo sparno i toplo. Cesta je tek nešto više od dvije zemljane brazde i iz nje strši nekoliko visokih biljaka, s krhkim sjemenastim glavicama koje davno nije uznemirio prolazak nekog automobila. Čujem graktanje i vidim da su me one tri vrane slijedile i da sad čekaju predstavu.

Svi vole gledati.

Iza stabala se podiže tanka vitica prašine. Dolazi neki automobil. Čekam, a srce mi kuca brže i ruke se znoje od iščekivanja. Naposljetku mi dolazi na vidik, blistava crna neman koja se polako približava zemljanom cestom, uzimajući si vrijeme koje mu i dolikuje. Dovozi moju prijateljicu da me vidi.

Bit će to, mislim, dug posjet. Podižem pogled i vidim daje sunce još visoko, što nam ostavlja nekoliko sati dnevnog svjetla. Sati ljetne zabave.

Stanem na sredinu ceste i limuzina se polako zaustavlja ispred mene. Vozač izlazi iz automobila. Ne trebamo razmijeniti ni riječ; samo se pogledamo i nasmiješimo. Nasmiješimo osmijehom dvojice braće, povezanih ne obiteljskim sponama, nego zajedničkim željama, zajedničkim žudnjama. Spojile su nas riječi na papiru. U dugim smo pismima zavrtjeti svoje maštarije i skovali svoj savez, dok su riječi tekle iz naših pera kao svilene niti paukove mreže koja nas spaja. Koja nas dovodi u ovu šumu u kojoj vrane promatraju gorljivim očima.

Zajedno odlazimo do prtljažnika automobila. On je uzbuđen što će je jebati. Vidim nabrekliu u njegovim hlačama i čujem oštro zveckanje ključeva u njegovim rukama. Zjenice su mu proširene, a gornja usnica svjetluca od znoja. Stojimo pokraj prtljažnika i oboje smo gladni prvog pogleda na našu gošću. Prvog slatkog daška njezinog straha.

On gura ključ u bravu i okreće ga.

Vrata prtljažnika se podižu.

Ona leži zgrčena na boku i trepće prema nama, očiju ošamućenih od iznenadnog svjetla. Toliko sam usredotočen na nju da ne shvaćam odmah značenje bijelog grudnjaka, koji visi iz jednog kuta malenog kovčega. Tek kad se moj partner naginje kako bje izvukao iz prtljažnika, shvaćam što to znači.

Povičem: – Ne!

Ali, ona je već ispružila obje ruke. Već povlači okidač.

Njegova glava eksplodira u maglici krvi.

Neobično je otmjen balet, način na koji se njegovo tijelo savija dok pada na leđa. Način na koji se njezine ruke okreću prema meni s nepogrešivom preciznošću. Imam vremena tek odmaknuti se malo ustranu, a onda iz njezina pištolja eksplodira drugi metak.

Ne osjećam ga dok mi probija zatiljak.

Neobičan balet se nastavlja, samo je sad moje vlastito tijelo ono koje izvodi ples, ruke lamaću u krugu dok padam kroz zrak u labuđem skoku. Slijećem na bok, ali ne osjećam nikakvu bol, samo čujem zvuk udaranja mog torza o zemlju. Ležim i čekam bol, pulsiranje, ali nema ničega. Samo osjećaj iznenađenosti.

Čujem je kako se izvlači iz automobila. Ležala je zgrčena duže od sat vremena i potrebno je nekoliko minuta daje noge počnu slušati.

Približava mi se. Gura me nogom o rame i prevrće na leđa. Posve sam svjestan i promatram je s potpunim razumijevanjem onoga što će se dogoditi. Ona uperi pištolj u moje

lice, ruke joj se tresu, diše u kratkim, ostrim dahtajima. Razmrljana krv se osušila na njezinom lijevom obrazu kao ratna boja. Svaki je mišić na njezinom tijelu nabijen da ubije. Svijoj instinkti vrište da stisne obarač. Zurim u nju, bez imalo straha, i promatram bitku koja se odigrava u njezinim očima. Pitam se koji će oblik poraza odabrati. U rukama drži oružje vlastitog uništenja; ja sam samo katalizator.

Ubij me, i posljedice tog čina će te uništiti.

Ostavi me na životu i zauvijek ću nastaviti tvoje noćne more.

Ispušta tihi jecaj. Polako spušta oružje. – Ne – šapće. A onda glasnije, prkosno: – Ne. – Zatim se uspravlja i duboko udahne.

I vrati do automobila.

DVADESET PET

Rizzolijeva je stajala na čistini i promatrala četiri željezna kolca koja su bila zabijena u zemlju. Dva za ruke, dva za noge. Zavezano uže, već svezano u petlju, koje je čekalo da joj bude stegnuto oko zglobova i gležnjeva, pronađeno je u blizini. Izbjegavala je dugo razmišljati o očitijoj namjeri ovih kolaca. Umjesto toga obišla je to mjesto držeći se poslovno poput bilo kojeg policajca koji pregledava mjesto zločina. Da su njezini udovi trebali biti privezani uz te kolce, da je upravo njezino meso trebalo biti rasparano instrumentima u Hoytovom ruksaku, bila je pojedinost na koju nije željela misliti. Osjetila je kako je njezini kolege promatraju, čula je kako im se glasovi utišavaju kad im se približi. Flaster preko sašivene rane na glavi uočljivo ju je označavao kao hodajućeg ranjenika i svi su se prema njoj ponašali kao da je staklo koje se može lagano razbiti u komadiće. Ona to nije mogla podnijeti, ne sad, kad joj je, više nego ikad, bilo potrebno vjerovati da nije žrtva. Da ima posvemašnji nadzor nad svojim osjećajima.

I stoga je obilazila to mjesto, kao što bi obilazila svako drugo mjesto zločina. Već su ga sinoć fotografirali i preuzela gaje državna policija, ali su jutros Rizzolijeva i njezina ekipa osjećali potrebu da ga i sami pregledaju. Otišla je s Prostim u šumu izmjeriti udaljenost od ceste do malene čistine na kojoj je državna policija pronašla ruksak Warrena Hoyta. Unatoč osobnom značenju ovog kruga stabala, objektivno je pregledala čistinu. U njezinoj je bilježnici bio zapisan popis stvari pronađenih u ruksaku: skalpeli i peani, retraktor i rukavice. Proučila je fotografije Hoytovih otisaka stopala, sad odljevenih u gipsu, i zurila u plastične vrećice u kojima su bili svezani konopi, ne zastajući kako bi razmislila o tome čijim su zglobovima ti konopi bili namijenjeni. Pogledala je prema nebu kako bi provjerila promjenjivo vrijeme, ne priznajući samoj sebi da bi taj isti pogled na krošnje i nebo bio ono zadnje što bi vidjela. Jane Rizzoli žrtva danas nije bila ovdje. Iako je njezini kolege vjerojatno promatraju, i čekaju neku naznaku, neće je vidjeti. Nitko neće.

Sklopila je bilježnicu, podigla pogled i vidjela kako joj se kroz stabla približava Gabriel Dean. Iako joj je srce zaigralo kad gaje vidjela, pozdravila ga je tek jedva zamjetnim kimanjem glavom i pogledom koji je govorio: Neka bude samo poslovno.

Shvatio je i njih dvoje su se promatrali kao dvoje profesionalaca, brižno pazeći da ne otkriju nijedan znak prisnosti koju su dijelili tek dva dana ranije.

– Vozača je tvrtka VIP Limousines angažirala prije šest mjeseci – rekla je. – Yeagerovi, Ghentovi, Waitesovi – sve ih je on vozio. I imao je pristup VIP-ovom rasporedu vožnji. Mora daje na njemu vidio moje ime. Otkazao je dogovorenu limuzinu kako bi sam mogao zauzeti mjesto vozača koji je trebao doći po mene.

– Jesu li u VIP-u provjerili njegove preporuke za posao?

– Njegove su preporuke bile nekoliko godina stare, ali bile su odlične. – Zastala je. – U njegovom životopisu nigdje se ne spominje vojna služba.

– To je zato što John Stark nije njegovo pravo ime.
Namrstila se. – Ukrao je identitet?

Dean je pokazao prema stablima. Izišli su sa čistine i krenuli kroz šumu, gdje su mogli razgovarati u četiri oka.

– Pravi je John Stark umro u rujnu 1999. na Kosovu – rekao je Dean. – Pričuvne jedinice Ujedinjenih naroda, poginuo kad je njegov džip naletio na nagaznu minu. Pokopan je u Corpus Christi, u Teksasu.

– Onda ni ne znamo pravo ime našeg čovjeka.

Dean je odmahnuo glavom. – Otisci prstiju, rendgen zubi i uzorci tkiva bit će poslani i u Pentagon i u CIA-u.

– Ali od njih nećemo dobiti nikakav odgovor, zar ne?

– Ne, ako je Dominator bio jedan od njihovih. Što se njih tiče, ti si riješila njihov problem. Više ništa ne treba biti ni rečeno ni učinjeno.

– Možda ja jesam riješila njihov problem – ogorčeno je rekla. – Ali moj je još uvijek živ.

– Hoyt? On te više ne treba zabrinjavati.

– Bože, trebala sam ispaliti još jedan metak...

– Vjerojatno je kvadriplegičar, Jane. Ne mogu zamisliti goru kaznu.

Izišli su iz šume na zemljanu cestu. Limuzina je sinoć odšlepana, ali dokazi onoga što se ovdje dogodilo i nadalje su bili prisutni. Spustila je pogled prema osušenoj krvi na mjestu na kojem je umro muškarac poznat kao John Stark. Nekoliko metara dalje, nalazila se manja mrlja na mjestu gdje je pao Hoyt, bez ikakvog osjeta u udovima, s leđnom moždinom pretvorenom u kašu.

Mogla sam to okončati, ali sam mu dopustila da živi. I još uvijek ne znam je li to bilo ispravno.

– Kako si, Jane?

U njegovom je pitanju čula notu prisnosti, neizgovorenu potvrdu da su više od običnih kolega. Pogledala ga je i iznenada osjetila smetenost zbog natučenog lica i kvrgi zavoja na glavi. Nije željela da je vidi ovakvu, ali sad kad je stajala pred njim, nije imalo smisla skrivati svoje modrice, nije joj preostalo ništa drugo doli da se uspravi i susretne njegov pogled.

– Dobro sam – rekla je. – Nekoliko šavova na glavi, nekoliko bolnih mišića. I doista ozbiljan slučaj ružnoće. – Neodređeno je mahnula prema natučenom licu i nasmijala se. – Ali, trebao bi vidjeti onog drugog tipa.

– Mislim da nije dobro za tebe što si ovdje – rekao je.

– Kako to misliš?

– Prebrzo je.

– Ja sam jedina osoba koja bi trebala biti ovdje.

– Nikada se ne štediš?

– Zašto bih to trebala?

– Zato što nisi stroj. Sustići će te. Ne možeš ovuda šetati i pretvarati se da je riječ tek o još jednom mjestu zločina.

– Upravo se tako odnosim prema njemu.

– Čak i nakon onoga što se umalo dogodilo?

Što se umalo dogodilo.

Pogledala je krvave tragove na zemlji i na trenutak joj se učinilo da se cesta ljulja, kao da je neki drhtaj zatresao zemlju i srušio pažljivo sagrađene zidove koje je podigla kao štitove, prijeteći samim temeljima na kojima je stajala.

Posegnuo je za njezinom rukom, sigurnim dodirrom koji joj je izmamio suze na oči. Dodirrom koji je govorio: Samo ovaj put, imaš dopuštenje biti ljudsko biće. Biti slaba.

Tiho je rekla: – Žao mi je zbog Washingtona. U njegovim je očima vidjela bol i shvatila da je on pogrešno shvatio njezine riječi.

- Dakle, radije bi da se ono između nas nije dogodilo – rekao je.
- Ne. Ne, nije uopće riječ o tome...
- Zbog čega ti je onda žao?

Uzdahnula je. – Zao mi je što sam otišla, a da ti nisam rekla što mi je ona noć značila. Zao mi je što ti zapravo nikad nisam rekla doviđenja. I, žao mi je što... – Zastala je. – Što ti nisam dopustila da se pobrineš za mene, samo taj put. Zato što je istina da mi je to doista bilo potrebno. Nisam onoliko snažna koliko volim misliti da jesam.

Nasmiješio se. Stisnuo joj ruku. – Nitko od nas nije, Jane.

– Hej, Rizzoli? – Bio je to Barry Frost, koji ju je dozivao s ruba šume.

Treptanjem je spriječila suze i okrenula se prema njemu. – Da?

– Upravo smo dobili dojavu u umorstvu. Trgovačka radnja, Jamaica Plain. Mrtav trgovac i jedna mušterija. Mjesto zločina je već osigurano.

– Isuse. Tako rano ujutro.

– Mi smo na redu za ovaj slučaj. Jesi li spremna za posao?

Duboko je udahnula i okrenula se prema Deanu. Pustio joj je

ruku i, iako joj je nedostajao njegov dodir, osjećala se jačom, drhtanje se smirilo, zemlja je ponovno bila čvrsta pod njezinim nogama. Ali, nije bila spremna okončati ovaj trenutak. Njihov zadnji rastanak u Washingtonu bio je ishitren; neće dopustiti da se to ponovi. Neće dopustiti da se njezin život pretvori u Korsakov, tužnu kroniku žaljenja.

– Frost? – rekla je, pogleda i nadalje uprtog u Deana.

– Da?

– Ja ne idem.

– Molim?

– Neka preuzme druga ekipa. Jednostavno sad nisam za to.

Nije bilo odgovora. Pogledala je Frosta i vidjela njegovo zapa njeno lice.

– Misliš... uzimaš slobodan dan? – upitao je Frost.

– Da. Ovo mi je prvo bolovanje. Je li to neki problem?

Frost je odmahnuo glavom i nasmijao se. – Već je bogami i bilo vrijeme, to je jedino što ti ja mogu reći.

Promatrala je Frosta kako se udaljava. Čula ga je kako se smije i kad je zašao u šumu. Čekala je dok Frost nije nestao među stablima prije nego što se okrenula i pogledala Deana.

Imao je raširene ruke; zakoračila je u njegovo naručje.

DVADESET ŠEST

Svaka dva sata dolaze provjeriti moju kožu zbog dekubitusa. Trio lica se izmjenjuje: Armina u dnevnoj smjeni, Bella u večernjoj, a u noćnoj smjeni tiha i plaha Corazon. Moje ABC djevojke, tako ih zovem. Nepažljiv promatrač ne bi ih mogao razlikovati, jer sve imaju glatka smeđa lica i muzikalne glasove. Cvrkutavi zbor Filipinki u bijelim odorama. Alija vidim razliku među njima. Vidim je u načinu na koji prilaze mom krevetu, u različitim načinima na koji me hvataju dok me okreću na jedan ili drugi bok, kako bi mi promijenile položaj na prekrivaču od ovčje kože. To se mora činiti, i danju i noću, zato što seja sam ne mogu okrenuti, a od težine mog vlastitog tijela pritisnutog uz madrac troši se koža. Kapilare su stisnute i prekida se hranjivi dotok krvi, tkiva se izgladnjuju i postaju blijeda, krhka i lagano se troše. Jedna malena rana može se ubrzo zagnojiti i narasti kao štakor koji glode meso.

Zahvaljujući mojim ABC djevojkama, nemam nijedne rane – ili mi barem tako kažu. Ja to ne mogu provjeriti budući da ne mogu vidjeti vlastita leđa ni stražnjicu, niti mogu osjetiti išta

ispod ramena. Posve ovisim o Armini, Belli i Corazon da će me držati zdravim i kao i svako dijete, ushićeno obraćam pozornost onima koji brinu o meni. Proučavam njihova lica, udišem njihove mirise, spremam njihove glasove u sjećanje. Znam da hrbat Armininog nosa nije posve ravan, da Bellin dah često miriše na češnjak i da Corazon pomalo zamuckuje.

Također znam da me se boje.

One, naravno, znaju zašto sam ovdje. Svatko tko radi na Odjelu leđne moždine svjestan je tko sam, i iako se prema meni odnose s istom ljubaznošću s kakvom se odnose prema svim drugim pacijentima, primjećujem da me ne gledaju doista u oči, da oklijevaju prije nego što dotaknu moje tijelo, kao da trebaju iskušati vruću peglu. Hvatam poglede bolničarskih pomoćnika u hodniku, koji me pogledavaju međusobno se došaptavajući. S drugim pacijentima čavrljaju, pitaju ih za obitelj i prijatelje, ali meni se takva pitanja nikad ne postavljaju. Oh, pitaju me kako sam i jesam li dobro spavao, ali to je krajnji doseg našeg razgovora.

A ipak znam da su znatiželjni. Svatko je znatiželjan, svatko želi baciti pogled na Kirurga, ali boje se doći preblizu, kao da bih mogao iznenada skočiti iz kreveta i napasti ih. Stoga kroz vrata brzo pogledavaju prema meni, ali ne ulaze ukoliko ih dužnost ne zove. ABC djevojke se pobrinu za moju kožu, moj mjehur i moja crijeva, a zatim pobjegnu i ostave čudovište samo u njegovom brlogu, privezano uz krevet njegovom vlastitom uništenom krvi.

Nije stoga Čudo što se toliko gorljivo radujem posjetama doktorice O'Donnell.

Dolazi jednom tjedno. Sa sobom donosi kasetofon i blok i torbicu punu modrih keramičkih olovaka s kojima zapisuje bilješke. I donosi svoju znatiželju, neustrašivo i bez stida, poput crvene pelerine. Njezina je znatiželja isključivo profesionalna, ili tako bar ona vjeruje. Približava stolac uz moj krevet i namjesti mikrofona na stolić na kotačima kako bi uhvatio svaku riječ. Zatim se nagne prema meni, vrat joj se izviije kao da mi se nudi. Ima dražestan vrat. Prirodna je plavuša, i prilično blijeda, i vene joj se protežu u delikatnim modrim linijama ispod kože bijele poput vapna. Gleda me, bez imalo straha, i postavlja svoja pitanja.

– Nedostaje li ti John Stark?

– Znaš da mi nedostaje. Izgubio sam brata.

– Brata? Ali, čak mu ni ne znaš pravo ime.

– I policija me stalno ispituje o tome. Ne mogu im pomoći nikad mi ga nije rekao.

– A dopisivao si se s njim čitavo ono vrijeme iz zatvora.

– Imena su nama nevažna.

– Poznavali ste se dovoljno dobro da biste zajedno ubijali.

– Samo jednom, na Beacon Hillu. To je kao vođenje ljubavi, čini mi se. Prvi put, još uvijek učite vjerovati jedno drugome.

– Dakle zajedničko ubijanje bilo je način da ga bolje upознаš?

– Postoji li ijedan bolji način?

Ona podiže obrvu, kao da nije posve sigurna mislim li ozbiljno. Mislim.

– Spomenuo si ga kao brata – kaže ona. – Što time misliš?

– Bili smo povezani, nas dvojica. Svetom vezom. Tako je teško pronaći ljude koji me u cijelosti razumiju.

– To ti vjerujem.

Oprezno tražim čak i najmanju naznaku sarkazma, ali u njezinom glasu ne čujem, niti je vidim u njezinim očima.

– Znam da mora biti i drugih poput nas – kažem. – Izazov je pronaći ih. Povezati se s njima. Svi mi želimo biti sa sličnima sebi.

– Govoriš kao da ste vi posebna vrsta.

– Homo sapiens reptilis – šalim se.

– Molim?

– Pročitao sam da jedan dio našeg mozga seže čak do naših reptilskih korijena. Taj dio nadzire naše najprimitivnije funkcije. Borbu i bijeg. Parenje. Agresivnost.

– Oh. Misliš na Archipallium.

– Da. Mozak koji smo imali prije nego što smo postali humani i uglađeni. U njemu nema nikakvih emocija, nikakve svijesti, nikakvog morala. Samo ono što vidiš kad pogledaš u oči kobre. Onaj isti dio našeg mozga koji odgovara izravno na olfaktorne stimulanse. Upravo zato reptili imaju tako snažan osjet mirisa.

– Istina je. Neurološki govoreći, naš olfaktorni sistem je blisko povezan s Archipallium.

– Jesi li znala da oduvijek imam izrazito razvijen osjet mirisa?

Na trenutak me samo promatra. Ponovno, ne zna jesam li ozbiljan ili ovu teoriju razvijam zbog nje, budući daje ona neuropsihijatrica i znam da će je cijeniti.

Njezino sljedeće pitanje otkriva daje odlučila shvatiti me ozbiljno: – Je li i John Stark imao izrazito razvijen osjet mirisa?

– Ne znam. – Pomno je promatram. – Sad kad je mrtav, to nikad nećemo saznati.

Proučava me kao mačka koja se sprema skočiti. – Izgledaš bijesan, Warrene.

– Zar nemam razloga za to ? – Pogled mi se spušta prema mojem beskorisnom tijelu, koje nepomično leži na jastuku od ovčje kože. Više o njemu i ne razmišljam kao o mojem tijelu. Zašto i bih? Ne osjećam ga. Ono je tek hrpa stranog mesa.

– Bijesan si na onu policajku – kaže ona.

Tako razumljiv zaključak ne zaslužuje nikakav odgovor, tako da joj ga i ne dajem.

Ali, doktorica O'Donnell je obučena usredotočiti se na osjećaje, oguliti krastu i izložiti sirovu i krvavu ranu ispod nje. Nanjušila je miris gnojnih emocija i sad ih kreće čupati, grebati i kopati po njima.

– Da li još uvijek razmišljaš o istražiteljici Rizzoli? – pita ona.

– Svakoga dana.

– Kakve su to misli?

– Doista želiš znati?

– Pokušavam te shvatiti, Warrene. Što misliš, što osjećaš. Zbog čega ubijaš.

– Dakle, ja sam još uvijek tvoj mali laboratorijski štakor. Nisam ti prijatelj.

Stanka. – Da, mogu ti biti prijateljica...

– Ali to nije razlog zbog kojeg dolaziš ovamo.

– Da budem iskrena, dolazim ovamo zbog onog što me možeš podučiti. Što sve nas možeš podučiti o tome zašto ljudi ubijaju.

– Naginje mi se još bliže. I tiho kaže: – Dakle, reci mi. Sve svoje misli, bez obzira koliko su uznemirujuće.

Uslijedi duga šutnja. Zatim ja tiho kažem: – Maštam...

– O čemu maštaš?

– O Jane Rizzoli. O tome što bih joj volio učiniti.

– Reci mi.

– Nisu to lijepi snovi. Siguran sam da bi tebi bili odvratni.

– Svejedno, voljela bih ih čuti.

Oči joj imaju neki neobičan sjaj, kao da su obasjane iznutra. Mišići njezina lica napeli su se od iščekivanja. Suspreže dah.

Netremice je promatram i mislim: O, da, ona bi ih doista voljela čuti. Kao i svatko drugi i ona želi čuti svaku mračnu pojedinost. Tvrdi daje njezino zanimanje isključivo akademsko, daje ono što joj govorim isključivo u svrhu njezinog istraživanja. Ali, u njezinim očima vidim iskru žudnje. Osjećam njezin feromonski miris uzbuđenja.

Vidim reptila, uskomešanog u kavezu. Ona želi znati ono što ja znam. Zeh hodati mojim svijetom. Napokon je spremna za putovanje.

Vrijeme je daje pozovem da mi se pridruži